

Màu Của Kí Ức

Contents

Màu Của Kí Ức	2
1. Chương Mở Đầu: Quá Khứ	2
2. Chương 1: Truy Đuổi	7
3. Chương 2: Một Cuộc Sống Mới.	11
4. Chương 3: Trường Học. Ngày Đầu Tiên	16
5. Chương 4: Trộm Vào Nhà	22
6. Chương 5: Dương Cẩm	28
7. Chương 6: Bạn Cũ	33
8. Chương 7: Nghi Ngờ	34
9. Chương 8: Dương Vi Đánh Nhau	37
10. Chương 9: . Chuyện Ngày Xưa.	41
11. Chương 10: Sự Thật	50
12. Chương 11: Trở Về	55
13. Chương Câu Chuyện Nhỏ Số 1: Nụ Hôn Đầu Của Dương Vi	60
14. Chương 12: Lo Lắng	61
15. Chương 13: Châm Sốc	66
16. Chương 14: Valentine	69
17. Chương 15: Nỗi Buồn Của Ba	77
18. Chương 16: Ghen?	79
19. Chương Câu Chuyện Nhỏ Số 2: Có Một Tình Yêu Như Thế	81
20. Chương 17: Tập Kịch	82
21. Chương 18: Diệt Bang Hải Âu	84
22. Chương 19: Em Rẻ	87
23. Chương Câu Chuyện Nhỏ Số 3: Hăm Hại	92
24. Chương 20: Diễn Kịch	93
25. Chương 21: Người Ấy Là Anh	98
26. Chương 22: Bởi Vì Anh Yêu Em	99
27. Chương 23: Cùng Nhau Trải Qua Sinh Tử	104
28. Chương 24: Những Người Anh Trai	108
29. Chương 25: Tỉnh Lại	111
30. Chương 26: Tư Hồ	113
31. Chương 27: Ngọn Lửa Quá Khứ	116
32. Chương 28: “anh Đã Trở Về”	119
33. Chương 29: Tạm Biệt	122
34. Chương 30: Kết Thúc	124
35. Chương 31: Những Tháng Ngày Lưu Lạc	131
36. Chương 32: End - Trùng Phùng. Trọn Kiếp Bên Nhau	134
37. Chương Ngoại Truyện 1: “dù Có Chuyện Gì Xảy Ra, Vẫn Sẽ Có Tôi Chống Đỡ Cho Cậu” (phần 1)	140
38. Chương Ngoại Truyện 1: “dù Có Chuyện Gì Xảy Ra, Vẫn Sẽ Có Tôi Chống Đỡ Cho Cậu” (phần 2)	145

Màu Của Kí Ức

Giới thiệu

Những tháng năm ngày xưa đó chỉ còn là những mảnh kí ức buồn. Màu sắc nhạt nhoà trong tâm trí,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-cua-ki-uc>

1. Chương Mở Đầu: Quá Khứ

Thằng nhóc mặc một chiếc áo phông đen và quần jean rách đảy cửa vào trong căn nhà kho cũ kĩ dột nát như đã được dọn dờ. Cậu đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, xác định được đối tượng cần quan sát. Cô bé nằm trong góc phòng đang ngủ, cũng có thể là đã ngất vì kiệt sức. Cậu chẳng quan tâm, kéo chiếc ghế giữa phòng rồi ngồi xuống, gác hai chân lên chiếc bàn phía trước, khép hờ mi mắt.

Quan sát đối phương thật kĩ để chắc chắn rằng hần đã ngủ, con bé khẽ cựa mình, chỉnh lại một tư thế ngồi thoải mái hơn. Nó lắc lắc đầu cố điều khiển mái tóc dài của mình không lòa xòa trước mặt che chắn tầm nhìn. Một mỏi, đau đớn và ảm ức, nhưng điều quan trọng với nó bây giờ là có thể trốn thoát được khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt. Kể được cử đến canh nó đang yên giấc. Hần hình như bằng tuổi nó, có lẽ cũng không làm được gì, nó tự bảo mình như thế rồi cố gắng đứng dậy, nhích từng bước chân nhẹ nhàng đến cửa nhà kho.

Bị trói hai tay ra sau khiến việc di chuyển của con bé trở nên khó khăn hẳn, lại thêm vài vết thương trên người và chân bị tê do ngồi một tư thế quá lâu càng khiến nó trở nên lóng ngóng. Nó dường như nín thở khi đi ngang qua chỗ thằng nhóc đang ngủ, từng bước từng bước đi qua khỏi vị trí nguy hiểm đó. Thằng nhóc vẫn nhắm nghiền mắt như ngủ rất say. Nó thở phào, định bước tiếp, nhưng cánh tay bị trói bỗng dưng bị giữ chặt.

__ Tôi khuyên cậu nên bỏ ngay ý định đó đi.

Con nhỏ dừng bước, tìm nó như rút ra khỏi lồng ngực. Nó vẫn không tin hần có phát hiện ra mình. Nó không trả lời, chỉ im lặng quay về lại chỗ cũ rồi nhìn hần bằng ánh mắt oán hận. Hần làm như không thấy, tiếp tục công việc cao cả của mình. Ngủ.

Một lát sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa, thằng nhóc đứng dậy bước ra ngoài. Rồi cậu bước vào, trên tay là một hộp cơm. Cậu không đói nên chẳng muốn ăn, đặt hộp cơm lên bàn rồi lại nhắm mắt. Cậu không ngủ, chỉ là đang suy nghĩ. Lâu lắm rồi, cậu chưa có cơ hội yên tĩnh để suy nghĩ về tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong bốn năm qua.

Năm mười tuổi, cậu bị bắt cóc. Cũng như cô bé đang ngồi trong góc phòng kia nhưng may mắn nhiều. Cậu bị lấy hết những thứ có giá trị trên người rồi thả lại ở một khu chợ nhỏ rồi sống chật vật gần một năm tại khu ổ chuột cho đến khi Tư Hổ đem cậu về nuôi vì hần nghĩ cậu có tố chất nổi nghiệp mình.

Sự nghiệp của Tư Hồ cũng chẳng vẻ vang gì, hắn đứng đầu một tổ chức chuyên đi đâm thuê, chém mướn và cả đòi nợ. Cũng chẳng rõ vì nguyên do gì mà Tư Hồ lại không có con, hắn lại chọn đại một kẻ như cậu để nối nghiệp. Cậu không vui không buồn, lại không hề có ý định bỏ trốn. Vì ngay từ đầu trong suy nghĩ của cậu đã biết kể từ ngày bị bắt cóc, cậu sẽ chẳng bao giờ quay trở về cuộc sống như ngày xưa nữa. Kể từ đó cuộc sống của cậu vô vị đến nhạt nhẽo, không chút màu sắc. Cậu sống mà như đã chết từ lâu.

Thằng nhóc cảm nhận được có người quan sát mình liền hé mắt ra nhìn. Con bé nhìn thẳng cậu, có lẽ từ khi bị phát giác nó chẳng thêm giả vờ ngất nữa. Giờ đây cậu mới để ý, nó có ý định bỏ trốn. Dù biết rằng nó có thể chết khi làm như vậy, không chết vì bị bắt lại thì cũng chết vì không chịu nổi khi rời khỏi khu rừng này. cậu rất dỗi tò mò lí do tại sao nó lại liều đến thế, cứ yên phận như cậu năm xưa chẳng phải sẽ tốt hơn sao.

Bước đến chỗ con nhỏ đang trừng mắt nhìn mình, cậu chẳng nói chẳng rằng cởi trói cho nó rồi ngồi xuống bên cạnh. Tay đưa hộp cơm cho nó như bảo ăn đi. Con bé nhìn hắn đầy đề phòng rồi nhanh chóng chuyển sang ngạc nhiên và cảm động.

— Cửa anh mà, sao lại đưa em?

— Không đói.

Chẳng biết câu nói của thằng nhóc lúc này là thật hay đùa, vẻ mặt của cậu vẫn không thay đổi khiến nó ho khan vài tiếng. Nó cười rồi nhận lấy hộp cơm ăn ngon lành như bị bỏ đói từ lâu lắm. Thằng nhóc không nói gì mà chỉ im lặng quan sát từng biểu cảm thú vị trên khuôn mặt dễ thương của người ngồi bên cạnh mình, trong lòng cậu xuất hiện vài tia ấm áp.

— Tại sao lại có ý định bỏ trốn?

— Vì em ghét sự giam cầm, em nhớ gia đình của mình.

Giọng con bé buồn buồn. Nhưng lời nói đó khiến trái tim của cậu khẽ lay động, tự do, gia đình đã bao giờ cậu nghĩ đến. Bất giác sống mũi cậu cay cay. Bỗng nhiên tay con bé chạm lên má cậu.

— Anh sao vậy, anh khóc à?

Tim thằng bé đập chệch đi vài nhịp, mặt hắn đỏ bừng nhưng do ánh sáng mập mờ trong nhà kho đã che đi mất. Hắn sững ra vài giây rồi lắc đầu.

— Không, không có gì. Cậu không sợ tôi sao?

— Không đâu, anh cho em ăn cơm. Anh là người tốt.

Ánh mắt cậu xuất hiện những cảm xúc phức tạp, ngạc nhiên, bất ngờ và có cả thích thú. Thế nhưng cậu vẫn dùng một giọng nói nhẹ nhàng để đáp lại câu nói mà cậu cho là khá ngây thơ kia.

— Đặt niềm tin vào ai đó là tự hại mình.

Nó ngẩn ra nhìn cậu một lúc rồi gật đầu như đã hiểu rồi tự động quay về chỗ cũ, buông tay khỏi mặt cậu. Hai má cậu không còn hơi ấm của bàn tay nhỏ bé đó nữa thì chợt trở nên lạnh lẽo vô cùng. Có gì đó như là hụt hẫng. Nó đưa sợi dây thừng cho cậu, đáp lại nó chỉ là một cái cau mày khó hiểu.

— Anh trói em lại đi, không thì người ta vô thấy sẽ phạt anh đấy.

— Bọn họ không quay lại cho đến sáng mai.

Sau đó mọi thứ trở nên dễ dàng và thoải mái hơn. Nó giới thiệu tên mình và hỏi cậu. Sau khi im lặng một lát rồi cậu cũng nói tên của mình, là một cái tên do Tư Hồ đặt.

— Shark.

Shark tỉnh giấc sau một giấc ngủ ngắn, cậu liếc nhìn đồng hồ, bốn giờ sáng. Còn hai tiếng nữa người của Tư Hồ sẽ đến quay lại kiểm tra. Đêm hôm qua Tư Hồ có một vụ làm ăn lớn, hầu như điều hết người đi, họ chẳng còn ai nên đành phải bảo cậu đến đây. Shark đoán một hồi rồi liếc mắt xuống Jun đang tựa đầu vào vai mình, trong suy nghĩ của cậu hình thành một vở kịch, có thể sẽ vụng về và nguy hiểm đến tính mạng của mình nhưng có thể giúp nó trốn thoát.

Shark đã dùng cả đêm để suy nghĩ, tất cả là vì cậu đã thích nó sau cuộc trò chuyện đêm qua. Đã rất lâu không nhận được sự quan tâm nên những hành động nhỏ bé vụn vặt của cô bé tối qua đã đánh một đòn mạnh vào tâm lý của Shark. Qua một đêm cậu chợt nhận ra Jun còn gia đình, cô bé còn tương lai, cô bé cần thoát khỏi nơi này. Cậu thì chẳng còn gì cả, có lẽ sự tồn tại của cậu với mọi người đã là một quá khứ nào đó rất xa, nên những chuyện sẽ xảy ra sau khi người của Tư Hồ đến cũng không khiến Shark lo lắng.

Jun tỉnh giấc vì cảm nhận được sự thay đổi tư thế của Shark. Nó chưa kịp lên tiếng thì đã bị cậu cướp lời trước.

— Nhanh lên, ra ngoài, tôi sẽ chỉ đường cho cậu ra khỏi đây.

Đứng trước cửa nhà kho, đập vào mắt Jun là một khu rừng lớn. Có lẽ căn nhà này được xây ở sâu trong rừng, là địa điểm giam người của Tư Hồ vì rất khó để tìm ra cũng như bỏ trốn. Shark đi từ đường lớn vào trong nơi này chỉ mới hai lần nhưng đã nhanh chóng ghi nhớ đường đi. Đường vào đây rất đơn giản nhưng chúng trở nên vòng vèo phức tạp là do khu rừng bao bọc mang đến cho người ta cảm giác không bao giờ có thể thoát ra. Hẳn tận tình chỉ cho Jun theo trí nhớ của mình. Cô bé đọc thầm trong miệng rồi cố gắng ghi nhớ thật kĩ, không dám bỏ qua bất kì chi tiết nhỏ nào. Jun im lặng một lát sau khi nghe cậu nói rồi thuật lại tất cả những gì mình nhớ. Cậu gật đầu hài lòng, trí nhớ của nó cũng khá tốt.

— Nhưng còn anh thì sao?

Câu nói của Jun làm cho Shark bất ngờ. Một tia hạnh phúc lan tỏa dần trong tim cậu. Lâu ngày không nhận được sự quan tâm của người khác biến cậu thành một kẻ khao khát tình thương và sự quan tâm. Nếu sau này còn sống, nhất định cậu phải tìm cách gặp lại Jun bằng mọi giá. Shark tự nhủ trong lòng như thế.

— Không cần lo cho tôi, tôi tự biết cách bảo vệ bản thân. Đi theo con đường tôi chỉ, cậu sẽ ra đến đường lớn, gần đó là một khu chợ, dân cư tập trung đông đúc, họ sẽ giúp cậu. Bây giờ là 4 giờ 15 phút, còn 1 tiếng 45 phút để rời khỏi nơi này trước khi bọn chúng trở về.

Jun tháo sợi dây chuyền nhỏ trên cổ mình rồi nhón chân đeo vào cho Shark. Nó ôm hắn thật chặt. Hắn cảm nhận được cô bé đang khóc.

— Mẹ em bảo, sợi dây chuyền này sẽ mang đến may mắn cho em, bảo vệ em khỏi nguy hiểm. Ngay lúc này, anh cần nó hơn em, nó sẽ bảo vệ anh.

Cậu chạm vào sợi dây chuyền bằng bạc trên cổ lưỡng lự nhìn nó.

— Nó là vật may mắn của cậu, tôi không nhận.

— Đối với em, gặp anh đã là điều may mắn. Nhất định chúng ta sẽ gặp lại, khi đó em sẽ cho anh biết một bí mật, nhưng phải đến khi gặp lại em mới nói anh nghe. – Jun lau vội nước mắt, cố gắng nói bằng giọng vui vẻ nhất.

Trước khi Jun đi, hắn đưa nó chiếc đèn pin nhỏ mà cậu mang theo, rồi nhắc nhở nó cẩn thận nhưng không hề hẹn ngày gặp lại. Vì chính bản thân cậu biết rất rõ, ngày đó sẽ không bao giờ đến. Một lát nữa thôi cậu sẽ chết ngay tại nơi này. Nó vẫy tay tạm biệt rồi chạy vào trong rừng. Shark đứng lặng nhìn theo dáng người bé nhỏ dần dần biến mất trong bóng tối. Cậu quay người bước vào lại trong nhà kho, lặng lẽ cảm nhận một chút hơi ấm còn vương lại.

— Nếu kiếp sau gặp lại, tôi nhất định sẽ giữ cậu bên mình.

Shark dựa vào tường và chờ đợi cái chết của mình. Cậu liếc mắt ra ô cửa thông gió bên trên, khẽ mỉm cười. Nơi đó cậu đã thấy nhân vật huyền thoại trong cái cuốn truyện tranh cậu lên cha mẹ đọc ngày bé. Một cái bóng trùm áo choàng màu đen, tay hắn cầm chiếc lưỡi hái, chiếc đầu lâu ẩn hiện trong chiếc áo choàng nhìn cậu trân trân. Có lẽ hắn đứng ở đó để đón cậu. Cũng nhanh thôi...

...

Mùi xăng dầu đặc trưng xộc vào mũi Shark, chúng hòa quyện vào mùi máu tanh tỏa ra từ những vết thương đang rỉ máu của cậu thành một thứ mùi kì dị, hôi thối và chết chóc. Đúng như Shark dự đoán, chúng không giết cậu ngay mà đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi dùng nơi này để chôn cậu. Xung quanh căn nhà đã được tưới đầy xăng, bây giờ chỉ cần một mồi lửa nhỏ cũng khiến nơi này bốc cháy.

Thân thể cậu đau đớn đến mức không thể cử động nổi, máu đã ngừng chảy nhưng ở một vài vết thương đã bắt đầu sưng tấy. Hơi nóng từ bên ngoài truyền vào, nhiệt độ mỗi lúc một tăng. Shark biết bọn chúng đã bắt đầu châm lửa. Cậu nghe tiếng người bên ngoài từng bước rời đi, nhưng có lẽ chúng sẽ đứng ở đầu đường cho đến khi ngọn lửa lụi tàn rồi vào kiểm tra.

Ý thức của Shark bắt đầu mơ hồ, cậu cố gắng nhớ ra gương mặt của ba mẹ mình. Về cuộc sống tẻ nhạt ngày xưa tại một căn biệt thự nguy nga tráng lệ cùng những người làm. Không có ai chơi với cậu, cậu chỉ làm bạn với sách và máy tính. Tuy vậy nhưng ba mẹ luôn dành thời gian ít ỏi của mình để dắt cậu đi chơi, mua cho cậu những món đồ chơi xa xỉ mà cậu nhìn thấy trên mạng như một sự bù đắp. Shark cũng nhớ đến những cuốn sách hay mà cậu hằng mơ ước.

Lời nói của ba cậu vang vọng bên tai: “Con trai của ba, con hãy chờ một thời gian nữa, khi công ti nhà mình trở thành một tập đoàn lớn mạnh, ba có thể tự mình quản lí, mẹ sẽ không đi công tác mà ở nhà chơi với con, và con nghĩ thế nào nếu mình có một đứa em gái. Thật tuyệt vời đúng không?”

Lời nói của ba cậu ngày càng trở nên mơ hồ, như được vọng đến từ nơi nào xa xôi lắm, nửa hư nửa thực. Cậu vẫn còn nhớ, ngày đó ba để cậu ngồi trên vai. Ông nắm tay mẹ rồi dắt họ đi bộ trên một đồng cỏ bát ngát ở vùng đồng quê. Ông chỉ tay về phía xa, nơi có một ngôi nhà gỗ lớn. Đó sẽ là nơi để gia đình cậu quây quần bên nhau sau những tháng ngày bận rộn. Nhưng tất cả mờ dần và biến mất. Shark cảm thấy tim mình đau nhói và ngạt thở. Nước mắt cậu lặng lẽ rơi cho những hồi ức cuối cùng. Lúc này ba mẹ cậu ra sao, họ có nhớ rằng mình còn một đứa con trai bị bắt cóc. Đã bốn năm rồi, họ có quên cậu không. Họ sống có hạnh phúc hay không. Em gái của cậu đã ra đời chưa? Sau này lớn lên, em có biết rằng mình còn một người anh trai đã chết.

Rồi hình ảnh của Jun lướt qua trong suy nghĩ của Shark một cách rõ ràng và vô cùng sống động. Những cử chỉ quan tâm dịu dàng, khiến trái tim cậu lỡ nhịp, những cảm xúc mới lạ nhưng vô cùng ấm áp. “Nhất định chúng ta sẽ gặp lại, khi đó em sẽ cho anh biết một bí mật, nhưng phải đến khi gặp lại em mới nói anh nghe.” Giọng nói của Jun vang vọng bên tai một cách rõ ràng và chân thật. Đầu óc Shark càng trở nên tỉnh táo hơn. Ý chí của cậu dần trở nên rõ ràng và kiên định. Cậu muốn gặp lại Jun để nghe cô kể về bí mật đó, cậu thật sự muốn biết. Ngay giây phút này, Shark muốn sống, muốn tồn tại hơn lúc nào hết. Cậu phải sống, sống để đi tìm Jun để nói với cô bé rằng cậu vẫn ổn, nói với nó rằng cậu thích nó.

Shark dùng hết sức gượng dậy, cả người cậu đau đớn đến thấu xương. Nỗi đau đớn tột cùng ấy làm tê liệt hầu hết mọi giác quan của cậu. Cậu hơi gượng lên thì lại nhanh chóng gục xuống. Nhưng Shark vẫn không bỏ cuộc. Cậu chẳng còn sợ hãi hay đau đớn gì nữa, bây giờ cậu phải sống, bản năng sinh tồn trỗi dậy vô cùng mãnh liệt.

Ngọn lửa ngày một tiến đến gần, từng bước một muốn thiêu sống tất cả mọi thứ xung quanh, một cây cột gỗ chuẩn bị ngã xuống, Shark dùng hết sức lách người sang một bên để né. Nỗi đau nhanh chóng ập đến. Cậu nghiến chặt răng. Trong suy nghĩ của cậu lúc này là hình ảnh của Jun. Ngọn lửa bập bùng dữ dội phản chiếu trong đôi mắt cậu, hung hăng muốn thiêu đốt tất cả. Trong đáy mắt cậu ánh lên tia nhìn lạnh lẽo.

Nỗi đau về thể xác đã được Shark giấu kín ở một nơi nào đó. Cậu quan sát ngọn lửa ngày càng lan rộng rồi nằm rạp xuống sàn để tránh khói. Shark nhìn xung quanh không có một lối thoát nào. Bỗng nhớ ra điều gì đó, cậu nhìn lên ô cửa thông gió bên trên, tuy rằng khá nhỏ nhưng có lẽ đủ để một thằng nhóc như cậu có thể chui lọt.

Đối với cậu việc đọc sách là để giết thời gian và chờ ba mẹ về chơi với mình, nhưng chưa bao giờ cậu nghĩ nó lại hữu ích. Tuy rằng chưa có kinh nghiệm thực tế, nhưng cậu vẫn cố gắng hết sức vận dụng những kiến thức mình đã học để tồn tại.

Cậu bò đến chiếc bàn giữa nhà kho, nơi có đầy đủ thức ăn và nước uống do người của Tư Hồ bỏ lại. Tay với lấy chai nước đổ lên chiếc khăn tay của mình rồi chụp lên mặt để tránh khói xộc vào mũi. Thường những người bị mất kẹt trong đám cháy đều bị tử vong vì bị ngạt khí trước khi ngọn lửa thiêu cháy họ. Mặc dù dùng khăn cản khói, nhưng cậu vẫn cẩn thận bò đi. Đồng dùng hết sức kéo chiếc bàn đến gần ô thông gió. Ngọn lửa lan ra càng rộng, cái chết cận kề.

Cậu cảm nhận được sức nóng như muốn thiêu rụi tất cả mọi thứ. Shark trèo lên chiếc bàn được dựng phía dưới ô cửa, dùng một tay bám vào vách tường để trèo lên. Ngọn lửa đang lan dần tới, cách chỗ cậu

khoảng nửa mét. Shark trèo lên rồi trượt xuống. Nhưng cậu không bỏ cuộc, không cho phép bản thân mình bỏ cuộc. Shark kim nén cơn đau dữ dội từng bụng truyền tới, toàn thân cậu ướt đầm do mồ hôi hoà cùng với máu rơi vào những vết thương hở tê rất như có hàng vạn cây kim đâm vào. Đau đến tận xương tủy.

Một lần nữa, Shark lại nhìn thấy hình ảnh thần chết lảng vảng. “Shit!” Cậu buông một từ chửi thề. Chạm tay vào mặt dây chuyền đang ngự trị trên cổ, nó như mang đến thêm sức mạnh. Shark làm liều, nhét chiếc khăn ướt vào trong túi quần rồi dùng cả hai tay bám vào vách tường rồi dùng sức trèo lên. Cậu cố gắng trườn người về phía trước, một nửa thân trên của cậu đã chui lọt ra ngoài. Đến lúc này cậu mới nhận ra những mảnh thủy tinh vỡ bám sâu vào khung cửa sổ, chắc hẳn nơi đây đã từng tồn tại một tấm kính, nhưng vì nguyên do nào đó lại bị đập vỡ. Từng mảnh vỡ đâm thủng chiếc áo phông của cậu, đâm vào da thịt. Thế nhưng, Shark vẫn tiếp tục cố gắng chui qua ô cửa sổ, từng mảnh thủy tinh đâm sâu vào bụng rạch thành những vết thương dài.

Thân thể Shark chạm đất với lực mạnh. Chưa bao giờ cậu thấy đau đớn như lúc này. Toàn thân ê ẩm, đau nhức, vết thương ngay bụng đang rỉ máu. Nhưng cậu chẳng màng, dùng chút ít sức lực cuối cùng chạy bán sống bán chết về khu rừng phía sau nhà kho. Shark cứ chạy mà không biết mình sẽ đi về đâu, điều duy nhất cậu cần làm vào lúc này là rời khỏi nơi này càng xa càng tốt. Nhưng không thể quay về đường cũ vì có người canh giữ.

Shark cứ đi lòng vòng trong rừng, dù đã uống một chút nước bên khe suối nhưng cậu vẫn không thấy khá hơn tí nào. Các vết thương có lẽ đã nhiễm trùng. Shark buồn ngủ, rất muốn ngủ, hai mắt cậu cứ híp lại, không thể mở nổi. Cậu hiểu việc chợp mắt vào lúc này rất nguy hiểm. Có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa. Shark cắn thật mạnh vào tay mình đến bật máu, sự đau đớn lại tiếp tục ập đến khiến cậu dường như tỉnh táo hơn rất nhiều. Cậu lê từng bước chân yếu ớt cho đến khi cậu thấy một ánh sáng màu vàng nhạt ở phía xa. Chốc chốc cậu nghe tiếng xe tải đi ngang qua. Shark vui mừng khôn xiết, cậu đã ra đến đường lớn.

Dường như có thêm sức mạnh vô hình thúc đẩy, Shark chạy như bay về hướng đó, ra gần đến đường lớn, toàn thân cậu đổ gục xuống mép đường. Cậu đã cố gắng hết sức, và dường như đã đến lúc. Shark khép mi mắt, hình ảnh Jun hiện lên trong tiềm thức.

...

Shark lại nhìn thấy thần chết, lần này hắn đứng từ xa nhìn cậu. Cậu bước đến gần hắn, nở một nụ cười đầy bất lực.

— Sao còn chưa bắt tôi đi?

Hắn nhìn cậu, ánh mắt lộ rõ sự thất vọng. Người này chưa đến lúc chết. Làm hắn đi bắt nhầm.

— Chưa đến lúc. Hẹn cậu 70 năm nữa. Tạm biệt.

Hắn trả lời rồi biến mất ngay trước mắt cậu. Shark cứng người, nụ cười trên môi vụt tắt. Một trò đùa gàn dở, một người đã chết mà lại bị thần chết từ chối mang đi. Quá nhục nhã, nhục nhã vô cùng. Không ngờ cậu lại bị hất hủi đến mức này.

— Nếu thế thì tiếp theo sẽ là ánh... sáng.

Khi cậu thốt ra từ cuối cùng thì một tia sáng lóe lên, đầu óc cậu choáng váng. Trước mắt Shark là một nơi hoàn toàn xa lạ, không phải là thiên đường hay địa ngục giống truyện tranh. Nó đơn thuần chỉ là một phòng ngủ bình thường.

— Ba ơi, cậu ấy tỉnh rồi.

Khi nghe tiếng gọi của một cậu bé trạc tuổi, Shark mới nhận thức được sự tồn tại của mình và mọi thứ xung quanh. Cậu còn sống. Một lát sau, người đàn ông trung niên đẩy cửa bước vào, ông xem xét tình hình của cậu một lượt rồi nhẹ nhàng hỏi.

— Cháu bé, cháu cảm thấy như thế nào?

— Dạ, đau.

— Cháu cố gắng thêm vài ngày nữa. Nguy hiểm đã qua rồi. Cháu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.

— Cháu cảm ơn. – Shark trả lời bằng một giọng khản đặc.

Một lát sau, một người phụ nữ mang một tô cháo bước vào phòng. Bà nở nụ cười hiền lành với cậu.

— Cháu ăn một chút rồi nghỉ ngơi nhé.

Cậu nói lời cảm ơn với người phụ nữ, rồi cố gắng gượng dậy ăn cháo. Cậu bé bên cạnh nhìn cậu chăm chú rồi nhanh chóng bước đến đỡ cậu dựa vào thành giường rồi kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh.

— Cậu đã hôn mê hai ngày, ba mẹ tớ là bác sĩ, trong lúc đi công tác trên miền núi về liền gặp cậu bị thương rất nặng trên đường, họ đã mang cậu về đây. Tớ vô cùng thắc mắc, cậu đã trải qua những chuyện gì thế?

— Cậu thử đoán xem.

Shark cười cười, đặt tô cháo xuống chiếc bàn bên cạnh nhìn cậu bé đầy thách thức.

— Thân thể bị thương nặng. Theo ba tớ nói thì đó là vết thương do bị đánh và vật nhọn đâm. Còn có trầy xước và phỏng nhẹ.- Cậu bạn lên tiếng sau vài phút suy nghĩ. Như vừa nghĩ ra một điều gì đó, mắt cậu bé trợn trừng lên. – Cậu, cậu bị người ta thủ tiêu à?

— Đúng 60%.

Nghỉ ngơi một lát, Shark cảm thấy tốt hơn rất nhiều, tuy các vết thương chưa lành hẳn, nhưng cậu vẫn có thể di chuyển được. Lúc này Shark mới có dịp quan sát toàn bộ căn phòng. Căn phòng này rất rộng, tuy không bằng gian sơn của cậu ngày trước nhưng nó cũng thuộc hạng tầm cỡ. Trên kệ sách đầy ắp truyện tranh, một số sách khoa học viễn tưởng và y khoa.

Shark bước tới kệ sách quan sát một hồi rồi lên tiếng hỏi.

— Tập mới nhất của bộ truyện Máu Đen là tập mấy vậy?

Cậu bạn đang xem tivi dừng lại một chút, cậu bước đến kệ sách quan sát một hồi.

— Tập 65, mới xuất bản tuần trước. Cậu cũng đọc nữa à?

— Ừ, tớ mới đọc đến tập 30 thôi. Cũng đã 4 năm rồi, tớ chưa đụng vào truyện tranh.

...

Shark rời khỏi phòng vợ chồng bác sĩ đã cứu mình trong tâm trạng vô cùng thoải mái. Họ đã đưa sẽ giúp cậu đưa thông tin này đến cảnh sát, có thể cả tổ chức của Tư Hồ sẽ bị tóm gọn. Họ bảo cậu hãy ở đây chơi cùng con trai họ cho đến khi cậu tìm được gia đình của mình..

Cậu vừa bước vào phòng thì cậu bé kia chạy đến.

— Quên mất tớ chưa biết tên cậu. Tớ là Hàn Minh Vũ.

— Vũ Hải Anh.

...

Ngồi trước ban công, đón từng cơn gió đêm thổi vào phòng, mát lạnh. Shark nhìn về phía xa xa, lòng cậu rất đổi bình yên. Chạm vào mặt dây chuyền bạc, Shark cất giọng rất nhỏ.

— Hẹn ngày gặp lại, Jun.

2. Chương 1. Truy Đuổi

Để tìm hiểu về tốc độ phát triển kinh tế và nền văn hoá của một vùng đất thì trước tiên hãy tìm đến một khu chợ gần nhất, nơi đó sẽ cho bạn nhìn thấy một bức tranh toàn cảnh về đời sống con người và văn hoá tại nơi đây. Giữa phiên chợ đông đúc và tấp nập, người người chen lấn nhau để di chuyển giữa các khoảng

không nhỏ bé giữa các gian hàng với nhau. Dương Vi cũng hoà cùng dòng người đông đúc đó, cô men theo mùi hương bánh nướng đặc trưng của thành phố này để tìm đến. Cô phải mất thời gian xếp hàng rất lâu mới đến lượt mình. Nhưng chưa kịp cầm chiếc bánh ngon lành trên tay, tinh thần cô đã bị một giọng nói làm cho hốt hoảng: “Tìm thấy tiểu thư rồi.”

Dương Vi ngậm ngùi lau nước mắt đã sớm rơi vì xúc động, trong lòng đau đớn không ngừng mà nhường chỗ cho vị khách phía sau, còn mình thì quay lưng rời đi. Bước chân cô trở nên nhanh chóng và vội vã. Thân hình mảnh mai luồn lách qua đám đông một cách dễ dàng và thành thực như đã được thực hành đến hàng trăm lần.

Sau khi rời khỏi khu chợ đông đúc, Dương Vi nhìn trời rồi khẽ thở dài. Đã đến lúc phải chạy trốn. Một cuộc truy đuổi sắp bắt đầu.

Cô chạy vòng qua các ngõ hẻm, tiếng chân của đám người phía sau nhỏ dần. Cô giảm tốc độ rồi dừng lại quan sát mọi thứ xung quanh để chắc chắn rằng không một ai đuổi theo kịp.

Dương Vi đi bộ vòng vèo các ngõ hẻm cho đến khi chắc chắn rằng mình đã hoàn toàn thoát khỏi tai mắt của đám người nào đó rồi bắt đầu tìm hướng ra đường lớn bắt taxi tới sân bay. Cô vừa đi được vài bước thì đã bị những tiếng thở dồn dập từ phía sau giữ lại.

— Tiểu thư... xin cô... hãy quay về nhà. – Một người đàn ông nói trong hơi thở đứt quãng.

— Đúng đó, cô đừng gây khó dễ cho chúng tôi nữa. – Đám người phía sau người đàn ông đồng thanh nói.

— Tôi đâu gây khó dễ cho các anh, các anh để tôi đi, tôi sẽ nói đỡ với anh hai cho. – Dương Vi cười cười nói với đám người trước mặt, mắt không quên liếc nhìn xung quanh tìm đường thoát thân.

— Chỉ e chúng tôi sẽ mất mạng trước khi cô nói đỡ mất thôi. – Một người đàn ông khỏ sở nói. Tính cách của Dương Vỹ, họ hiểu hơn ai hết. Chắc chắn anh ta sẽ giết chết họ trước khi nghe lời giải thích.

— Thế nhé, các anh bảo trọng.

Dương Vi nở một nụ cười thật tươi trông vô cùng xinh đẹp rồi cúi đầu chào họ vô cùng lễ phép. Trong lúc mọi người đang ngỡ ngàng thì cô đã quay lưng chạy vào một ngõ hẻm. Ngay sau khi hoàn hồn, đám người ấy cũng nhanh chóng đuổi theo. Dương Vi mỗi lúc một tăng tốc chạy thật nhanh và chạy trong tình trạng không xác định được phương hướng, thấy nơi nào có đường đi là nhanh chóng rẽ vào. Đang chạy bán sống bán chết thì gặp một đám đông chắn đường làm cô phải đột ngột dừng lại, suýt nữa thì ngã nhào về phía trước vì mất thăng bằng.

Trong lòng cô không khỏi tò mò, nhưng Dương Vi vội quên ngay và tập trung vào công việc chính bây giờ là thoát thân. Khóe môi khẽ nhếch lên cô tiếp tục luồn lách vào đám đông phía trước. Vẫn sử dụng chiến thuật cũ. Lợi dụng đám đông cản đường.

Đám đông vây quanh khá dày, phải khó khăn lắm Dương Vi mới chen được vào bên trong. Trước mắt cô là cảnh hai chàng thanh niên vô cùng đẹp trai đang bị đánh đập túi bụi không thương tiếc, máu me đầy mình, thế nhưng vẫn còn kiêu căng, ngạo mạn không nói một lời cầu xin. Dương Vi thâm ca ngạo trong lòng.

Những kẻ khác đều là người của phe kia, tên cầm đầu sau khi đánh đấm đã tay liền kêu đàn em mang đến một con dao. Tim Dương Vi giật thót, hẳn định làm gì vậy, đâm chết người? Đầu óc cô rối loạn, nếu còn ở đây lâu chắc chắn cô sẽ dính vào vụ ẩu đả này. Nhưng nhìn trai đẹp bị đâm quả là một loại đau đớn không thể chịu đựng được. Cô là người yêu thích cái đẹp, đương nhiên không cam lòng nhìn nó bị huỷ hoại.

Không đủ thời gian để nghĩ lâu hơn, Dương Vi chạy như bay đến tông mạnh vào người tên cầm dao khiến hắn ngã nhào xuống đất vô cùng khó coi còn con dao văng ra xa. Sau đó cô không thèm nhìn xem tình huống gì đang xảy ra mà chạy thẳng một mạch về phía trước. Thấy tình thế có vẻ thuận lợi, một trong hai gã nam nhanh tay cướp được dao, người còn lại không chế lên cầm đầu. Sau khi dành lại thế chủ động, hai chàng trai bắt đầu hành động. Mặc cho thân thể bị thương mà phản công lại. Tình thế đảo ngược hoàn toàn.

Tên cầm đầu mặc cho sự an nguy của mình mà hét lớn với đàn em.

— Tụi bay mặc kệ tao, bắt sống con ranh lúc này.

Dương Vi dù đã chạy đi được một đoạn khá xa vẫn nghe thấy tiếng la hét đầy oán hận của tên cầm đầu vì thế tốc độ lại nhanh thêm gấp bội. Phía sau tiếng chân đuổi theo ngày càng đông và gần hơn. Từ một con hẻm khác, đám người khi nãy từ đâu xuất hiện.

— Tiểu thư, xin người đứng lại.

— Con ranh kia, đứng lại cho tao.

Những tiếng la hét hòa vào nhau thành một loại tạp âm khủng khiếp. Dương Vi ngày càng hoảng loạn, hành động lúc này quả là sai lầm lớn, không những không thoát được mà còn bị đông người truy đuổi hơn.

Sức lực con người có hạn, cho dù ngày thường khoẻ mạnh bao nhiêu nhưng chạy với tốc độ tối đa liên tục vài cây số sẽ không thể chịu đựng nổi. Tốc độ của cô giảm dần theo sức lực đã cạn. Dương Vi cố gắng duy trì tốc độ đều đều đồng thời âm thầm tính toán. Lần này mà bị bắt lại, dù ở phe nào, chắc chắn số phận của nó sẽ vô cùng đáng thương. Vì thế cô vẫn vô cùng kiên trì, tiếp tục chạy. Còn chạy là còn sống. Cô tự an ủi mình như thế.

Khoảng cách giữa hai bên ngày càng được rút ngắn lại, Dương Vi hoảng hốt vừa chạy vừa ngoái nhìn về phía sau, bọn họ đuổi đã sắp đến nơi. Mọi người xung quanh nhìn vào cảnh tượng vô cùng kì lạ trên đường mà không ai dám can thiệp. Một đám người đuổi theo một cô gái. Một tên không rõ phe nào đuổi gần đến nơi, tay hần sắp chạm đến chiếc ba lô của Dương Vi thì bỗng dừng chiếc BMW màu đen trắng gấp giữa đường. Cửa xe bật mở, từ bên trong một cánh tay đưa ra vòng qua eo Dương Vi kéo cả người cô vào bên trong rồi đóng sập cửa lại, phóng đi mất. Đám đông dừng lại, bất lực nhìn theo chiếc BMW màu đen khuất dạng trong làn xe đông đúc.

Chiếc BMW lao như tên bắn trên đường cao tốc. Đến lúc này, khi đã yên vị trên xe một lúc trái tim Dương Vi vẫn còn đập loạn. Chạm một giây nữa thôi thì cô đã tan xác. Vừa nhớ ra điều gì, cô quay sang nhìn chàng trai ngồi bên cạnh. Dương Vi suýt ngất trước nhan sắc của anh ta. Tuy đã được miễn dịch với trai đẹp do quãng thời gian năm năm sống cùng Dương Vỹ siêu cấp đẹp trai nhưng không thể làm lơ sắc đẹp của con người bên cạnh. Tóc đen hơi rối, đôi mắt màu nâu trầm tĩnh, gương mặt lạnh lùng. Nhìn vô cùng lạnh lùng nhưng lại có chút gì đó lạnh lùng và bất cần. Đúng loại cô thích. Ngắn người ra một lúc, Dương Vi nhanh chóng hoàn hồn ngay lập tức, vội vàng lên tiếng trước khi câu nói huyền thoại “Cô ngấm đủ chưa?” thường xuất hiện trên phim và tiểu thuyết được cất lên. Nhưng dù sao cô vẫn phải công nhận rằng dù có vài vết trầy xước và có chỗ bầm, nhưng gương mặt hần ta vẫn rất hoàn hảo. Chắc chắn rồi, hần ta là một trong hai mỹ nam bị đánh lúc này.

— Cảm ơn anh rất nhiều.

— Không có gì.

Hần lạnh lùng đáp lại cô, ánh mắt mông lung nhìn ra cửa sổ bên cạnh. Dương Vi cũng im lặng không nói nữa vì cô nhận ra rằng hần là một người khá khiêm tốn và cô cũng không phải mẫu người thích bắt chuyện trước để làm quen với trai đẹp. Suy nghĩ một lúc, Dương Vi định cất tiếng nhờ hần cho cô xuống tại đây nhưng tiếng chuông điện thoại reo lên dập tắt ý định của cô. Hần nghe máy, nói gì đó với người bên kia rồi quay sang bảo cô.

— Để đảm bảo sự an toàn của cô, tốt nhất nên ở cùng tôi một thời gian.

Dương Vi ngạc nhiên nhìn hần.

— Tại sao?

Hần không để tâm đến cô, bắt chéo chân, dựa vào ghế đầy thoải mái, nhắm mắt lại.

— Nếu cô muốn bị đám người khi nãy tiếp tục truy đuổi thì cứ việc ở lại đây. Tôi không cần.

Nghe xong lời nói vô tình có phần đe dọa của hần, Dương Vi toát mồ hôi lạnh, bị đám người đó bắt được chẳng khác nào xuống địa ngục. Cuộc sống tự do của cô sẽ biến mất, một khi quay về biệt thự của Dương Vỹ, chắc chắn anh sẽ không cho cô bỏ trốn thêm bất cứ lần nào nữa. Dương Vi vội vàng suy nghĩ lạc quan, cứ coi lần này là một chuyến du lịch, sẽ không có tổn thất nào cả, ngược lại còn được bảo vệ. Cô cười thầm rồi quay sang nói với người bên cạnh.

— Không không, tôi sẽ ở cùng anh.

...

Khi Dương Vi tỉnh giấc thì đã rất khuya. Nó ngồi trên một chiếc ghế rất êm, được bao quanh bởi một chiếc chăn bông siêu dày để giữ ấm. Phía trên đầu điều hoà vẫn phả ra hơi lạnh đều đều. Xung quanh cô tối om, ở phía xa có chiếc đèn nhỏ chiếu những tia sáng mờ ảo. Mọi thứ chìm trong không gian yên tĩnh đến lạ thường. Cô nghe thấy tiếng động cơ rất nhỏ nhưng không có cảm giác đang ngồi trên ô tô. Hình như cô đang ở trên máy bay, Dương Vi mơ hồ cảm thấy thế. Nhưng vì sao cô lại ở trên máy bay lại còn ngủ một giấc thật dài như thế.

Dương Vi hồi tưởng lại mọi chuyện đã xảy ra. Cô thỏa thuận với hắn về vấn đề sẽ theo hắn một thời gian. Rồi sau đó họ không nói gì nữa. Cô cảm thấy buồn ngủ, toàn thân mỏi nhừ do chạy bộ cả buổi sáng, lại thêm chưa có gì bổ bụng làm cô kiệt sức, đầu hơi choáng, dường như sắp ngất đi. Dù đã cố gắng nhưng cuối cùng hai mắt cô cứ híp lại, rồi không nhớ gì nữa.

— Em dậy sớm thế?

Một giọng nam cất lên khiến Dương Vi giật mình. Giọng nói này khác hẳn với chàng trai đi cùng xe, nó không lạnh lẽo và thờ ơ mà là sự ấm áp và nhiệt tình. Sợ cô không nhìn thấy mình, cậu liền bật điện thoại lên, để ánh sáng từ màn hình chiếu sáng cho cô dễ dàng nhìn thấy gương mặt đẹp trai đầy thương tích của mình.

— À, chẳng qua do em đói quá.

Dương Vi ngượng ngùng trả lời, cô cũng chẳng biết người trước mặt lớn hơn mình bao nhiêu nhưng anh ta kêu em trước thì cô cũng xưng lại vậy. Cậu ta nghe cô bảo đói à một tiếng toan bấm chuông gọi tiếp viên nhưng cô vội ngăn lại.

— Như thế sẽ làm phiền mọi người xung quanh.

— Em không cần phải lo, đây là máy bay tư nhân mà, chỉ có ba chúng ta thôi.

Nghe cậu ta nói, Dương Vi cũng quan sát xung quanh một lượt, quả thật đây chính là máy bay tư nhân. Cả một khoang chỉ có bốn chiếc ghế lớn cùng một bộ bàn ghế nhỏ. Cậu ta ngồi song song với cô. Còn chàng trai trên BMW đen thì đang ngủ ở hàng ghế phía sau. Thấy cô gái bên cạnh đã tin những lời mình nói, cậu liền gọi tiếp viên mang thức ăn đến.

Vì đây là máy bay tư nhân nên chất lượng thức ăn cùng tiêu chuẩn phục vụ cũng khác hẳn. Dương Vi rời chiếc ghế êm ái sang một chiếc bàn nhỏ gần đó. Khoảng chừng năm phút sau thức ăn được mang lên. Tuy rằng cũng chỉ là thức ăn nhanh, nhưng có thể dễ dàng nhận ra rằng chất lượng tốt hơn hẳn thức ăn trên máy bay bình thường. Dương Vi rất hài lòng hưởng thụ không một chút áy náy.

Khi Dương Vi ăn xong thì người con trai đi cùng cô lúc nãy cũng vừa thức dậy. Thông báo được phát, máy bay sắp hạ cánh.

— Em không nắm vững tình hình mọi chuyện lắm. Anh... có thể nói chút xíu không.

Chàng trai đi cùng xe với Dương Vi phẩy tay ra hiệu cho bạn hắn nói chuyện với cô, còn hắn thì đi xin nước uống trước khi hạ cánh xuống sân bay quốc tế.

— Ngày hôm qua trong lúc đi dạo thì chẳng may anh và cậu ta bị mấy thằng kia bao vây, tụi anh đi một mình nên không thể chống trả. Do giữa chừng bị phá hỏng nên chúng sẽ mang thù. Để chắc chắn sự an toàn cho em, thì em nên đi theo tụi anh cho đến khi dẹp xong đám đó.

Cậu ta kể lại khá rõ ràng lí do cô bị truy sát chỉ vì đụng trúng tên cầm dao. Dương Vi gật đầu. Là một người yêu thích du lịch, cô rất hứng thú đến một nơi mới cho dù đang trong hoàn cảnh nào. Lần này cô đi du lịch tương đối có lợi, chắc người của Dương Vỹ chẳng thể nào tìm ra được. Không những thế bên cạnh cô còn có hai mĩ nam để thoải mái ngắm nhìn. Nghĩ đến đây, Dương Vi vô cùng đắc chí.

— Mà chúng ta đang đi đâu nhỉ? – Vừa nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng, Dương Vi vội vàng hỏi.

— Việt Nam.

Hắn ta trả lời cô sau khi kiểm được một lon nước hoa quả ỉnh. Lời hắn nói như sét đánh ngang tai Dương Vi, Việt Nam sao, tại sao là nơi đó. Một nơi cô vô cùng muốn quay về nhưng lại rất dấy dứt khi nhớ đến.

— À, anh còn chưa biết tên em đây, ân nhân.

Người ngồi cạnh cô cười cười, cậu ta xem Dương Vi là ân nhân cứu mạng vì nếu cô không xuất hiện lúc đó chắc cậu và hắn đã chết từ lâu.

— Gọi em là Dương Vi là được rồi.

— Ừ, anh tên Minh Vũ, còn cậu ta là Hải Anh.

3. Chương 2: Một Cuộc Sống Mới.

Ngôi biệt thự ba tầng chiếm một khu đất rộng lớn ở vùng ngoại ô. Nơi này không quá xa vùng trung tâm nhưng lại vô cùng yên tĩnh, như tách rời khỏi không khí ồn ào tấp nập kia. Đó là một ngôi biệt thự được xây theo phong cách cổ điển, vô cùng nguy nga và tráng lệ tựa như một lâu đài của những lãnh chúa phương Tây ngày xưa. Cánh cổng to lớn màu đen bật mở, tài xế chạy thẳng xe vào bên trong. Từ cổng vào đến khu vực để xe ô tô là một đoạn đường khá dài khiến cho những người ngồi bên có thể ngắm nhìn vườn hoa ở hai bên. Trong vườn có rất nhiều loại hoa và cây cảnh, ở giữa là một hồ cá nhỏ, còn có một bộ bàn ghế và chiếc xích đu. Tất cả biến nơi này thành một khu vườn xinh đẹp và rực rỡ, nhưng lại có phần lãng mạn và bí ẩn như truyện cổ tích.

Trước khung cảnh xa hoa và tráng lệ trước mắt, Dương Vi không hề dao động. Những nơi như thế này cô đã từng nhìn thấy và sống tại đó một thời gian dài. Nhưng một khu vườn xinh đẹp như thế này thì cô chưa từng nhìn thấy. Đây là một nơi tuyệt vời để thưởng thức những tách trà ngon và ngắm cảnh, cảm nhận không khí trong lành hoà quyện cùng hương hoa thoang thoảng.

Gia đình Minh Vũ và Hải Anh đều là người Việt nhưng vì yêu cầu công việc nên họ chủ yếu sống ở nước ngoài. Thế nhưng cả hai gia đình đều để cho con cái tự do đi lại ở nhiều nơi. Vì thế đôi với những nơi thường xuyên lui đến, họ đều cho xây dựng một ngôi biệt thự. Nơi này là một trong số đó.

Chào đón ba người trở về là một cặp vợ chồng trung niên. Người đàn ông mặc bộ vest đen là quản gia của gia đình Minh Vũ ngày trước, còn người phụ nữ bên cạnh sẽ thu xếp toàn bộ công việc lớn nhỏ trong nhà.

Toàn bộ nội thất nơi này đều mang phong cách hiện đại và sang trọng, ngược lại hoàn toàn với vẻ cổ điển bên ngoài. Mọi thiết bị điện tử hầu đều là loại tiên tiến nhất. Từ tất cả những gì ngôi biệt thự này thể hiện, không khỏi khiến Dương Vi tò mò về thân thế của Minh Vũ và Hải Anh, gia đình của bọn họ không hề thường, thậm chí hoàn toàn có tài sản và thế lực.

— Khi này là bác Lâm và bác Hoa. Hai người sẽ quản lý toàn bộ mọi hoạt động trong nhà. Em cần gì thì cứ liên hệ trực tiếp với họ để nhận sự giúp đỡ.

— Em nhớ rồi. Mà vết thương của hai người, ổn hết chứ?

Minh Vũ bước đến một chiếc gương treo trên tường quan sát tỉ mỉ, còn Hải Anh không bận tâm lắm. Hắn chỉ đưa tay chạm nhẹ lên vết bầm ngay khoé môi, khẽ nhúu mày.

— Ổn rồi, trừ việc nó làm anh bớt đẹp trai đi thì không vấn đề gì.— Minh Vũ trả lời cô đầy tự tin. Dương Vi cảm thấy chấn động. Quả thật nhìn bề ngoài không thể nào đoán được tính cách.

— Tôi cũng nghĩ như cậu ta.

Hải Anh lên tiếng sau khi nghiên cứu lời nói của Minh Vũ, lần này Dương Vi không còn lời nào để nói nữa, đến cả tên lạnh lùng này cũng suy nghĩ như thế. Vô cùng ăn ý, đúng là bạn bè thân thiết.

— Bây giờ tụi anh ra ngoài một chút. Em có thể nhờ bác Hoa nấu gì đó ăn rồi đi nghỉ sớm đi, ngày mai còn có việc phải làm.

Sau khi Hải Anh và Minh Vũ rời khỏi biệt thự, Dương Vi cũng ra ngoài bắt taxi đến trung tâm mua sắm. Đây là thói quen của cô khi đến một nơi khác. Lúc đi du lịch thường không mang hành lý, đến nơi mới mua đồ để sử dụng.

Vừa nhớ ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Dương Vi bất giác hoảng sợ, hy vọng mọi chuyện không như cô nghĩ. Việc cô bỏ trốn và biến mất giữa đường có thể sẽ làm Dương Vỹ tức giận, anh sẽ khoá toàn bộ các tài khoản ATM của cô. Nhưng giả thiết đó lập tức bị bác bỏ vì anh ta đã thử một lần và thất bại. Dù không có tiền tiêu nhưng cô vẫn không trở lại. Dương Vỹ bèn cử người đi điều tra thì biết được cô đi làm cộng tác viên cho vài công ty, nhân viên pha chế của các tiệm café,... để kiếm tiền tiêu vặt. Dương Vỹ gào thét trong lòng, biết thế trước kia anh không dạy cho cô những trò vặt như thế. Nhưng cũng kể từ lần đó, anh cũng không khoá tài khoản của cô nữa, cũng chẳng ép cô quay về. Vẫn mở tài khoản ATM để cô sống thoải mái đồng thời cử theo một vài vệ sĩ ẩn nấp khắp nơi xung quanh để âm thầm bảo vệ. Tất nhiên đây chỉ là những hành động anh thực hiện trong bóng tối không để cho cô biết.

Dương Vi lại suy nghĩ. Nếu như bây giờ tài khoản của cô bị khoá thì cũng không vấn đề gì. Cô còn một tài khoản tự tạo mà anh không biết, trong đó cũng có tiền, nhưng không nhiều bằng tài khoản kia, phải dùng tiết kiệm. Suy nghĩ một hồi, Dương Vi nhận ra rằng, cô vẫn còn đường sống nên ung dung huyết sáo nhìn ngắm phố phường qua cửa kính xe taxi. Xe dừng lại ở một trung tâm mua sắm lớn tọa lạc tại trung tâm thành phố.

Gu thời trang của Dương Vi không dừng lại ở một phong cách nào. Chỉ cần vừa mắt thì cô sẽ mua, không cần quan tâm đó là style gì. Vì thế sau khi đi qua rất nhiều cửa hàng khác nhau cô cũng chọn được một vài món đồ. Áo thun, sơ mi, quần ngắn, đầm, váy, giày cao gót lẫn giày thể thao, từ phong cách đường phố cho đến hình ảnh tiểu thư. Cô nghĩ lần này có lẽ ở lại không lâu nên không cần mua nhiều.

Sau khi hoàn thành việc đăng kí gửi hàng về tận nhà thì Dương Vi đi đến một siêu thị gần đó theo lời dẫn đường của một người dân gần đó. Có nhiều thứ cần chuẩn bị như dùng cá nhân chẳng hạn, tuy ở nhà của Hải Anh sẽ có, nhưng cô vốn dĩ không thích dựa vào người khác.

Cô đi vòng khắp siêu thị một lượt, xem thật kĩ những món hàng, đồng thời xem món nào cần mua rồi mới bắt đầu cân nhắc. Dương Vi dừng ở quầy bán khăn rất lâu, thất thần nhìn lên chiếc kệ cao ngất. Chiếc khăn có hình nhân vật hoạt hình dễ thương mà cô đã nhìn trúng ngay từ đầu sao lại ở tít trên cao như thế. Cô âm thầm rửa nhân viên siêu thị, loại khăn này trẻ con rất thích nhưng để trên đây thì làm sao những đứa trẻ có thể với tới. Tuy cô không thuộc dạng nắm lùn, với chiều cao 1 mét 68 cô cũng không hề thua kém ai nhưng không biết tại sao với hoài vẫn không tới.

— Ước gì hôm nay mình mang giày cao gót. – Dương Vi thở dài nhìn xuống đôi giày thể thao dưới chân mình, âm thầm hối hận.

Cố gắng một lần nữa trước khi chuyển sang lấy một chiếc khăn khác, Dương Vi dùng hết sức bật lên cao. Tay cô vừa chạm chiếc khăn, chưa kịp nắm lấy thì người đã quay về vị trí ban đầu. Gương mặt thanh tú của cô tối sầm, khẽ nguyên rửa trong miệng rồi bỏ đi.

— Bạn gì ơi, bạn cần lấy chiếc khăn này à?

Nghe tiếng nói từ phía sau, Dương Vi quay người nhìn người nọ. Trước mặt cô là chiếc khăn tắm được in hình Doremon mà dù cố gắng bao nhiêu thì cũng không thể lấy được. Cô không khỏi cảm kích nhân vật vừa ra tay cứu giúp. Dương Vi vội nhận lấy chiếc khăn từ cậu bạn lạ lòng kia.

— Cảm ơn bạn nhiều nhé.

Cậu bạn kia chỉ mỉm cười nhìn Dương Vi, không ngại đề nghị mang giùm cô một giỏ hàng vì trông lúc này cô rất đáng thương, hai tay hai giỏ, một giỏ khác để dưới đất dùng chân để đá cho nó di chuyển. Dương Vi cười trừ, đưa cho cậu ta một giỏ hàng. Cô rất thoải mái, người ta có lòng thì mình đỡ mệt.

— Sao cậu mua nhiều đồ vậy?

— Do mình mới chuyển đến, mua một vài đồ dùng cần thiết thôi.

Sau đó họ trò chuyện vài câu bằng quơ cùng nhau, các câu nói chủ đề chẳng ăn nhập vào nhau. Cậu ta tên Hoàng Ân, bằng tuổi Dương Vi.

BÙM!

Một tiếng nổ lớn vang lên khiến mọi người trong siêu thị tái xanh mặt, họ giật mình la hét trong sợ hãi. Dương Vi vô cùng bất ngờ nhưng không hề hoảng sợ. Trong suy nghĩ của cô chỉ xuất hiện vài tia nghi vấn. Liếc sang Hoàng Ân, sắc mặt cậu cũng không biến đổi gì nhiều chỉ hơi nhú mào.

Bảo vệ nhanh chóng rời khỏi vị trí để kiểm tra, chỉ là một trái bom khói tự chế dùng để đánh lạc hướng sự chú ý chứ không gây nguy hiểm nhiều cho tính mạng. Chỉ cần một ít kiến thức hóa học là có thể dễ dàng chế tạo.

Mọi người nghe được thông báo liền thở phào một hơi đầy nhẹ nhõm nhưng chưa được bao lâu sau thì toàn bộ siêu thị đã bị một nhóm khoảng hơn hai mươi người mặc đồ đen bao vây. Mười tên trong số đó ngay lập tức khống chế bảo vệ siêu thị. Bọn chúng rút súng ra chĩa thẳng vào huyết thái dương của những người đang bị khống chế. Hành động này khiến Dương Vi cảm thấy ngạc nhiên và có phần bất an. Nếu cô không nhầm, Việt Nam là một quốc gia không được phép giữ súng bên người. Nếu như bọn họ có súng, chứng tỏ thế lực không hề tầm thường.

_ Mọi người dồn lại một góc, giao hết thiết bị điện tử trong người ra. Không được liên lạc với bên ngoài.

Đang là buổi trưa nên siêu thị khá vắng, chỉ khoảng ba mươi đến bốn mươi người nên bọn chúng càng dễ dàng hành động. Mọi người trong siêu thị nhìn thấy súng đều hoảng sợ rầm rập làm theo lời tên cướp để bảo vệ mạng sống của mình. Bất giác, Hoàng Ân kéo cô về phía sau lưng, từ từ tiến lại chỗ chúng dồn mọi người. Dương Vi ngăn người vì hành động của Hoàng Ân, cậu ta... muốn bảo vệ cô.

Một tên cướp bước ra khỏi hàng, hắn là người chỉ huy ở đây. Không nói một lời, hắn phát tay liền có một tên khác đến chỗ từng người lấy điện thoại di động của họ.

Tên cướp đi một vòng xung quanh đám đông ở giữa, hắn liếc nhìn Dương Vi rồi lôi cô về phía hắn. Chưa kịp định thần, cô đã cảm nhận được một vật đang dí vào thái dương mình, nòng súng. Mọi người trong siêu thị càng trở nên hoảng sợ hơn, một số khách hàng và nhân viên nữ không kiềm chế được đã bắt đầu khóc. Trái ngược với những hình ảnh trên Dương Vi vẫn rất bình tĩnh, xem như chẳng có chuyện gì. Ở phía đối diện, Hoàng Ân trở nên bồn chồn và lo lắng, cậu sợ cô bạn mới quen bị thương.

_ Bắt con nhỏ này làm con tin đã, không được báo cảnh sát. Tụi bay đến lấy hết tiền ở các quầy tính tiền cho tao. Các người có hành động gì đại dột tao không ngại nổ súng đâu.

....

Lúc này ở một góc khuất của hai gian hàng không xa. Hai người đàn ông mặc vest đen đang cãi nhau kịch liệt. Xem như không nhìn thấy vụ cướp bên ngoài.

_ Tôi nghĩ chúng ta vẫn nên đi cứu tiểu thư thì hơn. Anh nhìn xem. Cô ấy bị bắt làm con tin rồi kìa. Nếu như có chuyện gì bất trắc thì chúng ta làm sao ăn nói với thiếu gia.

_ Im đi. Cậu thì biết cái gì. Tiểu thư cũng không phải là người vô dụng. Nếu như chúng ta xuất hiện. Cô ấy mất hứng rồi lại phát hiện ra bí mật thì sẽ

đi luôn mà không trở về nữa. Khi đó cậu gánh hết tội được không.

_ Nhưng mà, hắn ta có súng.

_ Chúng ta cũng có.

_ A, tôi điên với anh mất. Anh đi chết đi.

Người đó vừa nói xong liền lao tới bóp cổ người đối diện, không ngừng đâm đá túi bụi.

_ Cậu. Khỉ thật. Bọn họ sẽ phát hiện ra chúng ta mất. Nghe kĩ này. Cậu không nhận ra sao. Cái đó...

_ Là súng giả?

...

Trong mắt Dương Vi ẩn hiện ý cười, ngoài việc bị cổ đã bị cánh tay to lớn siết chặt hơi khó thở thì mọi chuyện vẫn ổn, kể cả nòng súng đang chĩa vào mình.

Cô nhìn thấy Hoàng Ân trong đám đông muốn đứng lên liền vội vàng ngăn cản bằng ánh mắt, môi cô khẽ mấp máy. Thấy vậy, Hoàng Ân chỉ đứng yên một chỗ, ánh mắt cậu không rời khỏi cô nửa bước.

Hầu hết những con tin khi bị kẻ cướp kẹp chặt cổ thì sẽ siết chặt tay hấn để cố gỡ ra nhưng Dương Vi không tốn thời gian cho những việc vô bổ như vậy, cô vẫn bình tĩnh, tay cô gắng chạm vào bên túi phải của chiếc quần ngắn cô đang mặc như muốn tìm kiếm một vật gì đó.

Hoàng Ân tuy vô cùng lo lắng cho cô nhưng nhìn vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì kia xảy ra thì cũng yên tâm đôi chút.

— Chốt an toàn chưa mở. Ông anh giết người kiểu gì?

Câu nói của Dương Vi khiến mọi người ngồi gần đó ai cũng giật mình nhìn cô như sinh vật lạ, kể cả kẻ đang giữ cô làm con tin. Hắn hơi sững người nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ uy quyền của mình.

— Mà muốn chết à? – Hắn nghiêng răng kèn kẹt. Nòng súng càng ấn sát thái dương cô hơn. Thế nhưng chốt an toàn vẫn chưa mở.

Sự hung dữ của tên cướp tỉ lệ nghịch với trạng thái của Dương Vi lúc này. Khi chắc chắn đã xác định được vật đó vẫn nằm yên vị trong túi quần, Dương Vi nở nụ cười hài lòng.

— Mr.K. Do you remember this name?

Một câu nói không ăn nhập vào đâu, cô nói với âm lượng vừa đủ để tên cướp nghe thấy. Cô nhận ra cả người hắn cứng đờ, tay kẹp cổ cô hơi run. Lúc này, chốt an toàn đã tháo.

— Mà là ai? Muốn gì? – Hắn thay đổi giọng điệu hẳn, không còn đơ gián là uy hiếp như ban nãy mà có phần muốn diệt khẩu. Như thế cũng đủ để biết những gì cô vừa nói có sức ảnh hưởng đến mức nào.

— Là ai không quan trọng. Thả tất cả mọi người ở đây ra. – Dương Vi trả lời không chút do dự.

— Mà nghĩ tao là con chó ày sai khiến à?

Hắn rít lên trong miệng, tất nhiên cũng chỉ đủ để cô nghe thấy. Những người đang bị khống chế quên đi việc lo lắng hay sợ hãi, mà chỉ tò mò về cuộc trò chuyện giữa tên cướp và con tin. Lúc này cô cũng nghe tiếng lên đạn rõ mồn một bên tai.

— Ông nghĩ tôi chưa từng nghịch qua súng à?

Câu nói của Dương Vi nghe vốn dĩ rất bình thường nhưng qua tai tên cướp nó mang một ý nghĩa khác. Tay kẹp cổ Dương Vi run run, từ từ nới lỏng. Tên cướp nhất thời rung động nên nới lỏng tay chứ không hề có ý định buông tha. Nhưng chỉ cần một sự thay đổi nhỏ như thế cũng đủ cho cô có cơ hội hành động.

Dương Vi nắm lấy cánh tay đang run của hắn, dùng lực vật cả người xuống nền đất. Sau đó cô đè hắn xuống sàn nhà, bẻ ngược một cánh tay ra phía sau, còn tay cầm súng vẫn mặc kệ. Cô rút từ túi quần ra một con dao bấm kìm vào cổ hắn.

— Mà nghĩ dao của mày thắng được súng của tao?

— Còn chưa biết như thế nào.

Mọi người xung quanh mặt không còn hột máu nhìn cô kinh hãi, họ nghĩ cô muốn tự sát. Tuy tình thế bị lật ngược hoàn toàn nhưng hắn còn súng. Thấy ồn ào, các tên cướp đang moi tiền liền quay mặt nhìn, bọn chúng tá hỏa khi thấy tên trùm bị con tin khống chế, thế nhưng vẫn tiếp tục giơ súng lên cảnh cáo tất cả, một vài tên chĩa súng vào Dương Vi. Tên cướp dưới chân cô vẫn chưa giảm nỗ súng.

— Súng giả, vô dụng thôi.

Nghe thấy điều này, các bảo vệ đang bị khống chế nhân lúc những tên cướp hoảng sợ liền phản công. Lúc này, Dương Vi vẫn ngồi lên lưng tên cướp, dao không rời cổ hắn, khuôn mặt hết sức vui vẻ. Tên cướp tất nhiên nhận ra sự bất thường. Có lẽ đây không phải lần đầu tiên hắn gặp cô gái này.

— Mày là đứa nào?— Tên trộm gầm lên đầy tức giận.

— Tôi đã nói rồi. Tôi là ai không quan trọng. Nhưng mà có lẽ ông biết anh tôi.

Trái ngược với thái độ điên tiết của hắn, cô vẫn thong thả nhìn các tên cướp dần dần bị khống chế. Đúng thế, không có súng, thì không ai phải sợ.

— Anh mày là thằng nào? — Hắn nói một cách khó khăn, do bị cô ngồi trên lưng, gây khó khăn cho việc hô hấp, đã thế lưỡi dao sắc lẹm cứ liên tục chạm vào cổ hắn.

— Người nghĩ ra cho ông cái tên Mr.K. Anh ấy họ Dương. — Cô im một lúc dường như đang suy nghĩ điều gì rất quan trọng rồi thốt ra hai từ nữa. — Tên Vỹ.

Hắn bắt đầu hoảng sợ. Mồ hôi tuôn ra như tắm, cả người run rẩy, toàn thân như bị rút hết sức lực. Hắn nhớ lại quá khứ của mình. Vì mang tội phản bội tổ chức, phá vỡ quy tắc của Dương gia. Vì sợ phật tử về chịu tội với Dương Vỹ - người đứng đầu gia tộc họ Dương lúc bấy giờ nên phải bỏ trốn cùng mấy tên đàn em trung thành. Đời sống túng quẫn, hắn tổ chức một vụ cướp nhỏ, mua vài khẩu súng đồ chơi dùng tạm nhưng lại bất trùng vị tiểu thư Dương gia làm con tin. Số của hắn dường như không thể đen hơn được nữa.

— Tôi cho ông hai lựa chọn, một là tôi báo cho Dương Vỹ ngay bây giờ để anh ấy xử ông trước khi vô tù, hai là ông vô tù trước rồi tôi gọi cho anh ấy.

Cô đưa cho hắn một sự lựa chọn vô cùng khó khăn, như thế thà rằng không chọn. Bên ngoài có tiếng còi xe cảnh sát, Dương Vi thở dài thườn thượt. Một tay vẫn kè dao ngay cổ tên cướp. Một tay cầm súng đồ chơi của hắn xem xét độ giống nhau giữa hàng giả và hàng thật.

— Thôi tôi chọn dùm cho, ông vô tù đi đã, ra tù rồi tính.

Sau khi tên cướp bị giải đi, Hoàng Ân vội đến chỗ cô. Cậu lo lắng hỏi thăm Dương Vi nhiều thứ, nhưng cô đều trả lời qua loa, không muốn cho nhiều người biết về cảm xúc của mình.

...

Buổi tối khi Dương Vi về đến nhà thì quần áo mua ở trung tâm mua sắm cũng được chuyển tới, cô kiểm tra một lượt rồi lên phòng cất đồ. Một lát sau, khi Dương Vi xuống phụ bác Hoa làm một vài món ăn tối thì Hải Anh và Minh Vũ cũng vừa về tới. Bọn họ vác theo 3 chiếc ba lô to oạch đem vào nhà. Minh Vũ ném hai chiếc ba lô xuống ghế sofa rồi vươn vai cho đỡ mỏi.

— Em mở ra đi, coi đồng phục có vừa không, sách vở nữa, và xem đã phù hợp với trình độ của em chưa. Nói thật là 90% là vừa, vì anh đã quan sát số đo của em rất kĩ.

Dương Vi phải mất vài giây để hiểu Minh Vũ quan sát số đo bằng cách nào. Sau khi hiểu ra cô liền hối hận, thà rằng mình không biết gì vẫn tốt hơn.

— Anh biến thái vừa thôi.

Dương Vi tò mò mở chiếc ba lô ra, trong đó là ba bộ đồng phục nữ sinh được xếp cẩn thận. Cô lấy một bộ ra xem, cũng khá đẹp, vậy ca rô với áo sơ mi, cô thích phong cách này.

— Đây là trường học của tụi anh ở bên này. Mai em đi học cùng đi. Vì sợ em ở nhà một mình không an toàn nên mới làm thế. Mà tuổi của em ở Việt Nam chắc lớp 11.

— Anh không cần bảo vệ 24/24 như thế đâu. Nhưng dù sao thì có cơ hội trải nghiệm thử cũng tốt.

— Thử? Em trước giờ chưa từng đi học à? — Minh Vũ ngạc nhiên nhìn Dương Vi. Hải Anh đang đọc sách cũng bất ngờ nhìn sang. — Em chỉ toàn học gia sư ở nhà thôi.

Mỗi lần Dương Vi nhớ lại chuyện đi học liền bị nhức đầu. Đáng ra cô cũng được đến trường như mọi người nếu không vì ông anh trai đáng quý kia. Anh dùng một trăm lẻ một lí do không nên để em gái đến trường để nói chuyện cùng với ba. Khiến cho ông vừa nghe thôi đã nhức đầu liền vội xua tay, giao cho anh toàn

bộ quyền quyết định. Kể từ đó, Dương Vi chỉ biết đến gia sư mà không hiểu thế nào là trường học.

4. Chương 3: Trường Học. Ngày Đầu Tiên

Sáng hôm sau, Dương Vi dậy từ rất sớm. Cô mặc bộ đồng phục lên người rồi xoay mấy vòng trước gương, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc hưng phấn khó diễn tả. Hôm nay cô sẽ đi học, lần đầu tiên được đến trường.

Đêm qua Dương Vi hầu như không chợp mắt chỉ để lên mạng tìm hiểu cuộc sống học đường của học sinh Việt Nam. Cô lăm lăm lại một số nội quy chung mà hầu như trường học nào cũng có. Đại khái đã nắm được một số điều cơ bản. Bên cạnh đó cô cũng tranh thủ tìm hiểu về ngôi trường mới của mình. Theo như trên mạng nói thì đây là ngôi trường dành cho học sinh có bối cảnh gia đình hạng trung trở lên với chất lượng giáo dục tốt cùng cơ sở vật chất hiện đại. Tuy nhiên cũng có những bài đăng trên mạng xã hội của một số học sinh trong trường nhắc đến những quy tắc ngầm tại nơi này.

Tất cả những điều trên càng khiến Dương Vi vô cùng tò mò và chờ đợi ngày đi học đầu tiên.

Dương Vi ngồi trước bàn trang điểm một lúc lâu nghĩ về hình ảnh nên dùng để đi học. Như thế nào mới phải, ngây thơ đến ngu ngốc, hay sành điệu, hiểu chuyện. Cô suy nghĩ một hồi thì bỗng dưng nhớ đến lời Dương Vỹ dặn ngày nhỏ: “ Khi đến nơi mới, đầu tiên phải tỏ vẻ yếu đuối, sợ hãi để đối phương không đề phòng mà bộc lộ bản chất của mình, khi đó mới có thể tìm được cách thích nghi phù hợp.”

Dương Vi búng tay cái tách và quyết định không trang điểm. Trước đây tuy bị cận nhưng cô ít khi nào đeo kính, vì nghĩ rằng mọi thứ không quá khó để nhìn và mang theo vô cùng vướng víu. Hôm nay cô quyết định sử dụng vật này thử một lần.

Sau khi hài lòng về bề ngoài của mình, Dương Vi vui vẻ xuống phòng khách. Vừa xuống đến nơi thì Minh Vũ và Hải Anh dừng công việc đọc báo của họ lại và đi ra chiếc xe ô tô đã đợi sẵn ngoài cổng. Khi đã vào bên trong xe, Minh Vũ nhìn Dương Vi không khỏi trầm trồ ngạc nhiên.

__ Ôi. Thật quá khác biệt. - Minh Vũ nhiệt tình cảm thán.

__ Chứ lúc trước em thế nào?

__ Như tên trộm vượt ngục bị cảnh sát đuổi theo. May mà nhờ có tôi cứu thoát.

Minh Vũ chưa kịp lên tiếng thì đã bị Hải Anh cướp lời, khóe môi hần hơi cong lên, không rõ là đang cười hay chế giễu. Gương mặt thanh tú của Dương Vi bỗng chốc tối sầm, tuy là đang so sánh nhưng hần vẫn không quên việc nhắc lại công ơn mà hần đã làm với cô.

__ Không có tôi giờ chắc anh chẳng ngồi đây.- Dương Vi nhanh chóng khôi phục tâm trạng hào hứng đi học của bản thân điềm nhiên đáp lại.

__ Đây là lí do cô đi cùng với chúng tôi.

Hải Anh nhún vai, mắt nhìn ra cửa sổ bên ngoài. Hần luôn như thế, ánh mắt lúc nào cũng nhìn về một khoảng không vô định ngoài cửa sổ mà trầm ngâm không nói gì. Hần để hần mình rời khỏi thân xác, chỉ chìm trong chuỗi kí ức vừa tốt đẹp vừa đau thương mà chỉ có hần biết. Những lúc như thế từ đôi mắt màu nâu lạnh nhạt kia luôn luôn có một cơn sóng nhỏ chuyển động nhẹ nhàng nhưng phát ra nỗi buồn mênh mang.

“Jun. Lúc này em đang ở đâu? Bao nhiêu năm qua có bao giờ em nhớ đến tôi?”

Dương Vi cũng chẳng có gì để nói nữa, cô ngồi suy nghĩ đến những gì mình sẽ trải nghiệm ở trường học. Minh Vũ ngồi giữa không khí vừa nóng vừa lạnh như thế này không mấy thoải mái, anh giục tài xế chạy xe nhanh đến trường để thoát khỏi cảm giác tẻ nhạt.

Xe vừa dừng lại trước cổng trường, Dương Vi bước xuống xe, quan sát ngôi trường xa hoa này bằng sự phấn khích, trường học cũng không đến nỗi tồi tệ như một số ý kiến tiêu cực trên mạng mà cô đọc được tối hôm qua. Thấy Dương Vi mắt sáng rực như người tỉnh vừa được lên thành phố, Minh Vũ liền lên tiếng.

— Dù em chưa đi học, nhưng cũng không đến nỗi như vậy chứ.

Nghe lời Minh Vũ nhắc nhở, Dương Vi vội thu lại hình ảnh hiếu kì ban đầu. Im lặng đi theo Minh Vũ và Hải Anh vào trong. Mọi người xung quanh nhìn thấy Minh Vũ và Hải Anh đều không khỏi ngạc nhiên, sân trường vốn yên tĩnh bây giờ rộ lên tiếng bàn tán.

— Anh đưa em lên lớp nhé.

— Không cần đâu, anh đưa em sơ đồ được rồi. Em muốn ghi nhớ đường đi.

Lôi tấm bản đồ từ trong balo ra, Minh Vũ hướng dẫn cho Dương Vi vài điểm quan trọng.

— Trường chúng ta rất rộng. Có tổng cộng 3 khu chính. Chúng ta học ở khu B. Khối 11 dãy 2. Phòng thứ 2. 11A2. Tụi anh học 12A1, dãy 3. Có gì em cứ qua tìm.

— Em nhớ rồi. Cảm ơn anh.

Trên đường đến lớp, Dương Vi đi ngang quá rất nhiều phòng học của trường. Bàn ghế được kê ngay ngắn thành ba dãy. Bảng trắng dùng bút lông còn có cả máy chiếu và một dàn máy tính hiện đại phục vụ cho công tác giảng dạy của giáo viên. Trong lúc đang quan sát đến thất thần, một bàn tay chạm nhẹ lên vai khiến Dương Vi giật mình, suýt nữa thì tung đòn phản kích. Rất may cô chợt nhớ ra mình đang ở trường học. Lại còn đóng vai một nữ sinh ngây thơ và trong sáng.

— Dương Vi, là cậu.

— Hoàng Ân? Cậu cũng học ở trường này.

— Ừ. Cậu mới nhập học đúng không? Lên lớp cùng tớ đi.

Có Hoàng Ân đi cùng Dương Vi cũng không cần phải sử dụng bản đồ nữa. Khi biết được cậu ta học cạnh lớp mình Dương Vi thấy cũng khá tiện đường nên cũng không còn thấy áy náy. Suốt cả đường đi, Hoàng Ân đóng vai trò của một hướng dẫn viên thực thụ, giới thiệu cho cô toàn bộ các phòng chức năng mà họ đã đi qua.

Cũng từ đây cô biết được thêm một số thông tin khác mà cô chưa từng thấy trên mạng. Ngôi trường này là do các tập đoàn đầu tư vào nên chất lượng trường học tất nhiên không có nơi nào sánh bằng. Tuy nhiên ở trường cũng có một số quy luật nhất định. Vì hiệu trưởng của trường còn rất trẻ, vẫn còn đang theo học Tiến sĩ tại Anh Quốc nên quyền điều khiển trường học toàn bộ thuộc về Hội học sinh. Họ có 4 thành viên, là những người có quyền lực nhất trường. Họ chi phối mọi thứ, họ là luật pháp, là nội quy tại nơi này. Nhưng đối với những sự kiện lớn vẫn phải thông qua sự chấp thuận của vị hiệu trưởng bí ẩn kia. Khi nhắc đến Hội học sinh, thái độ của Hoàng Ân thể hiện rõ sự khó chịu. Cậu ta không thích 4 người này nhưng không thể thay thế họ.

— Khi sáng cậu đến trường bằng gì?

— Đi nhờ xe của hai anh học lớp 12. Bọn họ ở gần nhà tớ và cũng học chung trường nên đi cùng thôi. - Một lí do chính xác gần 90%.

— Không biết tớ biết họ không.

— Anh Vũ và Hải Anh lớp 12A1

Bước chân của Hoàng Ân chậm lại. Cậu quay sang nhìn Dương Vi một cách kì lạ và lo lắng.

— Cậu đừng thân thiết quá với bọn họ.

— Vì sao? - Dương Vi hỏi, gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhiều. Cô quen biết với hai người kia lâu hơn Hoàng Ân. Hơn nữa ấn tượng lại còn rất tốt. Cô không thích bất kì ai nói xấu về bạn của mình.

— Như tớ đã nói. Người của hội học sinh không có gì tốt cả. Hai người đó là Hội trưởng và Hội phó. Bọn họ còn có liên quan đến Xã Hội Đen.

— Ừ. Biết rồi. Thôi tớ vào lớp đây.

Vừa tới cửa lớp Dương Vi liền chấm dứt cuộc trò chuyện này. Ấn tượng của cô dành cho Hoàng Ân bỗng chốc giảm đi vài phần. Nếu chỉ vì hai người họ liên quan đến xã hội đen mà khuyên cô tránh xa thì đã là một sai lầm. Nếu không vì liên quan đến xã hội đen thì bọn họ có gặp nhau được hay không. Đúng ra giờ này cô đang nằm phơi nắng ở Hawaii, còn hai người kia có khi nằm trong bệnh viện còn chưa tỉnh lại.

Vừa bước vào lớp, Dương Vi đã nhận được nhiều ánh mắt kì lạ từ tất cả mọi người. Những tiếng bàn tán nhỏ bắt đầu vang lên khiến cô ngày càng mờ mịt và bối rối. Đây là lần đầu cô trải qua tình huống này.

Từ cuối lớp, một nam sinh bước lên. Cậu có vẻ ngoài khá thu hút với chiều ột mét tám, mái tóc đen hơi dài cùng nụ cười ẩn hiện trên môi. Cậu đứng ra giữa lớp dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua một lượt từng nhóm người đang bàn tán. Lập tức những tiếng xì xào nhanh chóng biến mất thay vào đó là không gian im lặng đến rợn người, cả tiếng gió phả ra từ máy điều hòa vẫn nghe thấy rõ. Thấy tình hình đã ổn, nam sinh bước đến trước mặt Dương Vi, nở nụ cười thân thiện khác hẳn với sự lạnh lùng khi nãy.

— Chào mừng bạn đến với tập thể 11A2, Dương Vi. Mình là Gia Hưng. Lớp trưởng. Khi này mọi người chỉ tò mò về học sinh mới chứ không hề có ý gì đâu. Bạn đừng để ý.

— Cảm ơn. Ừm. Mình ngồi ở đâu nhỉ?

Gia Hưng dẫn Dương Vi đến một bàn học gần cuối lớp. Sau đó liền gửi cho cô thời khóa biểu và bản nội quy của trường.

— Trong lớp còn ba chỗ trống. Bạn ngồi một bàn riêng cho thoải mái. Bàn của mình ở phía sau, cần giúp đỡ gì cứ nói.

Lúc này trong lớp tuy không còn tiếng xì xào nữa nhưng vẫn có những ánh mắt hiếu kì nhìn Dương Vi chằm chằm. Qua những lời nói vừa rồi của Gia Hưng cũng khẳng định cho bọn họ hiểu một điều. Người mới đến này được sự bảo hộ đặc biệt của Hội Học Sinh. Không được gây sự.

Gia Hưng là lớp trưởng, việc đón học sinh mới không phải lần đầu tiên. Cậu vẫn luôn giữ nụ cười trên môi cùng thái độ thân thiện với người mới nhưng đầy cảnh cáo người cũ như vậy. Vừa khiến học sinh mới an tâm, mà học sinh cũ cũng không dám dở trò. Lí do Gia Hưng có khả năng dùng ánh mắt đe dọa hơn ba mươi học sinh cũng khá đơn giản. Chỉ vì cậu là thành viên của Hội Học Sinh.

Ai cũng biết rõ, Gia Hưng bề ngoài tuy thân thiện nhưng lại không thích ai ở gần mình. Nếu Dương Vi được ưu ái như thế, hẳn là có lí do.

Dương Vi học hành rất tập trung và chăm chỉ. Dù những kiến thức này đều đã học qua nhưng cô vẫn rất tập trung lắng nghe và cẩn thận ghi chép, chú thích đầy sách giáo khoa. Đối với cô, ôn lại những gì đã được học cũng rất thú vị, như thế sẽ nhớ được rất lâu.

Ba tiết học liên tục trôi qua, tiếng chuông reng báo hiệu giờ ra chơi. Dương Vi vươn vai đầy mệt mỏi. Vì ngồi một mình một bàn nên cô có thể nằm dài ra bàn mà không phiền đến mọi người xung quanh. Dương Vi chưa nhắm mắt được năm phút thì liền có bạn cùng lớp đánh thức. Họ bảo có người đang tìm cô. Dương Vi vươn vai rồi bước ra ngoài đầy mệt mỏi.

— Buồn ngủ lắm sao?

Minh Vũ hỏi Dương Vi khi vừa nhìn thấy gương mặt mơ màng của cô. Cô vẫn đang buồn ngủ nên gật đầu cho có lệ rồi bước theo Minh Vũ và Hải Anh đi đâu đó mà cô cũng không rõ.

Ba người dừng lại ở một phòng ăn lớn, căn buồn ngủ của Dương Vi bỗng chốc biến mất vì sự hoành tráng của nơi được gọi là canteen. Cô không biết mình có đi nhầm vào một nhà hàng hay không.

— Để anh giới thiệu em với một vài người bạn.

Minh Vũ đẩy Dương Vi đến một chiếc bàn lớn, nơi có hai nam sinh đã ngồi sẵn. Cảm giác bất an bắt đầu xuất hiện khi cô cảm nhận được ánh mắt mọi người xung quanh đang nhìn cô. Dương Vi hy vọng mình

không bị mắc bệnh hoang tưởng bởi vì tất cả ánh mắt đó đều đầy sát khí. Không phải vì cô đang ngồi chung với Hội Học Sinh huyền thoại đấy chứ.

— Xin giới thiệu với các cậu. Đây là người đã cứu mạng tớ.

Tất cả mọi hành động đều bị dừng lại trong giây lát. Một người đang uống nước thì bị sặc, người còn lại liền gỡ tai nghe ra để xác nhận mình không nghe nhầm.

— Anh Vũ, anh nói thật? – Một người vội hỏi Hải Anh. Đồng thời cậu ta cũng nháy mắt với Dương Vi, mấp máy môi hỏi cô “Hey, nhận ra mình không?”.

Dương Vi đáp lại cậu ta bằng một nụ cười nhẹ. Người này, năm phút trước vẫn ngồi sau lưng cô nhưng không biết bằng cách nào lại di chuyển nhanh đến thế. Không xa lạ gì nữa. Chính là lớp trưởng thân thiện, Gia Hưng.

— Các cậu. Ừ, sẽ không đáng thương như thế chứ? – Người còn lại ngập ngừng lên tiếng. Tuy rằng lời nói hết sức quan tâm nhưng gương mặt lại ẩn hiện ý cười vui vẻ, còn có cả sự chế nhạo.

— Đáng tiếc lại là sự thật. – Hải Anh thản nhiên uống nước như không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người trong bàn gật gù như đã hiểu. Nam sinh ngồi cạnh Gia Hưng nhìn lướt qua Dương Vi rồi mỉm cười.

— Em đi theo hai thằng này, đã nói một tiếng cho người nhà chưa?

Dương Vi không biết trả lời như thế nào cho câu hỏi này, chẳng lẽ nói rằng cô đang trốn nhà đi chơi thì tình cờ gặp được bọn họ nên thuận tiện đi theo. Dương Vi cười trừ, đang cố gắng suy nghĩ ra một lí do chính đáng nào đó.

— Chẳng qua có người đang chạy trốn ba mẹ nên mới đụng phải tụi này.

Hải Anh cười cười trả lời. Dương Vi trừng mắt nhìn hắn. Cả hai cũng không có thù oán gì, vì sao mỗi lần cô lên tiếng đều bị hắn nói móc lại. Ngày hôm nay đã hai lần. Dương Vi quay sang trừng mắt nhìn Hải Anh, phía dưới đã dùng chân đạp mạnh vào chân hắn, không ngừng dẫm vài cái. Người nào đó đang thưởng thức bánh ngọt bỗng dừng trợn mắt nhìn sang bên cạnh khiến mọi người vô cùng tò mò nhưng không một ai dám hỏi vì ánh mắt của hắn lúc này như muốn giết người. Hắn nghiêng răn rít lên với âm lượng cực kì nhỏ chỉ đủ cho cô nghe thấy. “Giày mới của tôi. Đền đi.”

— Dù sao bây giờ cũng là bạn bè rồi, em đến đây chưa quen biết ai, cứ đi cùng tụi anh đi. – Một người nói sau khi dăm chiêu suy nghĩ. – Anh là Gia Huy.

— Minh thì bạn cũng biết rồi. Gia Huy là anh trai mình. – Gia Hưng lên tiếng tiếp theo.

Trong lòng Dương Vi cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, quen được nhiều người mới quả thật rất vui nhưng cảm giác bất an vẫn không hề giảm bớt và ngày càng tăng.

— Chào các anh, em tên Dương Vi.

Mọi người nói chuyện với nhau vô cùng thoải mái và vui vẻ. Dương Vi hiện giờ vẫn trưng vẻ ngoài ngây thơ, ngốc nghếch, chưa dám nói hay làm những gì mình nghĩ. Nhưng với sự chăm sóc tận tình từ bạn bè của Hải Anh và Minh Vũ, cô vô cùng vui vẻ cảm giác như đang ở nhà.

...

— Chắc chắn, tiểu thư nhà ai thế này?

Một giọng nữ cất lên từ phía xa. Tiếng giày cao gót nện xuống sàn ngày càng rõ ràng, vang lên giữa không gian tĩnh lặng khác thường. Trước mặt Dương Vi lúc này là một nữ sinh lớp mười hai, với vẻ ngoài khá xinh đẹp, nước da trắng ngần, đôi môi đỏ, cùng đôi mắt long lanh.

Cô ta nhìn Dương Vi không rời mắt, như muốn dùng ánh mắt thiêu chết cô. Dương Vi bỗng dưng rùng mình, cảm thấy nguy hiểm gần kề, bản chất ăn bám trong cô trở dậy vô cùng mãnh liệt, vứt bỏ bộ mặt thoải mái ban nãy, thay vào đó là sự sợ hãi và dè dặt nhìn cô nữ sinh kia. Bốn chàng đang trò chuyện vui vẻ bỗng dưng im lặng, hồ hững quay sang nhìn nữ sinh đang đứng trước mặt.

— Chuyện của chúng tôi, liên quan gì đến chị? – Gia Hưng thoải mái tựa vào ghế, liếc mắt nhìn nữ sinh trước mặt, ánh mắt hồ hững và bất cần như một tên công tử ăn chơi.

Gương mặt thanh tú của nữ sinh cứng đờ trong vài giây nhưng cô nhanh chóng khôi phục bộ dạng kiêu ngạo như lúc đầu. Cô nhìn qua Dương Vi cúi thấp đầu, người khẽ run, hơi nép mình về phía Hải Anh, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo hơn.

— Tôi chỉ hơi thắc mắc, nghe nói Hải Anh không thích con gái lại gần. Cả ba cậu cũng vậy. Tin đồn về giới tính... - Giọng nói của nữ sinh ngập ngừng ra vẻ ngượng ngùng như thể đây là một vấn đề khó nói.

Dương Vi nghe thấy cụm từ “tin đồn về giới tính” xem nữa thì vứt bỏ hình ảnh ngây thơ mà cười lớn. Nhưng vô cùng may mắn khi cô đã kịp thời kiềm chế. Gương mặt đỏ bừng, hai vai khẽ run để nhịn cười. Vì Dương Vi quay lưng lại với cô nữ sinh nọ nên chỉ có Gia Hưng và Hải Anh nhìn thấy được biểu cảm này của cô. Còn nữ sinh kia vẫn âm thầm đặc chí vì nghĩ rằng Dương Vi đang sợ hãi. Cô di chuyển một tí, khẽ nhích người qua một bên, quyết tâm giữ khoảng cách với hắn. Không phải vì cô sợ, chẳng qua là vì không muốn Hải Anh khó chịu. Hành động này của cô ngay lập tức bị hắn ngăn lại, tay hắn đặt trên vai cô rất tự nhiên như đã làm điều này nhiều lần. Hắn dùng sức giữ chặt vai cô, không cho cô nhúc nhích.

Gương mặt cô nữ sinh nọ ngày càng khó coi, vốn không thể tin cảnh trước mắt mình là thật.

— Dù tin đồn đó là thật hay không thì phiền cô phải bận tâm sao, Đinh Nhã Thư? – Gia Huy lên tiếng

Nhã Thư cố kìm nén cơn giận trong lòng mà mỉm cười thân thiện nhìn Gia Huy. Trái ngược với nụ cười thân thiện đó, từng lời nói bật ra lại chứa đầy ẩn ý cùng sự châm chọc không hề che dấu.

— Dù sao chúng ta cũng là bạn học cùng khối, quan tâm nhau là lẽ thường tình. Chẳng qua tôi hơi tò mò, từ bao giờ, các cậu cũng thích qua lại với loại ngây thơ như thế này.

Dương Vi nghe xong lời Nhã Thư nhận xét về mình mà vô cùng đặc ý, chứng tỏ cô khả năng diễn xuất của cô vẫn còn rất tốt. Muốn ngây thơ liền ngây thơ.

Trước mặt tất cả mọi người đang quan sát, cô nữ sinh ngây thơ dùng ánh mắt thuần khiết nhất có thể để nhìn Nhã Thư. Hai giây sau, từng giọt nước mắt lần lượt rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp khiến cho tất cả nam sinh đang có mặt tại đó đều thương xót và bất bình thay cho cô. Chỉ âm thầm tiếc hận bản thân mình không đủ thể lực để đấu lại gia đình Nhã Thư, không thì bọn họ đã có thể ra tay giúp đỡ cô gái nhỏ đáng thương đang bị bắt nạt này. Riêng bốn chàng trai cùng bàn với nạn nhân thì có biểu cảm đặc biệt hơn một chút.

Mình Vũ ngơ ngác nhìn tình huống đang xảy ra trước mặt, thất thần đánh rơi cả chiếc bánh đang ăn dở. Đây là Dương Vi mà cậu đã từng quen biết hay sao. Cậu vẫn thích Dương Vi của ngày xưa hơn. Nhìn hiếu động hồn nhiên biết bao. Còn bây giờ giống hệt mấy con nhỏ phiền phức hay bám đuôi cậu. Nhìn ghê chết đi được.

Hai anh em Huy Hưng thì phản ứng có vẻ bình tĩnh hơn, hai người nhìn nhau, âm thầm nhận ra sự khác biệt nhưng không thể nào giải thích được.

Còn Hải Anh mặt vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ hơi nhướn mày nhìn cô. Cô gái này là một diễn viên xuất sắc. Muốn bao nhiêu ngây thơ thì có bấy nhiêu ngây thơ. Khiến hắn vô cùng tán thưởng. Nhưng cuối cùng Hải Anh cũng phải lên tiếng.

— Em út nhóm chúng tôi, xin cô ăn nói đàng hoàng.

Bỏ qua mọi áp lực bắn ra từ mọi phía. Ánh mắt Nhã Thư ngáy một tối.

— Dùng nước mắt dụ dỗ đàn ông. Quá tầm thường.

Lời nói của Nhã Thư ngày càng quá đáng, Hải Anh vốn là người không quan tâm nhiều đến mọi thứ xung quanh bất giác nhíu mày. Dương Vi cười thâm trong lòng, cô đang cảm thấy vô cùng thú vị. Cô gái này dễ bị chọc tức và cách ăn nói của cô ta thật quá đanh đá, điều này gợi lên cho Dương Vi một thú tính bị ngủ quên từ lâu, sở thích chọc tức người khác. Nhưng lúc này vẫn chưa tiện thể ra mặt, tạm thời cứ dựa hơi đám Hải Anh đã, xem thử tình hình của đối phương như thế nào rồi mới ra tay ứng phó.

— Thứ nhất, xin cô đừng xúc phạm thành viên của nhóm chúng tôi. Thứ 2, chúng tôi không cần cô quan tâm đến giới tính của mình. Thứ ba, dù thế nào đi nữa Hải Anh cũng sẽ không thích cô. Kết thúc, xin mời cô đi cho, không khí xung quanh khó thở quá, tôi dị ứng với mùi nước hoa, mong cô thông cảm.

Lời tuyên bố của Minh Vũ như một lời giải thích cho tất cả những sự kiện gần đây. Nhưng tùy theo suy nghĩ của mỗi người mà sự thật đằng sau lời khẳng định ngày một biến dạng.

Việc thứ nhất như một lời tuyên bố Dương Vi sẽ là thành viên của Hội học sinh nắm giữ quyền lực tối cao tại trường. Hoặc là công khai nhận được sự bảo hộ của họ. Thật ra hai việc này cũng không khác nhau lắm. Là một nhân vật không thể đụng vào.

Việc thứ hai, đây có thể âm thầm xác định vấn đề giới tính của cả nhóm hay không. Ở một góc khuất nào đó đã vang lên những tiếng khóc nức nở của nữ sinh. Một người bị Gay, bọn họ còn có thể ngậm ngùi tiếc nuối, bây giờ là cả bốn người, quả thật là một đả kích và mất mát lớn cho toàn thể nữ sinh của trường.

Nhưng còn việc cuối chẳng khác nào Minh Vũ đã chính thức tuyên bố tình cảm của cậu dành cho Hải Anh. Không những thế, cậu còn rất tự tin với khả năng cùng tình cảm của mình. Dù cho thế nào đi nữa, họ vẫn luôn yêu nhau mà không sợ năng tiểu thư bánh bèo tên Nhã Thư chia rẽ.

Sau khi nghiệm ra nhiều thứ thì những học sinh có mặt trong canteen chia làm nhiều nhóm khác nhau. Nhóm một là những người không quan tâm đến chuyện thị phi, xem việc ăn uống là chuyện lớn lao cả cuộc đời. Chuyên tâm ăn uống, ăn không ngừng nghỉ. Nhóm hai nhìn Dương Vi bằng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị. Vị trí trong Hội học sinh, vừa nghe đã sợ nhưng cũng là một vị trí khiến người ta vô cùng khao khát. Nhóm thứ ba hầu hết là những nữ sinh đang khóc nức nở vì vỡ mộng. Nhóm cuối cùng lại là những người ủng hộ cho tình yêu đồng tính nói chung và cặp đôi Anh Vũ nói riêng, những kẻ không ngừng la hét vì quá phấn khích.

Nhã Thư không nói nữa, dùng ánh mắt đầy tức giận chiếu thẳng vào Dương Vi khiến cô hơi chột dạ, nhưng vội quên đi ngay. Tuy rằng Nhã Thư là một trong những học sinh có quyền thế nhất trong trường nhưng so với thế lực của bốn người kia thì không thể đấu lại. Cộng thêm vài chục ánh mắt trách móc bắn ra từ mọi phía tạo nên một áp lực khủng khiếp khiến cô hơi căng thẳng nên đành phải nhịn. Kế hoạch ra oai phủ đầu thất bại nhưng cô sẽ không dễ dàng bỏ qua. Vị trí đó, phải là của cô. Đợi tiếng giày cao gót ngày càng nhỏ dần và không còn nghe thấy nữa, mọi hoạt động mới trở về bình thường.

— Em không sợ nữa à? – Gia Huy cười cười nhìn Dương Vi.

— Diễn xuất tốt, rất có tiềm năng.– Hải Anh khẽ nhếch môi, nhớ lại hình ảnh của Dương Vi khi nãy.

— Cảm ơn lời khen của anh. Ngày trước thầy của tôi cũng bảo như vậy.

Dương Vi đắc ý trả lời. Chẳng qua trước đây Dương Vi từng theo cha nuôi của mình là Dương Hoàng đến gặp một đạo diễn ăn tối xã giao. Sẵn tiện cô cũng học được một vài kinh nghiệm cho việc diễn xuất, chẳng những thế, cô còn được đạo diễn ấy khen có tố chất làm diễn viên.

— Hình như cô ta có vẻ rất thích các anh.

— Thật ra người cô ta thích là Hải Anh. – Gia Hưng liếc mắt về Hải Anh đang đọc truyện cười đều. – Là kẻ mang hoạ đến cho cả nhóm.

— Nghe cô ta nói các anh không thích con gái đến gần. Hôm sau em sẽ không đi cùng nữa.

— Bạn là trường hợp đặc biệt, tụi kia tương đối phiền phức. – Gia Hưng suy nghĩ một lát rồi lựa ra lời giải thích phù hợp.

5. Chương 4: Trộm Vào Nhà

Buổi chiều, Dương Vi quyết định đi bộ từ trường về nhà. Săn tiện đi nhìn ngắm phố phường xung quanh một lát. Buổi học kết thúc vào lúc ba giờ chiều nhưng đến tận khuya cô mới về đến nhà sau khi ăn uống thoải mái và mua một vài món đồ lưu niệm đặc biệt cho ba nuôi và anh trai. Đây có thể xem là một thói quen kể từ khi cô trốn nhà đi lần đầu tiên. Mỗi khi đến với một thành phố mới cô luôn mua một món gì đó đặc biệt về làm quà cho ba nuôi và anh trai để khiến họ quên đi việc cô đã bỏ trốn như thế nào.

Vừa về đến nhà Dương Vi đã đi nhanh lên lầu, gõ cửa phòng Minh Vũ. Cô đứng chờ một lát vẫn không thấy ai trả lời hay ra mở cửa.

— Minh Vũ, anh có trong đó không?

Cánh cửa phòng đối diện bật mở, Hải Anh uể oải dựa người vào tường nhìn cô.

— Hôm nay ba mẹ cậu ta về nước, nên có lẽ cậu ta sẽ về nhà vài ngày. Có chuyện gì không?

— Cũng không có gì. Cho tôi số tài khoản của anh được không?

— Để làm gì?

— Tôi sẽ gửi vào tài khoản của anh tất cả chi phí mà hai anh bỏ ra cho tôi mấy ngày nay.

— Không cần đâu.

Dương Vi gật đầu, thấy không còn gì để nói, chào Hải Anh rồi quay về phòng mình. Cuộc trò chuyện giữa hai người luôn luôn như thế. Chỉ ngắn gọn vài câu trao đổi rồi lại rơi vào trạng thái im lặng, ngưng đọng. Những lúc như thế, Hải Anh vẫn giữ nguyên thái độ im lặng tuyệt đối của mình. Còn Dương Vi bỗng dưng cũng không muốn bắt chuyện trước. Vì thế khi có chuyện gì cần thảo luận, Dương Vi thường tìm Minh Vũ để nói chuyện, vì so với Hải Anh, Minh Vũ rất thoải mái. Anh là một người mà cô có thể ngồi nói chuyện nhiều ngày liền mà không hết chuyện. Dương Vi không ghét Hải Anh, cô chỉ thấy hắn khá khó gần, trong lòng cũng không muốn thân cận. Khi này nói chuyện cùng, Dương Vi cảm thấy hơi ngạt thở, nhưng rồi cô cũng không để ý nhiều lắm. Những chi tiết nhỏ nhặt đó rồi cũng sẽ nhanh chóng bị lãng quên.

Sau khi tắm xong, Dương Vi khoác lên người bộ pijama màu hồng rộng thùng thình như khi còn nhỏ. Cô nhìn bộ đồ mình mua hôm trước bật cười. Cô nhớ ngày đó sau khi ngủ gật trên xe của Dương Vỹ, lúc anh vừa cứu cô khỏi cuộc sống túng quẫn trước kia, lúc tỉnh dậy cô đã thấy mình mặc một bộ pijama màu hồng, ở trong một căn phòng màu hồng nốt. Vốn dĩ trước kia Dương Vi thích màu vàng hơn nhưng từ ngày về nhà Dương Vỹ cô bỗng nhiên yêu màu hồng. Thế nhưng Dương Vi vô cùng thực tế, cô thích màu hồng nhưng không có nghĩa cô tin cuộc sống của mình cũng ngọt ngào như vậy.

Đeo tai nghe màu trắng, Dương Vi mở cửa bước ra ban công đứng hóng gió. Từ vị trí của cô có thể quan sát được toàn bộ khu vườn nhà Hải Anh, lại thêm cả các căn biệt thự xung quanh. Tiếng đàn Piano trong điện thoại rót vào tai cô như một dòng suối mát, tạm thời làm lòng cô dịu lại trước những làn sóng cảm xúc hỗn loạn sau ngày đầu tiên đi học.

Tiếng nhạc êm dịu từ dàn dương cầm trong điện thoại cô bất chợt thay đổi thay vào đó là tiếng nhạc sàn mạnh mẽ. Dương Vi cầm điện thoại lên xem, một hàng số lạ nhưng cũng có phần nào quen thuộc. Cô thử dài một tiếng, xoay người tựa vào ban công rồi nghe máy.

— Anh à, chưa được 10 ngày đâu.

Đầu dây bên kia phát ra tiếng cười nhẹ cùng âm thanh lật giấy phát ra đều đều. Im lặng một lúc, cuối cùng người đó cũng cất tiếng.

— Em còn biết thời gian à? Sao rồi, ở bên đó chơi vui không? - Tuy rằng lời nói có ý trách cứ nhưng xen lẫn sự yêu thương và dịu dàng.

— Vui lắm. Em còn được đi học nữa cơ. Em không muốn về đâu. - Nếu lúc này ai trông thấy Dương Vi lúc này hẳn sẽ vô cùng ngạc nhiên. Cô như buông bỏ lớp nguy trang mạnh mẽ thường ngày mà sẵn sàng làm nũng với người con trai kia.

— Anh cũng không có ý định kêu em về. Ở Việt Nam thêm 3 tháng nữa đi. Đó là một nơi an toàn cho em.
— Giọng Dương Vỹ bất giác trầm xuống, lời nói chợt trở nên nghiêm túc.

— Sao vậy? Ở nhà có chuyện gì sao?

— Có một tí chuyện vặt. Nhưng anh cùng ba sẽ giải quyết ổn thoả thôi. Chỉ là không muốn em trở về nhìn thấy máu tanh.

Giọng Dương Vỹ rất trầm, phát ra đều đều. Trong đó còn mang một sát ý rất mạnh. Dương Vi hiểu rõ điều này. Đây là thời điểm khi Dương Vỹ sắp thanh tẩy một tổ chức nào chống đối anh. Thường những lúc như thế, anh sẽ rất bận rộn, tốn nhiều thời gian cho việc lên kế hoạch tỉ mỉ và huấn luyện người. Vì thế cô cũng không muốn làm phiền anh nữa, liền tìm cách kết thúc câu chuyện.

— Bây giờ bên Việt Nam cũng mười giờ đêm rồi. Em cũng chuẩn bị đi ngủ đây. Anh nhớ nhắc ba không được uống nhiều rượu nữa, cũng làm việc ít lại. Em đã đặt sẵn một loại rượu ở Việt Nam mà ba rất thích, sẽ tìm người gửi qua nhanh thôi. Còn anh, lần này thật cẩn thận, không được gặp nguy hiểm.

— Ừ anh nhớ rồi. Chúc em ngủ ngon. Và chuyện gì qua rồi thì quên nó đi.

Dương Vi hiểu biết điều mà anh trai mình đang nói là gì. Điều cô cần quên là gì. Nhưng chính vì cô quá cố chấp, không muốn mình quên đi. Nhìn lên trời, một màu đen ảm đảm bao trùm, đêm nay trời không có sao. Cô thở dài, vốn dĩ cô không phải là một cô gái lãng mạn thích ngắm sao rồi suy nghĩ vẩn vơ nhưng ít khi có dịp rảnh rỗi thì không có một ngôi sao nào. Chắc có lẽ đêm nay cô sẽ không nhìn thấy Shark trên bầu trời rộng lớn kia. Dương Vi đã nghe ai đó nói, khi chết, người ta sẽ biến thành một ngôi sao ở trên bầu trời, dõi theo mọi người dưới thế gian. Cô đã từng nghĩ rằng Shark cũng vậy, cậu sẽ là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, hoặc là sáng nhất trong lòng cô.

Dương Vi băng quơ nhìn khắp khu vườn rộng lớn bên dưới. Suy nghĩ của cô vẫn còn lưu lạc ở một phương trời nào đó, chưa quay về với hiện thực. Trong bóng tối, một vài bóng đen vụt qua, ánh mắt mơ màng của Dương Vi sắc lại. Trạng thái lơ lửng đã biến mất. Cô nhìn kĩ lại lần nữa, hai bóng đen đang di chuyển trong vườn. Cô cứng người, nhà Hải Anh đang có trộm. Dương Vi vội khóa cửa ra ban công, cô liếc nhìn điện thoại vừa lúc tắt nguồn vì hết pin. Cô chửi thề một tiếng rồi bước nhanh đến cửa ra vào. Vừa mở cửa, một con dao sắc lẹm đã kề vào cổ cô.

— Cô em, định đi đâu thế?

Hai gã đàn ông bước vào phòng Dương Vi, bước chân cô lùi dần về phía sau theo nhịp tiến của con dao. Đây không phải là lần đầu tiên được “thân mật” cùng dao nên cô không mấy sợ hãi. Chỉ là cô đang tìm cách xử lí hai gã này khi trong tay cô không có một vũ khí phòng vệ nào. Ngay cả con dao yêu quý của cô lúc này cũng nằm sâu dưới mấy tầng lớp sách vở trong cặp đi học.

— Lần này tao với mày gặp may nhất đám đấy, tự dưng rở phải hàng ngon thế này.

Cảm nhận được ánh mắt không bình thường của hai tên trộm, lại thêm câu nói vừa cất lên, Dương Vi thoáng rung mình. “Mẹ nó, đi ăn trộm thì chỉ cần trộm thôi, có nhất thiết phải vậy không.” Dương Vi rửa thẳm. Bỗng nhiên trong lúc lùi về phía sau, Dương Vi vô tình đụng phải thành giường rồi ngã xuống. Mặt cô tối sầm, quả là xui xẻo, như thế này thì càng khiến giờ chết của cô đến nhanh hơn. Ngược với sự tối tăm trên mặt Dương Vi thì mắt hai tên cướp trở nên sáng rực.

Cả hai tên cùng ném dao xuống đất rồi lao lên giường. Có lẽ trong suy nghĩ của chúng thì Dương Vi cũng như bao cô gái hiền lành yếu đuối khác, chắc chắn không làm được gì nên việc sử dụng dao là không cần thiết. Dương Vi nhìn thấy hai con dao nằm lẫn lộn giữa đất thì vô cùng cảm động và hạnh phúc. Cô vội lăn xuống giường ngay lúc hay tên đó vô đến. Vì đã được luyện tập một thời gian dài nên cô tiếp đất khá nhẹ nhàng, cô vươn tay chụp lấy hai con dao nằm trên sàn.

Lúc này hai tên trộm đã bước xuống giường. Lúc này về mặt chúng không còn vẻ cợt nhả nữa mà là vô cùng tức giận. Thật ra Dương Vi chỉ cướp dao của bọn chúng để bảo toàn tính mạng mình chứ không hề có ý định dùng dao để chiến đấu. Vì ngay lúc này bọn chúng là cướp nếu gây ra tổn hại về thân thể của bọn chúng thì rất phiền phức với cảnh sát dù là tự vệ chính đáng đi nữa. Hơn hết, Dương Vi sợ theo thói quen cứ nhắm vào điểm yếu trên cơ thể người ta mà đâm thì sẽ gây chết người, nên sẽ càng phiền phức gấp bội.

— Không muốn uống rượu mời, lại muốn uống rượu phạt.

Một trong hai tên gầm lên rồi lao về phía Dương Vi. Chiều cao của cô khá vượt trội, hơn gã đang lao tới một chút. Dương Vi cầm dao bằng tay trái rồi dùng tay phải nắm lấy tóc gã, cô dùng hết sức kéo mạnh đầu gã xuống đồng thời nhấc đầu gối lên đập thật mạnh mặt hắn vào đầu gối mình. Rồi tiếp tục đập đầu hắn vào tường. Dương Vi ước tính, với sức lực yếu ớt của cô không biết hắn đã đủ ngất chưa, không có khả năng võ sọ hay gây chấn thương.

Dương Vi hài lòng nhìn thành quả của mình là gã đàn ông đang nằm dài dưới đất. Cô chợt nghĩ sao đầu hắn không chảy máu giống trong phim, hay lực của cô chưa đủ mạnh, chẳng lẽ do nhiều ngày không luyện tập cô đã trở nên thảm hại như thế này. Dương Vi cảm thấy vô cùng buồn bã và thất vọng.

Ngay lúc Dương Vi còn bận cảm xúc trước thi thể bất động dưới sàn thì tên cướp thứ hai đã nắm lấy tóc cô, đè cô xuống đất. Đầu cô đập mạnh xuống sàn, cũng may sàn nhà Hải Anh làm bằng gỗ nếu như lát gạch men thì chắc giờ này cô đã tiêu rồi. Đầu Dương Vi hơi choáng, thế nhưng cô vẫn nhìn rõ mặt của tên trộm còn lại. Rõ ràng hắn không tức giận vì đồng bọn bị đập đầu nhưng ánh mắt hắn nhìn cô làm cô ớn lạnh. Hai tay Dương Vi đã bị giữ chặt, cả chân cũng vậy nên cô rơi vào trạng thái bị động. Tên cướp cúi đầu xuống hôn môi Dương Vi. Cô trợn trừng mắt lên nhìn hắn, rất nhanh chóng cô cắn mạnh vào lưỡi của hắn. Cô cảm nhận được người hắn run lên, hay tay giữ chặt cô đã được nới lỏng. Cô rút mạnh chân ra đập mạnh vào bụng hắn. Tên trộm ngã sang một bên, hắn trừng mắt nhìn cô.

Dương Vi như điên tiết lao vào hắn, cầm lấy chiếc đồng hồ để bàn đập mạnh vào đầu hắn. Nhân lúc tên cướp bị choáng, đứng loạng choạng, Dương Vi rơi vào trạng thái kích động mạnh, cô lấy đế của chiếc đèn ngủ đập vào gáy hắn. Tên trộm rơi vào trạng thái bất tỉnh nhân sự đổ ầm xuống đất. Dương Vi chưa hả dạ, dùng chân đạp thẳng vào hạ bộ hắn mấy phát, lại bồi thêm vào bụng hắn mấy cái đạp. Cô còn định lấy dao rạch môi hắn nhưng nhận ra mình không có thời gian cho những việc này nên vội vào phòng tắm súc miệng rồi chạy sang phòng Hải Anh.

— May à, nếu ở cổ đại bà đã thiến mày rồi. Dù sao cũng may. Nụ hôn đầu của mình đã dành cho anh ấy. Không thì sẽ hối hận cả đời.

Dương Vi lẩm bẩm một mình rồi mở cửa phòng đi ra ngoài.

Dương Vi đứng trước phòng Hải Anh đập cửa, cô cố điều chỉnh lực tay để bên trong phòng có thể nghe nhưng không gây ảnh hưởng đến những tên còn lại bên dưới.

Đáp lại Dương Vi lúc này là sự im lặng đáng, bên trong phòng không có câu trả lời hay bất kì tiếng động nào. Cô thoáng chột dạ, cố tự trấn an bản thân rằng Hải Anh vẫn ổn. Dương Vi đập thêm mấy cái nữa rồi dừng. Trong lòng cô không khỏi lo lắng và sợ hãi. Chỉ mong hắn không gặp chuyện. Cô dồn hết lực vào cánh tay tựa vào cửa cho đỡ mỏi. Lúc này, cánh cửa bật mở khiến Dương Vi mất đà ngã vào trong. Lúc đầu óc cô đang hoạt động hết công suất để tưởng tượng một màn tiếp đất đẹp mắt thì một cánh tay vòng qua trước người cô giữ lại. Cả người cô nằm gọn trong vòng ôm của Hải Anh. Hắn bắt giắc đồ mặt, cả người hơi cứng lại, bất động một lúc lâu. Lúc này tim cả hai bất chợt đập thật nhanh. Một cảm giác quen thuộc hiện hữu với cả hai người. Người nào đó rất nhanh tỉnh mộng, khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày. Dùng một tay khóa trái cửa rồi mới buông cô ra.

— Cô ổn chứ?

Hải Anh đút hai tay vào túi quần dựa người vào cửa quan sát bộ dạng thảm hại của Dương Vi từ trên xuống dưới. Bộ pijama màu hồng hơi lộn xộn, đầu tóc rối bù, mồ hôi nhễ nhại. Hắn khẽ cười rồi bước vào phòng tắm của mình ném ra cho cô một cây lược.

— Tạm ổn. Anh đang tắm à?

Dương Vi nhận lấy cây lược từ Hải Anh rồi chải mái tóc ảm và rối của mình. Nhìn đầu tóc đang chảy nước của hắn và chiếc quần thể dục với chiếc áo sơ mi mới vừa được khoác tạm vào kia trông rất buồn cười, quần thể dục với áo sơ mi, cách phối đồ thảm hại nhất trong lịch sử thời trang. Nếu nói về độ thê thảm có lẽ hắn còn hơn cả cô.

— Khả năng quan sát của cô khá tốt.

— Vũ Hải Anh, nhà anh có trộm đấy, biết không?

— Tôi biết.

Về mặt Hải Anh vô cùng bình thản. Hắn mở cửa phòng tắm ra rồi chỉ vào cho Dương Vi xem. Cô xém bị hù cho bất tỉnh. Bên trong phòng tắm lộn xộn. Một tên cướp bị Hải Anh đánh ngất đang nằm trong bồn tắm với hai tay bị trói ra sau bằng một sợi ruy băng, miệng thì bị nhét giấy. Cô còn thấy từ trên trán hắn một dòng máu đang chảy xuống.

— Vòi sen vô đầu đã là sự ưu ái lớn nhất rồi. Dám quấy rối trong lúc tôi tắm nên bị chìm chết trong bồn cầu.

Lời nói của hắn chứa đầy sự tức giận, phát ra vô cùng cay cú, chỉ muốn hành hạ tên cướp đến chết. Và có chút gì đó kinh tởm trong đó. Chìm chết trong bồn cầu. Cũng hơi dã man. Dương Vi thở phào, may mà cô chưa bao giờ chọc giận người này, nếu không sẽ bị hắn thù vạ và trả thù đến chết.

Hải Anh nhìn gương mặt Dương Vi đang suy nghĩ có chút gì đó hơi ngốc, không nhịn được mà cười khê một tiếng. Sau đó hắn lấy một thùng giấy từ trên nóc tủ đồ xuống đặt trên bàn học của mình.

Dương Vi tự khinh thường hành động cuống cuống của mình thật mất hình tượng so vẻ thần nhiên của Hải Anh lúc này. Cô bước tới bên cạnh hắn, nhìn vào bên trong chiếc thùng giấy. Lần này, Dương Vi vô cùng hoảng sợ và thay đổi cách nhìn về chàng trai trước mặt.

— Anh... anh chơi vũ khí à? Tàng trữ súng trái phép.

Dương Vi nhìn khẩu súng lục màu đen trong thùng vô cùng hoảng sợ. Chỉ muốn nhanh chóng cắt đứt quan hệ với Hải Anh vì sợ liên lụy.

— Không, đây là đồ chơi của tôi. Không gây chết người đâu, chỉ khiến họ ngủ một lát.

Hải Anh ném một khẩu súng lục về phía Dương Vi. Cô vươn tay chụp lấy nghiên cứu thật kĩ. Nhìn bề ngoài nó như một khẩu súng lục bình thường nhưng nghe hắn giải thích cô liền suy nghĩ thứ nó bắn ra là thứ gì, có lẽ là một cây kim nhỏ giống Conan chẳng. Nhưng bây giờ không phải là lúc để tìm hiểu.

— Chúng có kèm điện. Chắc đã ra tay với hai bác rồi.— Hải Anh nói trong lúc tìm kiếm một thứ nữa.

— Đây là bình xịt hơi cay, đồ tự vệ của mẹ và em gái tôi, nếu thích cô có thể thử.

Dương Vi cầm lọ màu đỏ nhỏ xíu như một chai nước hoa. Trong lòng cô ngẫm ghen tị với Hải Anh khi hắn có nhiều đồ chơi thú vị như thế này. Ở nhà cô cũng có. Dương Vỹ đều mang ra hướng dẫn cho cô sử dụng rồi đem đi giấu mất, sợ cô nghịch rồi không cẩn thận làm bị thương chính mình.

— Tôi đã gọi cảnh sát rồi, nhưng chờ đến khi họ tới chắc tôi với cô đã bị xử xong từ lâu nên tốt nhất chúng ta tự chơi đi. Theo sát tôi.

Nhìn Hải Anh cầm khẩu súng y như chuẩn bị đi giết người thật khiến Dương Vi vô cùng kích thích, nhưng nhớ ra rằng đây chỉ là súng gây mê khiến cô hơi mất hứng. Cô nhún vai rồi bước theo sau Hải Anh. Hắn nhẹ nhàng vặn nắm cửa. Người đứng bên ngoài quá bất ngờ khi thấy cửa bị mở ra mà không có tiếng động nào nên nhất thời không phản ứng. Đến khi gã choàng tỉnh thì đã cảm nhận nòng súng chĩa vào trán mình.

Bụp!

Tên trộm ngã xuống đất. Ra tay quá nhanh quá bất ngờ. Dương Vi nhìn Hải Anh bằng ánh mắt sùng bái, đáp lại cô là vẻ mặt bình thản như cũ như giờ đây đã xuất hiện vài phần kiêu ngạo. Hải Anh bước tiếp xuống dưới tầng trệt. Cả hai có thể nghe rõ tiếng trò chuyện của hai tên trộm còn lại. Chúng đang cảm thấy lo lắng về việc ba đồng bọn của mình đi lên lầu một mà chưa hề có hồi âm gì. Một tên muốn tiếp tục đi tìm kết sắt nhưng vẫn còn do dự.

Hải Anh nắm lấy tay Dương Vi, dắt cô đi từng bước trong bóng tối. Cô hơi khựng lại một vài giây nhưng cũng bước theo hắn. Dương Vi cảm thấy lạ, nếu như càng tiến lại gần thì tiếng trò chuyện phải to dần nhưng âm thanh mỗi lúc một nhỏ. Cô hy vọng bọn họ đã di chuyển sang phòng khác. Hải Anh vẫn nắm tay cô bước đi, vì cô chưa quen với ngôi nhà nên việc di chuyển trong bóng tối là một việc vô cùng khó khăn.

Hai người đã xuống dưới tầng trệt. Tiếng trò chuyện của hai tên trộm vẫn vang lên đều đều nhưng khá nhỏ. Hải Anh bảo Dương Vi nên đi tìm chỗ nào đó đứng đợi để bắn thuốc ngủ vì hai người bọn họ không có khả năng tấn công trực diện. Ở trong nhà bếp, có một bức tường nhỏ xây lên xung quanh tủ lạnh. Kế bên bức tường là tủ đựng li tách nhưng vẫn còn một chỗ trống vừa đủ cho hai người có thể đứng. Hải Anh để cô đi trước, còn hắn theo sát phía sau, cẩn thận quan sát mọi phía. Lúc đầu hai người di chuyển không nhanh, dù sao khoảng cách từ cầu thang đến nhà bếp cũng không lớn.

Nhưng đến khi giọng nói của hai tên cướp ngày càng to dần thì Dương Vi đôi chút hoảng sợ, bước chân trở nên nhanh hơn, gần như là chạy.

Dương Vi chạy đến gần tủ lạnh thì từ phía sau Hải Anh đẩy cô vào khoảng trống nhỏ giữa bức tường và tủ đựng li tách. Hắn ra hiệu cô đứng sát vào còn hắn thì ép người vào trong, phủ lên người cô.

—Mày nghĩ chúng ta có nên lên lầu không? Chứ ở dưới này là không có kết sắt rồi đấy, tuy những đồ dùng trong nhà rất đắt tiền nhưng mang ra ngoài rất dễ bị lộ.

—Nhưng bốn thằng kia vẫn chưa quay lại, có lẽ chúng đang xử lí những người ở trên. Lên đấy có thể làm chúng phân tâm.

—Tao không chắc, nhưng chúng đã đi quá lâu rồi, lại không có một tiếng động nào. Có khi nào bị xử rồi không?

Sau lời nói của tên trộm, tên còn lại thoáng chột dạ. Bọn chúng bắt đầu phân vân xem có nên lên trên giúp đỡ hay tiếp tục ở dưới này chờ tin. Nếu như là lúc khác, Dương Vi sẽ thà mắng phong cách làm việc của bọn trộm không chuyên nghiệp nhưng lúc này cô chẳng còn tâm trạng để nghĩ đến nữa. Cô đang dựa vào tường, bao trùm cô lúc này là thân hình cao lớn của Hải Anh. Một tay hắn chống vào tường để không đè lên người cô. Mắt hắn vẫn âm thầm quan sát hai tên trộm qua ánh đèn đường mờ ảo hắt vào nhà bếp. Tim Dương Vi đập loạn, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần với một con trai. Cảm xúc của Dương Vi dâng cao đến đỉnh điểm, cô hồi hộp, cô không biết phải làm thế nào. Cảm giác này rất quen thuộc, rất an toàn, như đêm hôm đó...

Hai tên trộm bắt đầu lo lắng không yên khi bốn tên còn lại không trả lời điện thoại. Bọn họ đi đi lại lại trong nhà bếp, mắt không ngừng nhìn lên cầu thang. Cuối cùng, một tên quyết định đi lên lầu, còn một tên ở lại đây chờ.

—Đợi tên kia đi khuất, tôi với cô sẽ ra ngoài xử tên còn lại.

Trạng thái trên mây của Dương Vi kết thúc khi Hải Anh thì thào vào tai cô. Dương Vi khẽ gật đầu.

Bóng của tên trộm khuất dạng ở cầu thang. Thời cơ đã đến.

Hải Anh từ chỗ nấp lao ra ngoài giữ lấy tên trộm đang mất cảnh giác vật hắn xuống sàn, khống chế hay tay đang cầm dao và kềm điện của gã. Tên trộm vùng vẫy, định la lên nhưng bị một bàn tay nhỏ bóp chặt cổ, không thể thốt lên bất kì từ nào. Gã trừng mắt nhìn Dương Vi bóp cổ mình, móng tay cô đang đâm vào cổ gã, như muốn đâm thủng lớp da ngay cổ. Dương Vi không thích gã nhìn mình như vậy liền nhanh chóng ra tay.

Hải Anh đẩy thân hình bất động sang một bên, loạng choạng đứng dậy. Vì thân hình của gã khá lớn và lực vùng vẫy của cũng rất mạnh nên gây khó khăn cho Hải Anh trong việc khống chế, khiến phần cơ của hắn mỏi nhừ.

Rầm!

Tiếng động mạnh vang lên, Hải Anh bất ngờ quay lại. Hắn thấy Dương Vi bị ném vào tường. Cô khẽ nhúu mày, ôm lấy vai bên trái của mình. Vì lúc này khi bị tên trộm cầm tóc ném đi thì cô hơi quay người về bên trái để phân vai trái chịu va chạm nhiều vì cô sợ nếu để lưng mình đập mạnh vào tường sẽ có tác động xấu đến phổi. Tên trộm còn lại điên tiết lao tới chỗ Dương Vi, hắn bắt đầu vung dao loạn xạ. Cô định đánh trả nhưng bất chợt hình ảnh tối tệ ngày xưa ùa về trong tâm trí. Hôm đó cô cũng bị tên giết người vung dao như thế này. Tay chân Dương Vi cứng đờ không cách nào di chuyển được, cô ngồi rúc vào góc tường chờ cái chết của mình như năm năm trước.

Khoảng cách giữa tên trộm và Dương Vi ngày một gần, sự kinh hoàng hiện rõ trong mắt cô. Năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Trước mắt cô lúc này không còn là bóng tối của nhà bếp nữa mà là một con đường vắng vào một buổi trưa nắng gắt, tên giết người cầm con dao đầy máu lao tới phía cô, bên vệ đường là xác chết bị đâm dã man của người phụ nữ. Dương Vi nhắm tịt mắt, cô không trông chờ điều gì, cũng giống như ngày đó, cô rơi vào tuyệt vọng, chờ đợi cái chết của mình.

Choang!

Tiếng đổ vỡ làm Dương Vi bừng tỉnh, cô mở mắt thì không thấy tên trộm với con dao nữa. Mà bây giờ là cảnh Hải Anh đang vật lộn với gã. Hắn khó khăn né con dao đang vung đến mình. Lúc này hắn cố ý đẩy bình hoa trên bàn ăn xuống đất để thức tỉnh Dương Vi ra khỏi trạng thái mộng mị đồng thời để ngăn đường tên trộm. Gã giữ chặt Hải Anh xuống bàn ăn, dao không ngừng đâm xuống. Hắn vô cùng khó khăn trong việc né tránh. Hải Anh giữ chặt tay cầm dao của tên cướp để ngăn con dao đâm xuống người mình. Tên trộm cố gắng nhấn dao xuống, Hải Anh run tay, không thể giữ được nữa. Hắn đành dùng sức lách người qua một bên khiến con dao sượt qua cánh tay. Mũi nhọn của dao chạm vào lớp áo sơ mi, từ từ đâm vào da hắn, máu từ từ rỉ ra. Tên cướp vẫn chưa dừng lại. Con dao vẫn tiếp tục đâm xuống, lần này vị trí là tim của Hải Anh.

Bụp!

Tên trộm ngã xuống đất, tay hắn còn nắm chặt con dao Dương Vi bỏ khẩu súng gây mê xuống. Hai tay vẫn còn run rẩy. Cô hô hấp một cách khó khăn, nguy hiểm đã qua nhưng cô vẫn còn rất sợ, những hình ảnh của quá khứ vẫn chưa thể thoát ra khỏi đầu cô.

Tiếng còi xe cảnh sát vang vọng bên ngoài. Hải Anh thả lỏng người, mắt liếc nhìn vết thương đang chảy máu ở cánh tay, rồi chuyển ánh nhìn sang Dương Vi đang thần người nhìn hắn. Hải Anh chậm chậm bước đến chỗ Dương Vi đang đứng, dùng cánh tay không bị thương của hắn ôm cô vào lòng.

__ Mọi chuyện đã ổn rồi. Không cần sợ nữa. Tôi ở đây.

Hai tay Dương Vi vòng qua người Hải Anh. Cô rúc người vào bờ ngực vững chãi của hắn. Nước mắt lần lượt rơi xuống.

...

Dương Vi và Hải Anh bước vào căn nhà vẫn còn bừa bộn vì trận ẩu đả. Lúc này tâm trạng của cô đã bình thường trở lại, không còn sợ hãi nữa. Vai trái của cô được dán miếng dán giảm đau và được bác sĩ kê đơn thuốc. Vết thương của Hải Anh cũng được băng lại.

Họ vừa từ sở cảnh sát về. Việc lấy lời khai khá mất thời gian, Dương Vi nhìn lại đồng hồ, đã ba giờ sáng.

__ Anh đói không, tôi làm chút gì đó để ăn nhé. Bây giờ chắc bác Hoa vẫn chưa tỉnh.

__ Vai em còn đau đấy.

__ Không ảnh hưởng gì đâu.

Hải Anh ngồi xuống bàn, nơi mà vài giờ trước hắn còn bị khống chế trên đấy. Hắn nhìn cái rãnh sâu hoắm ở một góc bàn ăn bằng gỗ mà không khỏi rung mình. Chỉ cần chậm một giây nữa thôi, con dao đó đã đâm vào tim hắn với một lực đạo cực mạnh. Khả năng sống sót là 0%.

Hải Anh nhìn Dương Vi đang lục tủ lạnh rồi sơ chế thức ăn trong một cảm xúc khó diễn tả. Hắn không rõ tại sao lại đối cách xưng hô với cô, nhưng hắn thấy như vậy có lẽ sẽ thoải mái và không xa cách nữa. Qua đêm nay, khoảng cách giữa họ rất tự nhiên nà biến mất.

__ Khi này, em sợ lắm sao?

__ Năm mươi hai tuổi, em từng bị một tên giết người lao vào vung dao như thế nên bị ám ảnh.

__ Cảm ơn em đã cứu tôi lần nữa.

Dương Vi không nói gì chỉ khẽ mỉm cười rồi tiếp tục nấu ăn. Không khí ấm áp bao trùm cả phòng bếp.

Đây là lần đầu tiên Dương Vi nấu ăn còn Hải Anh chăm chú quan sát cô từ phía sau. Dù cho không ai nói một tiếng nào nhưng không khí giữa hai người đã không còn ngạt thở và ngột ngạt nữa mà thay vào đó là sự hài hòa đến kì lạ. Đây là lần đầu tiên mở đầu cho những năm tháng sau này.

6. Chương 5: Dương Cầm

Ngày hôm sau, Dương Vi đến trường trong sự mệt mỏi và thiếu ngủ. Sau khi ăn cùng Hải Anh ăn bữa khuya đã là bốn giờ sáng. Cô chỉ có hai tiếng rưỡi ột giấc ngủ ngắn.

Vừa đến trường, Dương Vi đã đến canteen mua một chiếc bánh ngọt và lon café cho bữa sáng. Vào tiết học, cô vừa nghe giảng vừa cố gắng không ngủ gật.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Gia Hưng ngồi ở phía sau. Cậu ta có vẻ ngoan hơn cô nghĩ. Lúc đầu, trong mắt Dương Vi, Gia Hưng tuy là một lớp trưởng tốt, nhưng qua hình ảnh khi nói chuyện với Nhã Thư cô nghĩ cậu chỉ là một công tử thích ăn chơi nhưng có lẽ cô nghĩ sai rồi. Gia Hưng là một lớp trưởng có khả năng chỉ huy và học rất giỏi. Cô thầm nghĩ, nếu Gia Hưng như thế này, thì đám Hải Anh chắc cũng như thế.

Vào giờ ra chơi, Dương Vi từ chối đi cùng đám Gia Hưng để cùng đi tham quan trường như đã hứa với Hoàng Ân. Các phòng thí nghiệm Lý, Hóa, Sinh, Tin học và các phòng chức năng khác trải dài một hành lang lớn. Cuối hành lang là một hội trường.

— Hình như hôm nay là buổi tuyển thành viên của câu lạc bộ âm nhạc. – Hoàng Ân giải thích.

— À, cũng vào xem đi.

Hoàng Ân dẫn Dương Vi vào bằng một đường khác để khỏi phải chen lấn trong đám đông. Một lúc sau, hai người đã đến gần khu vực sân khấu. Lúc này các tiết mục biểu diễn kết thúc, bây giờ là phần ban giám khảo chấm điểm rồi thông báo kết quả.

Từ trong phía cánh gà, Nhã Thư nhìn thấy Dương Vi, chân mày cô khẽ nhíu lại. Bàn tay vô thức siết chặt chiếc váy đồng phục, ánh mắt nhìn Dương Vi có phần gay gắt. Suy nghĩ một lúc, Nhã Thư chợt mỉm cười hài lòng. Với kế hoạch cô vừa nghĩ ra nếu thành công thì tốt, thất bại cũng không mất gì. Ý nghĩ vụt qua trong đầu nhanh chóng được thực hiện. Cô giấu đi gương mặt khó chịu lúc này, bước lên sân khấu, nở nụ cười hoà nhã với tất cả mọi người.

— Trong lúc chờ đợi kết quả từ Ban Giám Khảo, mình sẽ mời một bạn lên biểu diễn một bản nhạc bằng đàn dương cầm nhé. Phía dưới học sinh vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng. Được thể sự ủng hộ, Nhã Thư tiếp tục. Ánh mắt cô dừng lại ở chỗ Dương Vi đang đứng ở góc trái gần cánh gà.

— Mời bạn Dương Vi lớp 11A2 lên sân khấu.

Ở phía dưới Dương Vi giật mình nhìn về phía Nhã Thư. Cô cảm thấy trong ánh mắt Nhã Thư đang nhìn cô có sự đắc ý và thỏa mãn. Dương Vi bắt đầu lo lắng, dương cầm, không biết chơi dương cầm. Cũng chưa từng học qua. Nhã Thư rời khỏi sân khấu bước xuống chỗ Dương Vi đang đứng.

— Em đừng ngại, mau lên sân khấu nào.

Lúc này, mọi học sinh đều tập trung sự chú ý về phía Dương Vi và Nhã Thư. Trên môi Nhã Thư vẫn còn nguyên nụ cười. Dương Vi đâm ra lúng túng, không biết cư xử như thế nào. Bộ dạng này của Dương Vi khiến Nhã Thư cảm thấy vô cùng hài lòng, cô thích nhìn thấy sự sợ hãi, lo lắng của người mà mình không thích. Nhưng ánh mắt của Nhã Thư bỗng dưng đanh lại khi nghe tin đám Hải Anh đang đến hội trường. Bằng mọi giá cô phải ép Dương Vi lên sân khấu trước khi hắn đến.

— Xin lỗi chị, nhưng em không biết chơi dương cầm.

Dương Vi vội vàng xin lỗi. Nhã Thư dường như đoán được tình huống này xảy ra, cô quay sang hỏi cô bạn đứng bên cạnh.

— Quỳnh này, có phải hôm qua cậu với tớ thấy Dương Vi chơi dương cầm ở phòng nhạc cụ đúng không. Còn chơi rất hay nữa.

Cô nữ sinh tên Quỳnh giật mình, lưỡng lự nhìn Nhã Thư, không dám gật đầu. Thấy sự lưỡng lự ở nữ sinh kia, Nhã Thư hơi nhếch môi. Thấy nụ cười ấy, Quỳnh không khỏi run rẩy đành nhắm mắt gật đầu thừa nhận.

Dù chưa bao giờ đi học và trải qua những tình huống như thế này nhưng Dương Vi không phải là kẻ ngốc. Cô biết mục đích của Nhã Thư khi ép buộc mình. Nhưng cô vẫn không hiểu rõ lý do tại sao cô ta phải làm thế. Chẳng lẽ vẫn còn tức giận chuyện ngày hôm qua ở canteen. Nhưng rõ ràng người đá xoáy cô ta là bọn Hải Anh, không phải cô. Cô còn nhớ rất rõ rằng mình đã biểu hiện rất tốt khiến cô ta hài lòng nhưng lại sao vẫn còn tức giận.

Nếu Nhã Thư muốn Dương Vi bẽ mặt, dồn cô vào đường cùng thì không phải một điều dễ dàng. Cô là ai chứ, một kẻ không bao giờ làm vừa lòng người khác. Cô vừa chuẩn bị lên tiếng thì đã bị Hoàng Ân cướp lời.

— Bạn tôi đã bảo không biết chơi đàn rồi, mong chị đừng làm khó cậu ấy.

— Thế chẳng khác nào cậu nói tôi bịa chuyện, rõ ràng tôi đã thấy Dương Vi chơi dương cầm rất tuyệt. Dương Vi, đây là thành ý của chị, mong em có thể lên sân khấu tặng mọi người một bài.

Ở trong trường, quyền lực của Hội Học Sinh là tối cao nhưng lời nói của Nhã Thư mới mang đến niềm tin tuyệt đối. Bất kỳ những lời nào cô nói ra sẽ luôn là sự thật. Ai cũng biết Nhã Thư là hoa khôi của trường nổi tiếng dịu dàng thân thiện, không thể là người nói dối.

Dương Vi vẫn im lặng, cô đang tính đường thoát thân. Cô quả thật không biết chơi dương cầm, nhưng nếu gõ từng phím theo những gì đã học thuộc thì không phải là chưa từng thử. Đã bảy năm trôi qua không biết còn nhớ được bao nhiêu, nhưng đành phải làm liều. Đó là cách duy nhất.

“Ngây thơ, phải thật ngây thơ.”

Dương Vi nhủ thầm trong lòng rồi nhận lấy micro của Nhã Thư và bước lên sân khấu. Phía dưới là tiếng vỗ tay lớn vang vọng khắp hội trường. Nhã Thư đứng bên dưới nhìn bộ dạng chịu đựng của Dương Vi thì có chút hài lòng.

Dương Vi cầm chiếc micro bước ra giữa sân khấu. Cô điều chỉnh một tông giọng thích hợp, đồng thời dùng biểu cảm đáng thương nhất để nói vài lời trước khi biểu diễn.

— Mình vừa học Dương Cầm không được bao lâu. Có gì thiếu sót mong mọi người thông cảm.

— Đừng sợ, cậu cứ biểu diễn đi.

— Đúng đó. Tội mình sẽ cố vũ cho bạn.

— Cảm ơn mọi người.

Nhận được nhiều lời ủng hộ từ các nam sinh trong hội trường, Dương Vi không khỏi cảm kích. Cô đã mở ình một đường lui. Chẳng may thất bại thì vẫn không quá mất mặt.

Ngồi xuống trước cây đàn dương cầm màu trắng. Tay cô đặt trên phím đàn. Cố gắng nhớ về ngày còn bé. Từng giai điệu, từng nốt nhạc, từng phím đàn hiện ra trong đầu cô theo một trình tự nhất định. Dương Vi bắt đầu đàn, giai điệu nhẹ nhàng phát ra từ chiếc đàn dương cầm đắt tiền khiến không gian ồn ào bỗng dưng trở nên tĩnh lặng. Không ai nói một lời nào nữa để tập trung lắng nghe giai điệu phát ra. Tất cả học sinh trong hội trường không ai nhận ra đây là bài nào, họ thấy bài hát này rất lạ, chưa bao giờ được nghe, nhưng rất hay và êm tai.

Nhã Thư vô cùng tức giận khi ý định làm Dương Vi mất mặt lại khiến cô được nhiều người chú ý hơn. Thế nào là không biết chơi đàn chứ. Chẳng qua chỉ là nói dối.

— Chắc thất vọng lắm hả? Kết quả không như mình mong muốn.

Minh Vũ đã đứng bên cạnh Nhã Thư từ lúc nào, Gia Huy và Gia Hưng cũng vừa bước đến, nhưng không nhìn thấy Hải Anh.

— Anh nói gì vậy, tôi không hiểu.

— Cả ngày hôm qua Dương Vi ở cùng chúng tôi. Chưa hề nhìn thấy Dương cầm.

Một giọng nói khác trả lời Nhã Thư, ánh mắt anh vẫn hướng về Dương Vi trên sân khấu. Gia Huy nhún vai, sắc thái ung dung bình thản.

Nhã Thư hơi chột dạ, cô nhất thời quên mất sự hiện diện của đám Gia Huy mà phát ngôn bừa bãi. Thế nhưng, Nhã Thư không làm mất sự kiêu ngạo của mình.

— Sao không tố cáo đi. – Đôi môi xinh đẹp của Nhã Thư khẽ cong, tạo thành một nụ cười hoàn hảo.

— Chúng tôi không muốn phá hỏng tiết mục chị đã khổ công dàn dựng thôi. Hơn nữa, anh Hải Anh rất thích.

Gương mặt xinh đẹp của Nhã Thư ngày càng trở nên khó coi. Cô quay sang hướng Gia Hưng đang nhìn. Hải Anh đứng ở bên góc phải sân khấu, hần cười rất nhẹ, ánh mắt chưa một giây nào rời khỏi cô gái đang biểu diễn dương cầm trên sân khấu.

Dương Vi không về biết sự xuất hiện của Hải Anh và những người kia nên sau khi biểu diễn liền bước xuống sân khấu cùng Hoàng Ân rời khỏi hội trường trong sự chú ý của nhiều người. Khi lướt qua Nhã Thư cô liền nở một nụ cười nhẹ, mang theo hàm ý biến ơn khiến Nhã Thư gần như hoá điên. Hai người không thành còn khiến người ta nổi tiếng hơn. Cô sẽ chẳng bao giờ nuôi trôi được cục tức này.

....

— Cậu... hình như rất thân thiết với Hội Học Sinh.

Sau một lúc suy nghĩ, Hoàng Ân quyết định nói ra suy nghĩ của mình. Đồng thời cậu cần xác nhận một số chuyện.

— Ừ, có vấn đề gì không?

— Không. Nhưng mà tớ vẫn thấy bọn họ không hợp với cậu.

— Ở điểm nào?

Cuộc sống của Hoàng Ân khá chuẩn mực, còn đám Gia Hưng thì đi ngược với điều đó.

Hoàng Ân suy nghĩ một lát, cậu nhớ lại những gì Hội Học Sinh đã thực hiện từ khi mới thành lập cho đến bây giờ. Tất cả mọi hoạt động đều mang lại lợi ích cho trường, nhưng cách hành xử của họ có phần ngông cuồng. Nhất là những thành viên của Hội, cậu thấy họ không xứng đáng nắm giữ vị trí đó.

Và còn có một lí do cá nhân khác. Cậu vẫn không hiểu tại sao Dương Vi lại đối xử thân thiết với những người đó hơn cậu. Thái độ của Dương Vi khi nói chuyện cùng cậu, nó rất lạnh nhạt và xa cách.

— Đối với những người như Gia Hưng thì các cô gái thích danh tiếng sẽ lao vào, còn những người... Biết nói thế nào nhỉ, hiền lành chẳng, thì sẽ không dám mạo hiểm.

— Lao vào? Cậu dùng từ hay thật đấy.

Khóe môi Dương Vi khẽ cong, tạo thành một nụ cười châm chọc. Dù cho cố gắng tìm hiểu nhưng Hoàng Ân vẫn không thể đoán được ý nghĩa thật sự trong nụ cười của cô. Không hẳn là chế giễu, nhưng chắc chắn không hề có ý tốt.

— Không phải, tớ không phải nói cậu...

— Không hiểu gì về người khác thì đừng đưa ra lời nhận xét.

Nói rồi Dương Vi bỏ đi một mạch, không thèm nhìn lại. Không phải vì cô giận dữ gì Hoàng Ân. Nhưng cô vừa phát hiện ra mình lỡ lời rồi. Những hành động vừa rồi không phải là những điều mà một cô gái ngây thơ nên làm. Cô đã quên mất việc đóng kịch mà chỉ lo tức giận dùm mấy người kia. Đã thế còn dùng bộ mặt mỉa mai rồi triết lí đó để nói chuyện. Không còn gì là hình tượng nữa. Mất sạch rồi.

Hết giờ ra chơi, Hoàng Ân cùng Dương Vi về lớp, vì cậu học cạnh lớp cô nên cũng không có gì bất tiện. Lúc này Dương Vi mới nghiệm lại câu nói khá nổi tiếng mọi người hay nói với nhau. “Oan gia tương phùng”.

Khi Dương Vi về gần tới lớp mình thì không biết từ đâu Minh Vũ chạy đến ôm cô. Chỉ một ngày không gặp mà độ biến thái đã tăng lên một bậc rồi. Dương Vi không khỏi cảm thán.

Từng sống ở nước ngoài nên cô xem cái ôm này rất bình thường nhưng Hoàng Ân không nghĩ như vậy. Gương mặt cậu rất khó coi.

— Này, anh làm gì vậy? – Hoàng Ân khó chịu lên tiếng.

Minh Vũ không nhìn Hoàng Ân nhưng cũng buông Dương Vi ra vì lúc này có rất nhiều ánh mắt nhìn vào bọn họ.

Gia Hưng từ xa bước đến lắc đầu nhìn Minh Vũ rồi bước vào lớp, không quan tâm chuyện ồn ào bên ngoài. Công việc của lớp trưởng không thể bỏ lỡ. Ổn định lớp trước khi vào tiết.

— Anh nghe Hải Anh kể rồi, vai em còn đau không. Đây là lỗi của anh, tối qua không về nhà. Chiều anh sẽ mang về mấy miếng dán giảm đau loại tốt nhất, rồi kê lại đơn thuốc cho em. Mấy thứ cảnh sát cung cấp không chất lượng chút nào.

— Em không sao mà. Chỉ va đập chút xịu. Anh không cần phải lo.

— Tầm lòng của một vị bác sĩ nổi tiếng trong tương lai mà em nữ từ chối sao. Sau này tìm lại không dễ đâu.

Nhìn gương mặt nghiêm túc nhưng thái độ đùa giỡn của Minh Vũ khiến Dương Vi không khỏi bật cười. Thành viên của Hội học sinh tốt bụng như thế, cô có thể nào tránh xa như lời Hoàng Ân đây.

— Vậy thì em nhận, còn anh Hải Anh bị thương không nhẹ đâu, anh cũng nên có chút quan tâm.

— Ôi, thằng đó khỏe lắm. Em khỏi lo.

Dương Vi cười gượng, trong lòng thầm an ủi Hải Anh. Hắn thật đáng thương khi có một người bạn tốt bụng như vậy.

Vì giáo viên chưa vào lớp nên khá đông học sinh tụ tập xem cảnh anh em thân thiết của Minh Vũ và Dương Vi. Minh Vũ dường như quá quen với cảnh này nên không mấy bận tâm. Nhưng Dương Vi thì khác, cô rất lúng túng.

— Anh không để Dương Vi vào lớp hay sao?

Tiếng Gia Hưng vọng ra từ đám đông. Minh Vũ sực nhớ ra liền chào Dương Vi rồi rẽ lên cầu thang về lớp của mình. Đám học sinh dân ra cùng với những tiếng xì xầm to nhỏ. Dương Vi liếc mắt qua Hoàng Ân đang đứng nhìn mình chằm chằm. Cô cảm thấy hơi có lỗi. Dù sao nói chuyện thân thiết với người mà cậu mình không thích ngay trước mặt người ta quả thật là một điều không hay.

— Cậu cũng về lớp đi.

Hoàng Ân không nói gì, cậu chỉ lẳng lặng quay về lớp. Mối quan hệ của ba người họ không đơn giản như cậu nghĩ. Như thế thì phải làm sao để Dương Vi để ý đến cậu đây. Hoàng Ân khẽ thở dài.

Buổi tối, Minh Vũ lại dọn về biệt thự. Vì chuyện đã xảy ra đêm qua khiến cậu vô cùng lo lắng. Dù sao những ngày sau đó, ba mẹ cậu đều phải tham dự hội thảo cả ngày nên cũng không có gì gọi là ảnh hưởng gì khi không về nhà.

Sau sự kiện đêm qua, Dương Vi và Hải Anh thân thiết hơn rất nhiều. Đêm nay cô còn ngồi gần hắn trong lúc cả ba người xem phim ma. Minh Vũ là một người có tâm hồn “nhạy cảm”, cậu nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường. Ngâm ngùi nhìn khoảng cách của mình và Dương Vi bỗng dưng trở nên xa cách. Còn khoảng cách giữa cô và Hải Anh không biết rút ngắn tự bao giờ. Minh Vũ từ buồn bã chuyển sang tủi thân, có chuyện gì đó mà cậu không biết. Cả hai người kia đều không nói. Minh Vũ tự giác ngồi xích ra một góc, trong lòng không khỏi thầm rơi nước mắt.

Trong lúc cùng xem phim ma với Hải Anh và Minh Vũ, trong đầu Dương Vi dấy lên một vài suy nghĩ phức tạp. Hình như dạo này cô đang dần thay đổi, sự thay đổi diễn ra không rõ ràng nhưng không phải là không có. Việt Nam có lẽ là nơi dừng chân lâu nhất của cô, và là nơi duy nhất cô không muốn rời khỏi.

Dương Vi tự nhủ với bản thân, đây được xem là nơi khá an toàn trên thế giới, không chiến tranh, không khủng bố, không bạo động, vô cùng an toàn, hơn nữa nơi này còn là quê hương của cô. Với nhiều lí do, Dương Vi mỉm cười tự nhắc nhở bản thân không nên để ý quá nhiều.

— Minh Vũ, nhà này có trộm vào cũng là do cậu hết đấy.- Hải Anh mắt vẫn không rời màn hình, tay cầm lon nước ngọt, ung dung nói.

— Tại sao lại do tớ? - Minh Vũ cảm thấy vô cùng bất bình, miễn cưỡng rời mắt khỏi cảnh phim gay cấn để trừng mắt với Hải Anh.

— Xem nào, ai từng nói với tớ nhà này không cần có bảo vệ vì sẽ không có tên trộm nào dám vào. Vậy mà giờ đây tớ và Vi bị thương cậu tính thế nào đây?

— Thì đây là trường hợp bất đắc dĩ, cậu xem, cảnh sát đã bảo đây là bọn trộm từ nơi khác. Tớ thề với cậu, bọn trộm trong khu vực này có chết cũng không dám mò vào đây.

Dương Vi định bụng sẽ không tham gia vào cuộc nói chuyện giữa hai người nhưng bỗng nhiên cảm thấy kì lạ. Tại sao không ai dám vào?

— Tại sao không dám mò vào?- Dương Vi vừa hỏi vừa ăn bánh, nhìn Minh Vũ đầy mong chờ.

Minh Vũ rời mắt khỏi Hải Anh, cậu khoác vai Dương Vi nhìn cô bằng ánh mắt đầy bí ẩn khiến cô cảm thấy hơi rợn người.

— Nếu là em, em có dám vào một căn biệt thự bị bỏ hoang và có nhiều hồn ma vất vưởng không?

Nghe xong câu hỏi của Minh Vũ, Dương Vi bỗng dưng bị nghẹn, liền vợ vội chai nước ngọt trên bàn uống lấy uống để. Cô đẩy Minh Vũ ra, ngờ vực hỏi:

— Anh phao tin đồn, ngôi biệt thự này có ma?

— Bingo! Em thật thông minh.

— Anh nghĩ ai cũng tin vào điều đó sao?

— Tất nhiên phải thấy mới tin chứ.

Minh Vũ nhìn sang Hải Anh cười cười khiến hắn cảm thấy nguy hiểm liền vội nhìn sang.

— Thật ra Hải Anh là một hồn ma hoàn hảo. Có lần, cậu ta đứng trong một căn phòng không bật đèn trên lầu ba nhìn xuống đường. Không biết tại sao mọi người xung quanh lại truyền tai nhau tin đồn. Anh chỉ là thêm hương vị cho câu chuyện.

Nghe xong câu giải thích thú vị của Minh Vũ, Dương Vi cười lớn, còn Hải Anh ném gối vào đầu cậu ta rồi bỏ lên lầu kèm theo một câu oán trách.

— Tên dở hơi.

Trước sự lạnh nhạt của hắn, Minh Vũ vội vàng chạy theo xin lỗi.

— Bạn hiền đừng giận, không phải là tớ cố ý đâu.

Dương Vi nhìn cảnh tượng buồn trước mắt không thể nhin cười. Cuối cùng thì cô đã hiểu lí do các học sinh trong trường bàn tán về mối quan hệ mờ ám của Hải Anh và Minh Vũ. Nhìn bọn họ lúc này chẳng khác nào người yêu đang cãi nhau. Dương Vi tắt bộ phim đang coi dở, dọn dẹp vỏ lon nước ngọt và vỏ bánh lên lóc trên bàn. Khi đi ngang qua phía cầu thang, cô còn gọi với lên lầu.

— Bây giờ em đã tin việc hai anh có tình ý với nhau rồi.

Ngay lập tức từ trên lầu có tiếng vọng xuống.

— Em yên tâm, dù tôi có đồng tính, đối tượng cũng không phải cậu ta.

Tiếp theo là một giọng nói ai oán.

— Tại sao cậu lại đối xử với tớ như vậy? Tớ có gì không tốt, nữ sinh ai cũng thích tớ, chỉ có cậu là không.

— Tớ không phải là nữ sinh.

— Thôi nào với tình bạn nhiều năm của chúng ta. Cậu còn chưa hiểu rõ tớ nữa sao.

Dương Vi nghe tiếng nói ồn ào trên lầu, bất giác mỉm cười. Trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ và bình yên. Ôi, lúc này cô không muốn rời đi nữa rồi. Nếu có thể sống mỗi ngày đều vui vẻ như thế thật tốt.

7. Chương 6: Bạn Cũ

Buổi sáng khi vừa đến lớp, Dương Vi nhận ra bên trong đã được đặt sẵn một tờ giấy. Cô cẩn thận mở ra, bên trong là một dòng chữ viết bằng mực tím với nội dung ngắn gọn rõ ràng: “ Hẹn cậu giờ ra chơi thứ nhất, tại sân sau gần nhà thể dục. Tôi sẽ chờ, mong cậu sẽ tới.”

Dương Vi gấp mảnh giấy nhét vào hộp bút. Từ nhỏ, cô vốn không thích những trò bị mật như vậy. Nên khi chuông vừa reng lần đầu tiên cô liền đi ra phía sân sau, hướng về phòng thể dục ở phía xa. Giờ này, học sinh trong trường đều ở trong lớp hoặc canteen, sân sau rất vắng, hầu như không có ai. Dương Vi đi tới gần phòng thể dục, nhìn xung quanh để tìm người hẹn mình.

Bỗng dưng, cô chợt nghĩ, có khi nào mình bị lừa giỡn. Nhưng Dương Vi chưa kịp phát triển suy nghĩ đó đi xa hơn thì đã thấy ở một chiếc ghế đá gần đó, một nữ sinh đang đeo tai nghe, mắt dán vào chiếc điện thoại trước mặt. Mái tóc ngắn ngang vai lòa xòa trước mặt, bước chân nhịp theo lời bài hát trong điện thoại. Có vẻ như nữ sinh đó đã chờ cô lâu lắm rồi.

— Bạn tìm tôi?

Dương Vi nhẹ nhàng hỏi. Cô bạn rời mắt khỏi chiếc điện thoại, ngược lên nhìn cô.

— Ừ, cậu ngồi đi.

Cô bạn xích qua một chút chừa chỗ cho Dương Vi. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ cô bạn cũng hỏi Dương Vi.

— Bản nhạc cậu đàn ngày hôm qua ở hội trường rất tuyệt, nhưng tôi chưa bao giờ nghe qua. Tôi có thể biết tên nó không.

Nếu nói Dương quả thật không biết tên bản nhạc này thì hơi khó tin, nhưng sự thật là như vậy. Cô chỉ đàn nó theo trí nhớ của mình, về một kỉ niệm của những ngày tháng hạnh phúc.

— Xin lỗi bạn, bản nhạc đó do mình và bạn mình tự sáng tác năm mười tuổi. Trong quãng thời gian suy nghĩ tên cho bản nhạc, có một vài chuyện xảy ra, cho tới bây giờ mình vẫn chưa gặp lại bạn ấy.

Không biết vì sao khi nhìn vào đôi mắt của nữ sinh ngồi trước mặt, Dương Vi lại đem chuyện quá khứ của mình kể ra hết. Trực giác mách bảo cô rằng, người trước mặt sẽ không gây nguy hiểm cho cô.

Ánh mắt cô bạn nhìn cô đầy vẻ ngạc nhiên, rồi hạnh phúc. Cô bạn định nói gì đó rồi im lặng. Dương Vi cảm thấy nữ sinh trước mặt mình nhìn mình rất lâu, từng dòng cảm xúc phức tạp hiện lên trong con người to tròn đen láy.

— Tôi cùng bạn nắm tay nhau chạy trên thảo nguyên. Vượt qua những ngôi nhà gỗ nhỏ, chúng ta đến nơi cuối chân trời. Tôi cùng bạn, chúng ta bên cạnh nhau. Tình bạn mãi mãi...

Bỗng nhiên cô bạn cất tiếng hát. Giọng hát rất trầm và nhẹ. Từng lời hát mơ hồ nhưng quá đỗi quen thuộc. Từng câu từng chữ ghép với bản nhạc cô đàn ngày hôm qua tạo nên một bài hát hoàn hảo. Từng mảnh kí ức rời rạc đã ngủ quên từ lâu bỗng dưng thức tỉnh, trỗi dậy mạnh mẽ trong suy nghĩ của cô. Tại sao những câu hát này chưa từng được nghe nhưng nội dung của nó cô lại hiểu rõ. Đó là tuổi thơ của cô cùng người bạn thân nhất của mình.

— Tại sao cậu biết... - Dương Vi cảm thấy nhức đầu, có điều gì đó rất quen thuộc.

— Junie William. Là cậu đúng không?

Một lúc sau cô bạn hỏi, giọng nói của cô có chút nghi hoặc, nhưng đầy chờ đợi và hy vọng. Lúc này Dương Vi chẳng còn cảm giác gì nữa, người cô cứng đờ. Junie William, cái tên này lặp lại nhiều lần bên tai cô. Đã lâu lắm rồi, không ai gọi Dương Vi bằng tên này. Gia đình cô là người Mỹ gốc Việt, mang họ William, còn ở Việt Nam là họ Trần Hoàng. Nhưng Junie William là tên trong nội bộ gia đình, chỉ có vài người bạn thân thiết của cha mẹ cô mới biết. Ba ruột Dương Vi đã dự định công bố người thừa kế tài sản của ông là hai anh em cô vào năm cô mười hai tuổi. Nhưng chưa kịp thực hiện thì Dương Vi đã biến mất. Trong suy nghĩ của Dương Vi vang lên bản nhạc cô đàn khi này, một gương mặt thân thuộc hiện ra, một cái tên vụt qua suy nghĩ.

— Jenna Simon, bạn là Jenna Simon?

Dương Vi không trả lời câu hỏi của người bạn kia mà vội vàng hỏi lại. Gương mặt đối diện cô từ từ dần ra, cô bạn khẽ gạt đầu và nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc ôm chầm lấy Dương Vi. Nhận được sự thừa nhận của cô bạn khiến tim Dương Vi đập rất nhanh, có lẽ ngay trong cả giấc mơ cô cũng không dám tin mình đã gặp lại người bạn thân nhất ngày còn bé. Cảm xúc vui mừng, hạnh phúc, lâng lâng khó tả.

— Jun, cậu còn sống. Thật sự còn sống.

Giọng Jenna nghẹn ngào đầy xúc động. Cô ôm chặt Dương Vi, không kìm được nước mắt nóng hổi. Dương Vi cũng khóc theo. Cả hai chìm trong cảm giác hạnh phúc. Dương Vi cảm thấy bạn mình đang run rẩy trong những tiếng nấc nhẹ.

— May mà cậu còn sống, Jun à. Nếu không, cả đời này tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Nếu như... nếu như... ngày hôm đó, tớ không ép cậu chơi trốn tìm, thì có lẽ... mọi chuyện đã không như thế... Bảy năm qua, tớ hận bản thân mình biết bao.

— Không đâu Jen à. Không phải lỗi của cậu.

8. Chương 7: Nghi Ngờ

Cho đến khi cùng nhau lên lớp Dương Vi vẫn chưa thể nào tin vào những gì vừa diễn ra. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và bất ngờ tựa như một giấc mơ. Bỗng dưng cô tìm lại được bạn cũ của mình tại nơi này. Người bạn ấy xuất hiện trong tuổi thơ của cô. Một khoảng thời gian chỉ còn là những mảnh kí ức rời rạc và những hoài niệm xa xôi. Bây giờ cô ấy lại xuất hiện ở hiện tại. Trong lòng Dương Vi dấy lên một hi vọng nhỏ nhoi, có thể một ngày nào đó cô có thể tìm lại được cuộc sống này xưa.

— Jun... À không. Dương Vi mới đúng. Ở trường gọi tớ là Hà Trang nhé.

— Ừ. Cậu học ngay cạnh lớp mình mà mình không hề nhận ra.

— Mình cũng vậy mà. Chúng ta ai cũng đã thay đổi.

Dương Vi chỉ cười nhẹ. Không nói gì. Đúng như lời Hà Trang nói. Họ đã thay đổi. Cô cũng không còn là một cô bé ngây thơ và hiếu động như ngày xưa. Còn Hà Trang, cô bạn không còn vui vẻ yêu đời như nhiều năm trước. Trong đôi mắt đen láy đó không biết bao giờ đã xuất hiện một tầng sương mỏng. Ánh mắt lúc nào cũng hờ hững, lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh. Rất ít khi nói chuyện.

Đến hành lang, hai người đã bị chặn lại bởi một đám đông. Dù chuông đã reng nhưng các học sinh vẫn không rời đi. Một người nhìn thấy Dương Vi liền thì thầm gì đó vào tai người bên cạnh. Đám đông dần trở nên náo loạn mất trật tự. Rồi họ từ từ dạt ra hai bên.

Nhã Thờ từ trong đám đông bước đến trước mặt Dương Vi. Khoanh hai tay trước ngực nhìn cô.

— Xem kìa, em vẫn còn bình tĩnh như thế. Em hãy giải thích lí do tại sao mình lại làm như vậy đi. Chị sẽ hiểu và tha thứ cho em mà.

— Chị đang nói gì vậy? Em không hiểu.

Dương Vi nhìn đám đông đang vây xung quanh mình, đã nhận ra sự bất thường trong lời nói của Nhã Thư. Nhưng cô vẫn chưa đoán được chuyện gì đang xảy ra. Phía sau Nhã Thư. Bọn Hải Anh bước ra. Hai anh em Huy Hưng không dám nhìn thẳng vào mắt cô mà chỉ tìm cách lảng tránh. Minh Vũ mím chặt môi. Anh vừa nhìn Dương Vi vừa nhìn xuống sợi dây chuyền trên tay mình. Hải Anh gương mặt vẫn không thay đổi, hơi khẽ nhíu mày. Đường như đang suy nghĩ tính toán điều gì đó.

— Suốt giờ ra chơi cậu đã ở đâu vậy?

Dương Vi nhìn Gia Hưng, cậu ta hỏi cô như thế là có ý gì.

— Sân sau. Mà khoan đã, cậu có thể giải thích cho tớ chuyện gì đang xảy ra được không?

Đám đông bắt đầu kích động. Cô nghe thấy một vài tiếng chỉ trích phát ra từ trong đám đông. Dù không rõ nội dung nhưng cô chắc chắn họ đang nói mình. Nhã Thư vẫn đứng trước mặt cô, ánh mắt cô ta vẫn thể hiện thành ý nhưng khóe môi vô thức cong lên.

— Khi này, Nhã Thư lên văn phòng Hội Học Sinh báo với tụi anh là bị mất sợi dây chuyền. Yêu cầu soát cặp. Cuối cùng cũng tìm thấy. Nó ở trong... - Minh Vũ ngấp ngừng một lát, anh nhìn Dương Vi đầy khó xử. Cuối cùng hít một hơi thật sâu rồi mới nói ra những chữ cuối cùng. - Cặp của em.

Tâm trạng bình tĩnh thường ngày của Dương Vi nhanh chóng biến mất. Lần này không phải là giả vờ nữa, cô đã sợ hãi thật sự. Chuyện này làm sao có thể xảy ra. Cô còn chưa được nhìn thấy hình dạng của sợi dây chuyền đó

Đã bao lâu rồi Dương Vi chưa cảm thấy mình thất thế và sợ hãi. Lần này cô không thể giữ bình tĩnh được nữa. Một người luôn tự tin như cô cuối cùng cũng rơi vào tình huống không thể tìm cách giải quyết. Đó là một chứng cứ quá rõ ràng, không thể nào chối cãi.

— Cô ta nói đã ở sân sau, nơi đó vốn không ai lui tới thì làm gì có ai tin. Giờ ra chơi mọi người ra ngoài hết cũng không ai ở trong lớp để xác nhận. Lại còn tìm thấy sợi dây chuyền trong cặp cô ta. Mọi chuyện chẳng phải quá rõ ràng hay sao.

Một người bạn thường đi cùng với Nhã Thư cất tiếng. Trái ngược với bạn mình, Nhã Thư không hề thể hiện sự tức giận. Vẫn giữ nụ cười hoà nhã trên môi. Nhã Thư vừa bước đến khuyên nhủ Dương Vi vài câu thì đã bị một người khác ngăn đường trước mặt. Gương mặt của Nhã Thư bỗng dưng trắng bệch, nụ cười nhạt dần rồi biến mất, ngay cả môi cũng không buồn nhếch lên. Ở sâu trong đáy mắt cô có chút gì đó sợ hãi nhưng được che giấu cẩn thận bằng sự căm ghét và hận thù. Cô gái với mái tóc ngắn ngang vai cùng đôi mắt đen lầy đầy sương mù. Lúc này đôi mắt đó đã có sinh khí hơn, sắc bén hơn, ghim thẳng vào Nhã Thư.

— Có tôi ở cùng cậu ấy. - Cô gái đó lên tiếng, với giọng nói nhỏ, khá trầm nhưng không che giấu được sự tức giận.

Nhã Thư mím chặt môi, gương mặt dần dần đỏ lên, cô cố nén tức giận. Ở trường này, Nhã Thư không hề sợ bất kì ai, nhưng riêng cô gái trước mặt thì lại đặc biệt dè chừng mấy phần. Vì cô ta biết nhiều bí mật mà cô muốn che giấu nhất.

— Hà Trang, chuyện của tôi, cô đừng xen vào. - Nhã Thư nghiêng răng nói thật nhỏ. Nhưng vẫn đủ lọt vào tai bốn người Hải Anh.

— Tôi chỉ nói sự thật, không xen vào chuyện của chị.

— Sự thật thì sao, chỉ có mình cô làm chứng. Vật chứng đã rõ ràng như thế. Hơn nữa còn chưa biết cô có phải là đồng phạm hay không.

Thấy Nhã Thư lúng túng, người bạn kia liền nói đỡ. Nhưng đổi lại chỉ là cái liếc mắt đầy cảnh cáo của Nhã Thư. Cô ta không bao giờ biết được, Nhã Thư sợ Hà Trang như thế nào. Nhưng cô bạn lỡ đi ánh mắt cảnh cáo đó, cô ta vẫn tiếp tục.

— Thế nào, Hội Học Sinh? Ăn cắp đồ của bạn học. Theo nội quy các cậu đề ra xử phạt như thế nào nhỉ? Đuổi học.

Sau khi im lặng quan sát thái độ của Hà Trang một lúc lâu, thấy cô không biểu cảm gì nhiều. Nhã Thư cũng tự trấn an mình. Có lẽ mọi chuyện vẫn ổn, cô không được suy diễn quá nhiều. Đợi cảm xúc ổn định trở lại, Nhã Thư hơi nhếch môi cười, lấy lại phong độ hăng ngày của mình.

— Dù sao đồ thì cũng đã tìm thấy. Mình cũng không muốn làm lớn chuyện, gây mất tình đoàn kết. Vậy giảm mức phạt xuống được không Hải Anh?

Nhã Thư nhanh trí đẩy vấn đề về phía Hải Anh, người ngay từ đầu đã từ chối đóng góp ý kiến. Cô muốn nghe ý kiến từ hần. Cô hiểu rõ tính tình Hải Anh hơn bất kì ai. Hần là một người luôn tuân thủ các luật lệ, nhất là những gì do chính mình đã đưa ra. Vì thế chuyện giảm mức phạt sẽ không bao giờ xảy ra.

Hải Anh không nói gì, chỉ bước đến chỗ Dương Vi đang đứng, hần nhìn thẳng vào mắt cô.

— Em có làm không?

— Không. Em không có. Buổi sáng, em nhận được một bức thư hẹn gặp ở sân sau. Vì thế toàn bộ giờ ra chơi em cùng bạn ấy ngồi nói chuyện. Chưa hề rời đi cho đến khi chuông reng.

Hải Anh nghe lời Dương Vi thuật lại rồi liếc mắt sang nhìn Hà Trang liền nhận được cái gật đầu đầy chắc chắn.

— Ừ.

Thấy thái độ của Hải Anh không như dự đoán, Nhã Thư không cam lòng. Dù như thế nào đi nữa, cô chắc chắn rằng hôm nay phải là ngày cuối cùng Dương Vi học tại trường này.

— Nhưng chẳng phải các cậu đã tìm thấy vật chứng sao?

Lời nói của Nhã Thư cùng lúc kích động đám đông đang bao vây xung quanh.

— Hội Học Sinh phải xử công bằng vụ này, trả lại công bằng cho Nhã Thư.

— Không được để cô ta trong trường nữa.

— Đuổi học đi.

— Uy tín của Hội Học Sinh các người đâu hết rồi?

Từng lời nói dội thẳng vào tai Dương Vi đau rát. Một cảm giác đau nhói ngay tim xuất hiện, bao trùm lấy cô. Cảm giác này thật đáng sợ. Cảm giác bị cả một tập thể tẩy chay. Ở bên cạnh, Hà Trang nắm lấy tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt khích lệ.

Mọi người bắt đầu la hét kịch liệt, một mực yêu cầu hội học sinh trả lại công bằng cho hoa khôi.

— Vụ này để án treo từ từ điều tra tiếp được không?

Hoàng Ân bước lên giữa đám đông đề nghị. Khi biết được tin này, cậu vô cùng bàng hoàng. Thế nhưng cậu vẫn tin tưởng Dương Vi, nghi ngờ trong chuyện này có uẩn khúc thế nhưng khi Hội Học Sinh chưa lên tiếng cậu cũng không có quyền mở lời. Nhưng nhìn mọi người công kích Dương Vi, Hoàng Ân quả thật không thể chịu đựng được.

— Điều tra gì nữa. Hội trưởng Hội học sinh mau đưa ra quyết định đi.

Một người trong đám đông hét lớn đầy bất bình. Hải Anh siết chặt hai tay, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Hần tin Dương Vi, tin chuyện này không phải do cô làm, nhưng không thể nào làm gì được vì chứng cứ đã quá rõ ràng. Không chỉ có hần, ba thành viên còn lại trong Hội Học Sinh cũng căng thẳng.

— Tôi...

— Thôi được rồi. – Dương Vi cắt ngang lời Hải Anh. Cô nhìn về phía tất cả mọi người. – Vật chứng đã rõ ràng như thế mình cũng không thể nào nói gì được nữa. Mình sẽ nghỉ học. Mọi người đừng làm khó Hội Học Sinh.

Nói rồi Dương Vi quay người bỏ đi.

— Mình đi với cậu. – Hà Trang giữ tay cô lại.

— Không cần đâu. Cậu ở lại đi. Tội mình liên lạc sau.

Nhìn bóng dáng Dương Vi dần biến mất khỏi hành lang dài, đám đông bắt đầu tản ra. Chỉ còn lại bọn Hải Anh, Nhã Thư, Hà Trang và Hoàng Ân. Mỗi người một cảm xúc khác nhau. Nhã Thư vẫn mỉm cười như thế, cô không khỏi vui vẻ khi đạt được mục đích. Những kẻ ngáng đường cô, chỉ có một cái kết. Hoàng Ân không nhịn được lao vào đám Gia Hưng.

— Đồ khốn các người. Tôi nghĩ các người tài năng lắm. Ai cũng biết Dương Vi bị oan, nhưng không một ai trong các người minh oan cho cô ấy.

Gia Hưng cười nhạt, lau vết máu trên khoé môi.

— Còn cậu? Cậu nghĩ mình hay lắm sao. Cậu nghĩ chúng tôi không muốn minh oan cho Dương Vi? Mẹ nó, chứng cứ rành rành ra đấy, ai cũng nhìn thấy. Chúng tôi có đủ khả năng phủ nhận? Nếu nghĩ mình tài năng thì làm đi.

Đi ngang qua Nhã Thư, hướng về phòng học của mình. Hà Trang không khỏi nhìn cô ta cười nhạt. Loại người này cô đã biết hơn mười năm, còn gì không rõ. Bỗng dưng muốn mĩa mai vài câu.

— Tôi khuyên các anh nên sớm nghĩ ra hình phạt dành cho tội vu khống đi.

Lời nói không đầu không cuối nhưng ẩn ý rõ ràng của Hà Trang khiến gương mặt rạng rỡ của Nhã Thư nhất thời đông cứng. Nội tâm cô run rẩy, chẳng lẽ cô ta đã biết?

— Ủ, anh sẽ bổ sung.

Gia Huy đáp lời Hà Trang rất tự nhiên, khiến cô dừng bước, quay lại nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.

— Tôi quen biết anh sao?

— Có lẽ.

Hải Anh đã rời khỏi hành lang từ rất lâu. Hắn nhốt mình trong văn phòng Hội Học Sinh nhìn xuống sân trường rộng lớn nhưng vắng lặng, một bóng người nhỏ bé nổi bật đang bước về hướng cổng trường. Hải Anh siết chặt hai tay, ánh mắt lạnh lùng lần đầu tiên hừng hực lửa giận, sau đó hắn buông lỏng hai tay, khoé môi khẽ cong tạo thành một nụ cười hoàn mỹ.

— Nhã Thư, tôi nhịn cô đã lâu lắm rồi.

9. Chương 8: Dương Vi Đánh Nhau

Dương Vi mang một tâm trạng phức tạp ra khỏi trường. Việc trước tiên cô làm là bắt taxi về nhà. Bỗng dưng Dương Vi nghĩ rằng đã đến lúc cô phải rời đi. Nghỉ học thì cũng nghỉ rồi. Bây giờ gặp lại bọn Hải Anh rất ngượng. Cô không muốn phải chịu đựng không khí gượng gạo chỉ vì chuyện xảy ra lúc này. Có lẽ giữa bọn họ đã không còn sự thoải mái khi giao tiếp nữa rồi.

Nghĩ là làm, Dương Vi về nhà liền vào phòng dọn hết đồ của mình, xếp gọn vào chiếc balo nhỏ mà cô đã mang sang đây, vừa đủ. Cũng may bác Lâm và bác Hoa đã đi ra ngoài, nếu không cô sẽ rất khó xử, không biết giải thích với họ như thế nào về chuyện mình dọn đồ đi.

Bước đi trên đường phố đông đúc trong trung tâm thành phố, Dương Vi xoay xoay điện thoại. Suy nghĩ xem nên nhắn tin cho Hải Anh và Minh Vũ như thế nào cho phải. Đây không phải là phim tình cảm nên cô sẽ không để lại một bức thư dài thật là dài lâm li bi đát kể về lí do mình rời đi. Nhưng chắc cũng không được ngắn gọn quá.

Dương Vi ghé vào một công viên gần đó để nghỉ chân sau nhiều tiếng đi dạo. Cô mua một chai nước suối rồi bắt đầu soạn tin nhắn.

“Cảm ơn hai anh về thời gian vừa qua em rất hạnh phúc...”

— Không được, sến quá, xoá.

“Em nghĩ chúng ta không nên liên quan nữa...”

— Quá nhảm, quá phũ, xoá.

“Đã đến lúc em phải đi rồi. Tiếp tục chuyến du lịch của mình. Cảm ơn hai anh về sự trợ giúp lúc trước, về những kỉ niệm vui vẻ vừa qua. Tạm biệt.”

Dương Vi đọc đi đọc lại hơn mười lần, cảm thấy tạm chấp nhận được liền bấm nút gửi. Hai giây sau cô hoảng hốt bấm nút tắt liên tục nhưng tin nhắn vẫn được gửi đi. Dương Vi run rẩy đến mức làm rớt điện thoại xuống bãi cỏ. Cô ôm đầu muốn hét lớn. Thôi tiêu rồi, cô gửi tin nhắn nhầm số. Người cô định gửi là Minh Vũ, chứ không phải là Hải Anh. Cô không muốn hẳn nhanh biết tin cô rời đi. Tự nhiên không muốn.

Mang chiếc balo khá lớn trên vai, Dương Vi bước đi siêu vẹo trên vỉa hè. Đèn đường hắt lại chiếc bóng đồ dài của cô đầy nhỏ bé và cô đơn. Dương Vi cảm thấy buồn, tâm trạng cô rất tệ. Cô đã uống nước trái cây có một tí cồn nhẹ với hy vọng khiến mình cảm thấy khá hơn.

Chuyện buổi sáng vẫn đã kích thích thần Dương Vi rất lớn, cảm giác bị mọi người cô lập thật kinh khủng. Nhưng hơn hết, cô thấy nuối tiếc vì mình đã rời đi. Cô nhớ những ngày tháng ngắn ngủi mà vui vẻ với Hải Anh và Minh Vũ. Cô rất nhớ

Dương Vi không trách họ. Chỉ cần Hải Anh tin lời cô nói là được rồi. Vì ở trong hoàn cảnh đó, chính cô cũng không biết biện minh như thế nào.

Dù tiếp xúc với nhau chưa đến nửa tháng, nhưng tình cảm Dương Vi dành cho bọn họ rất nhiều. Cô thật sự không muốn rời đi, nhưng có lẽ là do ông trời cố ý tạo cơ hội cho cô. Người thấy cô sống tại nơi này quá lâu, khác với thói quen ngày trước nên muốn đẩy mọi thứ về lại quỹ đạo.

Dương Vi vừa đi vừa suy nghĩ mấy chuyện linh tinh. Cô chẳng còn vui vẻ gì đi chơi nữa rồi. Việt Nam còn rất nhiều địa điểm cô muốn đặt chân đến nhưng bây giờ chẳng còn cảm xúc gì nữa. Thậm chí cô còn chưa chọn in hình một khách sạn có vị trí đẹp để nghỉ ngơi như mọi lần. Dương Vi chợt nghĩ, liệu cô nên trở về không nhỉ. Lâu rồi cô không gặp ba nuôi và anh trai. Cô cũng nhớ họ lắm. Nhưng quay về với bộ mặt như thế này, chắc chắn sẽ bị Dương Vỹ cười cho xem.

Vừa bước đi vừa suy nghĩ, Dương Vi không biết mình đã vô tình bước vào một con hẻm cụt. Cô chỉ dừng bước cho đến khi đụng trúng một người. Dương Vi liếc mắt lên nhìn bỗng dưng cảm thấy quen thuộc. Gã này, cô đã từng nhìn thấy.

— Mà nhận ra tao không?

“Bắt con ranh đó lại cho tao.” Bỗng nhiên Dương Vi nhớ tới giọng hét kinh hoàng vang vọng hai con phố nhiều ngày trước ở nước ngoài. À thì ra là gã này. Cô nhớ rồi. Theo quán tính, Dương Vi quay đầu định bỏ chạy. Lại bắt một cuộc truy đuổi. Nhưng ở phía sau đã bị một đám người cầm hung khí đứng sẵn. Chặn hết đường thoát của cô. Dương Vi thở dài nhìn trời, tự nhẩm lại lịch tháng này xem hôm nay có phải là thứ sáu ngày 13 không, tại sao cô lại xui xẻo đến thế.

...

Ở ngoài đầu hẻm, vẫn là hai người đàn ông mặc vest đen ở siêu thị ngày trước. Một người lo lắng nhìn vào bên trong con hẻm tối tăm kín người. Người còn lại vẫn đang ung dung hút thuốc ngắm sao trên trời. Hắn bỗng dưng cảm thán. Trời đêm nay ít sao quá.

— Này này, tiểu thư bị người ta bao vây rồi. Chúng ta vào đi.

— Đừng hành động ngu xuẩn. Khi chưa cần thiết không được cho tiểu thư biết sự tồn tại của chúng ta.

— Bây giờ là lúc nào nữa. Tiểu thư nguy hiểm lắm rồi.

— Cậu xem thường năng lực của tiểu thư quá. Vậy cá cược đi. Nếu như có chuyện thật thì tôi thay cậu chịu trách nhiệm hoàn toàn. Nếu không rượu đêm nay cậu mời.

— Quyết định vậy đi.

Người kia tiếp tục nhìn vào trong hẻm, tìm như muốn rút ra khỏi lồng ngực. Tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong. Người còn lại vẫn ung dung hút thuốc và suy nghĩ về cuộc đời. Làm vệ sĩ riêng cho tiểu thư thật sung sướng. Cả ngày chỉ việc đi theo, tối về báo cáo tình hình. Chẳng cần làm gì vì có bao nhiêu phiền phức tiểu thư đã xử lý gọn trước khi bọn họ cần ra tay rồi. Công việc nhẹ nhàng như thế, mỗi tháng lại hưởng lương đều đặn. Hắn cảm thấy mình may mắn hơn biết bao nhiêu đồng nghiệp ở Dương Gia. Những kẻ suốt ngày đương đầu với khủng bố, ám sát. Bỗng nhiên trong đầu hắn hiện lên một suy nghĩ tội lỗi: "Tiểu thư à, người đi luôn cũng được. Không cần quay về nữa."

Hắn không hề biết lời nói của mình đã hiệu nghiệm. Những ngày tháng về sau. Quả thật Dương Vi không quay về Dương Gia nữa.

...

— Nhìn trời làm gì. Bây giờ có ông trời cũng không cứu được mày đâu.

Gã cười nhạo hành động nhìn lên trời của Dương Vi, ra hiệu cho đàn em ở phía sau. Gã biết bất một người cũng không cần huy động nhiều đàn em đến thế nhưng khả năng trốn chạy của cô gái trước mặt hắn đã từng chứng kiến. Không thể không đề phòng.

Dương Vi thầm rơi lệ trong lòng. Cô không muốn đánh nhau. Mỗi lần đánh xong cơ thể sẽ xuất hiện một vài vết bầm xấu xí, sẽ còn đau nhức cơ một thời gian mới hết. Không khác nào sự tra tấn.

Mười tên bao vây Dương Vi thành một vòng tròn không chừa một khe hở nào cho cô trốn thoát. Tên khi nãy bước lên phía trước giang hai tay ra nhảy bổ về phía cô. Dương Vi nhìn tư thế của gã bỗng nhiên nghĩ đến hình ảnh người ta bắt gà ở dưới quê. Chính xác hơn là những kẻ từ thành phố tay chân luống cuống xuống quê bắt gà mới có tư thế kì cục như thế.

Thấy hắn lao tới, cô nhanh nhẹn né sang một bên cho gã vồ ếch rồi lại tiếp tục phát triển suy nghĩ kì lạ của mình. Ngay cả tư thế té của hắn cũng thật giống. Chính là tư thế bắt gà. Những tên xung quanh làm chuông, còn gã là người bắt. Vậy chẳng lẽ nào cô là gà?

Bắt hụt, mặt gã trở nên đen thui. Trần đầy lửa giận. Thế nhưng ở phía đối diện, mặt Dương Vi còn đen hơn. Cô hét lớn rồi nhân lúc gã lại lao đến một lần nữa dùng chân đạp thẳng vào bụng hắn. Bỗng nhiên Dương Vi chợt nhận ra rằng hôm nay cũng không hẳn là xui lắm. Tuy rằng đánh nhau mang giày cao gót không tiện. Nhưng nếu dùng đôi giày có gót nhọn như thế này để đạp người thì cũng khá thú vị. Không dễ dàng lắm. Nhưng tạm dùng được.

Tên cướp bị một cước của Dương Vi đá văng ra, đập mạnh người về phía tường. Nhìn thấy cảnh đó. Không biết từ lúc nào vòng tròn mười người lại dần ra. Ánh mắt bọn họ nhìn cô có đôi chút phức tạp.

Dương Vi không hề quan tâm đến những người xung quanh vẫn tiếp tục bước đến trước mặt gã. Xung quanh im lặng như tờ, không ai dám thở mạnh. Tiếng giày cao gót nện xuống mặt đường đều đều nhưng đầy uy lực.

Gã vừa định đứng lên. Lại bị đạp xuống. Vẫn là vị trí cũ ngay bụng. Gót nhọn của đôi giày ngay từ lần đầu tiên đã xé rách áo gã. Lần thứ hai lại đâm vào bụng.

Hơn bao giờ hết, gã cảm thấy nhục nhã trước mặt đàn em của mình. Gã bỏ qua sự đau đớn ở bụng. Đứng thẳng người lên. Thật sự tham gia vào vòng chiến. Nãy giờ gã đùa giỡn Dương Vi vì nghĩ cô yếu thế nên không muốn mạnh tay. Nhưng hắn đã suy nghĩ thừa rồi.

Lửa giận của Dương Vi chỉ có tăng, không hề giảm. Hình ảnh bắt gà cứ lớn vồn trong đầu cô. Cô vẫn không thể chấp nhận được mình bị xem như một con gà trong chuồng để người ta bắt.

Gã vừa loạng choạng đứng lên. Chưa kịp nói vài câu trước khi bước vào trận đánh đã thấy Dương Vi lao tới tung một cước vào mặt. Gã né tránh vô cùng khó khăn. Gót giày sượt qua mặt, đau rát. Nhưng một đàn em ở phía sau đã hướng trọn cú đá thay gã.

Con người đáng thương đó nhận một cước đầy tức giận của Dương Vi vào má trái, té ngã xuống đất. Vùng mặt bên trái sưng tấy, da mặt rách một đường mảnh, máu rỉ xuống.

Nhìn cảnh tượng kinh hoàng đó những kẻ còn lại không khỏi cảm thấy rợn người, vô thức lui về phía sau một bước. Dương Vi đá hụt, không trúng người cô muốn liền trở nên điên cuồng. Lao về phía gã như một cơn lốc.

Cô dùng hai chân liên tục tung từng cú đá chí mạng vào người gã. Dù cho lãnh đạo một băng nhóm, kinh nghiệm thực chiến khá nhiều nhưng việc né tránh Dương Vi lại vô cùng khó khăn. Thỉnh thoảng còn phải dùng tay để đỡ. Mỗi lần như thế lại khiến cánh tay hằn đau đớn vô cùng.

Gã chỉ tập trung đỡ từng cú đá chí mạng mà không để ý rằng phút chốc tư thế của Dương Vi đã thay đổi. Cô xoay người đúng một vòng. Rút chân lại dùng toàn lực giáng xuống gáy của kẻ đáng chết này.

Gã không gượng nổi nữa, gục xuống ngay tức khắc. Dương Vi vẫn chưa vừa lòng. Bước đến nắm cổ áo của gã, xô mạnh gã vào tường.

— Muốn bắt tôi?

Một câu hỏi, nhưng hàm ý cảnh cáo và đe dọa. Gã khó khăn lắc đầu, ho sặc sụa. Một cái tát giáng xuống.

— Dám xem tôi là gà để bắt. Tôi chưa giết ông đã là có đức lắm rồi.

Cho đến trước khi ngất xỉu gã vẫn không hiểu câu nói cuối cùng của Dương Vi có nghĩa gì. Gà? Gà gì?

Nhìn đại ca bị đánh đến ngất xỉu. Chín tên còn lại không khỏi run rẩy. Lần này bọn họ chọc sai người rồi.

Dương Vi không nhớ đến vụ bắt gà nữa. Lần này cô lại nghĩ đến một chuyện khác còn đáng giận hơn. Nếu không phải vì những kẻ này chặn đường cô chạy trốn ở nước ngoài thì cô đã không phải gặp Hải Anh và Minh Vũ. Cô cũng sẽ không bị nhiều cảm giác khó chịu tra tấn như lúc này. Có nợ phải trả.

Trong ba giây. Cô đã kết án cho chín kẻ đang run rẩy còn lại.

Và cũng chỉ trong ba phút sau, Dương Vi bước ra khỏi con hẻm vắng với tâm trạng trái ngược với khi bước vào. Vô cùng vui vẻ và thoải mái.

Một vài tên trong hẻm cảm thấy không phục. Bọn chúng lồm cồm bò dậy định gọi thêm người đến. Nhưng chưa kịp rời đi thì đã bị chặn đường.

Người đàn ông mặc vest đen ném điều thuốc đang hút dở xuống đất. Dùng đôi giày da bóng loáng giẫm lên cho tắt lửa. Ánh mắt nhìn những kẻ đang gượng dậy bằng ánh mắt lạnh lẽo. Trên môi vẫn là nụ cười cợt nhả chưa bao giờ tắt. Hắn phải giải quyết thật nhanh vì còn một chầu rượu miễn phí đang chờ hắn thưởng thức.

Nghĩ là làm, hắn lược bỏ các câu nói rườm rà. Chỉ lấy một con dao găm cùng một mảnh giấy.

Phập!

Một khắc sau, phía sau bức tường của một tên ban đầu định gọi thêm người đến đã cắm thẳng một con dao cùng một tờ giấy cách vành tai hắn đúng 1 cm. Chỉ cần lệch một chút. Điểm đến của con dao sẽ là tai hắn mà không phải là bức tường.

Sau đó người đàn ông mặc vest đen tao nhã rời đi, không một tiếng động hệt như lúc đến.

Một tên rút con dao ra. Hắn cầm mảnh giấy nhìn lướt qua một biểu tượng đập vào mắt. Tay hắn run rẩy làm rớt tờ giấy xuống đất. Tất cả những kẻ còn lại đều đến xem, ai cũng hít một ngụm khí lạnh.

Biểu tượng đầu lâu rỉ máu với một con rồng lửa uốn quanh tạo thành một ký tự D đẹp mắt. Người ở trong thế giới ngầm như bọn hắn không ai không biết. Biểu tượng quyền lực của người nhà họ Dương. Đúng đầu gối Hắc Đạo.

...

Hải Anh nhìn lên đồng hồ trên tường. 7 giờ tối. Hắn giật mình, không rõ đã ngồi trong văn phòng mất bao lâu. Rời khỏi văn phòng, Hải Anh vừa đi ra cổng vừa kiểm tra điện thoại. 3 cuộc gọi nhỡ từ Minh Vũ và 2

tin nhắn mới của Gia Hưng và Dương Vi. Hải Anh chọn đọc tin nhắn của Dương Vi trước. Nhìn nội dung tin nhắn rõ ràng, Hải Anh sút nữa thì ném điện thoại đi.

__ Tại sao em lại rời đi chứ?

Vừa bước ra đến cổng chiếc BMW màu đen đã đậu bên đường chờ sẵn.

__ Bác ơi, cháu có việc gấp. Bác để lại xe cho cháu nhé. Phiên bác bắt Taxi để về được không? À cháu có mang theo bằng lái, bác không cần phải lo.

__ Được rồi. Giấy tờ cần thiết ở chỗ này. Cháu lái xe cẩn thận.

Hải Anh dạp một tiếng rồi phóng xe đi. Chiếc BMW màu đen hòa vào dòng xe cộ tấp nập. Hắn đi lòng vòng khắp các con đường của thành phố rộng lớn chỉ mong nhìn thấy bóng dáng Dương Vi.

Dù không biết vì sao bản thân mình lại muốn tìm kiếm Dương Vi, người mà hắn chỉ mới gặp hơn một tuần nhưng Hải Anh vẫn không tìm được lí do nào để dừng lại. Hắn lo lắng và không muốn cô rời đi. Cảm giác sắp mất đi một người quan trọng lại hiện về. Một cảm giác của nhiều năm về trước.

Sau hai tiếng lang thang khắp đường phố lớn nhỏ, Hải Anh vẫn không nhìn thấy bóng dáng Dương Vi. Hắn dừng xe gần bờ sông, bước xuống xe hóng gió một lát. Hắn nhìn dòng chữ máy bận trên màn hình vô thức nhíu mày. Đến điện thoại cô cũng khóa. Là vì giận? Hay là cô đang ở trên máy bay. Cũng có thể đang gặp nguy hiểm

Lòng Hải Anh nóng như lửa đốt. Hắn vô cùng lo lắng nhưng không biết đi đâu để tìm cô.

Từ phía xa, Hải Anh nhìn thấy hai tên du côn đang đi về phía mình. Với hai tên này, Hải Anh cũng không quá xa lạ. Bọn chúng là thành viên của bang Hải Âu, những kẻ bao vây hắn và Minh Vũ ở nước ngoài lần trước. Nhưng lúc này. Hải Anh cũng không còn tâm trạng xem bọn chúng là ai nữa. Hắn cất điện thoại vào túi, quay về phía xe đang đậu gần đó lại tiếp tục đi tìm.

__ Mày nhớ con nhỏ lần trước mà nguyên một nhóm đuổi theo ở nước ngoài không?

__ Nhớ chứ. Có chuyện gì sao?

__ Nghe nói bị anh hai bắt được rồi. Đang xử ở chỗ hẻm cụt khu nhà hoang. Lần này anh em hả giận rồi.

Đoạn hội thoại kia khiến Hải Anh dừng bước. Hẻm cụt khu nhà hoang. Hắn ghi nhớ địa điểm này.

Lúc hắn đến thì đã gần một tiếng sau. Hắn dừng trước hẻm, hạ cửa kính xe quan sát mọi thứ bên trong. Lúc này chỉ còn lại cảnh hoang tàn của một cuộc hỗn chiến. Một vài kẻ bị thương đang dần gượng dậy diu nhau rời khỏi. Trên gương mặt mỗi người vẫn còn nguyên sự sợ hãi.

__ Lần này chúng ta đụng nhầm người. Ai mà ngờ được con nhỏ đó có gia thế lớn như vậy. Thảo nào một đứa con gái bình thường lại có năng lực như thế. Không hổ danh là em gái của Dương Vỹ. Tao mà biết nó là ai. Có cho tao mười cái mạng cũng không dám đụng vào.

Hải Anh thở phào. Vậy là Dương Vi an toàn rồi. Hắn chỉ cần có thể. Nhưng bây giờ hắn biết tìm cô ở đâu đây.

10. Chương 9: . Chuyện Ngày Xưa.

Rời khỏi một cửa hàng Coffee Bean với tâm trạng thoải mái, Hà Trang vừa nhâm nhi li Ice Blended với hương vị yêu thích, vừa hoà mình vào bản nhạc không lời nào đó. Đôi mắt lạnh bỗng nhiên dừng lại hiệu thuốc bên đường. Nếu cô không nhầm, thì người vừa bước ra khỏi đó là Dương Vi. Hà Trang không chắc chắn nhưng vẫn quyết định đuổi theo.

__ Dương Vi, cậu làm gì ở ngoài đường giờ này vậy?

Nhìn thấy Hà Trang đang tiến về chỗ mình, Dương Vi đâm ra lúng túng. Nhưng cuối cùng cô cũng kể lại toàn bộ câu chuyện cho cô bạn nghe.

— Cậu đừng đi tìm khách sạn nữa, về nhà mình ở đi.

— Như vậy có được không?

— Thôi nào, đây có phải là lần đầu tiên đâu.

...

Nơi ở của Hà Trang là một căn hộ nhỏ tại tầng 15. Đó là một gian phòng lớn, các phòng được ngăn cách bằng những bức tường nhỏ với nhiều vật trang trí. Dương Vi hơi ngạc nhiên khi biết Hà Trang chỉ sống một mình. Nhưng dù sao điều đó cũng tốt cho cô, dù cho ngày nhỏ cô cũng rất thân thiết với ba mẹ Hà Trang nhưng sau nhiều năm với nhiều chuyện xảy ra thì cô cũng rất ngại nếu như gặp lại họ trong hoàn cảnh này.

Hà Trang pha cho Dương Vi một li sữa nóng đặt trên tủ đầu giường rồi chui vào chăn nằm cạnh Dương Vi.

— Cậu cảm thấy thật quen, đúng không?

— Ừ, vừa quen vừa lạ. Xung quanh không còn tiếng mẹ cậu nhắc nhở đi ngủ sớm nữa.

Dương Vi bật cười, nhớ lại những ngày còn nhỏ. Đêm nào cô cùng Hà Trang cũng trù tráo nói chuyện nguyên một đêm, đến sáng mới ngủ.

— Những năm qua cậu sống như thế nào vậy?

Chỉnh cho đèn ngủ một độ sáng vừa phải, Hà Trang điều chỉnh một tư thế nằm thoải mái hơn rồi nghiêng người sang nói chuyện cùng Dương Vi. Đêm nay có lẽ sẽ rất dài.

— Sau đêm tố bị người ta bắt đi, họ đưa mình đến một căn nhà hoang ở rất xa. Mình cảm thấy rất kì lạ, bọn họ không gọi cho ba mẹ tố để đòi tiền.

Hà Trang trầm mặc trong giây lát. Cô cố gắng nhớ lại một vài chi tiết vụn vặt nào đó.

— Quả thật đêm đó gia đình cậu không nhận được bất kì cuộc gọi nào.

Dương Vi ghi nhận điều kì lạ này trong đầu rồi tiếp tục câu chuyện của mình.

— Mình không biết tại sao, nhưng rõ ràng, bọn họ muốn giết mình. Vì có đôi chút kháng cự khi bị lôi đi nên mình bị đánh vài cái đến ngất đi. Khi tỉnh dậy thì thấy mình đã bị trói chặt và ngồi một góc trong nhà kho. Bọn họ cử một người đến để canh chừng rồi bỏ đi luôn. Anh ấy...

Trong suy nghĩ của Hà Trang hiện lên một vài hình ảnh. Nhưng dòng suy nghĩ của cô bị đứt đoạn khi Dương Vi bỗng dừng dừng lại. Hà Trang nhìn Dương Vi, cô thấy được trong mắt bạn mình có tia xót xa và xúc động.

— Anh ấy đã nhường phần cơm ỳnh, cởi trói ỳnh thoải mái hơn. Hỏi mình một vài câu, ỳnh biết một vài điều. Trước khi bọn người kia về, anh ấy đã chỉ ỳnh đường thoát. Mình không biết phải nói như thế nào, nhưng mình rất xúc động và cảm kích, nhưng cũng rất sợ, sợ anh ấy sẽ không an toàn khi làm vậy. Nhưng anh ấy còn chẳng lo cho bản thân mình, còn tự tin nói “tôi tự biết cách bảo vệ bản thân”.

Nhìn Dương Vi lúc này như chìm trong quá khứ, ánh mắt cô vô cùng dịu dàng, tràn ngập sự yêu thương, nhưng cũng đầy đau đớn và mất mát, giọng nói mơ hồ. Nước mắt như muốn trào ra ngay lập tức.

— Mình đã đưa sợi dây chuyền may mắn của mình cho anh ấy.

— Sợi dây chuyền bằng bạc do mẹ cậu thiết kế riêng cho cậu và anh Đăng.

— Ừ. Sau đó mình đã trốn được. Theo đúng lời anh ấy hướng dẫn, mình đã đến một khu chợ. Có một cặp vợ chồng kia thấy mình lang thang liền đem về nuôi. Từ đó cuộc sống của mình rơi vào địa ngục, chẳng qua bọn họ chỉ cần một người giúp việc mà thôi, mình chưa từng phải trải qua khổ cực như thế nên không quen, mệt mỏi lắm người, lại còn bị đánh nữa. Mình sống như vậy tầm hai năm. Đến một ngày...

Dương Vi bắt đầu hồi tưởng lại những mảnh kí ức đau thương nhất, những tháng ngày cô đã cố gắng lãng quên.

Ngày hôm đó, Dương Vi đi bộ đến chợ theo yêu cầu của người phụ nữ kia. Cô bước từng bước chân xiêu vẹo trên con đường đất đỏ. Từng lời nói của cặp vợ chồng mà cô đã vô tình nghe được lúc sáng kia như một tảng đá dội mạnh vào người Dương Vi. Dây thần kinh cô căng ra, đến hoảng loạn. Bọn họ sẽ bán cô vào nhà chứa để kiếm tiền. Ngay lúc này, cô thật sự muốn bỏ trốn, trốn đi đâu đó thật xa nơi này. Nhưng cô chỉ sợ rằng, rồi cặp vợ chồng đó sẽ lại tìm thấy cô và đánh đập cô như bao lần khác. Dương Vi cắn chặt môi, không muốn nghĩ đến nữa.

Rời khỏi khu chợ đông đúc với những món đồ đã được dọn dờ, Dương Vi quay trở về căn nhà xập xệ. Lúc đó, Dương Vi mười hai tuổi. Cô cứ thế bước đi giữa buổi trưa hè nóng nực.

Phía trước có tiếng động, như là tiếng vật lộn. Một lát sau một cảnh tượng đập vào mắt cô, khắc sâu vào suy nghĩ Dương Vi. Cho đến khi chết đi cũng sẽ không bao giờ quên được hình ảnh mà cô đã nhìn thấy buổi trưa hôm đó. Một người đàn ông dùng con dao đâm vào ngực trái của người phụ nữ đang nằm trong lùm cỏ. Sau đó gã đâm thêm nhiều nhát vào bụng, cổ của cô ta. Cả người Dương Vi run rẩy, hai chân mềm nhũn, không thể đứng vững được nữa. Gối hàng trên tay cô rơi xuống đất. Gã nghe thấy tiếng động, giật mình quay lại. Dương Vi thấy ánh mắt lạnh lẽo của gã quét qua mình, con dao bóng loáng dính đầy máu càng ngày càng tiến gần cô. Dương Vi quay đầu bỏ chạy, nhưng như bị ai đó giữ chặt, cô di chuyển rất chậm, cho tới khi hoàn toàn té ngã. Cô lùi dần lùi dần.

— Mày đã thấy những gì? – Gã cất tiếng. Lúc này, Dương Vi có cảm giác nó được vọng ra từ địa ngục, mang đầy hơi thở chết chóc.

— Không... không thấy... không thấy gì hết.

— Mày phải chết.

Gã lao tới vung dao vào người cô. Dương Vi hoảng loạn né tránh, hơi lạnh của con dao sượt qua vây lấy cô trong sự sợ hãi. Gã vung dao lên lần nữa. Dương Vi kinh hãi nhắm tịt mắt, lần này thì cô không thể nào né tránh được nữa. Nhưng cô chờ mãi vẫn không cảm nhận được sự đau đớn hay cái chết. Dương Vi lấy hết can đảm hé mắt nhìn thì thấy gã đã đổ rầm xuống đất. Trong lúc còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một thân hình đã bao trùm lấy thân thể nhỏ bé còn run rẩy của cô.

— Không sao, mọi chuyện đã ổn rồi. Em hãy quên những gì vừa thấy đi. – Một giọng nói vừa nhẹ nhàng, vừa ấm áp vang lên bên tai Dương Vi.

Dương Vi không dám ngược mặt lên nhìn, thân thể vẫn còn run rẩy. Cô dựa vào bờ ngực vững chãi của người đó, như tìm kiếm chỗ dựa duy nhất của mình vào lúc này. Người đó vỗ nhẹ lưng cô, giúp cô cô bình tĩnh trở lại.

Một lát sau, hơi thở Dương Vi đã đều đặn như lúc đầu, không còn run rẩy nữa thì cô mới đẩy nhẹ người đó ra. Lúc này cô mới có dịp quan sát rõ anh. Cũng đã hai năm trôi qua, Dương Vi chưa từng thấy ai đẹp trai như thế này, sau anh trai cô và Shark. Người trước mặt tầm mười bảy tuổi, mái tóc nâu bồng bênh cùng đôi mắt sáng. Anh nở nụ cười nhẹ rồi xoa mái tóc xơ xác cháy nắng của cô.

Anh ngoái người đàn ông vào một cái cây ven đường rồi gọi cho cảnh sát.

— Cảm ơn anh.

— Không có gì. Mọi thứ đã ổn rồi. Em đừng sợ nữa.

Dương Vi gật đầu. Cô nhìn lại người phụ nữ còn nằm bên vệ đường, tim vẫn còn đập mạnh. Nhưng vừa nhớ ra nhiệm vụ của mình, cô liền nhặt những thứ làm rơi dưới đất lên và định quay về nhà. Nhưng vừa quay lưng thì một bạt tai đã giáng xuống mặt cô, khiến cô khả nhoài ra đất. Người đó vội chạy đến đỡ cô, nhưng Dương Vi vô tình hất tay anh ra.

— Con kia, giờ này mày còn lêu lổng ở đây sao? – Giọng nói chua ngoa của người phụ nữ cất lên.

— Con xin lỗi, con đang chuẩn bị về nhà đây. – Dương Vi cúi gầm mặt, nói lí nhí trong miệng. Lời nói rất cần trọng.

— Mày về nhanh cho tao, bọn họ sắp đến rồi. Về nhà tắm rửa cho sạch sẽ, để tao bán quách mày đi cho rồi.
— Bà ta vừa nói vừa nắm tóc Dương Vi lôi đi.

Dương Vi cảm thấy da đầu mình như muốn rách ra. Nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. Thế nhưng cô vẫn không nói một lời nào. Bỗng dưng, sự đau đớn trên đầu Dương Vi giảm dần, tóc cô không còn căng ra nữa. Bà ta buông tay ra khỏi tóc cô. Dương Vi ngạc nhiên nhìn lên, thì thấy cổ tay bà ta đã bị người đó siết chặt.

— Mày làm trò gì thế? – Bà ta rít lên.

— Bao hành trẻ em có thể vào tù đấy. (Sau này mỗi lần người nào đó nhớ lại câu anh đã nói ngày hôm nay đều hận không thể đâm đầu mình xuống đất. Một kẻ đứng đầu một bang nhóm xã hội đen như anh lại có thể nói chuyện luật pháp. Nhưng rồi người nào đó lại tự an ủi bản thân mình rằng năm đó anh mới mười bảy tuổi, lời nói còn bông bột, không đáng tin cậy)

— Nói giảm gì thế thằng ranh kia, tao đang dạy con, không cần mày xía vào.

Quan sát tình hình trước mặt, trong đầu Dương Vi đang tính toán khả năng mình sẽ thoát khỏi cặp vợ chồng kia. Có lẽ người này có thể sẽ giúp được cô. Trực giác mách bảo Dương Vi điều này. Cô nhanh chóng nắm chặt áo khoác da màu đen của người đó, hoảng sợ nhìn anh ta.

— Bà ta không phải mẹ em. Không phải. Anh ơi, cứu em, cứu em.

Người đó ngạc nhiên nhìn Dương Vi, rồi khóe môi anh khẽ nhếch lên. Bà ta nghe thấy điều này hét lên rồi như một con hổ lao về phía Dương Vi. Cô giật mình vội núp sau lưng người đó. Anh ta lại giữ bà ta lại, đẩy Dương Vi ra phía sau lưng mình.

— Bà lại định làm gì cô bé?

— Con kia, tao bỏ gạo ra nuôi mày, bây giờ mày thấy người ta có tiền, lại phản tao.

Không biết điều gì đã tiếp thêm dũng khí cho Dương Vi vào lúc này. Cô bước ra khỏi chỗ trốn của mình, đứng trước mặt bà ta.

— Bà nói dối, hai năm trước, bà thấy tôi lang thang ở chợ, bà mang tôi về, suốt ngày bà bắt tôi làm đủ thứ việc, còn đánh đập tôi. Bây giờ bà còn định bán tôi vào nhà chứa, bà nói tôi là con bà, không phải nghe rất buồn cười sao.

Từng lời nói sắc bén phát ra từ cô bé mười hai tuổi khiến bà ta hơi giật mình. Trông Dương Vi lúc này như một cô tiểu thư của dòng họ nào đó, tự tin và có chút đanh đá, không phải cô bé rụt rè, nhút nhát mà bà đánh đập hằng ngày nữa.

— Có đúng không? – Người đó nhìn bà ta.

— Mày định làm gì? Bắt nó đi? Tao sẽ không để mày làm thế.

Bà ta coi như không nghe thấy câu hỏi của người đó, hét lên thật to. Nhưng dù có hét to như thế nào cũng không một ai đến giúp vì con đường này vốn dĩ rất vắng vẻ, bây giờ là buổi trưa nên cũng không có người qua lại.

— Bà muốn bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi. Dù sao bà cũng định bán cô bé đi, trao đổi với tôi đi.

Người đó đưa ra đề nghị, cả Dương Vi và bà ta đều ngạc nhiên nhìn anh. Dương Vi tự nguyện rửa bản thân vì sự ngu ngốc của mình. Cuối cùng cũng cô cũng bị bán đi mà thôi. Dương Vi cười nhạt, nhớ lại lời Shark nói năm đó. Quả thật tin người là tự sát. Nghĩ đến hần, Dương Vi không khỏi mỉm cười. Hần là động lực duy nhất để Dương Vi sống trong hai năm qua. Chỉ vì một ngày được gặp lại.

— Năm mươi triệu. Đủ tiền không?

Bà ta nhìn người đó, khóe môi anh khẽ cong. Anh rút điện thoại ra gọi người mang tiền đến. Chưa đầy năm phút sau một chiếc ô tô màu đen tiến về phía bọn họ. Từ trên xe, một gã đàn ông gương mặt bặm trợn bước xuống xe, ông ta đưa cho người đó một chiếc va li. Anh mở ra đưa trước mặt bà ta.

— Đây là một trăm triệu tiền mặt, bà có thể kiểm tra.

Dương Vi thần người nhìn những cọc tiền được xếp gọn gàng trong chiếc va li kia. Vậy là cuộc sống của cô lại sắp bước sang trang mới, không biết là hạnh phúc hay bất hạnh. Qua hai năm, cô cũng dần dần cảm thấy bật lực, ý chí, khát khao tìm về gia đình dần dần phai nhạt, chẳng còn tha thiết nữa, vì cô đã nhận ra rằng, có cố gắng cũng không thể thay đổi được gì.

— Tôi... tôi... chấp nhận. Mau mang nó đi đi.

Hai mắt bà ta sáng rực nhìn vào chiếc va li đầy tiền. Người đó đóng chiếc va li lại đưa cho bà ta. Anh gọi gã đàn ông đưa va li khi nãy đến, kể lại ngắn gọn về tên giết người kia để gã đi theo cảnh sát lấy lời khai. Còn anh dắt cô về chiếc ô tô đang đậu ở phía xa. Lúc này Dương Vi vô cùng bình tĩnh, lên xe cùng anh, nghĩ về cuộc sống sắp tới của mình.

— Cảm ơn anh đã cứu tôi khỏi bà ta, tiếp theo anh định làm gì.

Dương Vi nhìn sang người ngồi cạnh mình. Chiếc xe chạy băng băng trên đường, qua Di Linh, tiến về Đà Lạt. Người đó nhíu mày nhìn Dương Vi tỏ vẻ không hài lòng, nhưng rồi gương mặt anh dần ra, nở một nụ cười hiền lành.

— Em vẫn luôn cảnh giác như thế à? Nhưng em yên tâm, anh là người tốt. (Tiếp tục câu chuyện nhiều năm sau đó, người nào đó vẫn tiếp tục hạn muốn đâm đầu xuống đất vì hai chữ “người tốt” này của mình)

— Tạm tin anh là người tốt. Vậy cứ để tôi lại một cô nhi viện nào đó, cho tôi địa chỉ, sau này tôi nhất định sẽ mang đủ tiền đến trả lại cho anh.

Người đó hơi ngạc nhiên nhìn Dương Vi, nhưng rồi lại mỉm cười, xoa đầu đầu cô.

— Anh chỉ có một yêu cầu với em. Nếu em không muốn mình mắc nợ anh thì chỉ cần thực hiện.

— Yêu cầu gì? Chỉ cần không quá đáng, tôi sẽ làm.

— Mẹ anh mất sớm, gia đình anh rất tẻ nhạt, anh rất muốn có một người em gái, ba anh cũng vậy. Em có thể làm em gái anh không?

Lời đề nghị vừa được thốt ra, trái tim Dương Vi đập nhanh vài nhịp. Một yêu cầu quá đơn giản và dễ thực hiện biết bao. Cô cũng muốn có một cuộc sống gia đình, nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, cô rất sợ khi phải tin vào một ai đó, nghĩ đến một ngày bị phản bội, cảm giác đau đớn như bị dao đâm vài trăm nhát vào tim. Nhưng qua những gì cô đã chứng kiến, cô cũng hiểu rõ mình không thể từ chối chàng trai trước mặt nên đành gật đầu đồng ý.

...

Hà Trang không nói gì, chỉ dịch người nằm sát vào Dương Vi hơn.

— Cũng may là cuộc sống của cậu cuối cùng cũng thoải mái. Không thì tớ ân hận đến chết mất.

— Mình đã bảo rồi, cậu không có lỗi.

Bỗng nhiên Hà Trang im bật, cô không nói một lời nào nữa. Cô nhìn sang Dương Vi, ánh mắt đầy áy náy. Có những sự thật Dương Vi cần phải biết.

— Có một số chuyện cậu cần phải biết. Nó sẽ rất tệ, nhưng không thể giấu mãi được.

Dương Vi hít vào một hơi thật sâu. Qua thái độ kì lạ của Hà Trang khi nãy cô cũng đoán được một phần nào sự tồi tệ của câu chuyện mà cô bạn sắp nói ra.

— Mình sẽ cố gắng. Cậu cứ kể đi.

Thấy sự kiên quyết của Dương Vi, Hà Trang bắt đầu kể lại mọi chuyện diễn ra trong bảy năm qua.

— Ngay đêm hôm đó, mẹ cậu bị ám sát. Mình không biết tại sao ba mình đoán được sự việc này, ông đã thuê người bảo vệ mẹ cậu từ trước, nên họ đã giết hai tên sát thủ được phái tới và dựng hiện trường giả về việc chiếc ô tô chở mẹ cậu rơi xuống biển rồi nổ tung để đánh lừa người muốn hại bà ấy. Hiện giờ, mẹ cậu đang sống cùng gia đình tớ nhưng với danh nghĩa là người đã chết. Còn ba cậu, chú ấy rất lạ, mình không nghĩ chú ấy lại cư xử như vậy. Không biết cậu còn nhớ bà quản gia nhà cậu thuê năm xưa không. Không

biết vì sao ba cậu đã tái hôn cùng bà ta. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Con gái bà ấy, bỗng dưng được thay vào vị trí đáng lẽ ra là của cậu. Ba cậu cũng không hề cho người điều tra về việc mất tích của cậu và cái chết của vợ ông. Mình rất uất ức về việc này nên đã nói với ba mình, ông chỉ nói rằng, để đạt được mục đích lớn thì phải biết hy sinh những gì nhỏ nhất. Sau đó thì không nói thêm nữa. Tổ nghĩ có một điều gì đó sau việc của gia đình cậu nhưng không thể nào đoán ra. Cả thái độ của mẹ cậu cũng không giống người bình thường, trước hành động của ba cậu, bà chỉ nói với tổ rằng không bao giờ được nghĩ sai về chú ấy, mọi việc đều theo đúng trật tự ban đầu. Anh trai cậu hiện đang du học ở Anh, vì tranh cãi với ba cậu về việc tái hôn của ông.

Vừa dứt lời, Hà Trang liền nhìn Dương Vi. Sắc mặt cô ngày càng tệ. Dương Vi cô kìm nén tiếng nấc nghẹn của mình. Tại sao cô lại khóc? Cô không biết. Cuối cùng thì mẹ cô vẫn còn sống. Không ai phải chết nhưng Dương Vi vẫn cảm thấy rất đau. Có lẽ nỗi đau này xuất phát từ sự thay đổi của ba cô. Người mà cô vẫn luôn yêu thương về kính trọng. Nước mắt rơi kèm theo sự đổ vỡ về niềm tin của Dương Vi dành cho ba của mình.

Hà Trang vẫn giữ thái độ im lặng của mình. Cô ôm người bạn thân của mình vào lòng. Trong lòng cũng đau đớn thay cô. Nước mắt chậm chậm rơi xuống.

— Cứ khóc đi Dương Vi.

Dương Vi rời khỏi phòng tắm. Lúc này cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Cô đã dần dần chấp nhận câu chuyện đó là một phần kí ức của mình. Dù cho nhiều cảm xúc lẫn lộn, nhưng Dương Vi vẫn muốn biết tiếp những chuyện còn lại. Cô biết Hà Trang vẫn chưa kể hết cho cô tất cả.

Sau khi quay trở lại giường Dương Vi đã tỉnh ngủ hoàn toàn. Cô nhìn Hà Trang đang gõ gì đó trên laptop không khỏi tò mò. Thái độ của cô bạn lúc này, có chút kì lạ.

Cuối cùng thì Hà Trang cũng hiểu lí do vì sao buổi sáng một người lạ như Gia Huy lại có thể nói chuyện thân thiết với cô đến thế. Tất cả chỉ vì bọn họ có quen biết từ trước.

Hà Trang tham gia một vài câu lạc bộ nhiếp ảnh trên mạng kể từ khi cô vừa có một ít hứng thú với lĩnh vực này. Vừa vào câu lạc bộ, cô đã được sự chỉ dẫn của một tài khoản tên là JK. Cũng nhờ người này, kiến thức về nhiếp ảnh của cô đã tăng lên không ít. Lại thêm những cuộc chat thâu đêm về vấn đề kỹ thuật, kỹ xảo rồi lan ra đến cuộc sống ngoài đời thực. Vô số chủ đề để cùng nhau thảo luận. Vì thế mối quan hệ giữa Hà Trang và JK được xem là khá thân thiết. Nhưng trong các buổi offline chưa bao giờ cô gặp được JK ngoài đời, anh đều nói mình có việc bận không thể tham gia nên cho đến tận bây giờ Hà Trang vẫn chưa biết JK là ai. Vài phút trước máy tính hiện lên tin nhắn mới. Hà Trang nhìn vào suýt nữa thì khóc thét khi thấy dòng chữ màu đỏ hiện lên giữa màn hình.

“Anh đã thêm hình phạt về tội vu khống rồi. Còn em, vì sao lúc sáng lại không nhận ra anh?”

Nếu không vì Dương Vi đã quay trở lại thì Hà Trang đã nhấn nút Enter ột tin nhắn vô cùng thô lỗ “Nhận ra cái đầu anh.” May mà cuối cùng cô đã không gửi. Có chết Hà Trang cũng không ngờ người tên JK ấy chỉ lớn hơn cô một tuổi, đã thế lại còn học cùng trường. Cô vẫn chưa tiêu hoá được hết sự thật này. Rất may Dương Vi đã quay lại, cô sẽ nói chuyện cùng cô bạn thân của mình mà không để ý đến người này nữa. Hà Trang tắt laptop, chui vào chăn cùng Dương Vi.

— Còn chuyện gì nữa, cậu kể luôn đi. – Dương Vi đề nghị, còn kèm thêm một nụ cười bình tĩnh để chứng minh tâm trạng mình đã quay về lại trạng thái bình thường.

— Không kể nữa, đêm nay đã làm cậu buồn nhiều rồi. Đi ngủ thôi.

Hà Trang nói qua loa rồi với tay định tắt đèn ngủ nhưng liền bị Dương Vi giữ lại.

— Cậu thà để tổ đau một lần còn hơn lặp lại nó nhiều lần đúng không?

Dương Vi nhìn Hà Trang đầy kiên định. Cô thật sự muốn biết những chuyện còn lại. Có lẽ cô sẽ buồn trong đêm nay thôi, ngày mai sẽ là một ngày mới, cô sẽ chấp nhận được sự thật về những chuyện đang diễn ra.

— Mọi chuyện cũng chỉ có vậy thôi.

— Thật chứ?

— Tất nhiên là thật.

Tuy rằng trong đôi mắt của bạn mình lại phủ một lớp sương mỏng để che giấu cảm xúc nhưng Dương Vi vẫn nhận ra sự lúng túng qua lời nói của Hà Trang. Cô không tin rằng không còn chuyện gì xảy ra nữa.

— Đừng giấu mình được không? Xin cậu đấy.

Hà Trang nhìn sự kiên quyết của Dương Vi. Nếu như cô không kể tiếp thì đêm nay sẽ không bao giờ kết thúc. Hà Trang không phải là một người có tinh thần vững vàng nên qua vài giây đành phải tiếp tục câu chuyện.

— Thôi được rồi. Đây là điều cuối cùng mình biết đấy. Một tí chuyện về sự thay đổi của ông anh nhà cậu.

— Ủa, cậu cũng biết chuyện của anh ấy nữa hả? Mình nghĩ hai người ghét nhau mà.

Bỗng nhiên Dương Vi nhớ lại ngày còn nhỏ, mỗi lần anh trai và bạn thân gặp nhau là lại liếc nhau muốn rách mắt, không ai nhường ai.

Hoàng Đăng là một người anh trai rất tốt, tốt hơn cả Dương Vỹ. Có lẽ vì anh là anh trai ruột của cô. Kí ức về những ngày tháng sống hạnh phúc cùng gia đình và anh trai lần lượt hiện lên trong trí nhớ. Nhưng rồi mọi thứ dừng lại vào năm Hoàng Đăng mười bốn tuổi, lần cuối cùng cô thấy anh là khi cô xin anh đi chơi với Hà Trang. Sau đó không còn kí ức nào nữa.

— Ừ thì cũng ghét. Nhưng rồi có một chuyện đã xảy ra khiến mọi thứ hoàn toàn thay đổi.

...

Sau đêm Dương Vi bị người ta bắt đi, tâm trạng của Hà Trang vẫn chưa khá hơn. Cô vẫn còn sợ hãi và lo lắng. Cô vẫn không thể nào quên đi được hình ảnh bạn mình bị người ta bắt đi, còn mình thì chỉ biết chạy theo và la hét trong tuyệt vọng. Đó là bóng ma tâm lí lớn nhất trong lòng cô.

Hà Trang ngồi trên xích đu nhìn về khoảng sân vắng bằng ánh mắt vô hồn. Những thứ kinh khủng này đến bao giờ mới thoát ra khỏi cuộc đời cô. Phải đến lúc nào cô không còn gặp ác mộng nữa. Và liệu kiếp này cô còn gặp lại Dương Vi hay không?

— Jenna, mở cửa cho anh.

Ngoài cổng, tiếng đập cửa cùng tiếng gọi của Hoàng Đăng khiến cô giật mình, Hà Trang vội chạy ra cửa cho anh. Hoàng Đăng không nói một lời kéo Hà Trang lên phòng, vai anh đeo balo khiến cô cảm thấy kì lạ. Hoàng Đăng khóa trái cửa phòng, ném balô xuống đất, anh ngồi gục xuống, vai không ngừng run lên.

— Martin, anh sao vậy?

— Jenna, cho anh ở nhà em vài ngày.

— Đã có chuyện gì xảy ra sao?

Hoàng Đăng không trả lời, anh thu mình lại nơi góc phòng, dùng hai tay ôm lấy đầu đầy bất lực. Cô không hỏi gì thêm nữa, chỉ bước đến ngồi xuống cạnh anh. Cô nghe thấy tiếng nấc của Hoàng Đăng, anh đang nghiêng rằng để giữ ình không khóc. Hà Trang biết tâm trạng của anh rất tệ nhưng không thể hỏi, chỉ biết im lặng ngồi bên cạnh, đó là điều duy nhất cô có thể làm lúc này.

Hà Trang bắt giác nắm lấy tay Hoàng Đăng, siết nhẹ. Cô muốn cho anh biết đến sự tồn tại của cô, cô vẫn luôn bên cạnh anh, sẵn sàng lắng nghe anh.

— Jenna, em hiểu được cảm giác của một người khi biết mình là nguyên nhân
cái chết của em gái mình không?

— Em, em không biết.

Hà Trang thành thật trả lời. Quả thật khi đó cô còn quá nhỏ để hiểu hết ý nghĩa thật sự sau câu nói của anh, càng không thể hiểu cảm giác tồi tệ mà anh đang gánh chịu. Không thể hiểu nên không thể chia sẻ.

Bỗng nhiên cô cảm thấy vô cùng chán ghét bản thân mình, chưa bao giờ cô thấy bản thân mình vô dụng đến thế. Cô muốn được chia sẻ nỗi đau mất mát cùng anh nhưng đến ngay cả hiểu những gì đang diễn ra cô còn chưa làm được.

— Dù cho chuyện gì xảy ra thì chỉ cần dũng cảm và kiên cường sẽ vượt qua thôi. Anh cố lên.

Hà Trang năm mười hai tuổi vẫn chưa hiểu thế nào là an ủi người khác nhưng tại thời điểm đó cô vẫn cố gắng hết sức giúp tâm trạng của Hoàng Đăng tốt hơn. Nghe thấy lời cô nói, Hoàng Đăng không khóc nữa. Trong một giây nào đó, anh đã nghĩ em gái mình vẫn còn sống, đang ngồi cạnh bên để an ủi cho anh.

Hoàng Đăng giật mình, choàng tỉnh. Có lẽ anh đã hiểu ra một điều gì đó, dù rằng rất nhỏ thôi nhưng anh sẽ tìm ra hướng giải quyết ỉn. Anh xoa đầu cô bé mà ngày ngày cùng mình đau khổ. Cứ ngỡ rằng anh và cô bé này sẽ không bao giờ thân thiết, nhưng cuối cùng sau nhiều biến cố xảy ra thì chỉ còn lại cô. Người duy nhất mà anh có thể tin tưởng và dựa vào, giúp anh có mục tiêu để vượt qua cơn khủng hoảng lúc này.

Trong mắt Hoàng Đăng không còn vẻ nổi loạn và ngông cuồng khi nãy nữa, anh nhìn cô nở một nụ cười nhạt nhẽo, vô hồn nhưng chứa đựng sự bất lực và sợ hãi. Vào thời điểm đó, những gì cô có thể hiểu về nụ cười của anh chỉ là anh đang cười nhạo cho sự ngây thơ và không hiểu chuyện của cô. Tuy hơi ảm ức, nhưng Hà Trang vẫn giữ trong lòng, khi có dịp thích hợp sẽ nói chuyện với anh sau.

— Jun là em gái anh, anh đối xử tốt với em ấy là tất nhiên. Vậy mà có người ghen tị nên hãm hại Jun. Buồn cười thật, muốn thay thế vị trí của em ấy và mẹ anh trên danh nghĩa thì quá dễ dàng với bọn họ, nhưng anh sẽ cho họ thấy, tất cả những điều họ giành lấy từ mẹ và em gái anh sẽ mãi mãi không bao giờ thuộc về họ.

Những lời Hoàng Đăng nói không đầu không cuối, ý tứ không rõ ràng và còn rất kì lạ nhưng Hà Trang có thể hiểu đôi chút.

— Thay thế? Anh nói ai thay thế?

— Chuyện của mẹ anh và Jun còn chưa rõ ràng, giờ đây quản gia nhà anh sắp trở thành mẹ kế của anh, con gái bà ta là em gái anh. Một lũ giết người.

Hoàng Đăng thở hắt ra, giọng điệu cười cợt và căm phẫn. Anh vẫn không thể nào quên từng lời của bà ta khi trò chuyện cùng con gái mình trong căn nhà gỗ nhỏ phía trên đồi. Anh đã từng ước rằng mình chưa bao giờ lên ngọn đồi đầy gió ấy rồi vô tình lạc bước vào nhà gỗ để nghe thấy bí mật động trời này. Hoàng Đăng vẫn còn nhớ rõ vài giờ trước khi anh hoảng sợ chạy thật nhanh về nhà. Anh rất sợ, sợ rằng họ sẽ đuổi theo anh để sát hại như chúng đã từng làm với mẹ và em gái của anh. Anh sợ mình sẽ là người tiếp theo. Về đến nhà Hoàng Đăng chạy thật nhanh lên phòng ba mình, dự định sẽ kể cho ông nghe toàn bộ sự việc, nhưng bước chân anh dừng lại trước cửa phòng khi nghe thấy giọng nói quen thuộc nhưng đã không còn ảm áp như ngày xưa nữa.

“Tôi sẽ tái hôn với Mai vào cuối tháng này. Cậu bắt đầu chuẩn bị đi.”

Lê từng bước chân nặng nề về phòng mình. Có lẽ ba anh cũng không còn là chính ông nữa, ông đã thay đổi, tất cả mọi người đều thay đổi. Nơi này cũng không còn an toàn nữa. Anh phải rời đi nhưng đi đâu thì anh không biết. Bỗng nhiên Hoàng Đăng nghĩ đến một nơi, biệt thự của nhà Simon cách đó không xa.

Hoàng Đăng nhìn lại căn phòng của mình một lần nữa trước khi mang ba lô rời đi, nước mắt của anh lặng lẽ rơi xuống. Anh cố gắng áp chế sự sợ hãi trong lòng cho đến khi an toàn bước ra khỏi nhà. Đến lúc này anh mới bắt đầu chạy thật nhanh đến ngôi biệt thự kia.

Hà Trang biết tâm trạng Hoàng Đăng lúc này không tốt, khó có thể giữ được bình tĩnh. Những lời này anh nói trong lúc đang xúc động nên có đôi chút khó hiểu. Nhưng khó khăn lắm anh mới có thể chia sẻ với cô, vì vốn dĩ họ chưa từng nói chuyện với nhau trước đó, chẳng lẽ vì không hiểu nên cô bắt anh nhắc lại nỗi đau của mình một lần nữa, như thế là rất tàn nhẫn.

— Lúc này anh không thể tin tưởng bất kì ai khác, ngoài em. Tất cả những gì anh nghe được khiến anh rất sợ. Anh muốn nói cho ba anh biết, nhưng anh không thể. Anh biết sự im lặng của mình có thể khiến mọi việc đi xa hơn. Nhưng anh biết làm sao đây, không một ai có thể tin lời anh nói, có thể anh sẽ là người tiếp theo.

— Thế tại sao anh lại tin tưởng em?

— Không biết nữa. Nhưng anh tự nguyện tin em.

...

Hà Trang thở dài, nhớ về những giây phút cuối cùng mà Hoàng Đăng còn là một người tốt bụng trong kí ức của cô. Bây giờ anh chẳng khác nào một ác ma, vừa âm hiểm, vừa xảo trá lại còn xấu xa.

— Sau đó anh ấy có gặp nguy hiểm không? – Dương Vi lo lắng hỏi.

Hà Trang lắc đầu, lại kể tiếp.

— Anh ấy sống rất bình thường. Không hề có bất cứ tai nạn gì trong nhiều năm. Anh ấy hiện đang du học ở nước ngoài vì phản đối ba cậu. Thật ra thì ba cậu cũng không ép anh ấy làm bất cứ điều gì. Ngoại trừ một việc...

— Việc gì?

Hà Trang không trả lời ngay mà bước xuống giường. Cô bước đến bàn học của mình lấy ra một cuốn album lớn rồi mở ra cho Dương Vi xem. Trong đó toàn là hình của Hoàng Đăng kể từ năm 14 tuổi cho đến thời điểm này, khi anh 21 tuổi. Hai phần ba số hình đều là Hoàng Đăng chụp một mình, số còn lại luôn có Hà Trang bên cạnh. Cả hai người luôn ở bên cạnh nhau suốt thời niên thiếu. Dương Vi cũng nhận ra rằng kể từ năm 14 tuổi, nụ cười của Hoàng Đăng trong những bức ảnh kia đã có phần gượng gạo và không còn được tự nhiên nữa.

— Ngoại trừ việc ép anh Đăng đính hôn với mình.

Cuối cùng Dương Vi cũng đã biết vì sao thái độ của Hà Trang không vui khi nhắc đến việc này. Để cho hai kẻ từng liếc nhau muốn rách mắt kết hôn cùng nhau, một chủ ý không thể nào tệ hơn được nữa.

— Rồi anh Đăng phản ứng thế nào?

— Nhắc đến chuyện này mình lại điên lên. Ông anh đáng yêu chết tiệt của cậu, chuyện gì cũng chống đối ba mình, chỉ riêng chuyện này là đồng ý, anh ta bị điên à.

Vừa nói, Hà Trang vừa lật cuốn album cho Dương Vi xem. Tiếp theo là những bức ảnh khá thân mật của hai người. Họ cùng nhau đón Năm mới, giáng sinh, đi du lịch...

— Ngày này cậu xem đi, mình và anh ấy cũng từng thử hẹn hò vào năm ngoái. Cậu biết anh ta nói gì không.

Hà Trang lại chỉ vào một bức hình khác.

— Đây, chỉ sau hai giây khi bức hình này được chụp, anh ta đã nói “Cảm giác giống như đang hôn em gái của mình vậy.”

Đến Dương Vi đang nhìn chăm chú vào bức hình anh trai yêu quý của mình đang hôn lên trán cô bạn thân cũng phải bật cười. Câu này của Hoàng Đăng thật biết làm tổn thương người khác. Hà Trang đâm thùm thụp vào chiếc gối, tưởng tượng đó là gương mặt đáng ghét của Hoàng Đăng mà ra tay.

— Ngay lúc đó mình chỉ muốn đâm vào mặt anh ta. Cậu không biết mình đã đọc câu thần chú “Là người yêu, không phải anh trai” bao nhiêu lần trong đầu đâu. Mà anh ta lại phá sự cố gắng của mình như thế.

— Sau đó thì sao?

Không biết từ lúc nào, tâm trạng của Dương Vi đã khá hơn. Cô cũng không còn cảm thấy quá nặng nề nữa. Lúc này cô chỉ tập trung vào chuyện tình cảm của hai người thân quen của mình thôi.

— Mình rất bình tĩnh nói lại anh ta một câu “cảm giác được anh trai hôn cũng không tệ lắm”. Cuối cùng thì sau buổi hẹn hò đầu tiên cũng như cuối cùng đó, mình với anh quyết định sẽ không bao giờ đính hôn. Anh ta còn tỏ ra cao thượng lắm cơ. Gì mà “Khi nào em tìm được một người thích hợp thì mang tới để anh duyệt cho. Còn chuyện hôn ước, để anh lo.”. Rồi mình cũng quen 1 người khác, nhưng cũng chẳng đầu vào đâu. Giờ bạn của cậu đang muốn điên lên vì thất tình đây này.

Dương Vi nhìn dáng vẻ buồn chán của Hà Trang không khỏi bật cười. Cô biết cô bạn bình thường ít nói của mình đêm nay đã nói thêm nhiều thứ để giúp cô quên đi những chuyện buồn vừa nghe. Cô cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

“Người thích hợp” của cô giờ đang ở nơi nào nhỉ. Dương Vi bỗng dưng thấy trong lòng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nỗi buồn vô tận. Lúc này cô lại nhớ đến Shark. Còn có Hải Anh.

11. Chương 10: Sự Thật

Đến khi Dương Vi cùng Hà Trang tỉnh dậy là đã 9 giờ sáng. Sau một đêm cùng nhau tâm sự, cùng nhau khóc, cùng nhau cười thì bây giờ cả hai đã tìm lại được cảm giác thân thiết như ngày xưa. Dương Vi vẫn chưa muốn rời giường, những ngày vừa rồi cô bị thiếu ngủ trầm trọng nên bây giờ vẫn muốn nằm thêm một chút. Nhưng cô vẫn nhớ tới cô bạn thân của mình vẫn chưa muốn dậy.

— Ngày này, cậu không dậy đi học à. – Dương Vi đẩy đẩy Hà Trang, nói bằng giọng mơ màng, không buồn mở mắt.

— Đi học làm gì? Nghỉ một bữa ở nhà chơi với cậu. Mình học ở trường cũ trước mấy bài rồi, chẳng sợ mất bài đâu.

— Ừ. Vậy ngủ tiếp thôi.

Dương Vi gật gật đầu rồi kéo chiếc chăn lớn trùm kín đầu để khỏi bị chói nắng. Đến khi hai người tỉnh dậy một lần nữa thì đã 10 giờ. Sau khi làm vệ sinh cá nhân và dùng một bữa sáng đơn giản, cả hai cùng nhau ngồi xem phim tình cảm Hàn Quốc, thỉnh thoảng còn la hét vì một diễn viên nào đó. Làm những việc mà những cô bạn thân thường làm cùng nhau.

— Cậu đến Việt Nam bao lâu rồi?

— Cũng một tuần. – Dương Vi nhớ lại. Mới một tuần trôi qua mà cô cảm thấy như đã qua một tháng. Có lẽ là quá nhiều việc đã xảy ra khiến cô bị nhầm lẫn về thời gian.

— Chưa đi đâu đúng không? Mình cũng không biết nhiều nơi lắm. Nhưng mà mình sẽ dẫn cậu đi những nơi mà mình biết.

Sau đó Hà Trang liền kéo Dương Vi ra khỏi nhà để đi tham quan khắp thành phố. Họ đi đến nhiều nơi có phong cảnh đẹp hay những địa điểm nổi tiếng. Đi xem phim, đi bơi, mua sắm... Hưởng thụ một ngày nghỉ ngơi vui vẻ.

Trái ngược với sự thoải mái của Hà Trang và Dương Vi thì tại trường học Hải Anh vẫn ở trong văn phòng Hội học sinh. Hắn chắc chắn mình đã quên đi một điều gì đó rất quan trọng trong việc giúp Dương Vi minh oan. Hôm trước hắn gần như đã nhớ ra điều đó nhưng rồi vì đi tìm cô hắn lại quên đi hết những gì vừa nghĩ ra trước đó. Hải Anh đi vòng vòng trong căn phòng lớn, thứ hắn cần nhớ chỉ ở trong căn phòng này.

Đi khoảng hai vòng, Hải Anh dừng lại trước tủ hồ sơ học sinh. Hắn nhìn cánh cửa không rời mắt, suy nghĩ một lát. Ánh mắt hắn loé lên, cuối cùng Hải Anh đã nhớ mình quên điều gì. Hắn mở cửa tủ hồ sơ ra rồi kéo các kệ đựng giấy tờ ra ngoài. Bên trong là một cánh cửa khác.

Vì tủ hồ sơ khá cao nên Hải Anh không quá khó khăn trong việc bước vào. Hắn vừa đẩy nhẹ chiếc khoá nhỏ ở bên phải liền có một bàn phím cảm ứng hiện ra. Hải Anh lẩm bẩm một hàng mật mã rồi gõ vào, cuối cùng là dùng dấu vân tay xác nhận. Cánh cửa dần dần mở ra. Bên trong là một hệ thống camera hiện đại.

Trường học này là do các tập đoàn lớn đầu tư nên việc lắp đặt các trang thiết bị hiện đại là điều bình thường, kể cả dàn camera này. Nhưng vì không muốn tạo áp lực cho học sinh nên nó không được công khai, chỉ hoạt động ngầm. Hệ thống này chỉ có hiệu trưởng của trường mới nắm rõ, người thứ hai biết đến sự tồn tại của nó là Hội trưởng Hội học sinh Vũ Hải Anh.

Vì chỉ được vị hiệu trưởng bí ẩn kia nói qua một lần vào ngày nhận chức và dàn camera này hầu như không bao giờ cần sử dụng nên qua thời gian Hải Anh đã quên đi sự tồn tại của nó. Cho đến ngày hôm nay. Suýt nữa thì đến cả mật mã mở cửa hần cũng không nhớ.

Hải Anh ngồi vào vị trí điều khiển nhìn hơn một trăm khung hình lớn nhỏ lấp kín một màn hình lớn. Camera vẫn luôn hoạt động, chưa vào giờ ngừng một lúc nào. Như vậy có lẽ vụ việc ngày hôm đó cũng được ghi lại. Hải Anh bật tua lại đoạn phim ngày hôm đó. Ngay vị trí lớp của Dương Vi, tập trung theo dõi từng hình ảnh trên màn hình.

Hình ảnh cả một lớp học không một bóng người ra vào. Thỉnh thoảng có một vài học sinh vào lớp lấy đồ rồi ra ngay, không có gì khả nghi. Lớp học vẫn cứ yên tĩnh như thế cho đến hơn 15 phút thì học sinh ủa vào lớp. Không có hình ảnh người lạ bước đến chỗ Dương Vi cũng như không nhìn thấy cô quay vào lớp cất đồ. Hải Anh càng xem càng cảm thấy khó hiểu. Nếu trong suốt giờ ra chơi Dương Vi không vào lớp cũng như không thấy bất kì ai khả nghi đến gần chỗ cô ngồi thì tại sao sợi dây chuyền lại xuất hiện trong cặp được. Hần tua lại hai lần vẫn không nhìn thấy được điều gì.

Hải Anh gọi cho Minh Vũ nhờ cậu gọi thêm hai người còn lại cùng tập trung lên văn phòng Hội học sinh. Khi cả ba vừa bước vào thì ai cũng đứng sững người trước dàn camera phía sau tủ hồ sơ, nơi Hải Anh đang ngồi. Thì ra có một hệ thống khổng lồ như thế bên cạnh mỗi ngày mà bọn hần không hề hay biết.

Đội bọn họ bước vào đầy đủ và khoá trái cửa bên ngoài thì Hải Anh mới bật lại đoạn băng đó cho cả ba người cùng xem. Hần chống cằm, mắt không rời màn hình, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ. Làm sao chuyện đó có thể xảy ra khi không có người nào đến gần chỗ ngồi của Dương Vi.

— Không hề có ai đến gần cặp của Dương Vi cả, vì thế khả năng vu oan là không có. Em ấy cũng không hề quay về lớp. Thế thì tại sao sợi dây chuyền lại ở trong đó được? Nó tự bay vào hay sao? Mà Gia Huy này, hệ thống này là của gia đình cậu thiết kế. Hai anh em cậu thấy có gì bất thường không?

Hải Anh cất tiếng phá vỡ sự im lặng của bốn người. Gia Huy cùng Gia Hưng chỉ biết lắc đầu nhìn hần đầy áy náy. Tuy rằng hệ thống này của gia đình bọn họ thiết kế nhưng đây chỉ là một đoạn băng bình thường, không có gì khác thường. Minh Vũ vẫn ngồi bất động quan sát những hình ảnh chuyện động. Sau đó cậu cho phát lại một lần nữa.

Ánh mắt cậu loé lên. Cho tua lại ở đoạn mà mình cảm thấy nghi ngờ. Sau đó Minh Vũ phóng to màn hình lên rồi dùng chuột máy tính khoanh tròn trên màn hình ọi người xem.

— Các cậu nhìn xem. Tại thời điểm này, đồng hồ còn chỉ 9 giờ. Nhưng qua năm giây sau đã thành 9 giờ 3 phút rồi.

Minh Vũ phóng to hình ảnh trên màn hình xem rồi chỉ ọi người thấy sự khác biệt.

— Làm sao có thể? Ba phút biến thành năm giây? – Hải Anh lẩm bẩm. Trong đầu hiện ra một vài khả năng.

— Đoạn băng này, nó đã bị cắt bớt.

Gia Hưng lên tiếng. Vì gia đình cậu chuyên về những hệ thống như thế này nên từ nhỏ cậu cũng đã tìm hiểu và thử nghiệm một vài lần. Dù không theo học đầy đủ và chuyên sâu như anh trai mình nhưng cậu cũng có thể nhìn ra một số thứ.

— Có cách nào để khôi phục không? – Hải Anh rời mắt khỏi màn hình, nhìn sang hai anh em Gia Huy Gia Hưng ngồi kế bên.

Gia Huy gõ gõ mặt bàn, anh nhìn qua hệ thống này lại một lần. Anh vẫn nhớ vài năm trước mình còn nhốt mình trong phòng làm việc cùng ba để thiết kế nó nên dù là những chi tiết nhỏ nhất nhất anh cũng biết rất rõ. Khi đó anh chỉ không biết nó dùng để làm gì mà người ta phải nhờ đến ba anh đích thân ra tay.

— Hải Anh, có những ai biết được sự tồn tại của hệ thống này? – Gia Huy suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

— Tổ và thầy hiệu trưởng.

Hải Anh đứng lên nhường vị trí điều khiển lại cho Gia Huy.

Gia Huy vừa ngồi xuống ghế đã bắt đầu công việc của mình. Bàn tay gõ liên tục trên bàn phím lớn.

— Những đoạn phim này chỉ được xoá từ máy chủ đặt tại phòng này thôi. Cậu vừa nhớ ra sự tồn tại của hệ thống này, thầy hiệu trưởng thì đã lâu không xuất hiện nên không thể xoá. Vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất là nó đã bị Hacker từ bên ngoài xâm nhập. Đó là lỗi của công ti nhà mình đã thiết kế hệ thống an ninh không đủ chặt chẽ. Đầu tiên mình sẽ tìm kẻ đã đột nhập vào hệ thống rồi tìm cách khôi phục lại đoạn phim kia.

— Mất khoảng bao lâu?

— Mình cũng không rõ. Có thể gần hai tiếng.

— Cảm ơn cậu trước nhé.

— Không có gì. Dù sao mình cũng nên bù đắp lại tổn thất vì lỗi hổng của hệ thống chứ.

Gia đình bên nội của Gia Huy chuyên về lĩnh vực an ninh mạng, hệ thống bảo mật và công nghệ thông tin. Anh là người được chọn để kế thừa gia nghiệp này từ ba mình nên đã được huấn luyện rất kĩ. Vì thế những việc này đối với anh tương đối dễ dàng nhưng vẫn tốn khá nhiều thời gian do hệ thống quá phức tạp. Em trai của Gia Huy, Gia Hưng thì thừa kế các bất động sản của gia đình bên ngoại nên không quá thành thạo về các loại hệ thống như anh trai mình, nhưng cậu vẫn biết một số thứ. Vì thế Gia Hưng liền ngồi xuống bên cạnh giúp đỡ anh trai mình.

Hai người Minh Vũ và Hải Anh bước ra phòng lớn bên ngoài chờ lại không gian yên tĩnh cho hai anh em Gia Huy làm việc. Hẳn cả người trên ghế sofa, nhìn lên trần nhà. May mắn là hẳn đã nhớ ra được hệ thống này nên cảm thấy có chút hi vọng. Dù cho Dương Vi đã rời đi nhưng hẳn tốt vẫn phải để lại cho cô một danh dự trong sạch.

— Sao rồi? Thoải mái chút nào chưa? Mấy bữa nay cậu căng thẳng quá đấy. – Minh Vũ lấy từ tủ lạnh ra một lon nước ngọt ném cho Hải Anh rồi ngồi xuống bên cạnh.

— Căng thẳng gì chứ? Cậu nhìn nhầm rồi. Chẳng qua là tìm sự thật thôi. – Hải Anh đón lấy lon nước, uống cạn một hơi rồi ném vào thùng rác cách đó không xa.

— Chúng ta biết nhau bao lâu rồi mà cậu còn giấu tở. Cậu có tình cảm với Dương Vi rồi đúng không?

Hải Anh không trả lời Minh Vũ. Hẳn nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Tay vô thức đưa lên chạm vào sợi dây chuyền bạc trên cổ. Mấy hôm nay trong suy nghĩ của hẳn toàn là hình ảnh của Dương Vi, hẳn đã vô tình quên mất Jun trong cuộc đời mình.

Suốt nhiều năm quen biết nhau, đây không phải là lần đầu tiên Hải Anh phớt lờ Minh Vũ. Cậu cũng quen rồi. Vì cậu biết mỗi lần như thế hẳn đều nhớ về cô bé năm xưa.

Minh Vũ bật cười nhớ lại quá khứ của hai người. Lúc nhỏ Minh Vũ không có nhiều bạn lắm, cho đến khi cậu gặp Hải Anh thì cuộc sống của cậu đã sang một trang khác. Hải Anh là người bạn duy nhất của Minh Vũ suốt thời niên thiếu của cậu. Cả hai cùng nhau học tập, cùng nhau vui chơi, cùng nhau học võ, chơi thể thao. Thậm chí đánh nhau cũng đi cùng. Dù một năm sau đó, Hải Anh đã nhận lại được gia đình của mình nhưng vì để bù đắp cho hẳn, ba mẹ Hải Anh đã dọn nhà sang cạnh nhà Minh Vũ để cho con trai mình sống những ngày tháng vui vẻ.

...

— Bọn em khôi phục lại được đoạn băng bị xoá rồi.

Nghe tin Gia Hưng thông báo, ba người quay lại căn phòng phía sau tủ hồ sơ.

— Các cậu xem lại đoạn bị mất đi. Tổ nghi mình có chuyện cần làm với tên Hacker này.

Nói rồi Gia Huy lấy laptop riêng của mình bước ra khỏi căn phòng nhường chỗ lại cho Hải Anh. Hẳn ngồi vào chỗ, nhanh chóng bật đoạn phim nhỏ dài tầm một phút lên. Trong khoảng mười giây đầu, khung cảnh lớp học vẫn vắng lặng như cũ. Sang giây thứ mười ba thì một học sinh bước vào lớp với dáng vẻ không được tự nhiên lắm. Qua đồng phục, có thể dễ dàng nhận ra đây là một nữ sinh. Cô di chuyển từng bước lại chỗ

Dương Vi ngồi, không quên ngoảnh lại phía sau vài lần đầy cảnh giác. Rồi cô mở cặp Dương Vi ra thả vào một vật rồi nhanh chóng ra khỏi lớp học.

— Tình huống này, bình thường quá. – Minh Vũ cười cười, nhún vai. Cậu đã biết chắc chắn tình huống này sẽ xảy ra nhưng chỉ không tìm được bằng chứng. Bây giờ thì có rồi.

— Nhưng cô ta là ai? – Hải Anh lẩm bẩm. Hắn không khỏi thắc mắc. Dương Vi đi học chưa được bao lâu, vì thế cô sẽ không bị quá nhiều người ghét. Vậy thì cô gái lạ mặt này là ai? Hắn cứ đinh ninh thủ phạm là Nhã Thư nhưng bây giờ lại hoá thành người khác.

— Hình như người này học lớp em. Rất quen, dễ xem. À đúng rồi, tên Linh. – Gia Hưng nhìn vô màn hình một lúc rồi nói.

Hải Anh gật đầu, hắn chuyển đoạn phim ngắn này vào một chiếc laptop rồi ra hiệu cho hai người còn lại cùng ra khỏi căn phòng bí mật này. Cẩn thận khoá lại cánh cửa lớn, đặt lại từng kệ đựng giấy tờ vào vị trí ban đầu rồi đóng cửa tử lại. Mọi thứ phục hồi lại như lúc đầu, không có gì thay đổi.

— Minh Vũ, cậu tìm giúp tờ hồ sơ của nữ sinh đó. Còn Gia Hưng em xuống lớp gọi cô ấy lên đây. Chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc thẩm vấn. Có lẽ lâu rồi không hoạt động, danh tiếng và uy lực của Hội học sinh đã nguội lạnh đi rất nhiều.

— Đây, là một cuộc trò chuyện thân mật. Không phải thẩm vấn. Cậu đổi cách dùng từ lại đi Hải Anh. – Minh Vũ vừa tìm hồ sơ vừa nhắc nhở. Không biết vì sao qua lời nói của hắn, cậu cảm giác sắp phải thẩm vấn tội phạm.

Mặc kệ lời nhắc nhở của Minh Vũ, Hải Anh bước đến chỗ Gia Huy đang ngồi làm việc với tên Hacker kia không khỏi tò mò. Kẻ đó là ai? Tại sao lại muốn giấu chứng cứ của vụ việc này?

— Cậu biết hắn là ai không?

— Có lẽ biết. Mình không chắc hắn có học trường chúng ta hay không, nhưng mình nghĩ mình đã từng nhìn thấy ở đâu đó. Có thể là trên một diễn đàn nào đó trên mạng. Dù sao cũng khá khen cho tài năng của hắn ta, dám hack cả hệ thống an ninh của ba mình. Xem ông đây xử mày thế nào.

Gia Hưng đẩy cửa bước vào, theo sau cậu là cô nữ sinh trong đoạn phim. Hải Anh nhìn nữ sinh mới vào một lượt, đầy rụt rè và sợ hãi. Thế thì tại sao cô ta lại làm việc này. Hắn không nói một lời ngồi xuống ghế sofa. Minh Vũ vẫn duy trì vẻ ngoài thân thiện của mình còn tận tình hướng dẫn nữ sinh kia ngồi xuống ở phía đối diện.

— Các anh muốn gặp tôi làm gì?

Cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng những người trong phòng. Quyền lực của họ lớn bao nhiêu, cô hiểu rất rõ. Hải Anh gõ tay trên mặt bàn, nhìn cô gái đối diện mình một lúc rồi xoay laptop lại cho cô ta xem. Được vài giây, sắc mặt cô tái nhợt, cả người run rẩy, mồ hôi đổ ra.

— Cô giải thích thế nào?

Sau khi lời nói lạnh lẽo của Hải Anh phát ra, sắc mặt của nữ sinh đó càng tệ hơn. Cô vẫn cúi đầu. Không biết phải giải thích như thế nào. Cô không có bất kì đường lui nào ình.

— Tôi không còn gì để giải thích cả.

Cô dẫn đo một lúc rồi trả lời. Đúng thế, cô không còn gì để giải thích cả. Vì ngay từ đầu, mọi chuyện đã được sắp đặt như thế rồi.

— Tại sao cô lại muốn hại bạn mình?

Giọng nói lạnh lùng của Hải Anh vẫn phát ra đều đều khiến cho nhiệt độ căn phòng dường như bị hạ dưới mức không độ. Lạnh lẽo vô cùng.

— Vì... vì... tôi ghét với cô ta.

Nghe lí do từ cô gái này, Hải Anh không khỏi nhún mày. Lí do này, không đúng. Hắn nhướn mày nhìn Minh Vũ và Gia Hưng, ra hiệu cho bọn họ dùng những cách khác. Hắn cũng biết trong một số trường hợp, sự

lạnh lùng của mình không khiến đối phương khai ra sự thật được. Gia Hưng gật đầu ý nói cậu sẽ xử lí lần này.

Gia Hưng rời khỏi vị trí của mình ngồi xuống cạnh cô nữ sinh tên Linh cùng lớp. Cậu nhìn thẳng vào đôi mắt đang trốn tránh kia của cô, dùng dáng vẻ nghiêm túc và đáng tin cậy mọi ngày để nói chuyện.

— Linh này, cậu học chung lớp với tôi đã gần hai năm. Vậy thì cậu hiểu rõ tính cách của tôi đúng chứ?

Linh hơi ngạc nhiên nhìn Gia Hưng, không hiểu cậu đang nói gì. Nhưng cô cũng gật đầu. Tính cách của Gia Hưng cả lớp cô đều biết. Một người rất công bằng và thẳng thắn, lại còn thân thiện và tốt bụng.

— Vậy, cậu cũng tin tôi đúng không?

Cô bạn lại gật đầu xác nhận.

— Thế thì nói thật cho tôi biết, cậu bị uy hiếp đúng không?

Linh cứng người trong giây lát. Hai môi mím chặt. Qua hiểu hiện đó, Hải Anh cũng đoán được toàn bộ sự việc. Ngay giờ trong lúc Gia Hưng cố gắng nói chuyện cùng Linh, hẳn cũng đã xem qua hồ sơ của nữ sinh này. Tính cách hiền lành và tốt bụng với bạn bè xung quanh, không phải là người có thể vu oan cho người khác chỉ vì không thích họ.

— Không. Không có.

Nhưng trái ngược với biểu hiện của mình, câu trả lời của Linh lại mang ý phủ nhận. Cô đứng lên, bước ra khỏi phòng.

— Tôi sẽ chờ hình phạt của các cậu.

Gia Hưng thở dài nhìn cô bạn đang đi về hướng cửa. Cậu đành phải cố gắng một lần cuối.

— Linh à, tôi mong cậu suy nghĩ thật kĩ. Chúng tôi cam đoan sẽ bảo vệ cho cậu. Tại sao cậu lại hi sinh bản thân mình và chịu tội thay cho người khác chứ? Cậu nghĩ kẻ uy hiếp mình sẽ bỏ qua nếu như cậu nhận tội dùm kẻ đó? Có lẽ cậu nghĩ sai rồi. Suy nghĩ thật kĩ để sau này không hối hận.

Lời nói cuối cùng của Gia Hưng giữ chân Linh lại rất lâu. Cô im lặng một lúc rồi xoay người lại nhìn vào Gia Hưng.

— Các anh có thể bảo vệ được tôi?

— Chúng tôi cam đoan. Chỉ cần cậu nói ra sự thật, cậu sẽ không bị thiệt thòi bất cứ điều gì.

— Các anh và tập đoàn Trần Hoàng, ai mạnh hơn ai?

Hải Anh nhìn sang Minh Vũ và Gia Hưng, một câu trả lời quá rõ ràng về danh tính của hung thủ.

— Tương đương.

— Vậy các anh có thể giúp đỡ ba tôi được không? Chỉ cần các anh giúp ba tôi không bị Trần Hoàng sa thải, các anh muốn biết bao nhiêu chuyện cũng được.

Minh Vũ rời khỏi chỗ ngồi, bước đến kéo Linh về lại chỗ cũ, bên cạnh Gia Hưng. Trong đôi mắt của cô không còn sự sợ hãi nữa mà dần dần xuất hiện tia hy vọng, có lẽ gia đình cô sẽ được cứu.

— Chúng tôi không chắc có thể bảo vệ vị trí cho ba cậu được không... - Gia Hưng buồn bã cất tiếng, từ đó ánh mắt của Linh cũng dần rơi vào tuyệt. - Nhưng... nếu có chuyện không hay xảy ra, thì Huyền Vũ của gia đình tôi luôn chào đón ba cậu với vị trí tương đương.

Nghe được lời khẳng định của cậu bạn lớp trưởng. Linh như vớ được chiếc phao cứu sinh duy nhất của mình. Cô nhìn Gia Hưng bằng ánh mắt cảm kích. Khoé mắt cô ươn ướt.

— Thật chứ? Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu nhiều lắm, Gia Hưng.

— Mọi chuyện ổn rồi đúng không? Bây giờ em có thể kể tụi anh sự thật được chứ?

Minh Vũ lên tiếng nhắc nhở. Linh lau vội nước mắt rồi bắt đầu kể.

— Vài ngày trước chị Nhã Thư có đến tìm em. Chị ấy bảo em vào giờ ra chơi ngày hôm đó cầm sợi dây chuyền bỏ vào cặp của Dương Vi. Ngay từ đầu em đã từ chối, còn có ý định tìm Dương Vi để báo trước cho cậu ấy. Nhưng em đã quên mất một điều, ba em là nhân viên của tập đoàn gia đình Nhã Thư. Buổi tối hôm đó khi về nhà em nhận được tin ba em làm việc thiếu sót, suýt nữa thì mất việc. Em không biết vì sao lại như vậy, vài ngày trước ông còn được thăng chức, nhưng tại sao chỉ qua vài ngày mọi thứ lại thay đổi. Cho đến khi hiểu ra mọi chuyện em rất sợ, không còn cách nào khác đành phải làm như vậy.

...

Sau khi để Gia Hưng đưa Linh về lớp, Minh Vũ bước đến đứng cạnh Hải Anh, người đang đút hai tay vào túi quần, đứng nhìn sân trường phía dưới.

— Cậu định giải quyết thế nào đây?

Mắt Hải Anh vẫn nhìn chằm chằm khung cảnh bên dưới, ánh mắt không hề thay đổi, nhưng giọng nói thì phát ra đều đều.

— Diệt cỏ tận gốc.

Minh Vũ gật đầu, đồng ý với cách xử lý của Hải Anh. Tuy rằng sẽ mang lại nhiều phiền phức nhưng họ có lí do chính đáng và với cách làm này có thể ngăn cản nhiều phiền phức sau này.

— Nếu Dương Vi có ở đây thì tốt nhỉ?

Minh Vũ bỗng nhưng nhắc đến Dương Vi khiến ánh mắt Hải Anh có đôi chút biến đổi. Hắn không nhìn sân trường nữa mà dời ánh mắt về một phương trời xa xăm nào đó. Hắn khẽ thở dài.

— Không biết bây giờ Dương Vi đang ở đâu? Em ấy đã rời khỏi Việt Nam chưa...

12. Chương 11: Trở Về

Buổi tối, cả bốn thành viên đều tập trung tại nhà Hải Anh để tìm cách giải quyết mọi việc sau khi đã tìm được đầy đủ chứng cứ. Bọn họ vẫn đang phân vân nên xử công khai hay nội bộ. Dù sao thế lực phía sau Nhã Thư cũng không phải là nhỏ. Muốn đuổi học cô ta cũng không phải là dễ dàng. Cũng cần xin chỉ thị của cấp trên.

— Hải Anh này, chúng ta có cần nói cho thầy hiệu trưởng không?

Hải Anh đang suy nghĩ thì nhìn sang Gia Huy. Đó là điều tất nhiên, đây là việc bọn họ thường làm trước khi đưa ra quyết định đuổi học một học sinh. Dương Vi là trường hợp đặc biệt vì bọn họ chưa đưa ra quyết định nào thì cô đã tự động rời đi. Hắn khẽ gật đầu rồi lẩm bẩm.

— Bây giờ ở Anh quốc là mấy giờ nhỉ?

— Khoảng 1 giờ trưa.

— Có lẽ vị kia cũng rảnh rồi. Vậy gọi đi.

Cuối cùng cả bốn người quyết định gọi video qua ứng dụng Skype. Dù tài khoản của thầy hiệu trưởng không Online nhưng rất nhanh đã có tín hiệu trả lời. Webcam của hai bên cũng được bật, khung cảnh bên trong màn hình khá tối, chỉ có vài tia sáng yếu ớt len lỏi qua chiếc màn cửa màu xanh đậm khiến căn phòng mang vẻ u ám. Bên trong căn phòng tối đen là hình ảnh một chiếc ghế xoay màu đen đang quay ngược về phía bọn họ. Tất cả tạo nên một hình ảnh bí ẩn và nguy hiểm

— Điều gì khiến các cậu bỗng dưng liên lạc với tôi thế này?

Đầu dây bên kia có tiếng nói vọng lại. Đó là một giọng nam mang theo tiếng cười, giọng điệu trào phúng, vui vẻ.

— Có một chuyện cần xin ý kiến của anh. – Hải Anh trả lời.

— À. Rồi nói đi. Hôm nay tôi khá rảnh.

Cuối cùng người kia cũng quay người lại. Đó là một chàng trai tầm 21 tuổi, với mái tóc màu nâu đỏ được vuốt keo, đôi mắt sáng cùng một nụ cười trào phúng. Chàng trai trẻ dựa người vào chiếc ghế màu đen, điều chỉnh lại laptop của mình một tí để dễ dàng quan sát.

— Em gái anh, chúng tôi đuổi học được chứ?

Nghe lời đề nghị của Hải Anh, chàng trai nhún vai mỉm cười, tỏ vẻ không quan tâm. Thấy thế Hải Anh lại tiếp tục.

— Dùng gia thế chen ép bạn học làm chuyện xấu, vu khống người khác. Theo nội quy mà trước đó đã gửi cho anh thì tất nhiên sẽ bị đuổi học. Nhưng còn trường hợp vu khống thì phải đứng ra xin lỗi nạn nhân trước mặt mọi người. Dù sao Nhã Thư cũng là em gái anh, chúng tôi cũng phải hỏi ý anh một tiếng.

Nhận được lời giải thích đầy đủ của Hải Anh. Chàng trai gỡ xuống nụ cười trào phúng, vui vẻ thay vào đó là ánh mắt đầy hận thù cùng nụ cười lạnh lẽo. Bọn Hải Anh biết không nhiều về vị hiệu trưởng này, nhưng bọn họ vẫn hiểu một điều cơ bản nhất. Người này rất thích cười, lúc nào anh ta cũng cười nhưng tùy vào tâm trạng lúc đó, ánh mắt của anh ta sẽ biến đổi, khi kết hợp cùng nụ cười đó nó lại mang một tầng ý nghĩa khác. Chàng trai chống cằm nhìn vào màn hình, ngón tay vẫn gõ nhịp đều đều xuống bàn. Qua màn hình laptop, cả bốn người đều cảm nhận ánh mắt đó đang nhìn thẳng họ đầy tức giận.

— Đây là lần thứ bao nhiêu tôi nói với các cậu. Đinh Nhã Thư không phải là em gái của tôi. Cô ta họ Đinh, tôi họ Trần.

Hải Anh vẫn không quên, Nhã Thư là một cái gai trong mắt vị hiệu trưởng này. Dù bọn trên danh nghĩa là anh em nhưng vì mẹ Nhã Thư tái hôn cùng ba của anh ta nên bọn họ mới mang quan hệ đó. Mỗi lần nhắc đến Nhã Thư, người này đều trở nên cáu giận, còn có sự hận thù tràn ngập trong khoé mắt. Nhưng anh ta ghét Nhã Thư nhưng không nghĩa là ba anh ta cũng vậy. Người Hải Anh dè chừng lớn nhất là vị chủ tịch kia, chứ không phải là chàng trai này.

— Vì cô ta không phải em gái tôi, nên các cậu muốn đuổi thì đuổi. Không liên quan đến tôi. Còn nếu các cậu sợ ba tôi làm lớn chuyện? Đừng bận tâm nhiều, tôi sẽ tự lo liệu. Việc của các cậu là chọn một ngày tập hợp tất cả các học sinh trong trường lại, nêu rõ những việc cô ta đã làm, ép cô ta tự mình xin lỗi người bị hại cho tôi. Sau đó liền đuổi học làm gương cho toàn trường.

Nghe qua thì hình phạt mang tính chất rắn đe, giữ uy nghiêm cho nhà trường nhưng bốn người họ vẫn cảm thấy chàng trai này trả thù riêng là chính. Anh ta đang tìm cách xả giận. Nhưng không sao, dù cho trả thù riêng nhưng tính về mặt công việc thì nó cũng không có gì sai nên không ai ý kiến nữa.

— Chúng tôi sẽ làm theo. Chào anh.

Minh Vũ vừa định tắt cuộc gọi đã thấy bên kia cất tiếng.

— À, lần sau gặp ở trường, gọi tôi là thầy nhé. Tôi thích thế hơn.

Nói xong màn hình webcam bên kia biến mất. Cuộc gọi kết thúc. Gia Hưng nằm xuống ghế sofa thở phào. Chàng trai này tính tình thất thường vô cùng, bình thường lúc nào cũng vui vẻ hoà nhã, nhưng chỉ cần nhắc đến Nhã Thư anh ta sẽ lập tức thay đổi. Như một con thú dữ đang tức giận sẵn sàng lao vào tấn công tất cả mọi người. Nhưng cuối cùng thì bọn họ cũng yên tâm, không còn lo lắng điều gì nữa. Bây giờ chỉ cần chuẩn bị mọi thứ.

Nhưng việc quan trọng nhất là người bị hại đã đi đâu mất rồi. Bọn họ chẳng phải biết tìm ở đâu. Nghĩ đến đó, bốn người không hẹn đồng loạt thở dài.

— Làm sao tìm Dương Vi nhỉ? Chẳng có một chút thông tin nào cả. Chúng ta còn chẳng biết gia đình em ấy ở đâu. – Minh Vũ chán nản than thở.

— Không hẳn là không có thông tin đâu. – Gia Hưng nói. – Các anh nhớ hôm Dương Vi bị người ta hãm hại không, có một người đã đứng ra làm chứng cho cậu ấy. Hình như Dương Vi bảo là bạn, đúng rồi là bạn

cậu ấy. Chúng ta có thể tìm người này. Nhưng học lớp nào nhỉ?

— Hà Trang, 11A3.

Gia Huy bỗng nhiên lên tiếng khiến mọi người trong phòng đều quay lại nhìn anh chăm chăm. Vì sao người này có thể biết rõ ràng như thế. Bọn họ khó khăn lắm mới nhớ được chi tiết này mà Gia Huy đã thuộc tên lớp của người ta rồi.

— Người quen của anh à?

— Ừ. Có quen biết.

— Vậy anh có cách nào liên hệ với cậu ấy không.

— Tất nhiên là có.

— Vậy thì mau lên. Hỏi xem cậu ấy có biết Dương Vi ở đâu không?

Bỗng nhiên Gia Huy có cảm giác mình đang bị mọi người xung quanh lợi dụng. Nhưng anh cũng lấy chiếc laptop các nhân viên mang bên người ra đăng nhập vào mạng xã hội. Nhìn tài khoản mang tên Selina (*) đang Online Gia Huy vô cùng vui mừng, liền bắt đầu cuộc trò chuyện trước.

JK: Sao lúc sáng em không đi học?

— Nay, cậu hỏi gì kì vậy?

Minh Vũ cũng biết mình hỏi câu này có chút gì đó kì lạ. Nhưng cậu cảm thấy có chút gì đó không được hợp lí. Cách mở đầu câu chuyện như thế này không phải đơn giản chỉ là “có quen biết” như Gia Huy nói mà là khá thân thiết. Thử nhìn những cuộc trò chuyện dài dòng của bọn họ phía trước là có thể dễ dàng biết được. Lúc đầu, Minh Vũ nghĩ Gia Huy khi vừa bắt đầu đã hỏi chuyện Dương Vi nhưng có lẽ bạn anh sẽ không làm như thế, bọn họ sẽ có một cuộc nói chuyện dài trước khi vào chủ đề chính.

Bên kia lập tức có hồi âm.

Selina: Khi sáng em lười quá.

Gia Hưng đang chơi game trong điện thoại vô tình liếc mắt vào màn hình laptop của Gia Huy rồi suy nghĩ một lát.

— Có khi nào hôm nay cậu ấy nghỉ học vì ở nhà cùng Dương Vi không. Có lẽ bọn họ đang ở cùng nhau.

Lời nói vô tình của Gia Hưng gợi lên cho bọn họ nhiều suy nghĩ. Khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra.

JK: Hình như em là bạn của Dương Vi?

Selina: À đúng. Bạn cũ nhiều năm thất lạc.

JK: Bây giờ bạn em đang ở đâu vậy?

Gia Huy sốt ruột chờ đợi tin nhắn trả lời của Hà Trang, nhưng lần này cô trả lời chậm hơn những lần trước. Biểu tượng “đang trả lời” cứ hiện lên rồi biến mất. Nhiều lần như thế.

Lúc này tại một căn hộ khác, Dương Vi và Hà Trang đang nằm trên giường đắp mặt nạ và nghe nhạc. Hà Trang nhìn tin nhắn mới đến không khỏi bật cười. Cô không dám quay sang nhìn Dương Vi vì sợ làm hỏng mặt nạ, mà chỉ cất tiếng hỏi.

— Cậu bị rở gáy rồi kia. Muốn mình trả lời như thế nào đây.

— Bảo là cậu không biết gì đi.

Hà Trang gõ câu trả lời xong liền hỏi.

— Cậu giận bọn họ à?

— Mình không biết. Mặc dù mình hiểu cho bọn họ. Nhưng vẫn thấy không vui.

— À.

Chờ khoảng năm phút, cuối cùng Gia Huy nhận lại được một câu hỏi khác.

Selina: Chẳng phải cậu ấy ở cùng với bạn anh sao?

— Tiêu rồi. Ngay cả người bạn duy nhất của Dương Vi còn không biết em ấy ở đâu.

Minh Vũ thở dài đầy thất vọng, bỏ dở cả cuốn truyện tranh đang đọc. Trái ngược với Minh Vũ, Hải Anh lại suy nghĩ theo một hướng khác. Hắn cảm thấy có lẽ Dương Vi đang ở cùng Hà Trang, nhưng cô không muốn gặp lại bọn họ thôi. Nghĩ đến đây, hắn bỗng dưng thấy hơi buồn.

— Gia Huy, cậu có cách nào... À, tách bọn họ ra không?

Phải mất một lúc sau Gia Huy mới hiểu toàn bộ lời Hải Anh muốn nói là gì. Thì ra hắn muốn nhờ anh tìm cách nào đưa Hà Trang ra ngoài, như thế hắn mới có cơ hội gặp Dương Vi mà không bị ngăn cản. Gia Huy cười cười, anh vừa nghĩ ra một cách, vừa có lợi cho cả anh và hắn. Dù sao thì anh và cô “học trò” này cũng chưa nói chuyện ngoài đời bao giờ, lần này là một cơ hội tốt.

JK: Ngày mai là chủ nhật, em có kế hoạch gì chưa?

Selina: ???

JK: Đi chụp ảnh không? Anh vừa tìm ra một địa điểm rất tuyệt, hợp với sở thích của em.

Nhìn lời đề nghị hấp dẫn trên màn hình Hà Trang vẫn chần chừ không dám trả lời. Cô thật lòng rất muốn đi. Bình thường mỗi lúc đi chụp ảnh, Hà Trang đều rất khó khăn trong việc tìm địa điểm như mình mong muốn. Cô đã nhiều lần chia sẻ một khung cảnh yêu thích của mình cho Gia Huy nên cô tin rằng nơi anh nói đến hoàn toàn hợp với ý cô. Nhưng còn Dương Vi, cô cũng không thể bỏ mặc bạn mình được.

Trong lúc Hà Trang còn lưỡng lự thì điện thoại đã bị Dương Vi lấy mất. Đến khi nó quay về lại tay cô thì đã quá trễ.

Selina: Đồng ý.

— Trời ạ, sao cậu lại trả lời như thế. Nếu mai mình đi cậu ở nhà sẽ chán lắm.

— Không sao đâu, mình còn nhiều nơi chưa đi. Tại vì hôm trước đang buồn nên nên chẳng đi đâu nhiều. Bây giờ có thể đi rồi.

Nhận được câu trả lời như ý muốn, Gia Huy mừng thầm. Cuối cùng anh cũng có cơ hội nói chuyện với cô ngoài đời. Sau bao nhiêu lần im lặng quan sát trong góc khuất tại những buổi offline, Gia Huy đã mong chờ được nói chuyện với cô rất nhiều. Nhưng vì không tìm được cơ hội thích hợp, anh vẫn im lặng cho đến bây giờ.

Hải Anh cũng nhìn thấy câu trả lời, hắn âm thầm cân nhắc để tìm cách gặp Dương Vi một cách tình cờ nhất vào ngày mai. Vì hắn có thể dễ dàng đoán được với tính cách của cô chắc chắn sẽ đi ra ngoài nếu như Hà Trang không ở nhà.

JK: Nhà em ở đâu? Mai anh sang đón.

Selina: Anh cứ dừng xe trước khu D ở tại chung cư X đi.

JK: Mai 9h sáng nhé.

Selina: Ok.

(*): Tgiả cmt: Ai trên mạng cũng có một tài khoản, của Hà Trang lấy tên là Selina cũng như Gia Huy lấy tên JK.

...

Sáng hôm sau, Hà Trang canh đúng giờ rồi rời khỏi nhà. Phía dưới đã có một chiếc Audi màu trắng chờ sẵn. Cô nhìn thấy Gia Huy hạ cửa kính xe xuống vẫy tay chào mình. Hà Trang hơi mỉm cười bước lên xe. Trong lòng bỗng nhiên hơi hồi hộp. Hôm nay được đi cùng “thầy” có lẽ cô càng có thêm cơ hội để học hỏi và chụp được những bức ảnh đẹp hơn nữa.

Nhìn bóng chiếc xe Audi khuất dạng ở phía cuối đường, Hải Anh dời tầm mắt về lại phía chung cư, mong chờ một hình bóng quen thuộc. Không lâu sau, hấn cũng nhìn thấy Dương Vi rời khỏi toà nhà. Cô nhanh chóng bắt được một chiếc taxi rồi rời đi. Hải Anh cũng lái xe theo sát phía sau.

Hấn cứ thế đi theo Dương Vi cho tới trưa vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói với cô. Phải chờ đến tận lúc Dương Vi bước vào một nhà hàng để ăn trưa thì hấn mới giả vờ như vô tình xuất hiện.

— Em ăn trưa một mình à? Tôi ngồi cùng được không?

Dương Vi đang tập trung xem thực đơn nghe giọng nói bất ngờ vang lên bên tai, vừa xa lạ vừa quen thuộc thì liền ngước lên. Cô đang định mở lời từ chối thì nhìn thấy Hải Anh ở phía đối diện liền nuốt hết những lời định nói vào trong. Chỉ biết mở to mắt nhìn hấn chằm chằm.

— Em còn chưa trả lời tôi đấy.

Nghe lời nhắc nhở của Hải Anh, Dương Vi giật mình khôi phục lại sự bình tĩnh.

— A, tất nhiên là được.

Trong suốt cả bữa trưa, họ im lặng không nói câu nào. Giống hệt như những ngày đầu tiên gặp nhau, tựa như những ngày tháng thân thiết gần gũi vài ngày trước chưa hề tồn tại.

— Em trở về sống cùng với chúng tôi như trước được không?

Dương Vi ngừng ăn, bất động một lúc, nhìn Hải Anh đầy thắc mắc. Sau khi chuyện đó xảy ra cô cảm thấy mình không thể quay về được nữa. Như thế sẽ khiến bọn Hải Anh khó xử.

— Như thế hình như không ổn lắm. — Dương Vi vội từ chối.

— Chuyện kia tôi xin lỗi, không minh oan cho em ngay lúc đó được. Nhưng bây giờ đã có đầy đủ bằng chứng rồi, ngày mai sẽ thông báo cho toàn trường.

— Em... em không biết nữa.

Tay cô khuấy nhẹ li nước. Không dám nhìn Hải Anh. Dương Vi không rõ tâm trạng mình lúc này là như thế nào. Cô biết mình muốn quay lại quãng thời gian vui vẻ lúc trước. Nhưng vẫn có gì đó ngăn cản cô quay về. Đó là một cảm giác rất kì lạ, bỗng dưng sau lần đó cô lại ngại tiếp xúc với bọn Hải Anh vô cùng.

— Đừng suy nghĩ nhiều. Nhớ đến lí do ban đầu em đi cùng tụi này đi.

Dương Vi nhìn Hải Anh một lát rồi lại nhìn đi hướng khác. Cô nên quay về hay không. Làm điều mình muốn, hay làm theo điều mình nghĩ là tốt. Cô nhớ đến lí do mình lại đi cùng hấn và Minh Vũ. Lí do khá đơn giản, và có lẽ cô cũng nên suy nghĩ đơn giản như vậy. Cô lại tự nhắc nhở bản thân mình, là do cô suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

— Khi nào thì em trở về được nhỉ?

Nghe câu hỏi của Dương Vi, Hải Anh vui mừng hơn bao giờ hết. Cuối cùng cô cũng đồng ý quay lại.

— Ngay tối nay đi.

— Vậy lát em về báo cho Hà Trang một tiếng rồi dọn đồ.

...

Khi Dương Vi cùng Hải Anh quay về thì đèn xung quanh biệt thự đều được bật sáng. Minh Vũ đón bọn họ ở cửa. Dương Vi nhìn vào trong phòng khách được trang trí rực rỡ cùng với một bàn tiệc đầy thức ăn và bánh ngọt. Cô vô cùng bất ngờ với sự chào đón này.

— Để chào mừng em trở lại, tụi anh đã mở một bữa tiệc dành tặng riêng cho em này.

Minh Vũ trịnh trọng giới thiệu rồi kéo Dương Vi vào trong, bỏ mặc Hải Anh đứng ngoài cửa một mình. Gia Hưng bước đến vỗ vai hấn đầy đồng tình.

— Chúng ta lập hội những người bị bỏ rơi đi.

Vừa nói Gia Hưng vừa nhìn lại người anh trai của mình đang cùng người có cùng sở thích bàn luận đến nghiêng trời lệch đất. Bọn họ cùng nhau xem lại hình, chỉnh sửa rồi dùng những từ ngữ chuyên ngành để thảo luận mà cậu không thể nào hiểu được.

Nhìn thấy Dương Vi, cô gái đang xem hình cùng với Gia Huy nhanh chóng bỏ rơi anh, bước về phía bạn mình. Lúc này Gia Hưng cười thầm. Cuối cùng anh trai cũng bị người ta bỏ rơi.

— Bữa tiệc này cũng là tạm biệt những ngày tháng vui vẻ của chúng ta.

Hà Trang thở dài nhìn Dương Vi. Cô nhìn sang bạn mình, cảm thấy vô cùng áy náy.

— Đùa cậu tí thôi. Bữa giờ là cậu ở tạm nhà mình chơi mấy bữa. Đã đến lúc về nhà rồi.

— Ừ. – Dương Vi cười với Hà Trang. – Mà tại sao cậu lại ở đây?

— À, anh ta mời. Ở lại xem thành quả cả ngày của bọn mình một chút.

Chỉ về Gia Huy đang ngồi gần đó, Hà Trang giải thích.

— Mọi người tới đây nhập tiệc nào.

Minh Vũ cất tiếng gọi mọi người xung quanh. Sáu người nhanh chóng tập trung lại cùng nhau ăn uống và nói chuyện trong bầu không khí vui vẻ và ấm áp. Phía ngoài sân đèn sáng rực rỡ tạo nên sinh khí cho vạn vật xung quanh.

13. Chương Câu Chuyện Nhỏ Số 1: Nụ Hôn Đầu Của Dương Vi

Sau khi kết thúc bữa ăn muộn Dương Vi về phòng với tâm trạng mệt mỏi. Cô nhìn lại đồng hồ điện trong phòng ngao ngán lắc đầu. Dương Vi lại gỡ tấm bọc nệm nhàu nát ném xuống đất rồi lên giường cố gắng chợp mắt một lát trước khi đến trường trong hai tiếng nữa. Cảm giác tồi tệ nhất trên đời này là dù rất mệt nhưng không thể ngủ. Cô cố gắng nhắm mắt và thả lỏng người để dễ dàng chìm vào giấc ngủ nhưng không thể. Bất giác cô nhớ lại cảm giác ấm áp và an toàn ở dưới nhà bếp vài tiếng trước trong lòng có chút xúc động.

— Rất quen.

Cô nói thầm rồi chìm vào vô thức.

...

Tâm trạng của Dương Vi lúc này thoải mái hơn bao giờ hết. Tay chân không còn bị trói, không còn ai đánh cô như lúc này, lại được ăn no. Hơn nữa lúc này, ngay tại đây, cô được ở bên cạnh người cô thích. Cậu ấy đã nghe cô kể chuyện, rồi còn nhường cơm cho cô ăn, Dương Vi cảm động, hạnh phúc và còn hơn thế nữa. Cô liếc mắt qua nhìn Shark. Đôi mắt cậu nhắm hờ, hơi thở đều đều dường như đã chìm vào giấc ngủ. Cô nhìn Shark rất lâu, cố gắng phác họa tất cả đường nét trên gương mặt cậu vào trí nhớ của mình, vì có lẽ qua đêm nay không biết bao giờ gặp lại. Thích một người rất nhanh, không cần lí do, chỉ cần một thoáng rung động là đủ. Cô thừa nhận, mình đã thích Shark chỉ vì vài hành động nhỏ nhặt của cậu.

Khi đã nhắm mắt thỏa mãn, Dương Vi tựa người vào tường lạnh, nhắm mắt đầy mệt mỏi. Thế nhưng cô vẫn không thể ngủ vì những cảm xúc rối ren trong lòng. Cô suy nghĩ về tương lai mờ mịt của mình phía trước, về gia đình, về chàng trai ngồi bên cạnh, lòng vô cùng hỗn loạn. Bên cạnh Dương Vi có vài tiếng động rất khẽ, cô biết là của Shark nên chẳng buồn mở mắt.

Một cánh tay vòng qua vai cô, kéo đầu cô tựa vào vai người đó. Tim Dương Vi đập mạnh nhưng mắt cô vẫn nhắm, giả vờ ngủ. Dương Vi thích cảm giác này, vô cùng thích. Cô được tựa vào vai cậu để ngủ, cảm giác này thật bình yên. Trong lúc cô đang chìm trong cảm giác hạnh phúc và một viễn cảnh không thực ở tương lai thì cô cảm thấy môi mình có gì đó phủ lên, hơi thở ấm nóng phả vào mặt cô. Dương Vi bất giác

run nhẹ, Shark, anh ấy đang hôn cô. Chỉ là một cái chạm môi rất nhẹ nhưng đối với cô đây chính là nụ hôn đầu tiên, là khoảng khắc đẹp nhất cuộc đời, sẽ không bao giờ quên.

— Chúc ngủ ngon.

Giọng Shark vang lên rất khẽ, như sợ làm Dương Vi tỉnh giấc. Cô khẽ mỉm cười rồi chìm sâu vào giấc ngủ, đêm đó cô ngủ rất ngon.

...

Hải Anh tựa người vào cửa ra ban công, đôi mắt nhìn lên bầu trời mang một màu xanh đen kì lạ, lúc này đã có vài vệt sáng trên bầu trời. Tay hắn vuốt nhẹ mặt dây chuyền bằng bạc. Hắn nhớ lại cảm xúc kì lạ ban tối, lúc hắn gần như ôm Dương Vi ở nhà bếp. Đây không phải lần đầu tiên Hải Anh phải gần gũi bất đắc dĩ với con gái nhưng đây là lần đầu tiên hắn còn nhớ cảm xúc ấy như thế nào, hơn nữa còn cảm thấy rất quen thuộc. Hải Anh nhíu mày, cô gắng đập tan suy nghĩ trong đầu. Hắn chỉ có duy nhất một người trong lòng mà thôi.

14. Chương 12: Lo Lắng

Ngày hôm sau, Hội Học Sinh đã tập hợp toàn bộ học sinh toàn trường lại để làm rõ vụ việc của Nhã Thư vài ngày trước. Toàn trường ai cũng vui mừng vì hoa khôi của bọn họ sẽ được lấy lại công bằng. Cho đến khi từng chi tiết của vụ việc được Minh Vũ từ từ giải thích thì sự vui vẻ ban đầu của mọi người hoàn toàn sụp đổ. Sau đó toàn bộ chứng cứ bao gồm cả nhân chứng và vật chứng được đưa ra. Ngay cả Nhã Thư nhất thời cũng không thể nào biện minh ỉn. Sau đó Hải Anh tuyên bố hình phạt cuối cùng. Đuổi học và xin lỗi người bị hại trước mặt mọi người.

— Tôi sẽ không bao giờ để các cậu làm như thế. Thầy hiệu trưởng mới là người đưa ra chỉ thị cuối cùng.

Nhã Thư đứng bật dậy rồi hét lớn khiến mọi người trong hội trường đều giật mình. Một số người nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên. Bọn họ vẫn không tin những gì Hội học sinh nói là thật, về những hành động Nhã Thư đã làm. Nhưng niềm tin của bọn họ bắt đầu lung lay khi nhìn thấy hành động của cô lúc này. Bây giờ, Nhã Thư làm gì còn giữ hình tượng của một hoa khôi nữa.

Còn một số khác, những người đã hiểu rõ con người thật của Nhã Thư không khỏi mỉm cười hài lòng, họ nhìn cô bằng ánh mắt chế nhạo và không khỏi mong chờ. Ngày tàn của cô ta cuối cùng cũng đến, bọn họ đã chờ lâu lắm rồi.

— Đây là chỉ thị của thầy hiệu trưởng. Chúng tôi chỉ làm theo mà thôi.

Cả hội trường im bật, thì ra lần này thầy hiệu trưởng nhúng tay vào. Học sinh trong trường không ai dám đụng vào Nhã Thư thậm chí là nhìn cô chỉ vì cô là em gái của vị hiệu trưởng thần bí này. Nhưng qua vụ việc trên, mọi người cũng hiểu được một chuyện. Có lẽ Nhã Thư cũng không được anh trai nuông chiều cho lắm.

— Rõ ràng rồi thì mau xin lỗi đi. – Minh Vũ tốt bụng nhắc nhở.

Nhã Thư nhất quyết không làm. Cô vẫn giữ nguyên vị trí của mình, kiên quyết không xin lỗi. Nhìn thấy thái độ đó của cô, các học sinh trong hội trường đồng loạt thở dài. Đưa ra hình phạt nhưng người ta không chịu thực hiện thì làm sao. Hội Học Sinh cũng không ép buộc được.

Nhã Thư nhìn sang Hải Anh, cô vẫn không tin hắn lại đối xử với cô như thế. Hành động xin lỗi Dương Vi và Linh chẳng khác nào làm mất mặt cô trước toàn trường. Dù cho đó là chỉ thị của thầy hiệu trưởng nhưng cô tin chắc rằng hắn có cách để bỏ qua phần này. Nhưng hắn vẫn thực hiện, có lẽ là vì Dương Vi. Hiểu được điều đó, Nhã Thư càng căm hận Dương Vi hơn nữa. Đáp lại ánh nhìn của Nhã Thư chỉ là cái nhíu mày đầy đe dọa của Hải Anh. Một áp lực vô hình bao trùm lấy cô, buộc cô phải làm theo lời hắn nói.

Dừng trước chỗ ngồi của Dương Vi và Linh, Nhã Thư nhìn Dương Vi bằng ánh mắt căm phẫn. Cô rít qua kẽ răng.

— Ra về gặp tôi ở bể bơi. Nếu cô không đến thì đừng trách tôi.

Sau đó, Nhã Thư khôi phục lại bộ dáng như lúc đầu, xem như sự ác độc khi nãy chưa từng xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp của cô.

— Xin lỗi.

Nói xong, Nhã Thư nhanh chóng rời khỏi hội trường. Các học sinh thấy không còn chuyện gì để xem cũng dần dần ra, lần lượt trở về lớp.

Vừa vô lớp, mọi người lại nhận được một tin bất ngờ khác. Có thêm hai học sinh mới chuyển vào. Nhưng họ không phải là học sinh chuyển trường mà chỉ là học sinh từ hai lớp bên cạnh. Trong lớp còn đúng hai chỗ ngồi trống. Một chỗ bên cạnh Dương Vi, một chỗ bên cạnh Gia Hưng. Cũng thật trùng hợp, hai học sinh chuyển đến một nam một nữ, có thể dễ dàng sắp xếp chỗ ngồi.

Thế nhưng mọi chuyện không còn dễ dàng nữa khi nam sinh mới chuyển vào nhanh chóng bước đến ngồi cạnh Dương Vi. Khiến cho cả lớp ai cũng ngơ ngác, bao gồm cả cô. Chỉ có nữ sinh còn lại cùng Gia Hưng không phản ứng gì nhiều. Dương Vi nhìn Hoàng Ân đang ngồi cạnh mình, rồi lại nhìn Hà Trang đang đứng ở phía xa, không khỏi đau đầu. Tại sao mọi chuyện lại xảy ra theo hướng này chứ. Cô cảm thấy thật tệ.

— Được học cùng lớp với cậu rồi, cũng may bên cạnh cậu còn chỗ trống.

Hoàng Ân liền chào hỏi Dương Vi mặc cho không khí kì lạ xung quanh. Hà Trang bước đến trước bàn cô, nhìn Hoàng Ân chăm chăm, ánh mắt không bộc lộ bất kì cảm xúc nào. Nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Cô đã chính thức ghi hận người này.

Các học sinh trong lớp không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Điều này nghĩa là gì. Đó là nữ sinh mới chuyển vào này sẽ ngồi cùng với vị lớp trưởng-nổi-tiếng-không-thích-ngồi-gần-người-khác-nhất-là-nữ-sinh. Có lẽ trong lớp sau này không còn bình yên nữa.

— Ừ. May... may thật. – Dương Vi chỉ hận không thể đuổi Hoàng Ân đi để Hà Trang vào ngồi cùng cô.

— Trang, đến đây ngồi cùng tôi đi.

Trong lúc cả lớp đang âm thầm thương xót cho cô bạn mới chuyển đến đã lâm vào tình huống khó xử đã vô cùng sốt ruột khi nghe thấy Gia Hưng cất tiếng. Cậu còn rất tốt bụng bước ra khỏi bàn, nhường vị trí bên trong cho Hà Trang, còn mình thì ngồi bên ngoài.

— Cảm ơn.

— Không có gì. Cậu là bạn anh tôi mà.

Lúc này các học sinh lại nhận ra một điều khác. Có lẽ nữ sinh mới đến này cũng giống như Dương Vi, là một người không thể đụng vào. Bọn họ làm sao có thể không nghe thấy lời Gia Hưng. Người này là bạn của Gia Huy, càng không thể gây sự.

...

Tan học, Dương Vi tìm đường đến hồ bơi để gặp Nhã Thư như lời cô ta đã nói trước đó. Cô cũng không báo ọi người biết để tránh phiền phức. Dương Vi phải đi một đoạn đường khá xa từ lớp đến hồ bơi riêng của trường. Đó là một hồ bơi trong nhà rất lớn. Cô vừa đẩy cửa vào đã cảm thấy choáng ngợp. Một giây phút nào đó, Dương Vi cảm thấy biết ơn Nhã Thư vô cùng. Nếu cô ta không hẹn cô ra đây thì mãi mãi Dương Vi chẳng bao giờ biết trường mình có một hồ bơi tuyệt đẹp như thế này. Có lẽ sau khi gặp Nhã Thư cô nên tìm nhân viên phụ trách ở đây hoặc tham gia vào câu lạc bộ bơi lội cũng tốt. Nhưng quan trọng là phải gặp Nhã Thư đã

.

Dương Vi nhìn thấy Nhã Thư từ xa, xung quanh cô ta còn có một vài nữ sinh khác. Khung cảnh này, có phần nào giống như các vụ chen ép nhau ở trường học trong mấy bộ phim mà cô và Hà Trang coi mấy ngày trước.

Vừa nhìn thấy Dương Vi, Nhã Thư đã bước đến. Theo như Dương Vi quan sát, trong khoảng năm giây nữa cô sẽ bị tát. Né hay không né, cô mất hai giây để đắn đo suy nghĩ. Cuối cùng Dương Vi nghĩ rồi quyết định

không né, cô muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Nhưng cô vẫn dùng một vài động tác né tránh nhỏ để giảm bớt đau đớn.

Bốp!

Âm thanh vang dội cả căn phòng. Dương Vi liền ngã xuống đất. Thật ra khi tay Nhã Thư hơi chạm vào má, cô đã nghiêng người để chuẩn bị ngã xuống rồi, như thế sẽ giúp cô cảm thấy đỡ đau hơn và khiến cho người đánh nghĩ rằng cô ta tát rất mạnh, làm cho nạn nhân bị ngã. Dương Vi nhớ đến các nhân vật nữ chính đáng thương trong phim truyền hình liền bắt chước làm theo. Cô ngồi phịch xuống thành bể bơi, ngược mắt lên nhìn Nhã Thư đầy vô tội.

— Tại sao chị lại đánh em?

— Vì sao ư? Vì cô đoạt lấy tất cả mọi thứ mà tôi muốn. Tại sao cô đã bỏ đi lại còn quay trở về? Phá hỏng tất cả mọi thứ của tôi.

— Là Hải Anh kêu em về.

Dương Vi trầm nghĩ, nếu nhắc đến Hải Anh có lẽ Nhã Thư sẽ bị kích động mà nói ra hết suy nghĩ của cô ta. Cô hết sức mong chờ và tò mò muốn biết tình cảm Nhã Thư dành cho Hải Anh như thế nào.

Giống như những gì Dương Vi đoán, Nhã Thư quả thật đã bị kích động, không giữ được bình tĩnh nữa. Nhưng cô ta không nói ra mọi chuyện như cô nghĩ mà thay vào đó là một hành động mà nhiều năm sau mỗi lần nhớ lại Dương Vi cũng không nghĩ rằng nó có thể xảy ra.

— Ném nó xuống hồ đi.

Nhã Thư vừa dứt lời đã có vài nữ sinh khác bắt lấy tay Dương Vi đẩy cô xuống hồ bơi. Dương Vi bị tấn công bất ngờ không kịp phòng bị, cho đến khi bình tĩnh lại thì đã uống vài ngụm nước. Điều này khiến cô vô cùng oán hận. Từ khi học bơi đến giờ cô chưa bao giờ phải ném lại mùi vị của dung dịch chứa đầy clo này, hôm nay lại vì lí do này mà lại “thưởng thức” thêm một lần nữa. Dương Vi vẫn không thể nào quên ngày xưa sau khi uống vài ngụm nước ở hồ bơi cô đã bị đau bụng mấy ngày.

Theo suy đoán của Dương Vi, có lẽ Nhã Thư muốn nhìn thấy cô vùng vẫy kêu cứu trong tuyệt vọng để xả giận. Nếu mục đích của cô ta là thế thì Dương Vi sẽ không làm theo. Cô nín thở, dùng kĩ thuật lặn của mình lặn xuống đáy hồ. Theo như quan sát, Dương Vi nghĩ với độ sâu này, có lẽ là 2.1 mét. Nếu đổi lại là một người không biết bơi mà bị ném xuống độ sâu này sẽ rất nguy hiểm.

Được khoảng vài chục giây tiếp theo, cảm thấy dưỡng khí đã dần cạn, Dương Vi liền lặn xuống thật sâu cho chân chạm đáy hồ rồi nhún người để trồi lên. Nhưng được nửa chừng cô chợt nhận ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Cô bị chuột rút rồi. Cộng thêm quần áo vướng víu quanh người giữ cô lại. Dương Vi vô cùng hoảng sợ, cô cố gắng nhớ lại những cách giải quyết tình trạng của mình nhưng không thể nào nhớ ra. Dưỡng khí đã sắp cạn nhưng cô vẫn không có cách nào trồi lên khỏi mặt nước.

Ở trên bờ, trong khi những nữ sinh còn lại bắt đầu hoảng sợ khi không thấy bóng dáng Dương Vi thì Nhã Thư vẫn vô cùng bình tĩnh. Cô đã mất hết tất cả rồi, bị đuổi học, mất mặt trước tất cả mọi người, anh trai lạnh lùng bỏ mặc, bây giờ cô còn sợ gì nữa. Cô có chết cũng kéo Dương Vi theo cùng.

— Nhã Thư, sao không thấy nó đâu vậy? Lỡ nó chết thì sao.

— Mặc kệ nó. Chúng ta đi.

Nhã Thư vừa quay lưng đã nhận được một cái tát trời giáng khiến cô ngã sang một bên. Chưa kịp hoàn hồn, cổ áo cô đã bị xoắn ngược, lại thêm một cái tát giáng xuống.

— Cô có còn là người không Nhã Thư? Cô có còn là người không? Cô dám hại Dương Vi, cô dám?

Sau đó Nhã Thư nhận thêm vài cái tát nữa. Cả người cô ta bị kéo xuống, hưởng trọn một cú đá vào bụng.

— Hà Trang, em bình tĩnh lại.

Thấy Hà Trang đang bị kích động, Gia Huy liền lao đến kéo cô ra khỏi Nhã Thư. Cô vùng vẫy, cô thoát khỏi anh để tiếp tục. Cuối cùng Gia Huy đành phải ôm chặt lấy cô, giữ cô lại trong vòng ôm của mình, không để cô tiếp tục đánh người.

Nhã Thư không quan tâm người đánh mình là ai. Lúc này cô chỉ chết lặng nhìn Hải Anh không nói một lời lao ngay xuống hồ bơi. Hắn cứ thế mà lao xuống dù chưa xác định được vị trí của Dương Vi. Hắn không biết cô đã ở dưới nước bao lâu, liệu cô có ổn không? Hắn phải nhanh lên, trễ một giây thì cô sẽ mất mạng. Hải Anh nhìn thấy Dương Vi giữa hồ trong tình trạng vô cùng tệ, mắt nhắm nghiền, hai tay quờ quạng xung quanh như muốn tìm một vật gì đó để bám vào. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất có thể để bơi đến bên cô.

Hải Anh bắt được Dương Vi. Nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn, chia sẻ cho cô một ít dưỡng khí ít ỏi của mình. Nhận được dưỡng khí, Dương Vi cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Vô thức hút lấy nó. Ánh mắt cô trở nên mơ màng, cô nhìn thấy Hải Anh, rồi hình ảnh Shark nhanh chóng thay thế. Là Hải Anh hay Shark, cô cũng không biết nữa.

Vừa trôi lên mặt nước, Dương Vi liền ho mấy tiếng, phun ra ngụm nước rồi ngất đi. Hải Anh không nói một lời, công cô chạy thật nhanh đến phòng y tế.

Sau khi bình tĩnh Hà Trang liền đẩy Gia Huy ra. Anh thấy tâm trạng cô đã ổn cũng vội vàng buông tay. Cô bước đến nơi Nhã Thư đang đứng, thất thần nhìn Hải Anh đã khuất bóng phía xa. Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

— Đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng tôi cảnh cáo chị. Không được đụng đến Dương Vi nữa. Chị nghĩ chị là ai, chị nghĩ mình có gia thế? Chị nghĩ mình có tiền, có quyền lực hơn ai? Chẳng qua cũng chỉ là cướp từ tay người khác, cả đời đóng vị trí thế thân thì chị nên biết thân biết phận của mình. Đừng làm những trò mất mặt gia đình William nữa.

Nhã Thư bị đụng đến chỗ đau, đôi mắt xinh đẹp trợn ngược lên trông rất dữ tợn. Nếu như không có ánh mắt đầy cảnh cáo của Gia Huy thì cô đã lao vào giết chết Hà Trang ngay lập tức.

— Chờ đến ngày mày bước vào gia đình William xem tao xử mày như thế nào.

Nhìn ngón tay đang chỉ thẳng vào mặt mình, Hà Trang vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng như cũ. Cô bình thản đẩy tay Nhã Thư qua một bên. Dùng giọng điệu cười cợt để trả lời cô ta.

— Bà chị, ngày đó sẽ không đến đâu. Mà nếu có... - Hà Trang kéo dài giọng nói, rồi bước đến bên cạnh Nhã Thư, nói thầm vào tai cô. – Thì chưa chắc chị vẫn còn là em chồng của tôi.

...

Khi Dương Vi tỉnh lại đã là buổi tối, lúc này cô đang nằm trong phòng của mình tại nhà Hải Anh. Cô cảm thấy đầu hơi choáng và rất mệt, cả người như bị rút hết sinh khí, không thể nào gượng dậy nổi.

— Em cảm thấy như thế nào rồi? Tại sao không nói với ai một tiếng nào liền đi gặp Nhã Thư. Nếu không phải lúc chiều cô bạn tên Linh cùng lớp em vì quá lo lắng đã kể lại cho tụi anh nghe mọi chuyện thì bây giờ mọi chuyện như thế nào hả?

Minh Vũ vừa hỏi thăm vừa trách mắng. Quá thật hồi chiều cậu sợ muốn chết. Vừa đẩy cửa vào phòng đã nghe được lời của Nhã Thư, cả người cậu lạnh hẳn đi. Cậu còn sợ không bao giờ có thể nhìn thấy cô gái nhỏ trước mặt này nữa. Minh Vũ vừa chạy đến thì Hải Anh đã chìm sâu vào làn nước từ bao giờ, nhanh hơn cả cậu. Thấy thế, cậu chỉ biết ở trên bờ chờ đợi. Khi nhìn thấy Dương Vi vẫn ổn, cậu như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

— Hải Anh đi xử lí một số chuyện vặt, lát sẽ về. Em ăn tí gì đi.

Kéo một chiếc bàn nhỏ đến sát giường. Minh Vũ bày một vài món ăn đơn giản mà cậu đã nhờ bác Hoa làm cho phù hợp với người bệnh. Sờ lên trán nóng hổi của Dương Vi, Minh Vũ giật mình.

— Em bị nhiễm lạnh nên sốt mất rồi. Thôi em ngồi đó ăn đi. Anh sẽ đi mua thuốc cho.

— Minh Vũ... - Dương Vi gọi trước khi Minh Vũ rời khỏi phòng. – Cảm ơn hai anh rất nhiều.

— Không cần khách sáo. Em cũng giúp tụi anh mà.

...

Dương Vi vừa ăn xong thì nhận được cuộc gọi của Dương Vỹ. Cô không biết tại sao anh lại gọi ình vào lúc này nhưng vẫn nghe máy.

— Sao tự nhiên anh gọi vậy? Nhớ em rồi à?

— Giọng em sao thế? Bệnh rồi đúng không?

— Bị cảm nhẹ thôi. Không sao.

— Em mà không lo cho bản thân. Coi chừng anh sang bắt em về.

— Em nhớ rồi mà.

Đầu dây bên kia khẽ vang một tiếng thở dài. Im lặng một lúc, Dương Vỹ lên tiếng.

— Em có thể đi bất kì đâu tại Việt Nam. Trừ khu rừng đó ra.

Lần này đến được Dương Vi im lặng, hơi thở không còn đều nữa. Từng hình ảnh hỗn loạn lướt qua trong suy nghĩ.

Năm năm trước, khi được cha Dương Vỹ nhận nuôi, cô đã nhờ ông tìm giúp một nơi. Khi cô đến được đó thì một hình ảnh tang thương đập vào mắt, khắc sâu vào trong trí nhớ, khiến tim cô như vỡ ra thành từng mảnh. Căn nhà kho ngày xưa bây giờ chỉ còn là một vùng đất trống, tro đen hoà lẫn cùng đất cùng một vài thanh gỗ chỉ còn lại một nửa để biết rằng nơi đây từng có một ngôi nhà.

Cảm giác mất mát, đau đớn, nhớ nhung ập đến cùng một lúc. Tra tấn cảm xúc của cô. Dương Vi quỳ sụp xuống nhìn khung cảnh trước mặt. Từng lời nói của vệ sĩ bên cạnh rót vào tai cô, nhẹ nhàng nhưng đau đớn.

— Thừa tiểu thư, theo như người dân địa phương bảo, cách đây hai năm, Tư Hổ, ông trùm cho vay nặng lãi thời đó đã đánh cậu con trai nuôi của mình rất dã man vì cậu làm trái lời ông, rồi nhốt cậu vào trong nhà kho này và kêu người canh gác. Trưa hôm đó, họ thấy khói bốc ra từ đây, nhưng vì đàn em Tư Hổ bao vây xung quanh nên không dám vào trong xem. Hôm sau khi họ đến thì mọi thứ đã cháy rụi.

Dương Vi thất thần nhìn khung cảnh hoang tàn trước mắt, vội chạy đến bên đồng hồ nát, nước mắt làm mờ đi tầm nhìn của cô. Mọi thứ xung quanh mờ ảo, nhạt nhòa, hình ảnh người con trai đó, hằn bắt cần và lạnh lùng, thờ ơ với mọi thứ. Hắn chỉ đường cho cô trốn thoát, hắn bảo hắn không sao. Vậy mà giờ đây, hắn đã chết, hắn đã biến mất khỏi cuộc đời cô. Cô sẽ không bao giờ có cơ hội nhìn thấy hắn nữa.

Dương Vi lao vào đồng hồ nát, cố tìm kiếm một thứ gì đó còn sót lại, dù không biết rõ mình đang tìm thứ gì. Nước mắt chảy dài, nhưng cô vẫn tiếp tục hất tung đám tro đất lâu ngày. Người Dương Vi lấm lem, tay chân trắng xước nhưng vẫn không có ý định dừng lại. Người vệ sĩ đi cùng cô vội chạy đến ngăn nhưng không thể, anh ta bị cô đẩy ra rồi tiếp tục tìm kiếm.

Rồi một vòng tay ôm chặt Dương Vi từ phía sau, giữ chặt cô trong lòng mình. Anh muốn cô bình tĩnh trở lại. Anh cảm nhận được cô đang run rẩy, cảm nhận nước mắt ấm nóng rơi xuống cánh tay mình.

— Dương Vi, nghe anh, bình tĩnh lại.

Ánh mắt Dương Vi như người mất hồn, nhìn chằm chằm vào bãi tro. Cô không ngừng lẩm bẩm.

— Shark, Shark, em phải cứu anh ấy, phải cứu anh ấy.

Cảm nhận được nhịp thở Dương Vi đã ổn định hơn trước, Dương Vỹ mới từ từ nới lỏng vòng tay, quay người cô lại ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô. Tim Dương Vỹ nhói đau, em gái bé nhỏ của anh, chắc hẳn đang rất đau khổ.

Đôi mắt lạnh lẽo của anh nhìn về phía đám tro, anh thầm cảm ơn người con trai đó, người đã cứu mạng Dương Vi ngày hôm đó.

— Em đừng như vậy, Shark thấy sẽ không vui đâu.

Một lúc sau, Dương Vi không còn khóc nữa. Cô lẩm bẩm một mình.

— Đúng thế, Shark sẽ không vui.

Sau đó, cô quay lại nhìn cảnh trước mắt một lần cuối rồi lạnh lùng quay lưng.

— Em sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa.

Dương Vi nói xong rồi tự mình bước ra khỏi khu rừng theo lối đi cũ mà ngày đó trong bóng tối người đó đã hướng dẫn cho cô. Bước chân cô cứ thế bước đi, trong tiềm thức vang lên giọng nói quen thuộc ngày nào.

Dương Vỹ nhìn theo bóng dáng cô độc, bi thương ấy mà trong lòng không khỏi xót xa.

Năm đó, Dương Vi mười hai còn Dương Vỹ mười bảy...

Một giọt nước mắt khẽ lăn xuống gương mặt Dương Vi trong bóng tối, tay cô vẫn cầm chặt điện thoại. Đầu dây bên kia, Dương Vỹ lại thở dài, những tiếng lạch cạch vang lên đều đều, có lẽ anh vừa làm việc vừa gọi cho cô. Dương Vi vội lau nước mắt rồi dùng giọng thoải mái nhất để nói với anh.

— Anh yên tâm, em đã nói rồi mà, không quay lại nơi đó nữa.

— Ừ, anh không muốn em buồn.

Giọng Dương Vỹ rất nhẹ, nửa tồn tại, nửa hư vô. Câu nói của anh khiến tim Dương Vi chùng xuống, năm năm nay, anh luôn muốn cô vui vẻ, vì cô mà làm nhiều thứ, cô vô cùng biết ơn anh, một người anh trai cô vô cùng yêu quý.

Dương Vi nói chuyện với Dương Vỹ thêm vài câu nữa rồi tắt điện thoại. Cô đưa tay tắt đèn ngủ, rồi để bản thân mình chìm vào trong bóng tối. Nước mắt trào ra không giữ lại được. Đã lâu rồi Dương Vi không khóc. Khung cảnh trước mắt cô nhạt nhòa như ngày hôm đó, khi cô đứng trước khung cảnh đổ nát của nhà kho. Gương mặt Shark từ từ hiện lên, rồi biến mất. Tim Dương Vi thất lại, như có ai bóp chặt, đau đớn và nghẹt thở.

Tình cảm đó, cô biết rằng nó không phải là sự cảm kích như cô từng nghĩ khi còn nhỏ. Nó lớn hơn, lớn hơn rất nhiều. Nó khiến cô không chỉ áy náy vì cái chết của cậu, mà khiến cô dằn vặt, đau đớn, mất mát. Không thể chịu được. Nhiều loại cảm xúc hỗn độn đan xen. Có gì đó như là thích, như là yêu, như là đau...

...

Hải Anh nhẹ nhàng khép cửa phòng Dương Vi rồi xuống dưới phòng ăn. Hắn đã đứng đó rất lâu, nhìn cô khóc. Trong lòng hắn cảm thấy rất lạ, nhưng không thể diễn tả. Hải Anh định vào phòng thăm Dương Vi một lát, nhưng khi thấy cô khóc thì hắn không bước vào mà chỉ dừng ở cánh cửa khép hờ. Nhưng không biết điều gì đã giữ hắn ở đó rất lâu. Dường như hắn thấy, hắn cảm nhận được nỗi đau của cô. Mất mát, đau đớn, nước mắt cô lăn dài trong tiếng nấc nghẹn ngào trong bóng tối cô độc.

— Dương Vi sao rồi?

Minh Vũ hỏi khi thấy Hải Anh xuống một mình. Minh Vũ đã chuẩn bị thuốc đầy đủ, đang phân loại ra từng liều.

— Ngủ rồi.

Minh Vũ ậm ừ rồi bắt đầu ăn tối. Hải Anh cũng ngồi xuống bàn. Hắn ăn, nhưng không thấy ngon như mọi ngày. Ánh mắt vô thức hướng về phía cầu thang.

15. Chương 13: Chăm Sóc

Đó là một buổi tối lạnh lẽo giữa vùng núi lạc hậu. Dương Vi nằm co ro trong đồng rơm ở nhà kho. Đến lúc này cô vẫn chưa quen được hoàn cảnh hiện tại của mình. Từ nhỏ đến lớn, một tiểu thư được nuôi dưỡng và

bảo bọc trong nhung lụa như cô đã bao giờ trải qua những khó khăn như thế này.

Phố núi về đêm nhiệt độ hạ đến rất thấp nhưng cô chỉ có một bộ quần áo cũ, mỏng tang không thể nào giúp cô vượt qua khỏi cái lạnh cắt da cắt thịt này. Làm việc nặng, bị bỏ đói, đánh đập... Tất cả mọi chuyện đối với Dương Vi chỉ như một cơn ác mộng kinh hoàng.

Dương Vi dần thiếp đi trong giấc ngủ muộn màng. Trong giấc mơ đó, vẫn là người phụ nữ hung dữ cùng người đàn ông say rượu suốt ngày đánh đập cô. Người phụ nữ vung roi lên quất xuống thân thể nhỏ bé của cô trong góc nhà đổ nát.

— Đừng đánh con. Đừng đánh con nữa mà.

— Không làm việc này. Đồ lười biếng.

Từng âm thanh của cây roi lần lượt vang lên hoà cùng với tiếng khóc lóc van xin vang vọng khắp căn nhà. Nghe thấy âm thanh ồn ào phá hỏng giấc ngủ trưa của mình, người đàn ông tỉnh dậy trong cơn say chưa tỉnh. Ông với lấy chai rượu trên bàn nóc một hơi cạn sạch rồi đập nát chai rượu bằng thủy tinh.

— Cầm hết đi.

Ông cầm chai rượu bị đập bể một nửa từng bước tới gần cô. Khi cánh tay kia vừa vung lên...

— A. Đừng.

...

Hải Anh đứng lặng người trong bóng tối bên cạnh giường của Dương Vi nhìn cô chìm vào giấc ngủ một cách nặng nề.

Trong lòng hắn vô cùng rối rắm và phức tạp. Hải Anh không ngờ, hắn đủ tỉnh táo để nhận ra tình cảm của mình. Hắn thừa nhận mình có tình cảm với Dương Vi. Phần tình cảm đó rất nhỏ, chỉ vừa mới xuất hiện trong trái tim hắn. Nhưng hắn có khúc mắc chưa rõ ràng. Với một chút tình cảm mờ nhạt này không đủ để hắn quên đi cô bé năm xưa, một hình bóng đã đi theo hắn suốt bảy năm qua.

Hải Anh tháo sợi dây chuyền ra, cầm nó trong tay ngắm nhìn một lúc lâu như tự nhắc nhở bản thân mình một điều gì đó. Hắn không thừa nhận mình là người chung thủy sẽ luôn trung thành với tình cảm ngày xưa. Nhưng tại sao hắn vẫn còn lẩn tránh trong lòng. Với những cảm xúc rung động vừa mới xuất hiện, hắn nên dập tắt hay để nó phát triển một cách tự nhiên? Hắn chưa quyết định được.

Dương Vi dù đã ngủ nhưng chân mày vẫn nhíu chặt, mồ hôi chảy ra đầm đìa. Sắc mặt cô ngày một tệ. Cô siết chặt tấm chăn trong tay, hai môi mím lại, nước mắt lặng lẽ rơi không lâu sau chuyển thành tiếng nấc nghẹn.

Nghe thấy tiếng khóc của Dương Vi, Hải Anh giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ của mình. Hắn chạy đến bên giường, nhìn cô ngủ không yên không khỏi bồn chồn lo lắng. Hắn nắm tay cô, lay nhẹ.

— Dương Vi, Dương Vi.

Dương Vi bỗng nhiên vùng vẫy kịch liệt như muốn chạy trốn. Cô hất tung chăn ra, dùng tay xua đi tất cả những thứ gần mình. Hai mắt cô vẫn nhắm nghiền như cũ, mồ hôi tuôn ra ngày càng nhiều. Hải Anh ngồi xuống giường, nâng người cô dậy, vẫn không ngừng gọi.

— Dương Vi, dậy đi, dậy đi.

Cả người Dương Vi ướt đẫm mồ hôi, thân nhiệt tăng lên rất cao, nóng như lửa đốt. Cô vẫn không thể thoát ra khỏi ác mộng của mình. Hải Anh đặt Dương Vi ngồi dựa lưng vào người mình. Hắn không biết làm thế nào để đánh thức cô nhưng ngày xưa mỗi lần hắn gặp ác mộng mẹ hắn vẫn luôn ôm hắn trong lòng vỗ về như thế.

Dương Vi như cảm thấy sự tồn tại của Hải Anh. Cô xoay người lại, rúc sâu vào vòng ôm của hắn.

— Đừng đánh... đừng đánh con... Đừng mà. A, Đừng.

Tay cô vô thức ôm đầu trốn tránh. Hải Anh nhìn cảnh này trong lòng dấy lên một nỗi đau không thể nào diễn tả. Rốt cục, những tháng năm qua của Dương Vi đã xảy ra những chuyện gì mới khiến cô ám ảnh như thế này.

Hải Anh cũng không biết mình đang làm gì. Hắn ôm lấy Dương Vi, dùng sức giữ cô lại, không để cô vùng vẫy nữa. Tay hắn vén vài sợi tóc loà xoà trước mặt của cô sang bên tai, dùng tay vỗ nhẹ lưng cô. Hắn cứ giữ cô trong lòng mình như thế một lúc cho đến khi Dương Vi không còn vùng vẫy hay nói bất kì điều gì nữa.

— Dương Vi, dậy đi.

Nghe tiếng hắn gọi, cô từ từ mở mắt. Trong đôi mắt xinh đẹp vẫn còn chút nước, cô ngược lên nhìn hắn. Thì ra người cứu cô ra khỏi cơn ác mộng này là hắn sao. Là hắn đã cứu cô khỏi chai rượu vỡ nát kia. Là hắn đã gọi cô dậy. Là hắn đã bảo vệ cô.

— Đừng sợ.

Hải Anh lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt thất thần của Dương Vi hết sức dịu dàng đến mức chính hắn cũng không hề ý thức được hành động của mình. Tay kia vẫn không quên vỗ lưng cho cô. Chính lời nói cùng những hành động này của hắn đã đẩy hết những nỗi sợ hãi và ám ảnh tích tụ từ trước đến giờ của cô ra ngoài. Cô cứ thế ôm hắn mà khóc nức nở.

Cô sợ lắm. Những nỗi ám ảnh nằm ở góc khuất tâm hồn cô sẽ tỉnh giấc vào những ngày cô bị bệnh mà thiếp đi trong mơ màng. Vào những lúc cô khó ngủ, nó cũng đến. Chỉ vì Dương Vi cố gắng che giấu, chứ vốn dĩ những kí ức kinh hoàng này vẫn chưa bao giờ biến mất.

Hải Anh đặt Dương Vi xuống giường. Thấy tay cô vẫn níu chặt áo mình, Hải Anh nhẹ nhàng cất tiếng. Giọng nói của hắn lúc này không còn lạnh băng như bình thường, nó chứa đầy tình cảm ấm áp.

— Tôi ở đây. Em đừng sợ.

Hắn gỡ tay cô ra rồi đi ra ngoài. Rất nhanh đã quay lại. Hải Anh mang theo một chén cháo nhỏ cùng liều thuốc mà Minh Vũ đã chuẩn bị sẵn. Hắn đặt tất cả xuống bàn rồi vào phòng tắm giặt một chiếc khăn vào để đắp trên trán cho Dương Vi.

— Em vẫn còn sốt rất cao. Dậy ăn một ít đi rồi uống thuốc.

Dương Vi lẳng lặng làm theo, không nói một tiếng nào nhưng ánh mắt cô vẫn không rời khỏi hắn một bước. Chỉ sợ rằng hắn sẽ biến mất trước mắt cô. Dương Vi ăn xong, nhanh chóng uống thuốc. Một lát sau cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

— Những lúc bị bệnh em thường dễ gặp ác mộng lắm. Lại còn mơ trong mơ kèm theo bóng đè. Tất cả thật kinh khủng.

— Giờ còn buồn ngủ nữa không?

Cô nghĩ một chút rồi lắc đầu. Đêm nay có lẽ cô không dám nhắm mắt nữa. Sợ rằng những giấc mơ đó lại ám ảnh cô thêm một lần nữa. Nhưng lần này cô không dám hi vọng Hải Anh sẽ xuất hiện và cứu cô ra khỏi nó như vừa rồi.

Dương Vi nằm trên giường, Hải Anh đẩy chiếc ghế sofa dài trong phòng đến cạnh giường, nằm song song với cô. Cả hai cùng nhau nói chuyện. Kể về những điều xưa cũ trong cuộc sống của họ, những câu chuyện đôi lúc chẳng hề ăn nhập, thậm chí có phần ngớ ngẩn nhưng có thể giúp họ cảm thấy bình yên.

Đêm còn dài lắm...

16. Chương 14: Valentine

Cho đến khi Dương Vi khỏi bệnh là một tuần sau đó và cũng rơi trúng vào ngày Lễ Tình Nhân. Hôm nay là thứ bảy nên toàn trường được nghỉ học, là một cơ hội tốt để lên kế hoạch cho ngày lễ đặc biệt này. Chỉ riêng Dương Vi là ở nhà trùm mền xem phim ma. Cô không có người yêu để đi chơi cùng cũng như không muốn ngăn cản cơ hội tìm kiếm tình yêu mới của cô bạn thân mình nên quyết định giải trí ở nhà.

Ngay từ sáng sớm cô đã không gặp Hải Anh và Minh Vũ. Đối với Minh Vũ, Dương Vi cũng không cảm thấy xa lạ gì. Cậu ta là một chàng trai rất đào hoa nên chắc hẳn sẽ vô cùng bận rộn vào những ngày này. Thậm chí ngày hôm qua Minh Vũ còn nhờ Dương Vi giúp đỡ trong việc lựa chọn địa điểm và sắp xếp thời gian hẹn hò vào hôm nay.

Với Hải Anh, cả buổi sáng Dương Vi không nhìn thấy hắn hay chính xác hơn là hắn không xuất hiện trước mặt cô. Từ sau đêm hôm đó, mối quan hệ của hai người vẫn bình thường như cũ, tựa như đêm hôm đó chưa hề tồn tại. Dương Vi không biết tâm trạng của Hải Anh như thế nào, riêng phần cô, cô bỗng dưng cảm thấy ngại ngùng.

Xem phim đến tận trưa Dương Vi liền cảm thấy đói bụng đành xuống nhà bếp tìm một ít đồ ăn. Vì hôm nay là ngày lễ đặc biệt nên vợ chồng bác quản gia cũng đã xin nghỉ phép một ngày để tận hưởng không gian riêng của họ, nên trong nhà lúc này chỉ có Dương Vi cùng chiếc tủ lạnh trống rỗng. Cô thở dài đóng tủ lại, bỗng dưng trong lòng dấy lên một cảm giác bất lực khó diễn tả. Thì ra trong cuộc đời cô cũng có giây phút rơi vào trạng thái thiếu thốn lương thực như thế này.

— Em không đi chơi à?

Từ trên lầu bước xuống, Hải Anh nhìn Dương Vi có chút tò mò. Sau đó hắn lặp lại từng hành động của cô trước đó. Bước đến tủ lạnh, mở ra xem, đóng lại, thở dài.

— Em đâu biết đi với ai.

Hải Anh gật đầu, cảm thấy đồng cảm với cô. Những người có số phận đáng thương vào ngày lễ tình nhân. Không có nơi nào để đi, ở nhà thì lại thiếu lương thực. Không còn gì xui hơn được nữa.

— Chúng ta ra ngoài ăn trưa không? – Hải Anh đề nghị. Đây là giải pháp tốt nhất lúc đó.

— Hôm nay là Valentine, đông lắm.

Dương Vi nghĩ đến việc mình phải vừa ăn vừa chen lấn liền cảm thấy bất lực hơn nữa. Ở nhà đã thiếu thức ăn, ra ngoài ăn cũng không thể. Chỉ còn một cách cuối cùng.

— Thôi để em đi mua đồ về nấu vậy.

— Đi cùng đi.

Hải Anh lấy xe đưa Dương Vi đến siêu thị rồi cùng vào với cô. Trái ngược với những địa điểm khác đã kín người từ lâu, siêu thị vào buổi trưa vô cùng vắng vẻ. Nhìn cảnh này Dương Vi bỗng dưng nhớ đến ngày đầu tiên cô đến Việt Nam, cũng giống như thế này. Cô chột giật mình, mới đó mà đã gần hai tháng. Thời gian trôi qua nhanh hơn cô nghĩ.

Hai người đẩy xe qua từng gian hàng khác nhau. Dương Vi chọn lựa thật kĩ từng nguyên liệu. Cô muốn những món ăn của mình phải có chất lượng tốt nhất. Trong các sở trường của cô, nấu ăn là việc cô giỏi nhất. Vài năm trước vì muốn tỏ lòng biết ơn của mình với ba nuôi và anh trai, cô đã tự mình học hỏi các phương pháp nấu ăn trên mạng, thậm chí còn quan sát các đầu bếp tốt nhất của Dương gia để học tập. Và sau mỗi lần luyện tập, thành quả đều được đẩy xuống cho những vệ sĩ đáng thương.

Lựa chọn một hồi, Dương Vi cảm thấy đã đủ cô liền suy nghĩ xem bữa trưa hôm nay nên uống gì. Nước lọc, quá bình thường. Nước ngọt có ga, tạm thôi. Uống gì mới được nhỉ? Dương Vi suy nghĩ mãi vẫn không ra. Cô định làm một bữa ăn thật đặc biệt để cảm ơn Hải Anh và nhằm kỉ niệm ngày Valentine đặc biệt này.

— Nhà anh có Baileys không?

— Em cũng biết uống rượu à? – Hải Anh không bắt ngờ. Hắn có thể dễ dàng đoán được nhưng muốn xác nhận lại một chút.

— Loại này nhẹ mà. Em rất thích. Trưa nay có thể uống một tí sau bữa trưa không?

— Lúc trước thì có. Nhưng vừa mới hết rồi. Để anh đi lấy thêm một chai.

Dương Vi vẫn tiếp tục lựa chọn một vài loại gia vị phù hợp. Cô đang suy nghĩ xem nên trang trí bàn ăn như thế nào cho phù hợp. Lãng mạn hay ấm cúng. Mỗi quan hệ của hai người bây giờ như thế nào nhỉ. Khá thân thiết, Dương Vi đoán như thế. Thật sự cô cũng muốn có một bữa trưa lãng mạn cùng hắn. Nhưng nếu như chỉ có một mình cô rung động thì sự lãng mạn này trở nên thật ngớ ngẩn. Thôi thì đành chọn ấm cúng vậy.

— Chúng ta lại gặp nhau.

Hoàng Ân bất ngờ xuất hiện phía sau khiến Dương Vi giật mình. Cô không ngờ mình và cậu ta có duyên như vậy. Đi đâu cũng gặp. Cô gật đầu chào rồi cũng không biết phải nói gì, đành tiếp tục công việc của mình.

— Hình như lần đầu chúng ta gặp nhau cũng tại siêu thị. – Hoàng Ân nhớ lại.

— Ừ, cũng gần hai tháng rồi.

Dương Vi thừa nhận. Ngoại trừ hai người kia thì Hoàng Ân là người bạn đầu tiên cô quen được khi trở về Việt Nam, rất đáng để chú ý. Hoàng Ân vừa định phát triển câu chuyện tình cờ gặp gỡ của bọn họ đi xa hơn thì liền im bặt khi thấy Hải Anh bước về phía này. Hắn nhìn lướt qua Hoàng Ân rồi bước tới đứng bên cạnh Dương Vi, đặt vào tay cô chai rượu màu đen. Đồng thời bỏ thêm một vài món hàng khác vào xe đẩy.

— Trưa nay sẽ tặng em một ly Baileys được pha chế đặc biệt.

Nhìn chai rượu trong tay, Dương Vi nở một nụ cười mãn nguyện. Hương vị tuyệt vời này, cô rất nhớ. Nhưng về ly Baileys Hải Anh vừa nhắc tới cô còn trông chờ hơn.

— Anh đã hứa rồi nhé.

Dương Vi đặt chai rượu vào trong xe đẩy. Lúc này cô vừa chợt nhớ ra mình đã bỏ quên Hoàng Ân. Cô cảm thấy vô cùng tội lỗi với cậu bạn cùng bàn này.

— Xin lỗi cậu, hôm nay tớ đi siêu thị chung với anh Hải Anh, đã đến lúc bọn tớ phải về rồi. Tạm biệt nhé.

Sau khi nhận ra lỗi lầm của bản thân. Dương Vi dùng một thái độ hết sức cẩn trọng để xin lỗi Hoàng Ân. Cô làm sao quên được ác cảm của cậu dành cho Hội học sinh, tốt nhất không nên để bọn họ tiếp xúc với nhau. Dương Vi rất nhanh chóng đẩy xe đi đến quầy tính tiền. Cô chẳng còn tâm trạng mua sắm gì nữa. Hải Anh mang đồ ra xe giúp cô, bọn họ rất nhanh trở về nhà.

Vừa về đến nhà, Dương Vi đã vào bếp bắt đầu công việc nấu ăn của mình. Bước đầu, cô sơ chế toàn bộ thực phẩm vừa mới mua để sang một bên bắt đầu phân chia ra từng phần cho từng món ăn.

Dương Vi bận rộn trong bếp, Hải Anh đứng ở gần đó nhìn đến ngây người. Cảm giác này, giống như một gia đình nhỏ. Rất hạnh phúc và bình yên.

— Em cần giúp gì không?

Hải Anh đứng bên cạnh Dương Vi nhìn cô thái từng loại thực phẩm rất nhanh và vô cùng đẹp mắt. Trong lòng hắn không khỏi tán thưởng và ngưỡng mộ.

— Hôm nay em nấu đãi anh một bữa nhé. Xem như là mừng lễ tình nhân đi. Vì vậy anh không cần giúp đâu.

— Vậy thì anh nên đi chuẩn bị ít quà đáp lại thôi.

Mang tất cả nguyên liệu hắn đã mua ở siêu thị sang một quầy bar nhỏ gần nơi Dương Vi đang nấu ăn, Hải Anh quyết định sẽ dùng những công thức đặc biệt mà hắn đã từng tìm hiểu trên mạng để pha chế cho cô một loại thức uống đặc biệt nào đó. Hải Anh lôi hết tất cả những gì hắn đã mua đặt lên bàn. Sữa chua,

kem vani, đường trắng, bánh trứng, bột cacao, sữa và một chai Baileys, một nguyên liệu không thể thiếu. Ngay khi vừa biết được Dương Vi thích uống loại rượu này hắn đã nghĩ ra hai loại thức uống để pha chế cho cô. Sau khi kiểm tra lại nguyên liệu một lần nữa, Hải Anh bắt tay vào làm.

Trong nhà bếp vào buổi trưa là một bức tranh vô cùng hài hoà và đẹp mắt. Cô gái bận rộn với công việc nấu ăn của mình. Mùi vị của thức ăn toả ra thơm phức. Thỉnh thoảng cô quay sang nhìn chàng trai đang tập trung trộn đều một hỗn hợp gồm sữa, kem và một ít rượu Baileys. Hương thơm ngọt ngào từ kem, socola và rượu sữa lan ra không khí đầy mê hoặc.

Khoảng một tiếng sau, Hải Anh đã hoàn thành xong 2 sản phẩm của mình, gồm có bốn phần. Hắn đem tất cả đặt vào tủ lạnh rồi đến giúp Dương Vi mang thức ăn ra bàn. Trên bàn là những món ăn được trang trí vô cùng đẹp mắt cùng với hương thơm vô cùng hấp dẫn. Hai người ngồi vào bàn ăn, cảm thấy xúc động. Cuối cùng bọn họ cũng không phải là những kẻ đáng thương thiếu thốn lương thực nữa.

Hải Anh đã từng nếm thử trù nghệ của Dương Vi một lần. Đó là bữa ăn khuya sau một đêm dài chiến đấu cùng bọn trộm. Vì thế hắn biết rõ khả năng của cô. Sau nhiều tuần, hắn vẫn còn nhớ như in hương vị của bữa khuya hôm đó. Luôn muốn được một lần thưởng thức lại. Bây giờ hắn có thể thoả mãn rồi.

— Em nấu ăn giỏi thật đấy.

— Nhà em chỉ có ba và anh trai. Em luôn muốn nấu cho họ những bữa cơm thật ngon vì thế nên luyện tập thật nhiều. Cuối cùng thì được như ngày hôm nay.

Bữa trưa kết thúc, Hải Anh kéo Dương Vi ra ngoài vườn. Đây là khu vườn tuyệt đẹp mà cô đã ấn tượng sâu sắc từ ngày đầu tiên bước vào biệt thự. Nhưng có lẽ vì quá bận rộn nên cô chưa hề vào xem lần nào. Hải Anh mang ra bốn li nước vô cùng đẹp mắt đặt lên chiếc bàn gỗ nhỏ. Hắn đẩy hai li về phía Dương Vi.

— Đây là Mousse Baileys và Chocolate and Baileys Milkshake. Em nếm thử xem. Dù đã thêm một vài nguyên liệu khác, nhưng hương vị đặc trưng của Baileys vẫn không bị mất đi đâu.

Dương Vi vui vẻ nếm thử. Hệt như lời Hải Anh đã nói, hương vị đặc trưng của Baileys không hề bị mất đi. Nó kết hợp cùng các loại nguyên liệu khác tạo nên một hương vị tuyệt vời. Vị ngọt của kem và sữa, nhưng vẫn có một vị đắng rất nhẹ của cacao. Tất cả tạo nên một hương vị tuyệt vời khiến Dương Vi mê mẩn.

— Oa, ngon quá. Anh từng học qua pha chế hả?

— Không có. Tự tìm hiểu trên mạng thôi. Hai li này là quà của anh. Valentine vui vẻ.

— Thanks anh. Valentine vui vẻ.

Cả ngày lễ tình nhân năm nay Dương Vi và Hải Anh đều ở cùng nhau. Sau khi nghỉ ngơi một lát sau buổi trưa. Đến chiều Hải Anh đề nghị Dương Vi cùng hắn đi biển một chuyến. Cả hai đi bằng đường cao tốc nên chỉ mất khoảng một tiếng đã đến nơi.

— Tại đây có một nhà hàng hải sản rất tuyệt. Đến đó ăn tối nhé? – Hải Anh vừa lái xe vừa hỏi ý kiến Dương Vi.

— Dạ. Vậy ăn xong chúng ta đi ngắm biển đêm được không?

— Tất nhiên là được.

...

Cho đến khi về đến nhà đã hơn 11 giờ đêm. Dương Vi chúc Hải Anh ngủ ngon rồi vào phòng. Cô thả mình xuống chiếc giường rộng lớn. Cô nhớ đến cả ngày hôm nay không khỏi kim được cảm xúc. Hồi hộp, hạnh phúc, mãn nguyện,...

Bỗng nhiên Dương Vi nhớ về người con trai kia. Cảm xúc liền trầm xuống. Cô nghĩ đến Shark, lặng lẽ hỏi: “Em đang rất hạnh phúc. Anh ở bên đó có hạnh phúc không?”

Hải Anh đứng bất động dưới vòi sen, để cho làn nước lạnh dội xuống xối xả. Hắn quyết định rồi. Tia rung động này, hắn sẽ không dập tắt, cứ để nó phát triển tự nhiên như vậy cũng tốt. Hắn sẽ không trốn tránh tình cảm của mình.

Hôm nay tâm trạng cả hai người rất tốt. Dù họ không hiểu rõ tình cảm của mình dành cho đối phương, cũng như không biết được suy nghĩ của người còn lại. Nhưng sâu trong nội tâm của hai người đều muốn những giây phút này kéo dài mãi mãi.

Valentine đầu tiên...

Bước vào rạp phim trước giờ chiếu 5 phút, Hà Trang nhìn các cặp đôi hạnh phúc xung quanh bỗng đứng thở dài. Cuối cùng thì bản thân cô mong muốn điều gì đây. Đi xem phim một mình vào ngày Valentine, một hành động điên rồ mà cô đã thực hiện, không thể nào rút lại được. Đã từng có một lúc nào đó, Hà Trang nghĩ rằng cô là một người không có cảm xúc. Việc đi xem phim ngày hôm nay là để cô tận hưởng cuộc sống của mình, tự biết tôn trọng bản thân. Nhưng cô nghĩ mình đã sai rồi. Thật ra cô cũng có cảm xúc, quá nhiều cảm xúc là khác. Nhìn những người yêu nhau tay trong tay trong lòng dấy lên một cảm giác chua xót khó diễn tả. Tại sao cũng là yêu, nhưng cô không bao giờ được như họ.

Nhìn những trailer phim khác quảng cáo trên màn hình, Hà Trang nhớ lại một số chuyện chỉ vừa mới xảy ra nhiều tháng trước mà cô ngỡ như đã qua nhiều năm. Cô cũng từng có bạn trai, họ cũng đã từng đi xem phim, nhưng đều đi cùng một nhóm bạn. Chưa bao giờ hai người có không gian riêng với nhau. Đi chơi vào những dịp lễ như thế này đối với cô là quá xa xỉ, người đó sẽ chẳng bao giờ đồng ý. Hà Trang âm thầm nhớ lại, đây chính là những điều buồn nhất mà cô luôn giấu kín trong lòng hay sao.

— Hôm nay cậu cũng đi xem phim một mình à?

Hà Trang nghe giọng nói quen thuộc bất ngờ quay sang thì đã thấy Gia Hưng ngồi bên cạnh mình. Hôm nay cậu mang mặc một bộ đồ đơn giản với áo thun đen và quần jean bạc màu, phối thêm đôi giày thể thao hàng hiệu. Mái tóc hơi dài được vuốt một ít keo để lộ gương mặt tuấn tú trông vô cùng cuốn hút.

— Ừ. Cậu đi với bạn gái hả?

— Tôi giống người có bạn gái lắm sao. Tôi cũng như cậu thôi.

Gia Hưng nhún vai, hơi cười. Nhưng Hà Trang bỗng nhiên suy nghĩ về nụ cười đó một chút, nếu cô không làm thì nụ cười đó không được tự nhiên cho lắm.

— Hôm nay tôi với cậu đi chung nhé? Dù sao chúng ta cũng không xa lạ lắm. – Gia Hưng đưa ra lời đề nghị trước khi bộ phim bắt đầu. Bỗng dưng cậu nghĩ rằng, có lẽ Valentine năm nay không phải đi một mình như kế hoạch lúc đầu.

— Ừ.

— À, ừ, cậu có muốn chúng ta... cư xử như một cặp không? Nhìn mọi người xung quanh tôi ghen tị chết đi mất.

Nghe thấy giọng nói có chút hờn dỗi của Gia Hưng. Hà Trang hơi mỉm cười. Đây mới đúng là cậu bạn cùng bàn của cô. Một người luôn vui vẻ và thân thiện, không mang một nỗi buồn nào.

— Tôi không thể xem đây là một lời đề nghị hợp tác không?

Bỗng nhiên Hà Trang muốn đùa Gia Hưng một chút. Nghe câu trả lời của cô bạn kể bên kèm theo ánh mắt thách thức, cậu nhướn mày đáp lại. Đưa tay trước mặt cô.

— Hợp tác vui vẻ.

— Hợp tác vui vẻ.

Hà Trang bắt tay Gia Hưng xem như “Đồng ý hợp tác” với cậu. Lúc này quảng cáo cũng vừa kết thúc. Phim bắt đầu chiếu.

Lần này Hà Trang ngoài việc tự thử thách cảm xúc của mình bằng việc xem phim một mình, lại còn kiểm tra tinh thần của mình qua việc chọn phim. Sau khi nhìn khung cảnh u ám rùng rợn trên màn hình, cô đã nghĩ rằng vài tiếng trước đầu óc cô có lẽ đã bị rối loạn trầm trọng mới chọn phim ma để xem. Ôi bây giờ chỉ nghe âm thanh thôi cô cũng thấy ớn lạnh rồi.

Trên màn hình là cảnh di tản của một nhóm học sinh cấp 1 ra khỏi vùng bị tấn công vào Thế Chiến Thứ 2 tại nước Anh. Cảnh tượng hoang tàn và đau thương sau một đợt ném bom của quân Đức xuống thành phố Luân Đôn dần dần hiện ra rõ ràng và chân thật. Người người lần lượt bước lên con tàu cũ. Đoàn tàu cứ thế chuyển bánh rời đi. Sau khi xuống tàu. Nhóm học sinh bắt đầu được đưa đến ngôi biệt thự ngoài đảo hoang để lánh nạn. Càng đến gần, không khí u ám và ma quái mỗi lúc một rõ.

Gia Hưng xem được một lúc liền nhìn sang bên cạnh xem “cô bạn gái hợp đồng” của cậu như thế nào rồi. Nhìn Hà Trang vừa xem vừa lấy tay bịt tay, mắt mở to hí hí để nhìn màn hình, Gia Hưng bật cười. Cảm thấy cô rất ngốc và có gì đó nhỏ bé.

— Cậu sợ à?

Cậu nói nhỏ vào tai cô khiến cô khẽ rùng mình. Hà Trang bất động một lát rồi khẽ gật đầu. Cô vốn không thích để lộ con người thật của mình cho người khác, bao gồm cả sự sợ hãi. Nhưng mà này giờ cô đã biểu hiện quá rõ ràng rồi nên không giấu được nữa. đành phải thừa nhận.

Nụ cười trên môi Gia Hưng ngày càng rõ rệt. Cậu vòng tay qua vai cô, kéo cô lại gần mình một chút. Tay còn lại nắm lấy tay cô. Hà Trang rời mắt khỏi màn hình ngạc nhiên nhìn Gia Hưng. Hành động này của cậu khiến cô phản ứng không kịp. Nhưng vừa nhớ ra “cậu bạn trai ngày Valentine” của mình bên cạnh cô lại không suy nghĩ nhiều nữa. Hành động này không có gì là không tốt. Tay của Gia Hưng rất ấm, giúp cô cảm thấy ấm áp và an tâm hơn rất nhiều.

— Tay của cậu lạnh nhỉ? - Gia Hưng lẩm bẩm.

— Lúc nào cũng vậy thôi.

— Đỡ sợ không?

— Đỡ. Cảm ơn.

Sau đó trong phim còn rất nhiều cảnh đau lòng và đáng sợ. Hà Trang nhiều lúc sợ muốn chết nhưng người con trai bên cạnh vẫn luôn trấn tĩnh cô kịp lúc.

Phim chuyển qua cảnh sinh hoạt lớp học bình thường. Không có chi tiết kinh dị nào nữa. Lúc này Hà Trang hơi mất tập trung rời mắt khỏi màn hình. Tay của Gia Hưng vẫn còn quàng qua vai cô. Hai người hơi dựa vào nhau. Khoảng cách rất gần. Hà Trang nhìn hiện thực trước mắt rồi nghĩ về quá khứ trước kia của mình. Trong lòng không khỏi so sánh.

Những gì Hà Trang mong ước trong một mối quan hệ là những hành động giống của Gia Hưng đang làm với cô. Đó là niềm ao ước, mộng mơ của tuổi nhỏ. Sẽ có một chàng trai yêu cô, quan tâm và chăm sóc cho cô.

Cuối cùng sau khi trải qua tình yêu một lần, cô chợt hiểu ra nhiều thứ. Người này chỉ tồn tại trong giấc mơ của cô thôi. Nhưng hình như lúc này giấc mơ của cô đang ở đây.

Hà Trang và Gia Hưng chỉ là bạn bè cùng lớp hay thân thiết hơn là bạn cùng bàn nhưng họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau. Cậu không thích ngồi cùng với người khác vì thấy họ quá phiền, còn cô lại là một người không thích nói chuyện. Nhưng vì hoàn cảnh đẩy đưa cho cả hai người bọ họ ngồi cùng một bàn. Đó là một sự kết hợp hoàn hảo.

Đến một người xa lạ như Gia Hưng còn có thể cho cô một vài hành động nhỏ nhưng ấm áp như vậy tại sao ngày trước bạn trai cô không như thế. Nhìn Gia Hưng, Hà Trang mang một cảm giác vui mừng và thỏa mãn. Thì ra giấc mơ của cô cũng không phải là không có thật. Người như thế vẫn tồn tại nhưng không đến lượt cô hưởng thôi. Vì thế bây giờ ngay khi còn có cơ hội, cô phải dùng cho đã.

Sau khi bộ phim kết thúc. Gia Hưng đề nghị xem thêm một phim nữa. Đây cũng là ý định ban đầu của Hà Trang nên cô nhanh chóng đồng ý.

— Quầy vé hơi đông. Để tôi chen vào mua cho. Cậu ngồi đây chờ đi.

— Ừ. Nhanh quay lại nhé.

Trong lúc chờ Gia Hưng, Hà Trang lấy điện thoại ra lên mạng như những lúc ngồi một mình trong đám đông mà cô vẫn thường làm. Một cách để khiến người ta bớt cảm thấy lạc lõng. Được một lúc thì có người gọi cô.

— Trang hả? Hôm nay cũng đến đây xem phim nữa à?

Trước mặt cô à một nhóm học sinh 5 người. Hà Trang nhanh chóng nhận ra bộ họ. Đây là nhóm bạn cũ thường đi xem phim cùng cô ở trường cũ. Vì thế trong nhóm này chắc chắn cũng sẽ có người đó. Hà Trang đoán không sai, ngày trước mỗi lần cô đi xem phim cùng bạn trai đều đi cùng nhóm này nên hôm nay cô dễ dàng nhìn thấy bạn trai cũ của mình đang đứng trong 5 người nhìn cô.

— Ừ. Sao hôm nay tụi bay lại lên tận rạp này để coi vậy? - Hà Trang vẫn nhớ thói quen xem phim của họ. Những người bạn này ít khi nào đi những rạp xa như nơi này nhưng không hiểu vì lý do gì hôm nay bọn họ lại gặp nhau ở đây.

— Lên đây xem thử một lần. Mà coi phim gì?

— Woman In Black.

— Trùng hợp thế. Nãy tụi tao cũng vừa xem phim đó xong. Tại sao lại không gặp nhỉ? Mà ngồi hàng nào?

— H14.

— Tụi tao ngồi ở hàng trên. Mà hôm nay mà đi với ai?

Hà Trang đang suy nghĩ lựa chọn thân phận gì phù hợp cho Gia Hưng thì cậu ta đã đứng ở phía sau từ lúc nào. Tay khoác lên vai cô rất tự nhiên hệt như trong rạp chiếu phim.

— Kingsman 3 tiếng nữa mới chiếu. Chúng ta đi ăn trưa đi. Cậu thích ăn món Nhật hay Hàn?

Nhìn thấy Gia Hưng, 5 người kia không khỏi bất ngờ. Với tính cách của Hà Trang mà bọn họ biết trước đó khả năng cô đi một mình là rất cao, đi với bạn cũng có thể nhưng đi với một người còn trai khiến bọn họ khá ngạc nhiên. Rồi bốn người trong nhóm không hẹn mà đồng lượt nhìn về phía người còn lại. Muốn biết biểu hiện của cậu ta về điều này. Nhưng đáp lại bọn họ chỉ là một gương mặt đầy khó chịu.

— Tụi bay nhìn cái gì? - Người đó nói.

— Không có gì.

—

— Thôi tao bận rồi. Tạm biệt.

Hà Trang chào tạm biệt 5 người kia xong liền quay sang nhìn Gia Hưng rồi suy nghĩ một lát.

— Món Nhật nhé. Lâu rồi không ăn lẩu băng chuyền.

— Ừ. Xuống Kichi Kichi ở lầu ba xem.

Hai người vừa đi xuống thang cuốn vừa nói chuyện. Gia Hưng vẫn nghe Hà Trang bình luận về bộ phim, một tay cậu kéo chiếc balo của cô ra rồi mang lên vai.

— Không muốn cậu mang nặng thôi. Kể tiếp đi. Tại sao cậu lại thấy tên Harry đó đẹp trai nhỉ? Tôi thấy anh ta cũng bình thường thôi.

— Con trai các cậu thì làm sao biết được chứ.

Hà Trang chống cằm, dùng ống hút khuấy khuấy li nước ngọt, ánh mắt buồn chán nhìn lên băng chuyền chứa các khay đồ ăn đang chuyển động.

— Những người khi này là bạn cậu à? - Gia Hưng hươ tay trước mặt Hà Trang kéo cô về thực tại.

— Ừ. Bạn ở trường cũ. Xin lỗi cậu. Tính tôi không thích giới thiệu bạn cũ với bạn mới lắm. Nói những câu “Đây là A, bạn mới của mình. Còn đây là B, bạn cũ...” bỗng dưng thấy ngượng miệng nói không được.

Gia Hưng nghe cô giải thích cũng âm thầm hiểu thêm một phần tính cách của Hà Trang. Nhưng cậu cũng ghi nhận được thêm một điều nữa. Đây là câu dài nhất cô nói với cậu.

— Với lại trong đó còn có bạn trai cũ của tôi. Tôi không thấy thoải mái lắm.

— À, ra là vậy. Thế hôm nay tại sao cậu lại đi xem phim một mình?

Nhân viên mang lên hai nồi nước lẩu đặt vào vị trí phía trước hai người.

Gia Hưng giúp cô điều chỉnh nhiệt độ bếp thích hợp. Hà Trang với tay lên băng chuyền lấy một vài đĩa thức ăn rồi ngồi chờ nước lẩu sôi lên. Ánh mắt cô bỗng dưng trở nên âm trầm.

— Tôi chỉ đang tự thử thách bản thân. Tôi nghĩ rằng mình đủ thoải mái và mạnh mẽ để hài lòng với cuộc sống độc thân này. Nhưng có lẽ tôi đã nhầm rồi. Có quá nhiều cảm xúc.

— Cậu còn thích cậu ta à?

Nghe thấy câu hỏi của Gia Hưng, Hà Trang hơi nhếch môi. Cô không trả lời ngay. Lặng lẽ thả vài món vào nồi lẩu đang sôi, cô còn tốt bụng bỏ vào nồi lẩu của Gia Hưng một vài món khác rồi thần người nhìn đồ ăn đang chín dần trong hai nồi nước sôi.

— Tôi sẽ không bao giờ còn tình cảm với người không quan tâm tôi. Cũng không thể nào thích người cười nhạo và không tin tưởng tôi. Tôi có những quy tắc của riêng mình. Sẽ không có ai là ngoại lệ cả.

— Cậu còn buồn không?

Gia Hưng giảm nhỏ lửa bên bếp của Hà Trang xuống rồi múc ra chén cho cô một ít. Cậu nắm lấy tay cô bạn ngồi bên cạnh đang đặt dưới bàn, siết nhẹ. Bàn tay ấy, vẫn lạnh lẽo như trước.

Hà Trang khẽ lắc đầu. Hơi mím môi.

— Tôi không buồn. Lại còn cảm thấy mình rất dũng cảm khi đưa ra quyết định kết thúc mối quan hệ mà mình không còn cảm thấy hạnh phúc. Nhưng mà khi tôi nhìn vào người khác, tôi luôn tự hỏi tại sao mình không được giống như họ.

Im lặng một lúc rồi Gia Hưng lên tiếng.

— Vậy hôm nay tôi bù đắp cho cậu nhé. Valentine mà, vui lên nào.

— Ừ. Cảm ơn cậu.

Hà Trang mỉm cười. Bắt đầu ăn trưa. Thỉnh thoảng cô gấp thức ăn bỏ vào chén Gia Hưng. Bữa trưa diễn ra khá vui vẻ.

Sau khi ăn trưa xong hai người lại xem tiếp một phim nữa. Vì lần này là phim hành động xen lẫn hài hước nên Hà Trang cũng không còn cảm thấy sợ mà rất vui vẻ xem phim. Khi bộ phim kết thúc đã gần 8 giờ tối.

— Uống cafe không?

— Ừ. Uống.

Gia Hưng kéo Hà Trang vào cửa hàng Coffee Bean and Tea Leaf trong trung tâm mua sắm.

— Latte ở đây là ngon nhất. - Gia Hưng chỉ lên Menu trên tường nói.

— Pure Vanilla Ice Blended vô cùng tuyệt vời.

Sau lời của Hà Trang, cả hai cùng bật cười. Thì ra nơi này đều là cửa hàng quen thuộc của cả hai người.

— Cậu thích Chicago Cheese Cake không? - Hà Trang nhìn vào tủ đựng bánh ngọt quay sang hỏi Gia Hưng.

— Có. Cậu cũng vậy à?

— Ừ. Thích lắm luôn là khác.

Gia Hưng cười cười rồi gọi thức uống và bánh ngọt ở quầy. Cả hai chọn một bàn ở ngoài trời, ngay gần một quảng trường lớn đầy gió.

— Lí do cậu đi xem phim một mình là gì? - Hà Trang xoay xoay miếng gỗ nhỏ đánh số nhận thức uống, rồi hỏi Gia Hưng.

— Tôi muốn nhớ lại xem Valentine năm ngoái mình làm gì.

— Cậu nhớ được chưa?

— Làm sao quên được chứ. Một thằng ngốc nhìn bạn gái mình đi theo người khác giàu có. Một cảm giác khó quên.

— Cậu...

— Tôi biết cậu không giỏi an ủi người khác nên không cần cố gắng. Tôi cũng không còn cảm xúc gì nhiều. Đôi lúc suy nghĩ hơi cực đoan, nghĩ tất cả con gái trên đời này đều thích những người giàu có. Tất nhiên không tính cậu và Dương Vi.

Gia đình Gia Hưng cũng được xem là khá giàu có. Nhưng cô gái kia lại đi theo người giàu có hơn. Như thế là yêu cầu của cô ta quá cao rồi.

— Trang này, tôi biết cậu nghĩ gì đấy. Thật ra khi đó cô ta chẳng biết gì về gia đình tôi cả. Chúng tôi tham gia cùng một câu lạc bộ từ thiện. Khi đó tôi thuê tạm một căn phòng trọ sinh viên xập xệ để ở cho dễ đi lại với nơi hoạt động từ thiện. Và hình ảnh đó có bao nhiêu thảm hại chắc cậu cũng tưởng tượng ra. Cũng nhờ nó tôi biết thêm nhiều điều.

Gia Hưng thưởng thức li Latte mà phục vụ vừa mang lên. Cảm nhận hương vị quen thuộc, cậu cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Hà Trang dùng ống hút lấy một ít kem sữa ở lớp trên li Ice Blended của mình để thưởng thức.

— Không biết những cô gái khác nghĩ thế nào về trai giàu trai nghèo. Nhưng tôi chỉ có một khái niệm. Là “môn đăng hộ đối”. Khi hai người ở ngang hàng trong xã hội sẽ dễ sống cùng nhau hơn.

Nhìn vệt kem còn sót lại nơi khóe môi Hà Trang, Gia Hưng vươn người về phía trước lau cho cô. Khi ngón tay vừa chạm vào đôi môi kia, cả người cậu như bị giật điện. Tim đập loạn vài nhịp. Gia Hưng rút tay về, nhìn đôi mắt đen láy đang mở to nhìn mình tim còn đập nhanh hơn nữa.

Hai người cứ bốn mắt nhìn nhau như thế cho đến khi điện thoại rung cậu mới giật mình. Gia Hưng nhìn tin nhắn từ tổng đài mà trước nay cậu luôn căm ghét bỗng dưng biết ơn vô cùng. Nếu không có tin nhắn đó không biết bọn họ sẽ như thế cho đến bao giờ.

— 9 giờ, cũng trễ rồi. Tôi đưa cậu về nhé.

— Ừ.

Một lát sau, xe hơi riêng của nhà Gia Hưng tới đón bọn họ. Một lát sau, xe dừng dưới chung cư nơi Hà Trang đang sống.

— Thứ hai gặp lại.

— Về cẩn thận. Ngủ ngon. - Hà Trang vẫy tay chào Gia Hưng. Nở một nụ cười thật tươi mà ít khi nào cô để cho người khác nhìn thấy.

— Ngủ ngon. Tạm biệt.

Gia Hưng ngồi trong xe nhìn Hà Trang đi vào trong tòa nhà rồi mới để tài xế quay xe ra về. Trong đầu cậu vẫn chưa quên cảm giác kì lạ lúc này.

17. Chương 15: Nỗi Buồn Của Ba

Bước vào văn phòng chủ tịch, nụ cười của Hoàng Đăng không còn nữa. Thay vào đó là vẻ mặt bất cần và nổi loạn của một cậu con trai mới lớn. Mái tóc màu nâu đỏ được vuốt keo toàn bộ, bên tai trái đeo một chiếc khuyên hình đầu lâu nổi bật, cổ tình để lộ một hình xăm ngay cánh tay. Thậm chí còn có mùi thuốc lá phảng phất trong không khí. Bây giờ trông anh không khác nào một công tử nhà giàu ăn chơi trác táng.

Hoàng Đăng bước đến ngồi đối diện người đàn ông mặc vest đen đang nhú mồm nhìn cậu không hài lòng.

— Hôm nay ba gọi con đến có việc gì không?

— Martin, tại sao con lại như thế này hả? - Người đàn ông trung niên quát lên sau khi nhìn vẻ ngoài của con trai mình.

— Thưa ngài Justin William, chẳng phải ngài đã từng dạy “con người ai cũng có lúc thay đổi” sao? Con trai ngài đang thực hiện lời dạy của ngài năm xưa thôi.

Hoàng Đăng khoanh tay trước ngực, nhìn ba mình bằng ánh mắt thờ ơ, đôi môi khê cong thành một nụ cười đầy mỉa mai, châm biếm. Anh vẫn không thể nào quên được ngày hôm đó, ngày ba anh đã mặc kệ cảm xúc của anh để tái hôn cùng bà ta. Ngày ông đã “dạy” anh câu nói này.

— Con...

— Ba tìm con có việc gì? - Hoàng Đăng nhắc lại câu hỏi.

Justin William day day huyết thái dương. Trên gương mặt của người đàn ông trung niên đã xuất hiện sự mệt mỏi và bất lực khiến ông dường như già đi thêm nhiều tuổi.

— Tại sao con lại đuổi học Susan? Con làm anh trai kiểu gì vậy?

— Bà ta không phải là mẹ con. Cô ta cũng không phải em gái con. - Hoàng Đăng dùng một giọng nói bình thường nhất có thể để nhắc đến vấn đề này. Trong đôi mắt kia bùng bùng lửa giận.

— Đến bây giờ con vẫn không chịu chấp nhận sao?

— Con sẽ không bao giờ chấp nhận. Chuyện của cô ta. Con đuổi học là vì nội quy. Ba nghĩ tự nhiên mà con đuổi học nó? Ba cần con đưa chứng cứ nó vu khống hãm hại người ta như thế nào không? Ba muốn biết tên tuổi của mình bị nó biến thành công cụ uy hiếp người khác ra sao không? Con chỉ làm nhiệm vụ của một hiệu trưởng thôi.

— Con còn nhớ mình là hiệu trưởng sao?

Nhìn đứa con trai ngổ ngáo của mình, Justin William không khỏi lắc đầu. Đã từ bao giờ ông không thể nào hiểu rõ con của mình nữa. Hoàng Đăng gác hai chân lên bàn, dựa hẳn người vào ghế sofa.

— Tất nhiên con còn nhớ. Nhưng chẳng phải là mọi chuyện vẫn ổn đó sao.

— Vũ Hải Anh, người thừa kế tập đoàn Zel. Hàn Minh Vũ, con trai viện trưởng bệnh viện quốc tế Đông Anh. Nguyễn Gia Huy, Nguyễn Gia Hưng, con trai nhà họ Nguyễn. Bốn người bọn họ mới là những người quản lý trường học, không phải con.

— Bọn họ dưới quyền của con.

Đối lập với thái độ giận dữ của ba mình, Hoàng Đăng vẫn ung dung nhắm mắt khê ngân nga một điệu nhạc yêu thích. Justin William rời khỏi ghế sofa, ông bước về bàn làm việc của mình uống tiếp li trà đã nguội để bình tĩnh lại. Ngồi xuống bàn làm việc, ông lại tiếp tục đọc đồng hồ tài liệu trên bàn nhưng vẫn không quên nhắc nhở Hoàng Đăng.

— Nếu không về Việt Nam quản lý ngôi trường đó. Đừng trách ba.

Nhận lời uy hiếp từ ba mình, Hoàng Đăng siết chặt nắm đấm. Lần nào cũng vậy, ông sẽ luôn lấy việc du học ở Anh Quốc ra uy hiếp anh. Hoàng Đăng đã sắp lấy được bằng Tiến Sĩ, không thể bị cắt ngang nửa chừng nên đành nhượng bộ.

— Lễ hội cuối năm học con sẽ về một chuyến. Máy bay sẽ cất cánh trong vòng 1 tiếng nữa. Con phải đi trước. Chào ba.

Cánh cửa màu đen lạnh lùng đóng sập trước mắt. Bỏ lại một mình ông đơn độc trong căn phòng rộng lớn. Justin William kéo ngăn tủ bên trái, lấy ra một khung hình đã cũ. Bức hình này được chụp nhiều năm về trước. Nó thu trọn vẹn khoảnh khắc hạnh phúc của một gia đình bốn người đang quây quần bên lò sưởi trong một căn nhà gỗ nhỏ. Đó là một đôi vợ chồng trẻ ngồi cạnh nhau nhìn hai đứa bé một trai một gái đang chơi đùa. Đã từng có một gia đình đầy đủ và hạnh phúc như thế trong quá khứ.

Justin William lau đi giọt nước trên khóe mắt. Từng ngón tay khô ráp vuốt nhẹ lên tấm kính thủy tinh vô cùng cẩn thận như sợ sẽ làm hỏng nó, phá vỡ những giây phút ấm áp ngày xưa. Tay ông dừng lại ở gương mặt người phụ nữ, lặng lẽ chạm vào gương mặt xinh đẹp quý phái trong ảnh. Nước mắt lại một lần nữa rơi xuống.

— Bây giờ em như thế nào rồi? Có ổn không? Còn con gái chúng ta nữa. Mọi chuyện... sắp kết thúc rồi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên bất ngờ khiến Justin William giật mình. Ông cất khung hình vào ngăn tủ, dùng một ít giấy tờ che phủ ở phía trên rồi nghe điện thoại.

— Hôm nay rảnh không? - Đầu dây bên kia cất tiếng.

— Simon?

— Ừ.

Nhận được câu trả lời từ người nợ khiến Justin Willam vui vẻ hơn một chút. Tâm trạng ông hoàn toàn thả lỏng.

— Sang lâu chưa?

— Vài tienv trước. Lần này tôi đi một mình. Còn vợ lo quần hai thằng nhóc nên ở lại Canada, không đi cùng. Tối nay rảnh không? Đi uống nhé.

— Quán cũ. 8h.

— OK.

...

Buổi tối Justin William đến một quán rượu yên tĩnh rồi đi lên phòng riêng ở lầu 2. Ông bước vào trong gọi sẵn 1 chai rượu rồi đuổi phục vụ ra ngoài, ngồi chờ bạn mình. Khoảng chừng 5 phút sau có tiếng mở cửa. Ông nhìn bạn mình bước vào phòng.

— Nhìn sắc mặt anh không được tốt lắm. Con trai lại chống đối nữa à?

— Ừ. Tôi không trách nó vì tôi mới là người có lỗi. Nhưng tôi sợ nó sẽ đi sai đường. - Justin Willam thở dài một hơi rồi mở chai rượu rót vào hai ly. Đẩy sang cho bạn mình bên cạnh. - Simon. Tôi thật ghen tị với cậu. Có một cô con gái ngoan, hai đứa con trai luôn nghe lời. Cậu dường như có tất cả những gì mà tôi ao ước.

— Hai thằng nhóc suốt ngày gây nhau. Tôi phân xử không nổi. Khá nhức đầu.

Người đàn ông tên Simon lắc đầu cười trừ. Cầm li rượu lên chạm vào li của bạn mình rồi cả hai cùng uống cạn. Justin Willam lại tiếp tục rót rượu.

— Bọn họ đã tìm ra đầy đủ chứng cứ chưa?

— Rồi. Muốn nghe thử không? - Simon xoay xoay li rượu trong tay rồi nhìn sang bạn mình. Nhanh chóng nhận được một cái gật đầu.

— Đường dây buôn người qua biên giới. Như những gì cậu đã biết. Cô ta giải nghệ từ nhiều năm trước, nhưng vì trốn chạy nên mới tiếp cận cậu để tạo ra một thân phận hoàn toàn mới, đường dây buôn người này chỉ để cô ta kiếm tiền tiêu vặt thôi chứ không mang quy mô lớn như ngày xưa. Chứng cứ cũng đã được

tìm thấy đầy đủ. Bây giờ bọn họ cần thời gian tiếp cận và phá đường giây đó. Đồng thời dàn cảnh để tóm gọn cô ta.

— Bao giờ thì mọi chuyện mới có thể kết thúc?

— Có lẽ gần 5 tháng nữa.

Justin William siết chặt li rượu. Giọng nói trở nên lạnh lùng nhưng đầy đau khổ.

— Bọn họ phải trả lại công bằng cho gia đình tôi. Vợ tôi đã qua đời, con gái thì bị mất tích nhiều năm không rõ. Bây giờ đến con trai tôi cũng sắp đoạn tuyệt quan hệ với tôi. Tôi đã mất hết tất cả rồi. Tại sao mọi chuyện vẫn chưa kết thúc?

Simon trầm mặc một lúc lâu, không lên tiếng. Ông chỉ vỗ vai bạn mình. Hơn ai hết ông hiểu rõ Justin đau khổ như thế nào.

Thời còn trẻ hai người cùng sát cánh bên nhau qua những nhiệm vụ của tổ chức. Đến năm 29 tuổi thì cùng nhau rời khỏi những ngày tháng sống trong nguy hiểm. Họ bắt đầu kinh doanh để bắt đầu cuộc sống mới. Rồi hai người tìm được hạnh phúc với một gia đình nhỏ.

Nhưng rồi tổ chức vẫn không buông tha cho họ. Vẫn còn một nhiệm vụ cuối cùng mà cả hai phải thực hiện. Thế nhưng nhiệm vụ cuối cùng này lấy đi quá nhiều thứ của Justin William. Nó kéo dài gần 10 năm và vẫn chưa kết thúc.

18. Chương 16: Ghen?

Giữa đường cao tốc vắng vẻ chiếc BMW màu đen lao như tên bắn về phía trước. Hải Anh hạ cửa kính xe, để gió thổi vào trong với hy vọng giúp cho hần mau chóng quên đi những chuyện không vui.

Hải Anh không biết tâm trạng lúc này của mình là gì. Tức giận, lo lắng, bất an? Cái nào hần cũng có. Hần không chỉ tức giận mà như muốn điên lên. Nhưng những hình ảnh đáng chết kia cứ lượn lờ trong đầu.

Buổi chiều khi tan học, Hải Anh không thấy Dương Vi liền đi tìm cô khắp nơi. Hần sợ cô lại bị người ta hãm hại như lần trước. Cuối cùng hần cũng tìm thấy cô ở vườn hoa của trường. Nhưng bên cạnh Dương Vi lúc này lại là Hoàng Ân. Hải Anh nhận ra người này, một thằng nhóc nào đó luôn bám theo Dương Vi.

Theo như trí nhớ của Hải Anh thì “thằng nhóc đó” ngồi rất gần Dương Vi, ánh mắt “nó” nhìn cô không bình thường. Rồi bỗng nhiên “nó” rút một bó hoa hồng ra đưa cho cô còn tặng thêm vài lời.

— Tổ thích cậu. Cậu... làm bạn gái tổ được không?

Từng câu từng chữ rõ ràng mạch lạc dội vào tai Hải Anh như một cú đấm đầy đau đớn. Hần không còn đủ bình tĩnh để tiếp tục lắng nghe nữa mà nhanh chóng quay lưng rời đi. Sau đó thì hần lại cảm thấy hối hận. Câu trả lời của Dương Vi hần còn chưa rõ mà đã vội vàng rời khỏi.

Vì tinh thần liên tục chịu nhiều dả kích nên tâm trạng Hải Anh không được tốt. Hần cần đi đâu đó để ổn định tâm trạng của mình. Bỗng dưng hần hoảng sợ nghĩ, có khi nào Dương Vi sẽ đồng ý làm bạn gái của “thằng nhóc kia”? Nghĩ đến đây, Hải Anh càng đạp mạnh chân ga, chiếc xe đột ngột tăng tốc, lao về phía trước với tốc độ kinh hồn.

Két!

Hải Anh thắng gấp. Phía trước là đèn đỏ mà hần không nhìn thấy cứ thế mà lao vun vút về phía trước. Nhìn những chiếc xe tải lớn đi qua trước mắt, Hải Anh thoáng rung mình. Với tốc độ lúc này thì khi xảy ra va chạm sẽ tan xác. Chỉ chậm một giây nữa thì hần đã tiêu rồi.

Nhận ra tâm trạng mình không phù hợp lái xe, Hải Anh điều khiển xe với tốc độ vừa phải rồi tìm một nơi để tắt máy. Hắn tắt máy, ngồi ở trong xe để suy nghĩ là mọi thứ. Nhưng chỉ vừa nghĩ đến người khác tỏ tình với Dương Vi là Hải Anh lại phát điên.

Hắn gục đầu xuống vô lăng. Hắn ghét cảm giác này. Giống như khi sắp bị mất đi một thứ gì đó quan trọng nhưng lại vô cùng bất lực khi cảm thấy mình không có lý do gì để giữ nó lại bên mình. Lúc này Hải Anh đang cảm thấy bất an vô cùng, chỉ âm thầm cầu nguyện Dương Vi không đồng ý.

Điện thoại đã rung rất lâu nhưng cho đến lúc này Hải Anh mới để ý. Hắn nhìn dãy số lạ trên màn hình một lúc rồi cũng nghe máy.

— Hải Anh ơi là Hải Anh. Tại sao cậu không trả lời Skype? Cậu có biết cước điện thoại đắt lắm không? Tôi đã phải cân nhắc rất lâu mới gọi cho cậu đấy.

Đầu dây bên kia than thở. Hải Anh nghe thấy giọng nói khỏ sở kia thì khóe môi hơi cong. Hắn có thể dễ dàng tưởng tượng ra bộ mặt nhăn nhó và mái tóc màu nâu đỏ vì vò rối vì buồn bực ở đầu dây bên kia.

— Tôi xin lỗi. Nếu anh đã không tiếc tiền gọi sang đây thì chắc hẳn có chuyện quan trọng cần thông báo.

— Ai bảo cậu tôi không tiếc? Nhưng mà chuyện quan trọng không thể chậm trễ được. Cậu mau vào check mail đi. Tôi có gửi cho cậu một file kế hoạch chi tiết để tổ chức ngày lễ hội cuối năm. Chỉ cần làm theo những gì tôi soạn là được. À lần này tôi sẽ về Việt Nam. Trước lễ hội 2 ngày. Tiện thể bảo Gia Hưng trả lời Skype của tôi luôn đi. Bốn người các cậu dạo này liên lạc còn khó hơn người nổi tiếng.

— Được rồi. Còn gì nữa không?

— Không. Nhắc nhở các cậu thôi. Khi gặp ở trường phải gọi tôi là thầy. Vậy nhé. Bye!

— Chào anh.

Hải Anh vừa tắt cuộc gọi thì lại có người khác gọi đến. Lần nà khi nhìn tên người gọi hắn đã nghe máy ngay lập tức.

— Anh đang ở đâu vậy? Sao giờ này anh chưa về?

— Nửa tiếng sau anh về.

Nghe thấy giọng Dương Vi bỗng nhiên Hải Anh cảm thấy vui vẻ hẳn. Hắn nhớ lời vị hiệu trưởng kia nhắn cho Gia Hưng một tin rồi khởi động lại xe, quay về nhà.

Vừa về đến nhà, Hải Anh đã gặp Dương Vi đang ngồi xem phim ở phòng khách. Hắn để balo qua một bên rồi ngồi xuống cạnh cô.

— Sao em xem phim một mình vậy? Minh Vũ đâu?

— Anh ta lại đi hẹn hò rồi. Em ở nhà chán muốn chết. Anh đi đâu cả buổi chiều vậy?

Hải Anh cố gắng tìm kiếm một manh mối nào đó qua những lời nói của Dương Vi. Nhưng cuối cùng thì hắn vẫn không thể nào đoán được cô đã đồng ý hay từ chối lời tỏ tình kia.

— Anh bận việc. - Có chết Hải anh cũng không thú nhận vì thấy người ta tỏ tình với cô mới bỏ đi.

Dương Vi gật gật đầu rồi tiếp tục xem phim. Hải Anh ngồi đó im lặng quan sát từng biểu cảm của cô đồng thời cẩn thận suy nghĩ để lựa lời hỏi cô.

— À lúc chiều anh đi ngang qua vườn hoa thấy em và cậu bạn cùng lớp tặng hoa cho em. Có dịp gì vậy?

Khi lời nói vừa kết thúc Hải Anh chỉ muốn rút lại những lời vừa thốt ra nhưng đã quá trễ. Hắn chợt nhận ra câu hỏi này quá lộ liễu và nghe rất kì lạ. Không thể nào chấp nhận được.

— Có một tí chuyện nhỏ. Nhưng em giải quyết xong rồi.

Giải quyết xong rồi? Vậy là Dương Vi đã đồng ý? Hải Anh cảm thấy mọi thứ xung quanh tối sầm trước mắt.

— Em không có kinh nghiệm mấy chuyện này lắm nên đang lo lắng liệu những lời em nói có làm người ta tổn thương hay không. Nhưng mà phải vậy thôi.

— Tổn thương?

— Cậu ta... à... ừ... phải nói làm sao nhỉ. Cậu ta tỏ tình với em. Nhưng em đã từ chối. Em không có tình cảm với cậu ta.

Nhận được câu trả lời như ý muốn, tâm trạng Hải Anh vô cùng vui vẻ. Lúc này ai đó mới đủ tỉnh táo để phân tích toàn bộ quá trình thay đổi cảm xúc của mình từ buổi chiều cho đến bây giờ. Hẳn chợt nhận ra một điều. Chẳng lẽ hắn ghen sao?

...

Nhận được tin nhắn của Hải Anh, Gia Hưng vẽ thêm một vài nét cuối cùng vào bức tranh trên giá vẽ. Sau đó cậu buông bút rồi đến bên laptop đăng nhập vào Skype. Phía sau là một bức tranh vẽ chì đen trắng. Trong tranh là hình ảnh một cô gái với mái tóc ngắn ngang vai, đôi mắt đen lầy đang mở to đầy ngạc nhiên, khóe môi còn sót một ít kem.

“Tại lễ hội cuối năm sẽ có một vở kịch. Tôi vẫn còn rất ấn tượng với vở kịch do cậu làm đạo diễn một năm trước vì thế lần này cậu tiếp tục công việc đạo diễn của mình đi. Còn biên kịch là người tôi chọn. Sáng mai lúc 9 giờ đến phòng tập của câu lạc bộ kịch để gặp người đó. Hy vọng hai người có thể tạo ra một vở kịch ấn tượng. Tôi tin tưởng cậu.”

Sáng hôm sau lúc 9 giờ Gia Hưng đến phòng tập như tin nhắn đã nhắc nhở. Cậu bước vào căn phòng tối tăm không một bóng người. Vài phút sau đèn trong phòng được bật sáng toàn bộ. Gia Hưng hơi bất ngờ, mắt tạm thời chưa thích nghi với ánh sáng nên hơi nheo mắt. Cậu quay lại nhìn người vừa bước vào. Không khỏi sững sờ vài giây. Người kia nhìn thấy Gia Hưng cũng nhìn cậu đầy bất ngờ.

— Là cậu? - Cả hai đồng thanh lên tiếng.

Gia Hưng bật cười khi nghe thấy giọng nói đồng thanh của hai người. Người mới đến cũng mỉm cười theo.

Hai người ngồi cạnh nhau trên sân khấu. Gia Hưng trong lòng vô cùng vui vẻ nhìn sang người ngồi cạnh.

— Không ngờ cậu là biên kịch do thầy hiệu trưởng chọn đó Hà Trang.

— Tôi cũng không nghĩ cậu là đạo diễn của vở kịch lần này đâu. - Hà Trang cười, nháy mắt với Gia Hưng.

— Vậy thì... Hợp tác vui vẻ.

Gia Hưng đưa tay ra phía trước. Một khung cảnh hết sức quen thuộc với cả hai. Hà Trang đưa tay ra bắt tay cậu, khẽ nói.

— Hợp tác vui vẻ. Một lần nữa.

19. Chương Câu Chuyện Nhỏ Số 2: Có Một Tình Yêu Như Thế

Lần đầu tiên tôi gặp em là buổi offline của Hội yêu nhiếp ảnh. Đó là một cô bé khoảng 16 tuổi với mái tóc ngắn rũ xuống che khuất đi một nửa gương mặt. Em mặc một chiếc áo sơ mi jean bạc màu cùng với quần short màu đen và một đôi giày Nike Jordan cỡ lớn, thoạt nhìn rất quậy phá.

Lúc đầu tôi không để ý em nhiều lắm, chỉ tập trung quan sát cách bài trí đặc biệt của quán Cafe và tranh thủ chụp một vài bức ảnh để lưu lại những góc hình đẹp. Cho đến khi tôi nhìn thấy em qua tôi nhìn thấy hình ảnh em phản chiếu qua màn hình tối đen của chiếc máy ảnh mà tôi vừa tắt, từ giây phút đó tôi bắt đầu để ý sự tồn tại của em.

— Sao vậy, em muốn hỏi gì à?

Thấy tôi hỏi lại, em giật mình nhìn tôi lắc đầu nguầy nguậy.

— Không, không có. Anh chụp tiếp đi. Em chỉ nhìn một chút. Không làm phiền anh.

Rồi em cứ tiếp tục quan sát tôi như vậy. Rất lâu về sau, tôi vô tình biết được em là một người rất thích quan sát sau đó tự mình làm theo. Không thích hỏi người khác.

Trong những buổi offline sau đó, tôi vẫn gặp em với hình ảnh như thế. Một cô bé ít nói, không thích trao đổi với mọi người xung quanh. Em chỉ âm thầm quan sát, lặng lẽ học hỏi rồi tự mình làm theo. Những lúc thất bại hay có chỗ nào không hiểu, chân mày khẽ nhăn rồi lại lên mạng tìm hiểu. Cứ như thế, ánh mắt tôi đã dần dần nhìn về em, không thể nào rời mắt.

Trong nhóm mọi người đều gọi em là Selina, thành viên nhỏ tuổi nhất vừa mới gia nhập không lâu. Tuy rằng kinh nghiệm của em không nhiều nhưng sự tiến bộ của em qua từng bức ảnh ai cũng nhận ra được.

Cuối cùng sau một thời gian âm thầm quan sát từ xa, tôi cũng quyết định thử bắt chuyện một lần. Nhưng chỉ là nói chuyện qua mạng, hơn nữa lại còn qua một tài khoản ảo.

Qua nhiều ngày chat cùng nhau, tôi nhận ra em dễ nói chuyện hơn ngoài đời. Vì thế cuộc trò chuyện giữa chúng tôi ngày một nhiều hơn. Khi đã thân thiết hơn tôi bắt đầu hướng dẫn cho em một vài kinh nghiệm của mình. Sau những lần đó em đều gửi một vài bức để tôi nhận xét. Selina thích chụp cảnh, nhất là những khoảng trời rộng lớn, những cánh đồng đầy gió và cả những ánh hoàng hôn cuối ngày.

Kể từ đó khoảng cách giữa chúng tôi rút ngắn ngày qua ngày. Ngoài vấn đề nhiếp ảnh, tôi dần dần bước vào cuộc sống của em. Những câu chuyện em trải qua hàng ngày, một cảm xúc cô đơn bất chợt,... em đều kể tôi nghe. Như một người bạn thân mà em tin tưởng nhất. Em đã từng nói như thế. Ừ là bạn.

Tôi đã từng có ý định nói chuyện với em ngoài đời tại các buổi offline nhưng vào một lần nọ, trong lúc chat em đã chia sẻ: “Em có thể nói chuyện với anh thoải mái bởi vì anh không biết em ngoài đời...” Kể từ giây phút đó, tôi mãi mãi sống với tên JK.

Nhìn em có bạn trai. Nhìn em vui, nhìn em buồn, nhìn em khóc. Rồi nhìn em chia tay. Nhìn em trở nên lạnh lùng và cô độc hơn trước. Tôi chứng kiến sự thay đổi của em từng giây từng phút không khỏi cảm thấy xót xa trong lòng. Em ngày càng ít nói hơn trước, đáy mắt cũng không còn ý cười. Đôi mắt đen láy kia từ lúc nào đã trở nên lạnh lùng và thờ ơ với mọi thứ xung quanh. Selina mà tôi từng quen biết đã không còn nữa.

Không bao lâu sau tôi và em đã có cơ hội tiếp xúc ở ngoài đời thật. Sau đó tôi cùng em đi chụp cảnh ở ngoại ô suốt một ngày. Đó là những giây phút vui vẻ nhất mà tôi sẽ không bao giờ quên.

Tôi vẫn luôn hy vọng mình sẽ là người mang đến nụ cười cho em, kéo em ra khỏi sự bi quan và bế tắc của hiện tại. Nhưng rồi tôi chợt nhận ra có lẽ tôi không phải là người em cần.

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy Selina cười. Một vài nụ cười hiếm hoi trong một buổi chiều, đó là nụ cười chân thật và ấm áp nhất mà tôi từng nhìn thấy.

Vào ngày Valentine. Tôi đã nhìn thấy em cười.

Những nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng, vô cùng xinh đẹp. Bên cạnh người con trai khác. Không phải tôi...

20. Chương 17: Tập Kịch

Vài ngày sau đó, sau khi đã thống nhất lại kịch bản và hoàn thành khâu chọn diễn viên, đội kịch đã có buổi tập đầu tiên. Hôm nay chủ yếu để các diễn viên làm quen với vai diễn của mình và tập thử trước kịch bản. Gia Hưng đứng trên sân khấu giúp đỡ bọn họ dàn cảnh và phân tích nhân vật. Hà Trang im lặng quan sát toàn cảnh buổi tập trong một góc khuất, đồng thời sửa lại một vài lời thoại trong kịch bản.

Sau khi thấy mọi chuyện đã ổn, Gia Hưng rời khỏi sân khấu đến ngồi bên cạnh Hà Trang, liếc nhìn tập kịch bản đã được cô thay đổi một vài tình tiết.

— Cậu thấy thế nào?

— Mọi thứ đều ổn. Tôi đang cân nhắc liệu bên kĩ thuật có thể dàn được một số cảnh khó hay không? Như cảnh ở chiến trường chẳng hạn.

— Để tôi mời người giúp đỡ về phần này xem. — Gia Hưng nhìn sang tập kịch bản đã được chỉnh sửa một số chi tiết nhỏ. — Cảnh cuối cùng, cậu sửa rồi à?

— Ừ. Tự nhiên nghĩ cảnh đó không phù hợp với người xem lắm. Vẫn nên nhẹ nhàng hơn một chút.

— Ừ, để tôi thông báo lại với cặp chính.

Gia Hưng rời khỏi chỗ ngồi bước lên giữa sân khấu vỗ tay mấy cái để thu hút sự chú ý của mọi người.

— Hôm nay tập đến đây được rồi. Có lẽ mọi người đã quen với vai diễn của mình. Mai 8 giờ sáng lại tập tiếp. Bây giờ mọi người có thể về. Có chỗ nào thắc mắc cứ hỏi trực tiếp tôi hoặc Hà Trang. Mạnh Tuấn, Thuỳ Linh, hai người nán lại một chút.

Mọi người trong phòng tập vui vẻ ra về. Bởi vì vai diễn của họ đều rất đơn giản nên hầu hết mọi người đều nắm được nhân vật, dễ dàng biểu đạt. Mạnh Tuấn và Thuỳ Linh, hai diễn viên chính được chọn cho vở kịch lần này vẫn chưa hoàn toàn nắm được nhân vật của mình. Họ hơi lo lắng bước về phía Hà Trang và Gia Hưng.

— À, các cậu lật kịch bản đến trang cuối đi. Ở đoạn cuối này đổi từ hôn môi thành hôn trán nhé.

— Ừ, tụi mình biết rồi.

Mạnh Tuấn gật đầu, cậu đọc lại kĩ đoạn đó một lần nữa để dễ dàng ghi nhớ.

— Vậy còn thoại thì sao? — Thuỳ Linh hỏi.

Hà Trang quay cây bút trên tay, suy nghĩ một lát.

— Không cần đọc thoại. Vì sau đó Alyssa sẽ chết. Cậu chỉ cần mỉm cười được rồi.

Thuỳ Linh thử tưởng tượng đến cảnh cuối cùng của vở kịch, có đôi chút khó khăn để hình dung.

— Linh, cậu cần xem thử không?

Hà Trang nhìn gương mặt mờ mịt của hai người liền đưa ra đề nghị. Chính cô cũng cần thử một lần xem cảnh này sẽ diễn ra như thế nào.

— Tuấn, cậu vẫn dùng lời thoại cũ, chỉ thay đổi cảnh hôn thôi. Diễn thử cùng tôi nhé.

Trong lúc Mạnh Tuấn còn nhầm lẫn một vài câu thoại cuối cùng chuẩn bị lên sân khấu để diễn thử cùng Hà Trang thì Gia Hưng đã vội vàng lên tiếng.

— Hay để tôi diễn cùng cậu đi. Có lẽ Mạnh Tuấn cũng cần phải xem qua một lần.

Hà Trang nghe lời Gia Hưng giải thích cũng cảm thấy hợp lí nên đồng ý. Gia Hưng thở phào, may mà cô đồng ý, nếu không thì cậu chết mất. Ngoài biên kịch ra thì đạo diễn cũng là người biết rất rõ nội dung của vở kịch, Gia Hưng đã thuộc lòng cảnh cuối này từ lâu. Chỉ là cậu không muốn nhìn cô diễn cảnh này cùng người khác.

Trong lúc chờ đợi Gia Hưng và Mạnh Tuấn lấy đạo cụ cần thiết, Hà Trang tận tình hướng dẫn lại tính cách nhân vật cho Thuỳ Linh. Cô nhớ lại buổi chọn diễn viên ngày hôm qua, ngay lúc vừa nhìn thấy diễn xuất của cô bạn này, Hà Trang liền chọn ngay. Một phần vì cảm thấy Thuỳ Linh hợp với nhân vật nữ chính của mình, một phần khác cũng vì cô bạn đã là người báo với cô tin tức Nhà Thư hẹn gặp Dương Vi nhiều tuần trước.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Hà Trang nằm xuống chiếc giường đặt giữa sân khấu, hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại. Gia Hưng từ cánh gà sân khấu hót hải bước thật nhanh đến bên giường cô, cậu đứng bất động nhìn cô gái nằm trên giường đang duy trì một ít hơn thở yếu ớt cuối cùng. Đôi chân cậu đứng không vững nữa, quỳ sụp xuống bên giường.

— Alyssa, nàg... - Gia Hưng bắt đầu đọc thoại, mắt dần đỏ lên, lời nói thoáng run rẩy.

Cô gái nằm trên giường hơi động dậy, chậm rãi mở mắt. Cô nhìn chàng trai đối diện rất lâu, ánh mắt rung động. Tựa như hình ảnh trước mắt chỉ là ảo ảnh của riêng cô, rất nhanh sẽ biến mất.

— Charles, là chàng phải không? – Đôi tay yếu ớt chầm chậm đưa lên chạm vào gương mặt chàng trai rất nhẹ, sợ rằng anh sẽ biến mất.

— Là ta. Ta đã trở về rồi.

— Được nhìn thấy chàng, em rất vui. Đã đến lúc em về với Chúa rồi. Cuối cùng, em cũng đã chờ được chàng trở về.

Cô gái nằm trên giường nở một nụ cười hạnh phúc. Lúc này ở dưới sân khấu Mạnh Tuấn và Thuỳ Linh xem đến ngây người. Họ nhìn hàng nước mắt lặng lẽ rơi nơi khoé mắt của cô gái nằm trên giường không khỏi rung động, đây là diễn sao?

Chàng trai đỡ cô gái ngồi dậy một cách khó khăn, để cô tựa vào người mình. Trong một vài giây, chàng trai nọ thoát khỏi vai diễn của mình. Cậu nhớ ra cảnh tiếp theo, cảnh mà cô gái này đã sửa lại trong kịch bản. Gia Hưng cúi đầu, đặt lên trán của cô gái đang nằm trong lòng mình một nụ hôn. Lúc này, không phải là diễn nữa.

Nước mắt chàng trai lặng lẽ rơi xuống. Cô gái nở một nụ cười cuối cùng đầy mãn nguyện, hoà theo dòng nước mắt. Cánh tay cô buông thõng...

— Alyssa...

Tiếng gào thét đau đớn của chàng trai vang vọng khắp căn phòng. Phân cảnh kết thúc.

Cho đến khi Gia Hưng và Hà Trang rời khỏi sân khấu bước xuống đứng bên cạnh, Mạnh Tuấn và Thuỳ Linh vẫn còn đang ngẩn ngơ nhìn về phía trước. Bọn họ sẽ diễn được như vậy sao.

— Hai người hiểu chưa?

Hà Trang lau giọt nước còn vương lại trên mi mắt, hơi mỉm cười hỏi. Cô cũng không ngờ mình có nhiều cảm xúc như vậy, còn có thể khóc.

— Có lẽ, một chút.

Mạnh Tuấn khó khăn thốt nên lời. Lúc này khi quan sát hai người trên sân khấu, một phút giây nào đó, cậu đã nghĩ tất cả những gì đang diễn ra là thật, về cảm xúc, về âm điệu trong lời nói, còn cả nụ hôn đó. Cậu nhìn sang cô bạn diễn của mình, có lẽ bọn họ nên tìm một chút cảm giác chân thật hơn.

— Đây chỉ là diễn thử thôi. Các cậu mới là Alyssa và Charles. Hãy thể hiện theo cách mình muốn. – Gia Hưng cười cười giải thích, có chút cảm giác hoài niệm về phân cảnh lúc này.

— Tụi mình sẽ cố gắng. – Thuỳ Linh tiếp lời.

— Vậy nhé, buổi tập kết thúc tại đây.

Gia Hưng ở lại phụ Hà Trang dọn dẹp một số thứ rồi mới tắt đèn ra về. Trên đường đi, cậu chợt nhìn lại hai cánh tay mình, cảm giác khi nãy vẫn còn nguyên vẹn. Cái ôm đó, nụ hôn đó, mọi thứ vô cùng thật. Gia Hưng chỉ diễn một nửa, một phần còn lại là cảm xúc chân thật của cậu.

21. Chương 18: Diệt Bang Hải Âu

Ở bên kia đường lớn, hai người đang ông mặc vest đen đang ngồi uống nước tránh nóng. Một người không dám rời mắt khỏi nhà xưởng cũ ở phía đối diện, bộ dạng lo lắng. Người còn lại chỉ ung dung hút thuốc. Hắn hút một hơi thật sâu rồi nhả từng làn khói ra đầy điều luyện.

— Bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn hút thuốc được? – Người kia nhìn bộ điệu nhàn nhã hút thuốc của hắn thì tức giận mà hét lên.

— Lúc nào là lúc nào? Tại sao cậu cứ cuống cả lên nhỉ? Tôi bảo đảm tiểu thư sẽ không bị gì hết. Nếu người muốn thoát sẽ thoát, không muốn thì cũng sẽ có người tới cứu. À mà khỏi cần nhắc, hình như bọn họ tới rồi kìa.

Người đàn ông dúm điều thuốc vào gạt tàn rồi ung dung ngồi xem kịch hay.

...

Khi Dương Vi tỉnh lại đã thấy mình bị trói vào ghế. Đầu óc cô hơi choáng váng. Đây là một cảm giác vô cùng quen thuộc với Dương Vi. Cảm giác khi vừa tỉnh dậy sau mỗi lần bị bắt cóc. Cô nhắm tính trong đầu, đây lần thứ 23 cô trải qua chuyện này. Nhưng dù đã trải qua bao nhiêu lần đi nữa thì cô vẫn vô cùng khó chịu và căm ghét cảm giác choáng váng ở đầu này. Cuối cùng cô vẫn không biết mình bị đánh vào đầu hay vì thuốc mê mới choáng váng như vậy.

Dương Vi nhìn bóng tối trước mặt và miếng băng dính đang dán chặt miệng mình không khỏi thở dài. Lần này cô còn rất may mắn, nhờ có một vài lần chúng bắt cô ngậm giả bần, nghĩ đến đây Dương Vi bỗng dưng cảm thấy buồn nôn.

Gia đình của Dương Vi có gia thế rất phức tạp. Ba nuôi Dương Hoàng sở hữu một hệ thống vệ sĩ hàng đầu, luôn nhận nhiệm vụ bảo vệ cho những nhân vật có tiếng tăm vì thế xem như ông cũng khá nổi tiếng. Còn anh trai Dương Vỹ của cô lại mang một thân phận khác, người đứng đầu Dương Gia nổi tiếng trong giới hắc đạo. Tuy người ngoài không ai biết Dương Hoàng và Dương Vỹ là cha con ruột nhưng đáng tiếc ai ai cũng biết Dương Vi là con gái của Dương Hoàng và một số người khác lại biết cô là em gái Dương Vỹ.

Một người một lúc mang hai thân phận như Dương Vi có cuộc sống cũng vô cùng mệt mỏi, thân phận nào của cô cũng đáng chú ý nên việc bị bắt cóc diễn ra rất thường xuyên. Dần dần Dương Vi cũng quen vì tối đa là 6 tiếng cô lại được thả ra bình yên trở về nhà. Nhưng bây giờ cô đang ở Việt Nam. Ai sẽ cứu cô? Thậm chí đến kẻ bắt cóc là ai cô còn chưa biết.

Không lâu sau, cánh cửa sắt của nhà xưởng cũng mở ra. Một vài tên đô con bước vào lôi Dương Vi ra ngoài. Chúng đẩy Dương Vi ngã xuống đất. Dù đã cố gắng rất nhiều nhưng cuối cùng hai đầu gối của cô vẫn bị trầy xước vì chiếc váy ngắn vẫn không thể nào bảo vệ chân cô khỏi mặt đất. Dương Vi âm thầm nghĩ rằng đây oán hận, bắt cô thì có thể, nhưng khiến cô bị thương là một điều không thể chấp nhận được.

— Tụi bay đến nhanh thật đấy. Còn chưa được một tiếng đâu. Quả nhiên...

Một gã đứng bên ngoài vỗ tay liên mấy cái khi thấy Hải Anh và Minh Vũ đẩy cửa bước vào. Hải Anh nhìn Dương Vi bị xô ngã ánh mắt lạnh băng nhìn người đàn ông vừa cất tiếng. Hắn siết chặt nắm đấm vừa định xông lên đã bị Minh Vũ vội vàng giữ lại. Cậu dùng ánh mắt nhắc nhở hắn, quen biết nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt Hải Anh cũng có thể dễ dàng hiểu được ý Minh Vũ. Hắn dừng lại, ánh mắt nhìn Dương Vi rồi lại nhìn gã kia.

— Cuối cùng thì mày cũng có điểm yếu, Hải Anh ạ. Tao rất vui.

— Muốn gì nói mau đi. – Minh Vũ quát.

— Đơn giản thôi. Đừng nhúng tay vô chuyện của tao nữa.

— Trừ khi mày không đụng vào học sinh trường tao nữa.

— Mày đang ra điều kiện? – Gã không nói chuyện với Minh Vũ nữa mà chuyển sang nhìn Hải Anh. – Hải Anh, con nhỏ này còn nằm trong tay tao đấy. Mày biết điều một chút đi.

Nói xong gã tháo miếng băng dính trên miệng Dương Vi ra rồi nói tiếp.

— Em gái, nói gì đó khuyên nhủ người yêu em đi.

Dương Vi không nghe rõ gã này nói gì, này giờ cô chỉ tập trung duy nhất vào một vấn đề. Cô là điểm yếu của Hải Anh? Kể từ lúc nào? Tại sao cô không biết. Nghe được điều này Dương Vi vô cùng lo sợ, cô không

muốn ảnh hưởng đến Hải Anh. Như lúc này, trở thành công cụ để uy hiếp hắn. Nhưng một phần nào đó rất nhỏ trong suy nghĩ của cô lại có một chút vui mừng.

— Đại ca, không xong rồi. Lại có biểu tượng của Dương Gia gửi đến. Em đã bảo anh rồi mà. Con nhỏ này thân phận không tầm thường đâu. Anh đừng có bắt nó. Bây giờ anh thấy hậu quả chưa. Lần trước bọn họ đã cảnh cáo rồi mà chúng ta lại tiếp tục. Em vẫn còn nhớ lần trước tụi kia quay về nửa sống nửa chết. Bây giờ Dương Gia sẽ giết sạch chúng ta mất thôi.

— Cầm mồm.

Khung cảnh xung quanh bắt đầu hỗn loạn. Những người đã tiếp xúc với đám người bị Dương Vi đánh trước kia đều không khỏi run sợ. Họ vẫn còn nhớ tình cảnh thảm bại lúc quay về của nhóm người kia. Lại còn biểu tượng đầm máu ngày đó như một lời cảnh cáo, mà bây giờ bọn họ lại tiếp tục tái phạm. Một nửa đã buông vũ khí xuống, lùi dần về phía sau. Thành viên của bang Hải Âu bây giờ chỉ còn lại bọn họ, có lẽ ngày tàn sẽ không xa.

— Cầm vũ khí lên. Chỉ là một hình vẽ thôi mà. Tại sao phải sợ?

Nhìn khung cảnh rối loạn xung quanh, Dương Vi đã hiểu ra vấn đề. Ông anh đáng quý của cô lại nhúng tay vào rồi. Tuy thế cô cũng vô cùng cảm kích. Dương Vi nhìn vào mắt Hải Anh, như muốn nói với hắn gì đó. Hải Anh cũng không cảm thấy quá khó hiểu với ánh mắt này. Qua đêm bắt trộm trong nhà, hắn có thể hiểu được những gì cô nói qua ánh mắt trong những tình huống cần phối hợp chiến đấu như thế này. Đáp lại cô, hắn khẽ gật đầu.

Lợi dụng sự mất cảnh giác của đám người, Dương Vi đang quỳ dưới đất bỗng dưng đứng bật dậy xoay người về phía sau đá văng con dao của gã đang đứng phía sau mình. Rồi tại tung thêm một cước vào đầu khiến hắn bất tỉnh. Dương Vi thoát khỏi sự khống chế của bang Hải Âu, Minh Vũ và Hải Anh dễ dàng xông lên phía trước. Hắn lấy một con dao cắt đứt dây trói cho Dương Vi rồi mới tham gia vào vòng chiến.

Môn võ Dương Vi thông thạo nhất là Taekwondo, chủ yếu dùng chân. Lúc này dù cho hai đầu gối đang đau rất nhưng cô vẫn bỏ mặc, cùng tham gia vào trận chiến cùng Hải Anh và Minh Vũ. Những người Dương Vi nhắm đến là những gã đã lôi cô ra ngoài, kẻ đã khiến đầu gối cô bị thương. Nghĩ đến một thời gian dài không thể mặc quần short và váy ngắn thì tinh thần chiến đấu của Dương Vi lại dâng lên cao, lao vào đánh tới tấp mấy gã xui xẻo nọ.

...

— Anh đã thấy lợi ích khi tôi gửi biểu tượng của Dương Gia chưa? Tiểu thư có thể phá vòng vây rồi kìa. — Một người mặc vest đen phấn khích khoe thành tích của mình.

— Lợi ích cái đầu cậu. Tiểu thư biết đến sự tồn tại của chúng ta nghĩa là chúng ta sắp phải quay về rồi. Trả lại quãng thời gian tự do nhân nhả kia cho tôi.

Nói rồi người đàn ông mặc áo đen còn lại lao vào đám tới tấp vào người kia. Cả hai cũng lao vào trận chiến của chính mình. Trong đánh, ngoài đánh, khung cảnh cực kì hỗn loạn.

...

Dương Vi đang đánh hăng say bỗng dưng từ đầu gối truyền đến một trận đau rát. Cơn đau ập đến bất ngờ khiến cô không tự chủ được mà khụy gối xuống. Dương Vi bị mất đà chuẩn bị ngã xuống thì bất ngờ Hải Anh lao đến ôm cô vào lòng, đồng thời xoay người né con dao chém ngang qua. Vì đỡ lấy cô nên tốc độ của hắn chậm đi một chút, tuy có thể tránh được vết chém chí mạng nhưng lại dao quẹt trúng ngay cánh tay.

Hải Anh vẫn ôm lấy Dương Vi mà tiếp tục đánh nhau. Vì những người bên phe kia trước khi vào trận chiến đã mất tinh thần nên trận chiến nhanh chóng kết thúc với sự thất bại hoàn toàn của bang Hải Âu, những kẻ cầm dao và gây gộc chiến đấu với ba người không có vũ khí trong tay. Ngày hôm nay, những người cuối cùng của bang Hải Âu đều bị tiêu diệt.

— Như luật ngầm đã quy định từ trước. Các người phải hiểu nên làm gì.

Minh Vũ để lại một câu rồi dìu Hải Anh và Dương Vi ra xe. Cậu nhìn vết thương của hai người mà thở dài ngao ngán. Tối nay có lẽ cậu khá bận rộn đây.

Trên đường quay về nhà không khí im lặng và nặng nề bao trùm lấy cả ba người. Cuối cùng bang Hải Âu cũng đã được giải quyết. Với lí do ban đầu cả ba người gặp nhau, chẳng lẽ cũng đã đến lúc Dương Vi phải rời đi.

Dương Vi không muốn rời xa Hải Anh và Minh Vũ, bọn họ cũng không muốn để cô đi. Đó là suy nghĩ trong lòng ba người, nhưng không một ai muốn nói ra. Họ sợ rằng nếu như mình mở lời trước thì mọi chuyện sẽ thay đổi.

22. Chương 19: Em Rẻ

8 giờ sáng, Hà Trang bị ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho tỉnh giấc. Trong trạng thái mơ màng, cô tự nhắc nhở bản thân phải đổi rèm cửa sang loại tối màu hơn một tí. Cả tuần chỉ có một ngày chủ nhật để ngủ đều bị cắt ngang bởi ánh nắng. Cô nghiêng người sang một bên ôm lấy gối ôm bên cạnh, kéo chăn trùm qua đầu.

Chân mày khẽ nhíu lại, Hà Trang nhận ra có điểm gì đó không đúng. Tại sao hôm nay gối ôm của cô không còn mềm mại như trước và bỗng dưng ấm áp lạ thường, lại còn có hương nước hoa nam nhàn nhạt phảng phất. Cô hơi hé mắt nhìn liền cảm thấy mờ mịt. Đã bao giờ cô thay bao gối ôm từ màu trắng thành màu đen như thế này.

Hà Trang mở mắt, tung chăn ra nhìn lại gối ôm của mình một lần nữa. Cuối cùng thì cô đã biết này giờ mình ôm cái gì rồi. Cái gối này có điểm hơi đặc biệt, nó được bọc bằng một loại vải màu đen, phía trên có một đám tóc màu nâu đỏ bù xù.

— Aaa, Martin Willam!!! Anh đi chết đi!!!

Năm giây sau, gối ôm màu đen bị đập từ trên giường xuống đất. “Nó” từ từ ngồi dậy, dùng tay vò rối mái tóc màu nâu đỏ của mình, mở mắt ra nhìn cô gái trên giường với ánh mắt đờ đẫn, “nó” vẫn chưa tỉnh ngủ.

— Em đá anh xuống giường sao? Jen, mới có 6 tháng không gặp tại sao em lại biến thành như thế này hả?

“Nó” buông một câu đầy oán hận rồi lồm cồm bò lên giường trùm chăn ngủ tiếp. Hà Trang mở to mắt nhìn chàng trai trước mặt, không cam lòng mà giật ngược chăn ra.

— Nay, anh dậy đi.

— Đừng mà, cho anh ngủ thêm đi.

Sau năm phút cùng “nó” giành giật chăn cuối cùng Hà Trang bỏ cuộc. Cô hậm hực rời giường, tranh giành với người này, cô không thắng nổi.

...

Khi Hoàng Đăng tỉnh dậy một lần nữa đã là 10 giờ sáng. Anh vừa bước ra khỏi phòng ngủ thì đã nhận thấy hương thơm của bơ và sữa từ bánh ngọt lan ra từ phòng bếp. Điều nay Hoàng Đăng cũng không lấy làm lạ, anh là người hiểu rõ Hà Trang nhất. Đương nhiên cũng sẽ biết sở thích đặc biệt của cô, làm bánh ngọt. Cô gái này nấu ăn không tốt nhưng lại làm bánh rất ngon. Hoàng Đăng theo thói quen đi đến trên bàn ăn, đưa tay lấy một bánh cupcake ngồi ăn ngon lành.

— Tại sao anh lại vào nhà được, lại còn ngủ trên giường em. – Hà Trang vừa rửa dụng cụ làm bánh vừa hỏi.

Hoàng Đăng ăn sang chiếc bánh thứ hai, không khỏi tán thưởng tay nghề của Hà Trang đã tăng lên một bậc so với lúc trước.

— 6 tháng trước anh có lấy theo chìa khoá dự phòng trước khi đi. Còn dàn bảo vệ bên dưới thì họ quen mặt anh rồi, vì thế anh vô nhà em dễ dàng. Phòng của anh em đâu có để gối. Chỉ có một cái nệm, làm sao anh ngủ. Người ta ngồi trên máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ, dừ cả người, lại còn thiếu ngủ. Em phải để anh ngủ bù chứ.

— Tại sao về nước mà không báo em, để em chuẩn bị?

Hà Trang day day thái dương, cảm thấy đau đầu. Tại sao cô lại quen biết con người này chứ.

— Anh muốn mang đến ọi người sự bất ngờ.

— Ừ ừ, em bất ngờ muốn chết.

Nhớ lại “gối ôm”, Hà Trang càng cảm thấy đau đầu hơn nữa. Có lẽ cô nên đi nghỉ ngơi một lát.

...

Hoàng Đăng đến hồ bơi với tâm trạng rất tốt. Anh ra tay vô cùng hào phóng, bao nguyên hồ bơi cả ba tiếng. Khi Hải Anh tới thì Hoàng Đăng đã bơi được vài vòng để làm ấm người. Hắn nhìn người đang bơi phía dưới cũng khởi động nhanh rồi xuống hồ.

Lần nào cũng vậy, mỗi lần Hoàng Đăng về Việt Nam đều đề nghị chơi một môn thể thao nào đó cùng Hải Anh rồi mới bàn chuyện tiếp. Dần dần đó trở thành một thói quen không thể thiếu giữa cả hai. Khoảng một tiếng sau, Hoàng Đăng lên bờ trước. Thấy người kia đã có ý định dừng lại, Hải Anh cũng lên bờ theo.

— Lần này tại sao anh lại chọn bơi lội?

Hải Anh sau khi thay đồ xong bước đến ngồi cạnh Hoàng Đăng.

— Cậu không thấy trời nóng hay sao?

Hoàng Đăng nhún vai, lấy khăn bông lau tóc. Anh ném qua cho Hải Anh một chiếc khăn khác. Ánh mắt vô tình dừng lại sợi dây chuyền bạc trên cổ hắn.

— Hải Anh, sợi dây chuyền đó, làm sao cậu có được?

— Cái này...

Hải Anh chạm vào mặt dây chuyền, đang phân vân xem nên giải thích thế nào thì đã nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Đăng đột ngột thay đổi. Hắn đã nhìn thấy sự xúc động xen lẫn giận dữ trong đôi mắt của người đối diện. Hải Anh biết rõ việc thay đổi ánh mắt này có ý nghĩa như thế nào. Nhưng vẫn không khỏi thắc mắc điều gì đã khiến cảm xúc của Hoàng Đăng thay đổi nhanh như vậy, chắc chắn không vì Nhã Thư rồi.

— Nói nhanh lên.

Nghe thấy tiếng quát của Hoàng Đăng, Hải Anh cũng không có ý định dấu diếm nữa, quyết định kể ra sự thật.

— Nhiều năm trước, tôi có một quãng thời gian sống lưu lạc bên ngoài với thân phận là con trai nuôi của một băng nhóm trên giang hồ. Có lần bọn chúng mang về một cô bé rồi gọi tôi đến canh giữ. Vì không muốn cô bé phải chịu cảnh lưu lạc bên ngoài như mình nên tôi đã chỉ đường nó thoát ra ngoài. Trước khi rời khỏi, cô bé đó để lại cho tôi vật này, vì muốn tôi gặp được nhiều may mắn.

Nhớ lại chuyện ngày xưa, tâm trạng của Hải Anh buồn hơn hẳn. Giọng nói của hắn nhỏ dần. Hoàng Đăng nghe hết câu chuyện, hai mắt đã đỏ hoe. Trong lòng anh là một cảm giác vui mừng và hạnh phúc khó tả. Vậy là em gái anh vẫn còn sống. Chắc chắn là như vậy.

— Cảm ơn cậu, Hải Anh. Cảm ơn cậu rất nhiều.

Hoàng Đăng cười trong khi hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Hải Anh nhìn sang người ngồi bên cạnh. Đây là vị hiệu trưởng tâm tính thất thường mà hắn vẫn luôn dè chừng hay sao? Là người luôn dùng nụ cười để che giấu cảm xúc mà hắn đã từng biết? Không phải, tất cả đều không phải. Có lẽ đây mới chính là con người thật của Hoàng Đăng.

— Chuyện của tôi đã kể xong rồi, còn chuyện của anh. Vì sao, anh lại hỏi về nó? – Hải Anh chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ mình.

Phải mất vài phút sau, Hoàng Đăng mới bình tĩnh trở lại. Anh hơi cười, lấy trong túi áo sơ mi ra một sợi dây chuyền đặt vào tay Hải Anh. Hắn nhìn sợi dây chuyền trong tay rồi tháo chiếc mình đang đeo ra nhìn lại một lần nữa, giống nhau như đúc.

— Đây là hai mẫu duy nhất trên thế giới, không có chiếc thứ ba. Ngày xưa mẹ tôi là nhà thiết kế trang sức. Bà đã tự tay mình làm ra hai sợi dây chuyền này với hi vọng mang đến bình an và hạnh phúc cả đời cho hai anh em tôi.

— Anh em?

— Ừ. Cô bé năm xưa cậu cứu, là em gái ruột của tôi.

Nghe được tin này, trong lòng Hải Anh không khỏi chấn động. Đồng thời trong đầu cậu hiện lên nhiều nghi vấn khác.

Hoàng Đăng dễ dàng hiểu được điều đó. Chuyện gì đã xảy ra khiến cho hai người gặp nhau trong hoàn cảnh như thế, Hải Anh có lẽ rất tò mò. Anh thở dài, dựa người vào băng ghế dài, nhìn lên những đám mây đang trôi lơ lửng trên bầu trời, trong lòng bỗng chốc cảm thấy vô cùng cô đơn và lạc lõng.

— Cậu muốn nghe một câu chuyện không? Đã từng có một gia đình rất hạnh phúc. Nơi đó có ba, có mẹ, có một người anh trai và một cô em gái. Họ cùng nhau trải qua những ngày tháng vất vả nhưng tràn ngập tiếng cười. Nhưng mọi thứ đã dần dần thay đổi. Khi cuộc sống bắt đầu tốt hơn, gia đình bốn người đã bắt đầu xuất hiện những thành viên mới. Họ là những người được thuê để giúp quản lý mọi việc mọi thứ trong nhà. Họ bắt đầu thay thế tất cả.

Hoàng Đăng dừng lại một lát, rồi bỗng dưng quay sang hỏi Hải Anh.

— Con bé nói tên cho cậu rồi đúng không?

— Jun. Tôi chỉ biết vậy thôi.

— Ừ. Jun có một người bạn thân tên là Jen. Buổi tối hôm đó gia đình tôi và Jen tổ chức tiệc, trong lúc mọi người bận rộn, Jun chạy đến xin tôi cho nó cùng cô bạn thân chơi trốn tìm ở vườn sau. Tôi thấy con bé rất muốn đi với lại tôi nghĩ cũng không có việc gì đáng lo nên liền đồng ý mà không hề biết rằng, chính vì quyết định ngày hôm đó mà tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy em gái mình nữa. Khoảng chừng nửa tiếng sau, Jen chạy vào nhà với cả người trắng xước mà thông báo với tôi rằng Jun bị người ta bắt đi mất. Tôi vội vàng chạy đi tìm ba mẹ. Tôi đi khắp nhà vẫn không tìm thấy ba mình. Khi sang phòng của mẹ, đập vào mắt tôi khi đó là đồ đạc bị đập vỡ lại còn có rất nhiều máu. Đêm đó, bọn họ bảo mẹ tôi bị tai nạn vừa qua đời. Em gái tôi thì mất tích. Mọi chuyện vẫn chưa dừng lại tại đó. Vài ngày sau, tôi vô tình biết được việc tai nạn của mẹ và em gái tôi là do người ta sắp đặt. Chính là quản gia và con gái bà ta. Một tháng sau, ba tôi tái hôn cùng vị quản gia đó, sau này ông vẫn không tìm hiểu chuyện của mẹ và Jun. Tôi đã nghĩ rằng Jun đã bị người ta giết, trong suốt những năm qua không một ngày nào tôi không sống trong sự căng thẳng và dằn vò. Khi biết tin con bé được cậu cứu, nó vẫn còn sống. Tôi thật sự rất cảm kích.

Nghe xong câu chuyện dài và đầy xót xa kia, Hải Anh không khỏi cảm thấy lo lắng cho Jun. Nếu như cô bé biết được những sự thật này, sẽ đau đớn biết bao nhiêu. Hắn vẫn còn nhớ rõ gương mặt hạnh phúc đó khi nhắc đến gia đình của mình.

— Cậu đã hiểu lí do tôi không muốn nhắc đến Nhã Thư rồi chứ? Mẹ cô ta là kẻ huỷ hoại gia đình tôi.

— Anh đã bao giờ thử tìm Jun chưa?

— Tôi không có cơ hội đó. Tôi vẫn luôn bị bà ta giám sát. Còn chưa biết khi nào tôi sẽ chết. Thôi, dù sao chúng ta cũng vừa thân thiết hơn nhĩ. Đi uống bia hay gì đó đi, hôm nay tôi mời. Cậu còn phải thông báo về tình hình ở trường đấy.

Hoàng Đăng rời khỏi ghế. Gương mặt trở nên vui vẻ lại như lúc đầu, xem như câu chuyện đau lòng vừa rồi là chuyện của người khác, anh chỉ là người vô tình chứng kiến và kể lại thôi.

...

Buổi tối khi Hoàng Đăng về đến nhà đã thấy Hà Trang đứng chờ ở cửa. Cô nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, khẽ nhún mày.

— Anh uống rượu à?

Nhìn bộ dáng này của Hà Trang, Hoàng Đăng bật cười. Anh bước đến xoa đầu cô rồi bước vào trong nhà.

— Trông em giống mấy bà vợ già khó tính quá Jen à.

— Anh mới là bà vợ già.

— Nhà em có khách à?

Hoàng Đăng nhìn chỗ để giày đã có thêm một đôi giày khác. Ngay cả trên bàn ăn cũng có 2 bộ chén đĩa.

— À. Đúng rồi. Bạn thân em. Cô ấy đang ở trong phòng anh. Vô nói chuyện tí đi.

— Không đâu. Anh đâu biết bạn em. Mà em có bạn thân từ khi nào vậy?

— Em mãi mãi chỉ có một người bạn thân mà thôi.

Nghe lời nói đầy ẩn ý của Hà Trang, tim Hoàng Đăng như rút mất một nhịp. Anh dừng lại trước cửa phòng mình, một nơi vô cùng quen thuộc nhưng không biết vì sao chân anh như có vật gì kéo xuống, mãi không dám nhúc nhích, tay siết chặt nắm cửa. Nếu như Hà Trang nói thật...

Cạch!

— Trang này, tại sao cậu ình xem lại mấy hình cũ của anh Đăng vậy? Bây giờ anh ấy khác xưa quá, còn đeo khuyên tai nữa chứ.

Dương Vi nghe tiếng mở cửa cứ tưởng là Hà Trang nên không nhìn lại mà mặt câu hỏi. Cô lật đi lật lại những tấm hình gần đây nhất, chàng trai cao ráo với mái tóc màu nâu đỏ đặc trưng, cùng nụ cười nhàn nhạt. Trong lòng cô bỗng dưng buồn đến kì lạ không biết đến bao giờ cô mới được gặp lại anh.

— Ủa, sao cậu không nói gì vậy?

Thấy không gian xung quanh yên tĩnh đến kì lạ, Dương Vi đành rời mắt khỏi album nhìn về phía cửa.

Cánh cửa được mở ra một nửa, một chàng trai đang đứng bất động ở đó nhìn cô chăm chăm. Mái tóc màu nâu đỏ đặc trưng giống hệt trong hình. Chỉ là bây giờ anh không cười nữa. Tay cầm album của Dương Vi run nhẹ. Cuốn album rơi xuống đất. Anh trai cô, anh trai cô đang đứng phía trước. Khoảng cách của hai người rất gần nhưng cũng thật xa. Dương Vi sợ rằng mình chỉ đang mơ, sợ rằng anh sẽ biến mất. Nước mắt cô trào ra.

— Anh... anh hai. - Dương Vi khó khăn thốt lên.

Hai chân Hoàng Đăng như được tiếp thêm sức mạnh vô hình, anh lao đến bên Dương Vi kéo cô vào lòng. Hai tay anh ôm chặt em gái mình trong lòng để chắc chắn rằng cô thật sự tồn tại, đây không phải là ảo giác.

— Jun... Jun.

— Oa, anh hai. Anh hai...

Dương Vi vừa nói vừa khóc lớn. Cô liên tục gọi Hoàng Đăng hòa cùng tiếng nức nhen ngào. Cô vòng tay qua người anh cố sức giữ chặt, không dám buông lỏng. Nước mắt cô cứ thế rơi mà không thể nào dừng lại được.

— Anh hai... em sợ lắm...

Dương Vi như quay trở về ngày xưa, những tháng ngày cô còn được ở trong lòng anh trai làm nũng.

Những hình ảnh trong đêm đó hiện về. Cô vô cùng hối hận vì đã rời đi. Dương Vi sợ lắm. Cô sợ rồi sẽ không tìm thấy anh nữa, rồi sẽ không có ai dỗ dành và che chở cho cô.

Hoàng Đăng càng ôm chặt Dương Vi hơn. Anh vỗ nhẹ lưng cô như những ngày còn nhỏ. Nước mắt anh không kìm được mà rơi xuống.

— Jun ngoan... Anh hai ở đây rồi. Đừng sợ. Anh hai ở đây.

Cả đời này ngỡ như không thể nào gặp lại nhau. Cả Dương Vi và Hoàng Đăng đều ngỡ rằng mình đang mơ, một giấc mơ không bao giờ muốn tỉnh giấc.

— Anh hai. Đừng đi.

Dương Vi nín áo anh khi anh vừa định bước ra ngoài. Hoàng Đăng hiểu rõ sự sợ hãi của cô lúc này bởi vì chính anh cũng đang mang trong mình cảm giác tương tự. Đó là một sự sợ hãi mơ hồ. Cứ ngỡ rằng chỉ cần mình buông tay một giây người kia sẽ biến mất.

— Anh chỉ ra ngoài báo cho Jen một tiếng rồi sẽ quay trở lại ngay. Anh hứa mà.

Dương Vi có chút do dự nhưng cuối cùng cũng buông tay. Nhìn bóng anh trai khuất dần sau cánh cửa. Đúng như lời hứa của mình, chưa đầy 5 phút sau Hoàng Đăng đã quay lại. Trên tay anh là một hộp sữa.

— Em vẫn còn thích uống sữa chứ?

Nhận hộp sữa trên tay Hoàng Đăng, Dương Vi khẽ gật đầu.

— Những chuyện đã xảy ra, em không cần phải kể cho anh. Chỉ cần em còn sống, anh đã rất vui rồi.

Dương Vi vươn tay chạm vào sợi dây chuyền trên cổ Hoàng Đăng, tim khẽ nhói đau.

— Em còn sống, nhưng anh ấy vì cứu em mà chết mất rồi.

— Anh ấy?

Trong suy nghĩ của Hoàng Đăng ngay lập tức nghĩ đến Hải Anh nhưng vẫn giả vờ không biết.

— Là người đã cứu em vào đêm hôm đó. Nhưng mà vì cứu em nên anh ấy chết rồi.

Hoàng Đăng thở dài. Như thế này chứng tỏ là hai người này vẫn chưa nhận ra nhau. Anh nhìn em gái mình như thế vô cùng đau lòng. Anh đỡ cô nằm xuống giường. Kéo chăn lên đắp cho cô rồi nằm xuống bên cạnh.

— Em ngủ đi. Đừng buồn nữa. Em hãy nghĩ rằng có lẽ cậu ấy vẫn còn sống, vẫn cùng em hít thở một bầu không khí. Chỉ là chưa đến lúc gặp nhau thôi.

Dương Vi biết anh trai đang cố gắng an ủi mình nên cũng không nói lại nữa. Cô nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

Nhìn em gái thở đều đều, Hoàng Đăng gác tay lên trán và nhớ lại những gì Hải Anh đã kể với mình khi cả hai cùng nhau đi uống rượu lúc tối.

Hắn kể rằng trong đêm đó hắn đã thích Jun nhưng bây giờ hắn lại yêu một cô gái khác tên là Dương Vi. Thoạt đầu Hoàng Đăng còn có chút bất mãn nhưng bây giờ khi anh biết Jun và Dương Vi là cùng một người thì liền chuyển sang tán thưởng Hải Anh. Rất chung tình. Sau bao nhiêu năm vẫn yêu đúng một người. Anh rất hài lòng.

Về em gái mình, anh nghĩ cô cũng có tình cảm với cậu bé năm xưa. Nhưng với Hải Anh của hiện tại, Dương Vi có tình cảm hay không thì Hoàng Đăng không rõ. Lại thêm một vấn đề nghiêm trọng khác là hai đứa ngốc này (theo suy nghĩ của Hoàng Đăng) vẫn chưa nhận ra nhau, như thế rất là mệt mỏi. Anh đứng ở ngoài xem mà còn cảm thấy khó chịu, muốn mang cả hai ra đứng trước mặt nhau mà giải thích.

Được một lúc, suy nghĩ của Hoàng Đăng lại thay đổi. Anh nhận ra rằng mình đã can thiệp quá nhiều vào chuyện tình cảm của em gái. Tốt nhất thì vẫn nên để hai đứa ngốc này tự nhận ra nhau thì tốt hơn. Anh nên đứng ở ngoài giám sát là được rồi. Vẫn nên có một chút thử thách.

Cuối cùng Hoàng Đăng rất hài lòng về quyết định của mình, không khỏi tự tán dương bản thân.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, anh nhìn lên trần nhà khẽ lẩm bẩm.

— Vũ Hải Anh, gia cảnh tốt, rất có tinh thần trách nhiệm, khả năng giải quyết vấn đề tuyệt vời. Biết 2 môn võ, kĩ năng lái xe thành thục, thành thích học tập tốt, tính tình trầm ổn. Lại rất chung tình. Duyệt. Từ giờ tôi sẽ gọi cậu là em rể.

Sau khi phân tích tổng quát về cậu em rể tương lai, Hoàng Đăng cảm thấy rất hợp ý mình. Khóe môi anh khẽ cong tạo thành một nụ cười hoàn hảo và chân thật nhất trong nhiều năm qua. Anh quay sang chỉnh lại chăn cho Dương Vi rồi mới yên tâm chìm vào giấc ngủ của mình.

23. Chương Câu Chuyện Nhỏ Số 3: Hăm Hại

Ngày hôm đó, cuộc đời của tôi bước sang một trang mới. Tôi đi theo mẹ đến căn biệt thự của gia đình William. Ngày đó tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Chỉ biết rằng trước mắt mình là một lâu đài nguy nga, tráng lệ như trong truyện cổ tích. Nơi đó tôi sẽ được đối xử như một nàng công chúa, hưởng thụ mọi loại vinh hoa phú quý trên đời, còn có một chàng bạch mã hoàng tử đang chờ tôi. Mọi bé gái vào độ tuổi ngây thơ đó đều có ước mơ như vậy.

Nhưng rồi tôi không phải là công chúa, mà chỉ là con gái của một người hầu trong nhà. Tôi không được hưởng thụ mọi loại vinh hoa phú quý trên đời, cũng như không có một chàng bạch mã hoàng tử nào xuất hiện. Tôi chỉ là tôi với một cuộc sống thấp hèn nhưng không còn phải liên tục chạy trốn như trước.

Ngày qua ngày tôi nhìn mẹ mình làm việc, chứng kiến sự đối lập giữa mẹ con tôi và những người đó. Phu nhân William là một người phụ nữ xinh đẹp và quý phái. Bà có tất cả những gì một người phụ nữ hạnh phúc cần có. Một người chồng tài giỏi và chung thủy, những đứa con ngoan hiền và lễ phép cùng một nhan sắc bất tử. Mỗi lần nhìn phu nhân tôi lại âm thầm thương xót ẹ của mình, người đã một mình nuôi lớn tôi mà không có một người đàn ông nào bên cạnh chống đỡ mọi thứ cho bà.

Gia đình bọn họ có một đứa con gái trạc tuổi tôi tên là Junie và một cậu con trai hơn tôi vài tuổi được gọi là Martin. Junie có được tất cả những gì tôi khao khát. Lúc nào cũng vậy, tôi luôn đứng ở một góc nào đó để quan sát nó và âm thầm tưởng tượng. Nó có quần áo đẹp, đồ chơi xinh, một người ba luôn đặt nó ngồi trên vai để quan sát cả thế giới, một người anh trai luôn luôn đồ dành nó. Nó có tất cả, còn tôi thì không. Tôi ghen tị với tất cả những gì nó đang có, tôi muốn đoạt lấy tất cả.

Trong một lần, tôi tâm sự với mẹ về những ước muốn của mình. Bà không hề mắng tôi một lời, thậm chí còn bảo rằng tôi hãy kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến ngày bà đoạt tất cả mọi thứ cho tôi. Tôi vẫn không thể nào biết mẹ tôi làm thế nào để đoạt những điều đó, cho đến một ngày nọ.

Hôm đó là một buổi tiệc lớn giữa gia đình William và gia đình Simon. Tôi là con của quản gia nên vốn dĩ không được tham gia vào buổi tiệc sang trọng đó, chỉ có thể đứng lặng lẽ ở góc nhà nhìn Junie mặc một bộ đồ đầm màu trắng sang trọng chạy ngang qua trước mắt tôi như trên trời, phía sau nó là một cô bé khác mang một bộ đầm màu xanh dương rực rỡ không kém đang đuổi theo. Tôi mỗi lúc một oán hận, không thể chịu nổi cảm giác này nữa đành đi ra vườn sau. Và tại đó tôi nhìn thấy mẹ mình đang nói chuyện với một nhóm người có gương mặt hung dữ. Bà đưa cho họ một chiếc va li rồi đi vào nhà.

Một lát sau, tôi thấy Junie bước về phía này. Tôi vẫn giữ im lặng núp sau một bóng cây lớn âm thầm quan sát. Từng hình ảnh lướt qua trước mắt như một đoạn phim quay chậm. Một nhóm người lao ra bắt lấy Junie, lôi nó ngược vào trong xe tải. Thấy nó chống cự, bọn họ liền ra tay đánh nó rất tàn bạo rồi ném vào trong xe. Cả người tôi lạnh ngắt, không dám động đậy. Vài giây sau, cô bé mặc bộ đầm màu xanh dương vội vàng chạy theo chiếc xe đó, không ngừng la hét tìm người giúp đỡ nhưng không một ai đáp lại. Cô bé cứ thế chạy theo chiếc xe rồi vấp ngã giữa con đường lớn không bóng người.

Vài tiếng sau đó, tôi vẫn không rời khỏi chỗ nấp của mình, nghĩ đến những gì vừa xảy ra. Như thế là nó đã biến mất? Nó đã chết? Và tôi sẽ có được tất cả những gì mà tôi muốn? Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi phẫn khởi.

Một tháng sau, tôi đã chính thức trở thành con gái của gia đình William, mẹ tôi cuối cùng cũng trở thành một vị phu nhân cao quý. Tôi cuối cùng cũng có ba, cũng có một người anh trai. Tôi hạnh phúc biết bao khi bước vào căn phòng mà mình hằng ao ước, được cầm trên tay những món đồ chơi xinh đẹp, được khoác lên người những bộ đầm đắt tiền. Ước mơ của tôi, cuối cùng cũng thực hiện được.

Nhưng nó vẫn có một khuyết điểm. Người anh trai kia, đối xử với tôi vô cùng lạnh lùng. Tôi vẫn còn nhớ rõ một ngày nọ, tôi vô tình té ngã trong lúc chơi đùa. Nhớ đến những gì Junie thường làm lúc trước, tôi không nghĩ ngợi mà nhào vào lòng anh.

— Anh hai, em đau quá.

Đáp lại tôi là một cái xô thật mạnh không hề nhân nhượng khiến tôi ngã nhoài ra đất, cả người trầy xước, vết thương cũ trên đầu gối rách ra. Đau đớn vô cùng, nhưng vẫn không đau bằng lời anh nói với tôi khi đó.

— Mà làm cái gì vậy? Không được đụng vào người tao. Tránh ra.

Anh đã rời đi từ lâu nhưng tôi vẫn còn sững sờ, không nhúc nhích. Anh trai của tôi, một người anh trai mà tôi luôn luôn mơ ước đối xử với tôi quá lạnh lùng và tàn nhẫn. Từng lời nói cay độc anh buông ra lúc đó như một con dao nhọn đâm thẳng lòng tôi. Giấc mơ của tôi, tan vỡ rồi.

Tối hôm đó, anh bị ba đánh ột trận tơi bời sau khi nghe mẹ tôi kể chuyện. Từng vết roi trên người anh bắt đầu tụ máu bầm và rỉ máu. Martin nghiêng rặng gượng ngồi dậy, nhưng lại ngã xuống giường. Anh siết chặt nắm đấm, gượng lên rồi lại gục xuống. Tôi nhìn anh đang đau đớn, trong lòng vô cùng xót xa, nhưng vừa bước lại gần giường, anh liền cầm lọ hoa trên bàn ném xuống đất.

— Cút ra khỏi phòng tao ngay lập tức. Tránh xa tao ra.

Rất nhiều năm sau, cho đến hiện tại, anh vẫn không bao giờ nói được một lời nào dễ nghe với tôi. Sau này lớn hơn, Martin không còn quát lên nữa, anh cũng không còn cáu giận và dễ dàng xúc động như lúc nhỏ. Càng lớn, anh càng ít về nhà. Thậm chí trong vài năm gần đây anh đã chuyển sang sống ở Anh Quốc, thỉnh thoảng về Việt Nam một vài lần nhưng không bao giờ đặt chân vào gia đình William nữa.

Anh là một phần khuyết trong giấc mơ của tôi nhưng vẫn không ảnh hưởng gì cả. Tôi vẫn có thể trở thành tiểu thư của một gia đình giàu có. Trở thành một người có tiền và quyền lực, có thể làm bất cứ điều gì mà tôi thích.

Tôi đến trường học với một danh phận hoàn hảo, với nó tôi có thể có thế lực cho riêng mình, chèn ép tất cả mọi người. Buộc họ nghe lời tôi.

Mọi thứ vẫn tuyệt vời cho đến thời điểm tôi gặp lại cô bé mặc đầm xanh đêm hôm đó, người tôi căm hận đến tận xương tủy, một mối nguy hiểm ngầm. Nó biết quá nhiều thứ, về sự thật sau danh thế của tôi. Nhưng nó không phải là Junie, không phải là người mà mẹ con tôi có thể dễ dàng động vào. Sau nhiều năm nín nhịn, cuối cùng cơ hội phục thù của tôi đã đến.

Hai người đàn ông lạ mặt bước vào phòng, họ cúi đầu chào tôi đầy cung kính. Lấy hai bức ảnh từ trong hộp bàn ra đẩy đến trước mặt bọn họ, tôi dặn dò.

— Tìm mọi cách không cho hai người này đến trường cho đến một giờ trưa mai.

Bọn họ gật đầu rồi ra khỏi phòng.

— Jenna, xem lần này cô mất mặt như thế nào.

Với kẻ thù không thể hãm hại này của mình, tôi chỉ còn một cách duy nhất. Đánh lén sau lưng.

24. Chương 20: Diễn Kịch

— Vẫn không liên lạc được bọn họ sao?

Bên trong phòng tập, Gia Hưng sốt ruột đứng ngồi không yên.

— Cả hai người đều không được?

Hà Trang siết chặt cuốn kịch bản trong tay. Mắt không ngừng nhìn về phía đồng hồ. Bọn họ chỉ còn không đến 45 phút nữa để ra sân khấu mà bây giờ hai nhân vật chính vẫn không thể liên lạc được. Phục trang, ôn thoại, còn rất nhiều thứ chưa làm.

Thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua, cả đội kịch càng trở nên căng thẳng. Mọi người không ngừng bàn tán, xung quanh đều là cảm giác bất an.

— Chuẩn bị thế nào rồi? Sẵn sàng lên sân khấu chưa?

Hà Trang nhìn lên đồng hồ treo tường nôt lần nữa, chỉ còn chưa đầy 30 phút. Vẫn không liên lạc được. Cô dùng ánh mắt áy náy nhìn Hoàng Đăng đang đứng ở cửa. Không biết phải giải thích với anh như thế nào. Nhìn thấy sự bất an của cô, Gia Hưng liền lên tiếng trước.

— Vẫn chưa liên lạc được với nhân vật chính.

— Bọn họ không đến được à?

— Em không biết. Mất liên lạc rồi.

Hà Trang gục đầu xuống bàn. Cảm giác nặng nề đó lại đến.

— Dù sao vở kịch vẫn không thể hủy được. Ở đây có ai thuộc thoại và phân cảnh của nhân vật chính không?

Đáp lại lời Hoàng Đăng chỉ là cái lắc đầu đầy bất lực từ Gia Hưng. Cậu day day thái dương, cảm thấy căng thẳng không kém gì Hà Trang. Tất cả mọi người đều im lặng. Như thế này thì không còn cách nào cứu vãn nữa. Mọi chuyện rơi vào bế tắc. Ngay cả Hoàng Đăng cũng không tìm được cách giải quyết.

Bỗng dưng có một người bước ra khỏi nhóm người đang ngồi trong phòng. Cô ta bước lên phía trước, e dè nhìn mọi người xung quanh.

— Thật ra cũng không phải là không có. Ở đây vẫn còn người thuộc kịch bản và hiểu rõ nhân vật.

— Là ai?

— Bọn họ.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn theo hướng nữ sinh đó chỉ. Ánh mắt tất cả mọi người đều dừng lại ở Hà Trang và Gia Hưng. Đúng rồi. Tại sao ngay từ đầu bọn họ lại không nghĩ ra. Biên kịch và đạo diễn, hai người duy nhất có thể thuộc toàn bộ và hiểu rõ nhân vật hơn bất kì ai ở đây. Họ nắm quyền điều hành vở kịch, nắm vững tất cả tình tiết trong lòng bàn tay. Thậm chí họ còn có thể làm tốt hơn những người diễn vai này.

— Vậy hai em diễn đi. Cố gắng lên. Vở kịch không thể nào hủy được.

Lời của Hoàng Đăng như một liều thuốc an thần trấn an tất cả mọi người. Không khí xung quanh dần được thả lỏng nhưng ở một góc khác lại có hai người khác còn căng thẳng hơn lúc đầu gấp nhiều lần.

...

Hà Trang ngồi trước gương nhìn mình trong một váy lớn của các tiểu thư quý tộc châu Âu nhiều thế kỉ trước. Cô vẫn không thể tin rằng mình phải bước lên sân khấu, đối diện với tất cả mọi người. Bọn họ sẽ nhìn cô chăm chăm, rồi nhận xét, rồi chê bai. Cuối cùng sẽ là cười nhạo. Nghĩ đến đây, hai môi cô vô thức mím lại, hau mắt nhắm chặt, lòng bàn tay lạnh ngắt.

Bỗng nhiên có một hơi ấm bao lấy hai bàn tay cô. Hà Trang bình tĩnh mở mắt nhìn vào chàng trai vừa xuất hiện phía sau qua hình ảnh phản chiếu trong gương. Đó là hình ảnh của một chiến binh mạnh mẽ trên chiến trường châu Âu ngày xưa.

— Cậu căng thẳng sao?

Gia Hưng lo lắng nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của Hà Trang. Cậu thấy rõ sự bế tắc qua đôi mắt kia.

— Tôi không làm được.

— Cậu căng thẳng quá rồi.

— Đừng an ủi tôi. Đó là sự thật. Tôi luôn thất bại, trong tất cả mọi việc. Bọn họ sẽ chứng kiến tất cả. Bọn họ sẽ cười nhạo tôi.

Nhìn ra sự sợ hãi thật sự không hề che giấu trong đôi mắt đen láy kia, Gia Hưng dường như hiểu được điều gì đó. Đôi mắt này luôn luôn che giấu mọi cảm xúc của mình. Dù cho là vui, buồn hay hạnh phúc, nó vẫn

không bao giờ để lộ ra ngoài. Nhưng sự sợ hãi này được để lộ ra mà không hề có ý che giấu. Là vì vô ý hay là vì sự sợ hãi quá lớn mà cô không thể nào kiểm soát được. Đó dường như là một nỗi ám ảnh.

Gia Hưng cũng dần hiểu ra được. Với nỗi sợ này của Hà Trang, dùng lời nói để khuyên bảo là vô ích, cần phải tạo cho cô một niềm tin để trấn tĩnh. Cậu nhìn sâu vào đôi mắt kia, không nói một lời mà kéo cô vào lòng. Hà Trang bị bất ngờ, hơi ngẩn ra một lúc rồi dùng sức đẩy Gia Hưng ra nhưng đành bất lực, cô không đủ sức.

— Cậu làm gì vậy? Buông ra đi.

— Không buông. Cậu phải làm theo lời tôi.

— Cậu muốn gì đây?

— Đừng sợ hãi. Dù cho cả thế giới này đều cười nhạo cậu nhưng tôi sẽ không. Nhớ rằng dù cho có chuyện gì xảy ra cũng đừng sợ hãi. Hãy nhớ rằng vẫn có tôi ở phía sau chống đỡ cho cậu tất cả mọi thứ.

Cảm thấy cô gái trong lòng không còn chống cự nữa, cánh tay cậu dần dần buông lỏng. Hà Trang gục đầu xuống vai Gia Hưng, nước mắt cô bỗng dưng rơi xuống. Cô không biết vì sao lại như thế, cô không thích chút nào nhưng không thể nào ngừng khóc được.

— Vì sao?

Với câu hỏi không đầu không cuối của Hà Trang, Gia Hưng khá bất ngờ nhưng có thể dễ dàng đoán được.

— Không vì điều gì cả. Chỉ vì tôi muốn như vậy thôi.

— Cảm ơn cậu, Gia Hưng.

Gia Hưng dùng khăn tay chạm nhẹ lên từng giọt nước mắt trên gương mặt xinh đẹp đối diện, trong lòng không khỏi rung động.

— Đừng khóc, làm hỏng lớp trang điểm rồi kìa.

— Ừ.

— Cậu sẵn lòng hợp tác với tôi một lần nữa không?

— Rất sẵn lòng.

...

Vở kịch được lấy bối cảnh ở châu Âu vào thời phong kiến. Nơi có những vị lãnh chúa quyền lực với các lâu đài nguy nga, tránh lệ tại các lãnh địa rộng lớn, bao la của họ.

Ở một vương quốc không bao giờ có mùa xuân, một nơi chỉ có mùa đông giá rét kéo dài. Tại nơi đó người dân đều không nhớ rõ lần cuối cùng họ nhìn thấy mặt trời là lúc nào. Hẳn đã là rất lâu, rất lâu về trước.

Không khí giá lạnh và u ám bao trùm toàn bộ vương quốc, nó dần dần rút cạn sinh khí của người dân khiến họ đều mang một tâm trạng buồn bã và lãnh đạm. Thế nhưng tại một nơi u ám như thế vẫn hiếm hoi tồn tại một tia sáng ấm áp nhỏ bé.

Đó là Alyssa, một vị tiểu thư xinh đẹp của một gia đình quý tộc. Cô mang trên mình một nụ cười sinh đẹp và rạng rỡ cùng tâm trạng lạc quan và yêu đời. Với mỗi nơi từng đi qua, Alyssa đều giúp mọi sinh vật tại nơi đó bùng lên một chút sinh khí. Cô sống với niềm tin của mình, một ngày nào đó mùa xuân sẽ đến với vương quốc này.

Như bao cô gái khác, Alyssa cũng biết rung động trước một người con trai. Chàng là một chiến binh mạnh mẽ và thiện chiến, Charles. Họ gặp nhau trong một buổi dạ hội ở lâu đài rồi yêu nhau ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Đôi tình nhân bên nhau được bao lâu thì chàng phải ra chiến trường. Không một lời đính ước, không hứa hẹn, Charles quyết định ra chiến trường mà không hề nói với Alyssa ngày quay lại.

“Em sẽ chờ chàng trở về.”

Alyssa nói với Charles trước khi anh lên ngựa. Đó là lời hẹn ước của hai người...

Khung cảnh lại tiếp tục thay đổi. Sân khấu được chia đôi, ngăn cách bằng một tấm gỗ để dễ dàng cho khán giả nhìn thấy cuộc sống song song của hai nhân vật.

Với những hiệu ứng hiện đại, cảnh chiến tranh tranh giành lãnh thổ giữa các vương quốc diễn ra vô cùng chân thực. Chiến tranh kết thúc. Charles được công chúa nước láng giềng giữ lại.

Trên sân khấu rộng lớn là hai thế giới hoàn toàn đối lập với nhau. Một bên là một lâu đài xa hoa với ánh nắng ấm áp sưởi ấm vạn vật. Tại nơi đó, Charles đang cùng công chúa nước láng giềng dùng bữa. Còn phía bên cạnh là khung cảnh u tối và lạnh lẽo. Nơi một cô gái ngày qua ngày vẫn ngồi bên lò sưởi đọc sách. Thỉnh thoảng cô nhìn về phía chân trời xa xôi, chờ anh trở về.

Sân khấu được chỉnh hiệu ứng thay đổi liên tục. Đã mười năm trôi qua. Cuối cùng mùa xuân cũng đã tới với vương quốc này. Thế nhưng Alyssa lại không thể rời khỏi phòng để cảm nhận từng tia nắng ấm áp của mùa xuân, cô mang trong mình một căn bệnh lạ, không biết lúc nào sẽ ra đi.

Tại vương quốc nọ, trong một lần đi dạo. Charles bất chợt nhớ về Alyssa, về tình yêu ngày xưa, hẹn ước của cả hai. Anh bắt đầu hối hận và dằn vặt. Anh đành kháng lệnh công chúa, bất chấp tất cả để quay về.

Dọc đường đi Charles nghe ngóng được rất nhiều điều về Alyssa. Biết được căn bệnh của cô, anh càng thúc ngựa nhanh hơn. Sợ rằng mình sẽ về trễ.

Cảnh lại được chuyển. Giữa sân khấu đặt một chiếc giường lớn, nơi Alyssa đang nằm. Hơi thở của cô ngày càng yếu dần và trở nên khó khăn. Dù sắp chết nhưng cô vẫn không quên lời hứa ngày xưa. Anh chưa trở về. Cô vẫn không thể chết.

Charles vừa xuống ngựa đã chạy vào phòng. Anh bước thật nhanh đến bên giường Alyssa, bất động nhìn cô gái nằm trên giường đang duy trì một ít hơn thở yếu ớt cuối cùng. Đôi chân Charles đứng không vững nữa, quỵ sụp xuống bên giường.

— Alyssa, nàng... - Mắt Charles đỏ lên, lời nói thoáng run rẩy.

Cô gái nằm trên giường hơi động dậy, chậm rãi mở mắt. Alyssa nhìn chàng trai đối diện rất lâu, ánh mắt rung động. Tựa như hình ảnh trước mắt chỉ là ảo ảnh của riêng cô, rất nhanh sẽ biến mất.

— Charles, là chàng phải không? – Đôi tay yếu ớt chầm chậm đưa lên chạm vào gương mặt chàng trai rất nhẹ, sợ rằng anh sẽ biến mất.

— Là ta. Ta đã trở về rồi. - Charles nắm lấy bàn tay nhỏ bé áp vào mặt mình

— Được nhìn thấy chàng, em rất vui. Đã đến lúc em về với Chúa rồi. Cuối cùng, em cũng đã chờ được chàng trở về.

Cô gái nằm trên giường nở một nụ cười hạnh phúc. Chàng trai đỡ cô gái ngồi dậy một cách khó khăn, để cô tựa vào người mình. Trong một vài giây, chàng trai nọ thoát khỏi vai diễn của mình. Cậu nhớ ra cảnh tiếp theo, cảnh mà bọn họ đã từng tập trước đó. Cậu không còn là Charles nữa.

Trong đầu Gia Hưng như bị quỵ nhập, cậu cúi đầu, đặt lên môi của cô gái đang nằm trong lòng mình một nụ hôn. Lúc này, không phải là diễn nữa. Đây không phải là nụ hôn của Charles dành cho cô gái mà anh ta đã bỏ lỡ suốt mười năm. Cũng không phải là tình yêu giữa Alyssa và Charles.

Lúc này đây, khi môi hai người chạm nhau. Tim Gia Hưng như muốn nổ tung. Và cậu chắc chắn rằng đây không phải là cảm giác của Charles. Nụ hôn này là của cậu với Hà Trang. Là tình yêu của cậu dành cho cô gái trong lòng. Tất cả là thật. Không phải diễn.

Cả hội trường dường như đều bị cảnh hôn này làm cho chấn động. Một nửa không khỏi suýt xoa khen nức nở. Vài người khá xúc động với cảnh này. Một số khác thần tượng Gia Hưng không khỏi ghen tị nhìn chằm chằm lên sân khấu nhưng không ai nhìn thấy bóng dáng cô độc của Gia Huy lặng lẽ rời khỏi hội trường. Anh không đủ can đảm để nhìn tiếp nữa.

Minh Vũ dụi mắt mấy lần, không thể tin vào mắt mình, không khỏi cảm thán.

— Thăng nhóc này, không vừa đâu.

Hải Anh hơi nhướn mày, có cùng suy nghĩ với Minh Vũ. Dương Vi xem cảnh này hai mắt sáng cả lên, thầm oán trách Hà Trang giấu diếm cô mọi chuyện.

Người có phản ứng khùng khiếp nhất ở đây chính là Hoàng Đăng. Anh nhìn cảnh đó không chớp mắt. Ngón tay gõ từng nhịp trên mặt bàn, mắt bắn ra lửa.

— Thăng nhãi này. Dám hôn em gái, à không, vợ của ông. Được lắm. Xem ông đây xử mày thế nào.

Trên sân khấu, nước mắt chàng trai lặng lẽ rơi xuống. Cô gái nở một nụ cười cuối cùng đầy mãn nguyện, hoà theo dòng nước mắt nhạt nhòa. Cánh tay cô buông thõng...

— Alyssa...

Tiếng gào thét đau đớn của chàng trai vang vọng khắp hội trường. Màn được kéo xuống. Vở kịch kết thúc.

Cả hội trường đều im lặng. Cái kết quá bất ngờ khiến bọn họ không thể nào nghĩ rằng nó đã kết thúc. Nhưng chỉ vài giây sau, tiếng vỗ tay vang dội toàn bộ hội trường cho thấy vở kịch đã thành công đến mức nào.

...

Hà Trang đứng bất động trong nhà vệ sinh, tay cô chạm vào môi của mình, thần thờ nhìn mình trong gương. Vở kịch đã kết thúc từ lâu nhưng tim cô vẫn còn đập rất nhanh. Nụ hôn lúc nãy với Gia Hưng, nụ hôn đầu của cô...

— Chị dâu à, chị hôn một người đàn ông khác trước mặt anh trai em thì còn ra thể thống gì nữa. Chưa cưới mà đã như thế rồi. Sau này chẳng biết chị sẽ phản bội anh tôi như thế nào nữa.

Chỉ cần nghe giọng nói, Hà Trang cũng dư sức đoán được người nói là ai. Đáp lại lời nói đầy đả kích từ Nhã Thư, Hà Trang chỉ cười nhếch môi. Cô xoay người lại, tựa người vào bồn rửa.

— Thì sao? Liên quan gì đến chị? Chồng tôi hay chồng chị? Chị quan tâm gì lắm thế? Chị rảnh lắm hay sao? Chị phá vở kịch của tôi không thành nên muốn gây sự tiếp? Dù sao thì tôi và anh trai chị không có bất kì sự ràng buộc nào nên tôi yêu ai, tôi hôn ai là chuyện của tôi, tôi không có gì phải hổ thẹn. Nhưng mà những kẻ cả đời chỉ biết cướp đồ, rồi sống dưới danh phận của người khác thì cả đời này không ngóc đầu lên được.

Nói xong, Hà Trang không khỏi tự tán thưởng bản thân mình. Lâu lắm rồi, cô không nói nhiều như vậy.

Nhã Thư bị đụng đến chỗ đau, lại thêm oán hận vì kế hoạch không thành chẳng thể giữ được bình tĩnh nữa. Cô ta bất chấp thân phận của Hà Trang mà lao vào túm tóc cô.

Hà Trang không có năng lực như Dương Vi. Cô không có kinh nghiệm hay hiểu biết gì về đánh nhau. Nhưng dù như thế Hà Trang vẫn không để Nhã Thư chạm vào người mình.

— Tôi không có võ nên không đấu lại người khác nhưng không có nghĩa là với những kẻ tiểu nhân như chị thì tôi cũng không né được.

Giữ lại cánh tay đang dừng trước mặt mình 10cm, Hà Trang hơi cười. Cô hất tay Nhã Thư ra rồi ung dung bước ra ngoài.

...

Lễ hội vừa kết thúc, Hội Học Sinh liền tập trung ở Văn phòng để họp. Hoàng Đăng đưa ra bản kế hoạch về chuyến đi du lịch ngoại khóa cuối năm học vào tuần tới để cho bốn người chuẩn bị.

Ánh mắt anh đang hòa nhã bỗng nhiên nhìn sang Gia Hưng, kẻ vẫn đang ngồi cười ngu (theo lời Hoàng Đăng) thỉnh thoảng còn chạm tay vào môi, bằng một ánh mắt giận giữ và căm hận. Đã đến lúc Hoàng Đăng trả thù.

— Hải Anh, Minh Vũ, Gia Huy. Năm sau các cậu sang khu vực Đại Học bên cạnh rồi. Đâu thể đi qua đi về giữa 2 bên để quản lí được. Đã chọn người mới chưa? Thôi để tôi chọn dùm cho. Vậy để Gia Hưng tiếp

nhận chức vụ Hội Trưởng Hội Học Sinh đi. Ngay từ hôm nay cậu quản lí mọi việc nhé. Làm trong một tháng cho quen đi rồi từ từ mới chọn thêm người. Vậy đi.

Hoàng Đăng nói một hơi, tự động đưa ra quyết định rồi rời khỏi phòng, không cho ai bất cứ cơ hội nào để phản bác. Tâm trạng anh vô cùng sáng khoái, cuối cùng đã trả thù được. Hôn em gái, à không, vợ của anh thì phải trả giá đắt.

Gia Hưng đang vui vẻ vì nộ hôn nọ thì bị lời nói của Hoàng Đăng đá xuống địa ngục.

— Em không chọc tức gì anh ta chứ? - Minh Vũ e dè hỏi thăm.

— Không có. Em còn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.

Cho đến rất lâu về sau, Gia Hưng vẫn không thể nào biết được mình đã làm sai điều gì để bị trừng phạt như thế.

25. Chương 21: Người Ấy Là Anh

Dưới ánh đèn màu vàng ở góc nhà bếp hòa cùng mùi cafe đặc trưng thơm phức tạo nên một không gian ấm áp, dễ chịu. Dương Vi khuấy nhẹ cafe trong li, cô khẽ mỉm cười. Cảm giác này thật kì lạ nhưng cũng thật tuyệt vời.

Tự tay làm cho người con trai mình thích một tách cafe là một điều bất cứ cô gái nào cũng muốn được thử một lần trong đời. Vì nó chứa đựng tất cả sự lo lắng, chăm sóc và yêu thương.

Dương Vi đã suy nghĩ thật kĩ và đưa ra quyết định về tình cảm của mình. Cô sẽ quên đi Shark và tiếp nhận những cảm xúc chân thật nhất của mình dành cho Hải Anh.

Đứng trước cửa phòng Hải Anh, Dương Vi có đôi chút hồi hộp. Cô hít một hơi thật sâu rồi mở cửa bước vào.

Trong phòng không bật đèn chỉ có ánh sáng mờ nhạt phát ra từ đèn bàn học nhưng cũng đủ để cho Dương Vi nhìn thấy mọi thứ. Nhất là hình ảnh Hải Anh đang cởi trần vô cùng bắt mắt. Thân hình khá đồ con do chơi thể thao, phía dưới bụng có vài vết sẹo mờ nhưng vẫn không che được những múi cơ bụng rõ ràng đầy nam tính. Dương Vi bất động nhìn chằm chằm hình ảnh bắt mắt phía trước không khỏi sửng sốt. Dáng người của hắn, cô thích. Dương Vi bỗng dưng muốn tát vào mặt mình một cái thật đau Cô thật háo sắc.

Choang!

Dương Vi đánh rơi li cafe trên tay. Không phải vì nhìn thấy Hải Anh cởi trần mà vì một điều khác, một điều vô cùng quan trọng. Sợi dây chuyền lấp lánh mà hắn đang đeo, tại sao trước kia cô chưa từng nhìn thấy. Như thế, Hải Anh chính là người mà cô đã không thể nào buông được trong nhiều năm, một người mà cô nghĩ rằng đã chết từ rất lâu... Hải Anh, chính là Shark.

Trong lúc Dương Vi còn đang mơ màng mà không kiểm soát được hành động của mình, Hải Anh đã nhanh chóng mặc áo vào rồi kéo cô lại kiểm tra.

— Anh xin lỗi, làm em sợ rồi. Có sao không? Bị phỏng thì làm sao.

Nghe thấy giọng nói lo lắng của Hải Anh, Dương Vi liền tỉnh lại. Cô vẫn không nói gì, nhìn hất đặt mình lên giường, dùng khăn lạnh lau đi những vết cafe nóng hắt vào chân khi nãy.

— May quá, em không bị phỏng.

Hải Anh thờ phào nhẹ nhõm sau khi kiểm tra mọi thứ, chắc chắn rằng mọi thứ vẫn ổn. Dương Vi vẫn nhìn hắn không rời mắt, Shark đã thay đổi rất nhiều. Nếu như không có ngày hôm nay cô sẽ không bao giờ biết chàng trai luôn ở bên cạnh cô nhiều tháng nay lại là chàng trai năm xưa.

Dương Vi vẫn nhìn Hải Anh, như muốn khắc sâu hình ảnh của hắn vào trong trí nhớ. Để bù đắp cho nhớ nhung 7 năm qua. Lòng Dương Vi nhẹ đi rất nhiều, cảm xúc của cô không còn rối ren hỗn loạn nữa. Hải Anh và Shark là một. Vậy thì cuối cùng cô vẫn chỉ yêu một người, là người con trai trước mắt này.

— Em sao vậy?

Có lẽ một phần bởi vì quá xúc động, Dương Vi không thể nào cất tiếng. Cô chưa từng dám hi vọng hay có một loại mơ ước xa vời rằng Shark còn sống sau những gì còn sót lại năm xưa mà cô đã tận mắt chứng kiến. Vì thế trong suy nghĩ của cô không hề có cảnh hai người tái ngộ. Lúc này cô không biết làm gì, không biết nói gì, cũng như không thể hiểu rõ cảm xúc hiện tại của chính bản thân mình. Vui mừng. Hạnh phúc. Bất ngờ. Còn có cả lo lắng, sợ hãi.

— Em... em không sao. Em về phòng trước. Xin lỗi anh.

Đóng sập cửa phòng. Dương Vi ngồi xuống sàn nhà mà bật khóc. Shark còn sống. Cô rất vui. Nước mắt Dương Vi rơi vì hạnh phúc. Cuối cùng cô cũng gặp được hắn, khoảng cách rất gần, ở ngay trước mắt. Chỉ cần là có thể dễ dàng chạm tới.

Nhưng hạnh phúc luôn song hành với sự bất an và sợ hãi. Trong lòng Dương Vi bắt đầu xuất hiện hàng chục câu hỏi mà cô không thể nào trả lời. Liệu rằng Shark còn nhớ cô hay không? Hắn đã quên cô chưa? Nếu lúc này Dương Vi nói ra, chẳng may mọi chuyện không còn như lúc này nữa, hắn sẽ không nhận ra cô, hay tệ hơn nữa là không tin cô là Jun. Rồi những ngày tháng vui vẻ không còn nữa.

Dương Vi không biết vì sao ngay vừa lúc cô quyết định quên đi Shark để toàn tâm toàn ý yêu Hải Anh thì lại vô tình biết được sự thật này. Nó khiến cô rất vui và nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng làm cho nỗi bất an trong cô ngày một lớn hơn.

Khi bắt đầu yêu là lúc người ta bắt đầu lo lắng, bắt đầu sợ hãi và bất an về tất cả mọi thứ. Dương Vi những ngày thơ bé rất thích Shark. Bây giờ cô lại yêu Hải Anh nên tình cảm của Dương Vi dành cho người con trai đó rất nhiều, bao gồm cả tình cảm lúc nhỏ cùng với hiện tại. Đó là thích, là yêu, là thương.

Dương Vi rất sợ Hải Anh sẽ không nhận ra cô, sợ rằng hắn sẽ phủ nhận tình cảm ngày xưa, sợ hắn đã quên đi đoạn kí ức ngày đó. Cũng có lúc cô tự nhủ rằng hắn còn giữ sợi dây chày chuyền kia, thì hắn vẫn chưa quên cô. Nhưng rồi Dương Vi lại nghĩ theo một hướng khác. Có lẽ do đó là một thói quen mà thôi.

Cuối cùng sự sợ hãi đã bóp nát một tí hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng của cô. Dương Vi không muốn mọi chuyện thay đổi. Cô muốn mọi chuyện vẫn phải đi theo quỹ đạo ban đầu của nó. Mọi quan hệ giữa hai người lúc này rất tốt, rất thân thiết. Cô không muốn phá vỡ nó để sau này phải hối hận.

Chỉ cần sống chung dưới một mái nhà. Hít thở cùng một bầu không khí cô đã mãn nguyện lắm rồi. Hắn còn sống mới là điều quan trọng nhất với cô...

Chỉ cần hắn còn tồn tại, là đủ rồi...

26. Chương 22: Bởi Vì Anh Yêu Em

Trước khi kết thúc năm học, Hoàng Đăng đã thể hiện mình là một hiệu trưởng tốt bằng việc tổ chức một chuyến đi chơi dài cho các học sinh tại khu trung học phổ thông mà anh đang quản lí. Chuyến đi kéo dài 3 ngày. Hai ngày đầu tiên sẽ cắm trại trong rừng và ngày cuối cùng sẽ đi biển. Không những là một hiệu trưởng tốt bụng, Hoàng Đăng còn là một người anh trai rất thương yêu em gái của mình, hết sức giúp đỡ tác hợp cho Dương Vi cùng Hải Anh, tăng cường rút ngắn thời gian hai người nhận ra nhau bằng cách của mình. Sắp xếp cho hai lớp đi cùng một xe.

Trong suốt chuyến hành trình từ thành phố đến khu nghỉ dưỡng, Hà Trang phát hiện ra rất nhiều điều kì lạ ở Dương Vi. Lúc nào cũng trầm tư nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng buồn bã như sắp khóc, có khi lại mỉm cười ngây ngốc. Hà Trang dường như hiểu ra một điều gì đó. Những dấu hiệu trên, là yêu rồi.

Cho đến khi xuống xe và di chuyển vào rừng Dương Vi vẫn ngơ ngẩn như thế. Nếu như không phải Hà Trang tốt bụng kéo lại, có lẽ Dương Vi đã đụng trúng người đi trước mất rồi.

Nhiều lần Hà Trang định hỏi thăm một tí nhưng thấy Dương Vi có vẻ không thể nào nhanh chóng thoát khỏi trạng thái này nên vẫn im lặng, thỉnh thoảng giúp đỡ bạn mình tránh khỏi một vài vật cản đường trong lúc di chuyển. Cuối cùng thì Dương Vi cũng tỉnh mộng, là lúc nghe lớp trưởng lớp Minh Vũ đọc tên cô và Hải Anh vào cùng một nhóm để tham gia các hoạt động.

— Dương Vi 11A2, Hải Anh 12A1 là đội 1. Hà Trang 11A2, Gia Hưng 11A2, đội 2. Minh Vũ 12A1, Thuý Ngân 11A2, đội 3. Gia Huy 12A1, Hồng Thuý 12A1, đội 4...

Từng thành viên của các đội lần lượt được đọc tên, sau đó là lời nhắc nhở của hướng dẫn viên.

— Từng nhiệm vụ của mỗi đội đã được dán ở các thân cây gần đây. Mọi người cất hành lí rồi bắt đầu khởi hành. Đội nào quay trở về trước sẽ có quà. Chú ý, cho dù chưa hoàn thành nhiệm vụ cũng phải quay trở về trước khi trời tối. Trên bàn là các dụng cụ đi rừng cần thiết ỗi đội, các bạn hãy áp dụng kiến thức vừa được giảng lúc trên xe để tự bảo vệ cho bản thân.

Cậu bạn đáng thương đang cầm danh sách trên tay không khỏi âm thầm rơi lệ trong lòng khi nhận được quá nhiều sự chú ý từ khắp nơi. Cậu ta cảm thấy thật oan ức, cậu hoàn toàn vô tội, đây là chỉ thị từ cấp trên.

Tờ giấy này đã được gửi đến lớp cậu vài ngày trước với tên của 4 thành viên ở đội 1 và 2 kèm theo dòng chữ đầy đe dọa. “Phân công theo bản danh sách này, những người còn lại do cậu tự quyết định. Kí tên: Hiệu trưởng.”

Cậu vẫn còn nhớ rõ cảm giác run rẩy khi nhìn thấy dòng chữ cuối. Và bây giờ cảm giác đó lại hiện về.

Dù cho có bất bình bao nhiêu nữa thì người vừa đọc danh sách cũng là lớp trưởng lớp 12A1, người ta cũng là người có chức có quyền nên mọi người cũng đành chấp nhận.

Đeo balo có sẵn đầy đủ dụng cụ trên vai, Gia Hưng cảm thấy trong lòng vô cùng phấn khích.

— Chúng ta... Lại gặp nhau.

— Ừ. Chúc mừng cho lần hợp tác thứ 4.

— Hợp tác vui vẻ.

Hà Trang mỉm cười, để Gia Hưng nắm lấy tay cô dắt vào rừng.

Bên phía Dương Vi tình hình có đôi chút phức tạp. Trong lúc Hải Anh đang kiểm tra lại một vài dụng cụ thì Dương Vi đang nhìn hẩn chăm chăm, tìm đập thật nhanh.

— Em sao vậy? Nhiệm vụ của chúng ta là gì thế?

Hải Anh quay lại nhìn Dương Vi thì thấy cô khê giật mình, gương mặt có chút bối rối. Cô lúng túng mở phong thư ra xem.

— Bắt cá.

Hải Anh ngạc nhiên quay sang nhìn cô. Ngay cả Dương Vi, người đọc tên nhiệm vụ cũng giật mình nhìn lại vào tờ giấy. Bắt cá? Bọn họ làm sao biết bắt cá?

— Ôi, thôi tiêu rồi.

Dương Vi muốn vò nát tờ giấy trong tay mà ném đi thật xa. Hái trái cây, kiếm củi, dựng lều thì cô dễ dàng thực hiện. Nhưng còn bắt cá, một việc cô chưa hề nhìn thấy hay trải qua. Làm sao có thể thực hiện. Hải Anh cũng sâu không kém gì Dương Vi. Dù cho hẩn đã từng sống tại khu ổ chuột, mặc dù kiếm ăn khó khăn nhưng cũng không cần phải ra sông bắt cá. Về việc này, hẩn không hề biết một tí nào cả.

— Cũng không có cách nào khác. Cứ ra bờ sông đã. Biết đâu lúc đó lại tìm ra cách thì sao.

Hải Anh cất điện thoại vào hành lí của mình. Quyết định không mang theo vì thấy không cần thiết lắm. Sau đó hẩn lấy bản đồ ra xác định vị trí rồi nắm tay Dương Vi kéo vào rừng.

— Đi theo anh. Đừng để bị lạc.

Dương Vi nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau kia, gương mặt nóng bừng. Cô cứ thế bước đi theo phía sau Hải Anh, để hắn đi trước chắn cho những cành cây ngang đường.

— Hôm nay em sao vậy? - Bỗng nhiên Hải Anh hỏi.

— Em... em không sao.

— Không sao thì tốt. Có gì không ổn phải báo.

Dùng dao chặt bớt vài cành cây ngang đường, hai người càng tiến sâu vào rừng, rồi xa địa điểm dừng trại.

— Hình như từ chỗ chúng ta đến bờ sông còn xa lắm.

Nhìn lên hai vị trí được khoanh tròn trên bản đồ Dương Vi càng cảm thấy mờ mịt. Nếu cứ đi như thế này, đến bao giờ bọn họ mới đến nơi.

Đi được một đoạn, cả hai vẫn không nghe thấy tiếng nước chảy hay bất kì tiếng trò chuyện nào xung quanh. Một không gian yên tĩnh đến lạ thường bao trùm lấy bọn họ, chỉ có tiếng bước chân cùng một vài tiếng động nhỏ do Hải Anh chặt bớt cành cây. Dương Vi bất giác rung mình, sống lưng lạnh toát. Một tia bất an vô tình cuất hiện rồi nhanh chóng biến mất. Chỉ cần có bóng lưng vững chãi của chàng trai phía trước, chỉ cần hắn còn nắm tay cô chặt đi như thế cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Vì có Hải Anh ở đây rồi, vì có Shark ở đây rồi. Bất giác, Dương Vi càng đi gần Hải Anh hơn nữa.

Lúc bọn họ khởi hành là 2 giờ chiều. Dương Vi nhìn lại đồng hồ, đã là 4 giờ rưỡi. Vậy là bọn họ đã lang thang trong rừng 2 tiếng rưỡi. Nhưng lại sao vẫn chưa nghe được tiếng nước chảy. Ngay cả tiếng nói vọng lại từ xa cũng không. Dù cho bờ sông nằm khá xa nhưng cũng sẽ không tốn nhiều thời gian như vậy.

— Có khi nào chúng ta bị lạc rồi không?

— Có lẽ. Nhưng hy vọng là không.

Trong ánh mắt Hải Anh xuất hiện vài tia bất an. Nhưng hắn vội vàng trấn tĩnh. Hắn không phải chỉ có một mình. Hắn còn có người cần phải bảo vệ. Dương Vi không muốn hỏi thêm nữa, sợ làm Hải Anh thêm phân tâm. Cô chuyển từ vị trí phía sau sang bên cạnh hắn.

Đi được một lát nữa thì đồng hồ đã điểm 5 giờ chiều. Ở trong rừng trời tối rất sớm. Chẳng mấy chốc không còn nhìn thấy ánh nắng qua kẽ lá nữa. Hải Anh đã bắt đầu nhận ra điều không ổn. Hắn bắt đầu hối hận vì không mang theo điện thoại. Những lúc như thế này, không liên lạc được với mọi người là điều nguy hiểm nhất.

— Em có mang điện thoại không?

— Điện thoại em hết pin nên để ở trại rồi.

Hải Anh cảm thấy vô cùng căng thẳng. Bọn họ nhất định đã bị lạc, tệ hơn nữa là hoàn toàn bị cô lập trong rừng. Trời đang tối dần, nếu như không nhanh chóng thoát ra sẽ rất nguy hiểm. Hắn gỡ chiếc ba lô mình đang đeo trên vai xuống, tự tay mang nó lên vai Dương Vi.

— Em đứng yên ở đây. Đừng đi đâu hết. Anh đi một chút rồi sẽ về.

— Anh đi đâu?

— Anh sẽ tìm xem có đường nào khác để thoát ra không. Chúng ta lạc rồi. Cho anh 15 phút, anh sẽ quay lại. Có chuyện thì la lên. Tự bảo vệ bản thân mình cho đến lúc anh về.

Hải Anh lấy trong balo ra một con dao lớn giống hệt cái đang cầm trên tay đặt vào tay Dương Vi. Cô nhìn con dao trong tay rồi lại nhìn lên Hải Anh. Cô cảm thấy không an toàn cho anh, và cả cô.

— Anh...

— Không sao đâu. Anh sẽ cẩn thận.

Hải Anh siết chặt tay Dương Vi như muốn trấn an cô rồi rẽ sang một hướng khác rồi đi. Cứ khoảng 1 mét, hắt lại dùng dao chém vào thân cây để làm dấu.

Âm thanh dao chém vào thân cây mỗi lúc một nhỏ dần, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Chỉ còn Dương Vi với không gian tĩnh lặng xung quanh. Cô bất an nhìn xung quanh một lượt. Không biết mọi người trong đoàn có phát hiện bọn họ không quay trở về rồi huy động người đi tìm không. Cô hy vọng là có. Mong sao bọn họ nhanh đến.

Nhìn đồng hồ trên tay một lần nữa. Đã 20 phút trôi qua mà Hải Anh vẫn chưa quay trở lại. Dương Vi nhìn lên bầu trời nơi chỉ còn vài tia sáng yếu ớt qua kẽ lá. Trong lòng dấy lên cảm giác lo lắng và sợ hãi mãnh liệt. Cô sợ Hải Anh đã xảy ra chuyện. Dương Vi hít một hơi thật sâu, tay cầm chặt con dao mà hắt đã đưa. Tay còn lại kiểm tra lại túi quần. Cảm nhận được sự hiện diện của con dao găm quen thuộc vẫn mang theo bên mình, lúc này cô mới an tâm đi theo hướng hắt đã rời đi lúc này.

Dương Vi đi theo những vết chém trên thân cây mà Hải Anh đã để lại. Được một lúc thì cô không nhìn thấy vết chém nào nữa. Trong đầu cô không khỏi lo lắng, vì dao hắt lại không làm dấu nữa? Lúc này trời đã tối hơn trước. Dương Vi lấy đèn pin trong balo ra vừa định bật lên thì liền dừng lại. Nếu như Hải Anh đang gặp nguy hiểm ở phía trước, cô bật đèn chẳng may lại gây bất lợi cho hắt. Nghĩ vậy, Dương Vi không bật đèn pin lên mà chỉ cầm trong tay rồi bước đi thật chậm. Vừa đi cô vừa nhìn xuống đất. Dựa vào những cành cây có vết chặt rất mới để lần theo những dấu vết ít ỏi mà Hải Anh đã để lại.

Đi được một lúc, Dương Vi bỗng nghe tiếng động lạ phát ra gần đó. Trong lòng cô vô cùng mừng rỡ. Vừa định cất tiếng gọi Hải Anh thì miệng đã bị ai đó bịt chặt. Người đó giữ lấy hai tay Dương Vi kéo cô ra sau một gốc cây cổ thụ lớn, đặt cô dựa vào thân cây, người đó nhìn xuống Dương Vi, nhanh chóng ra hiệu cho cô im lặng.

Nhận ra ánh mắt cùng hơi thở quen thuộc. Tâm trạng Dương Vi dần thả lỏng. Lúc này Hải Anh mới từ từ buông tay ra. Qua lớp áo thun mỏng đã bị rách vài chỗ, cô thấy cả người hắt mồ hôi ướt đẫm, gương mặt căng thẳng tột độ.

Bỗng nhiên cả người Hải Anh dựa sát vào Dương Vi. Xung quanh phát ra một vài tiếng động và tiếng di chuyển. Cô nhìn sang liền thấy ba người đàn ông đang vác hai người khác tiến dần về phía hai người bọn cô. Nếu nhìn kĩ hơn một tí nữa có thể dễ dàng nhận ra rằng hai người nọ đã chết. Qua mỗi bước chân máu vẫn lặng lẽ rơi từng giọt xuống đất. Dừng lại ở một bụi cây, ba người đàn ông đặt hai cái xác xuống đất.

— Ê mày, để ở đây ổn không? Bên cạnh là khu du lịch đấy.

— Không sao đâu. Dù cho là khu du lịch đi nữa thì cũng ít ai sang khu rừng hoang bên cạnh này đâu. Có lẽ ít nhất là vài tháng nữa mới tìm thấy. Khi đó chúng ta đã an toàn rồi.

— Nhưng mà có người đã nhìn thấy chúng ta.

— Tao nghĩ nó chưa chạy xa đâu. Sẽ sớm được xử lý thôi.

Ba người đàn ông vừa tìm cách che giấu hai cái xác vừa trò chuyện. Dương Vi nghe xong mặt trắng bệch. Cô ngược lên nhìn Hải Anh liền nhận được cái gật đầu xác nhận của hắt.

Ba gã đàn ông đang lấp xác bỗng dừng nhìn thấy một tia sáng lóe lên gần đó. Nó phát ra từ con dao Dương Vi đang cầm trên tay.

— Ai?

Một người rọi đèn pin về nơi hai người đang trốn. Hải Anh không nói nhiều lập tức nắm tay Dương Vi kéo cô chạy trốn. Cả hai quay lại con đường cũ ban đầu. Vì lúc đầu Hải Anh đã đi qua một lần nên hắt đã chặt bớt các nhánh cây cản đường nên lúc này việc di chuyển không mấy khó khăn.

Hai người chỉ biết lao đầu về phía trước không xác định được phương hướng. Phía sau là sự đuổi theo của ba người đàn ông. Từng cành cây nhón sượt qua cả hai, khiến cho quần áo bọn họ đều rách một vài chỗ. Tay chân xuất hiện vài vết trầy xước. Nhưng cả hai vẫn không dừng lại.

Dương Vi có khả năng chạy rất lâu và khá nhanh. Hải Anh cũng không kém nhưng sức lực bọn họ không khỏe và dẻo dai như ba người đàn ông trưởng thành nên khoảng cách rất nhanh đã bị rút ngắn. Thấy khoảng

cách vừa đủ, một người đàn ông vung dao lên định chém xuống Dương Vi.

Nhìn ánh sáng lóe lên trong đêm. Hải Anh kéo mạnh tay Dương Vi, lôi cô về phía mình rồi xoay người ôm cô vào lòng để cho lưỡi dao lạnh ngắt chém ngang cánh tay mình.

Ba người đàn ông chắc chắn rằng sẽ chém trúng Dương Vi rồi bắt được cả hai nên đã giảm tốc độ so với ban đầu. Nhưng hành động bất ngờ của Hải Anh khiến bọn họ trở tay không kịp. Người nhận nhát dao đó là hắc chức không phải là Dương Vi. Sau đó cả hai vẫn tiếp tục chạy, thậm chí còn tăng tốc so với lúc trước nên nhanh chóng đã biến mất trong bóng tối.

Bọn họ lại chạy theo một đoạn nữa rồi dừng. Không tìm thấy. Hải Anh và Dương Vi hoàn toàn biến mất. Bị bóng tối che khuất, lại thêm cành cây rậm rạp, không có tiếng động nào vang lên xung quanh khiến bọn họ không thể nào tiếp tục tìm kiếm. Ba người lúc này mới lấy đèn pin ra kiểm tra mọi thứ xung quanh.

— Tụi nó biến đâu mất rồi? Không tìm thấy nữa. Nếu để chúng thoát ra ngoài chúng ta sẽ tiêu đời.

— Không đâu. Một đứa bị thương rồi. Hơn nữa tao nghĩ tụi nó là mấy đứa học sinh bên khu kia đi lạc sang đây. Đã bị lạc rồi sẽ không tìm được đường ra đâu. Vì thế quay về đã. Trời sáng rồi tìm tiếp.

Nhận thấy lời nói của người này khá hợp lí. Hai tên kia cũng không lo lắng nữa mà bắt đầu rời đi. Đợi cho đến khi bọn họ đi xa, Dương Vi mới nhanh chóng lấy đồ trong balo ra sát trùng vết thương rồi băng bó lại cho Hải Anh.

— Sao anh lại làm thế hả? Sao lại đỡ cho em?

Dương Vi vừa nói vừa khóc. Cô vừa vung tay lên muốn đánh Hải Anh cho đỡ giận thì cơ thể liền bị mất thăng bằng, suýt ngã khỏi cành cây. Hải Anh thấy thế nhanh tay giữ Dương Vi lại. Vòng tay qua eo cô, kéo cô ngồi sát vào mình.

Hải Anh vén vài sợi tóc mái lòa xòa trước mắt Dương Vi ra phía sau, lau đi vài giọt lệ trên khóe mắt. Hắn nhìn cô bằng ánh mắt đầy lo lắng và nghiêm túc nhất từ trước đến giờ.

Hải Anh kéo Dương Vi lại gần mình, đặt một nụ hôn lên trán cô rồi ôm chặt cô vào lòng.

— Vì anh lo lắng cho em, được chưa?

Nhận được câu trả lời này Dương Vi phải bất động mất một lúc lâu sau mới ngược lên nhìn Hải Anh. Đôi mắt đỏ đang nhìn cô. Rất nghiêm túc, rất chân thành, khiến trái tim Dương Vi rung động mãnh liệt. Cô chỉ biết dựa vào bờ ngực vững chãi kia im lặng nghe từng nhịp tim đập trật nhịp của người con trai kia. Không chỉ hắc chức, mà cô cũng vậy.

Một lát sau, Hải Anh nhảy xuống cây rồi đỡ Dương Vi xuống sau. Lúc này trong tình huống nguy cấp, hắn một tay ôm Dương Vi, một tay bám chặt một sợi dây leo để đu lên một cành cây cổ thụ lớn và vững chắc. Cả hai chỉ biết ngồi im lặng trên đó để chờ nguy hiểm đi qua.

— Không biết có chỗ nào để qua đêm không? Chứ ở trong rừng như thế này không an toàn chút nào.

Hải Anh vừa đi vừa lẩm bẩm. Bên cạnh Dương Vi vẫn không lên tiếng. Cô cần thời gian để khiến cảm xúc của mình bình ổn trở lại.

Bỗng dưng trước mắt bọn họ xuất hiện một ngôi nhà gỗ nhỏ. Hải Anh nhíu mày quan sát. Tại sao ở một nơi như thế này lại có một căn nhà?

— Có khi nào là nơi ở của bọn lúc nãy không? - Dương Vi nghi ngờ.

— Không phải. Bọn chúng là người bên ngoài vào đây bàn chuyện làm ăn nhưng mà vì xích mích nên mới động thủ với nhau. Ngôi nhà này không phải của bọn chúng. Nhưng dù như thế nào đi nữa. Chúng ta cũng phải ở đó đêm nay.

Hải Anh đẩy cửa vào trước. Bên trong trống không, không có bất kì bàn ghế hay đồ dùng nào. Hắn khép hờ cánh cửa rồi dùng đèn pin để xem xét mọi thứ xung quanh. Cảm thấy tình hình tạm ổn, Hải Anh chọn một góc tương đối sạch sẽ ngồi xuống, dựa vào tường.

— Đến đây đi.

Hải Anh vẫy vẫy tay. Ngay lúc Dương Vi vừa bước đến, hắn đã kéo cô ngồi xuống trước ngực mình. Để cô hoàn toàn dựa vào người hắn.

— 10 giờ rồi. Chúng ta nghỉ ngơi một lát. Đợi gần sáng rồi đi tìm mọi người.

Dương Vi gật đầu. Cô hơi ngại nên chỉ dám ngồi phía trước người hắn, không dám dựa ra phía sau. Không khí xung quanh bắt đầu lạnh dần. Cả hai chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng, không đủ để chịu lạnh hết đêm nay.

Hải Anh lấy trong balo ra một thanh kẹo bạc hà. Nhét vào tay Dương Vi một nửa. Còn bản thân mình cũng tự động ăn vào một viên. Cô bỏ viên kẹo vào miệng. Vị the cay của bạc hà xộc lên mũi, giúp cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Hải Anh không tự chủ mà kéo cô dựa vào mình, vòng hai tay ôm lấy Dương Vi.

— Anh sẽ đau đấy.

— Anh không đau. Nhưng em sẽ lạnh. Nên để yên vậy đi.

Dương Vi không cãi được nữa nên ngoan ngoãn nằm im trong vòng tay ấm áp của Hải Anh. Dù nhiệt độ xung quanh dần xuống thấp nhưng bọn họ không ai cảm thấy lạnh. Bởi vì được trong vòng tay người mình yêu đã là ấm áp nhất rồi. Dương Vi xoa xoa hai lòng bàn tay rồi áp lên hai má Hải Anh khiến hắn sưng sờ. Hành động này...

— Cho anh đỡ lạnh.

— Ừ. Ấm lắm.

Bên ngoài là một không gian yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng tim đập trật nhịp của hai người. Trời một lúc một khuya. Dương Vi mệt rã người. Hai mắt cô không mở nổi nữa nhưng vẫn cố gắng. Cô rất sợ.

— Em sợ quá.

Hải Anh xoa xoa lưng Dương Vi. Ôm chặt cô hơn nữa. Hắn hơi tựa cằm vào đỉnh cô thì thầm rất nhẹ.

— Đừng sợ, dù có chuyện gì xảy ra anh cũng bảo vệ em.

Khóe mắt Dương Vi ươn ướt. Cô úp mặt vào ngực Hải Anh, lặng lẽ khóc. Nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay, những gì hắn đã làm cho cô, tìm Dương Vi khê nhói đau. Cô đau vì điều gì? Vì hạnh phúc hay vì đau lòng. Dương Vi cũng không rõ nữa. Hai mắt cô khê nhắm lại, không thể cố gắng tỉnh táo được nữa.

— Vì sao anh lại làm tất cả những chuyện này?

Trong trạng thái mơ màng, nửa mơ nửa tỉnh. Dương Vi nghe được một câu trả lời rất nhỏ, tựa như cơn gió lạnh thoảng qua. Hư vô, không hề tồn tại.

— Bởi vì anh yêu em.

Dương Vi hơi mỉm cười, giọt lệ trên khóe mắt chưa khô. Cô chìm vào giấc ngủ muộn màng trong vòng tay ấm áp.

27. Chương 23: Cùng Nhau Trải Qua Sinh Tử

Đã bao lâu rồi Dương Vi không nhìn thấy Shark trong giấc mơ của mình? Một năm? Hai năm? Là bao lâu cô cũng không nhớ rõ. Nhưng đêm nay cô lại gặp hắn. Hắn không phải là Hải Anh mà chỉ là một thằng nhóc 12 tuổi trong nhà kho năm nào. Dương Vi như được quay về đêm hôm đó ngay tại thời điểm Shark đẩy cửa bước vào nhà kho. Nhưng lần này cô không giả vờ ngủ nữa mà ngồi im một góc trong nhà kho chờ hắn bước đến đứng trước mặt cô.

— Shark, là anh phải không?

Thằng nhóc không trả lời mà chỉ lặng lẽ quay lưng rời đi. Dương Vi vội vàng níu tay giữ cậu lại. Nhưng cánh tay kia vô tình gạt tay cô ra, bước chân vẫn không hề chậm lại.

— Shark. Anh đừng đi. Em là Jun. Đừng đi.

...

Sau khi chắc chắn ột sự an toàn tạm bợ, Hải Anh cuối cùng cũng miễn cưỡng chớp mắt một lát để dưỡng sức. Nhưng chưa được bao lâu thì hắn liền tỉnh dậy khi thấy Dương Vi trở mình. Cô bắt đầu vùng vẫy, muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn. Mày khê nhả lại. Không ngừng lẩm bẩm.

— Shark, Shark. Đừng đi. Em là Jun, anh không nhận ra em sao? Shark.

Hai cánh tay Hải Anh cứng đờ. Dương Vi gọi Shark, là gọi hắn hay sao. Nhưng làm sao có biết được tên này của hắn? “Em là Jun...”, “Em là Jun...” . Câu nói này lặp đi lặp lại trong suy nghĩ của Hải Anh như muốn thức tỉnh. Là Jun. Dương Vi là Jun. Tại sao hắn không nhận ra cô sớm hơn?

Cánh tay Hải Anh từ cứng đờ trở nên thả lỏng. Hắn kéo sát Dương Vi vào lòng. Giữ cô lại, không cho cô vùng vẫy nữa. Hắn ôm cô nhẹ nhàng vỗ về, không ngừng lẩm bẩm.

— Jun, tôi ở ngay bên cạnh cậu. Tỉnh dậy đi.

Dương Vi từ từ mở mắt. Khó khăn nhìn gương mặt mờ ảo thấp thoáng của người con trai trước mắt. Cô không thể nhìn thấy hắn trong bóng tối nhưng có thể nghe giọng nói dịu dàng vắng vắng bên tai.

— Shark? Hải Anh?

— Cả hai.

Một vòng tay bất ngờ vòng qua cổ Hải Anh, Dương Vi ôm chặt lấy hắn. Gục đầu vào vai hắn khóc nức nở.

— Cuối cùng anh cũng nhận ra em rồi.

— Anh xin lỗi.

Hải Anh giữ chặt Dương Vi, không dám buông tay. Trong lòng cả hai lúc này là sự hạnh phúc vô bờ. Bọn họ cứ ôm chặt nhau như thế rất lâu rồi mới luyến tiếc buông ra. Đây chẳng phải là giây phút hai người mong chờ suốt nhiều năm hay sao. Thế nhưng mọi chuyện đến quá nhanh. Khiến bọn họ vẫn chưa dám tin.

— Nhận ra anh từ bao giờ?

Để Dương Vi ngồi hẳn trong lòng mình, Hải Anh ân cần vuốt tóc cô, bắt đầu “tra hỏi”.

— Đêm em làm vỡ li cafe.

— Vậy sao không nói?

— Lỡ anh không nhớ em...

— Cô gốc này. Sao không nhớ được chứ? Anh đã chờ em biết bao nhiêu năm.

Dương Vi hơi ngước đầu lên, nhìn vào mắt Hải Anh.

— Vậy... anh thích Dương Vi hay Jun?

— Nghe này. Anh thích Jun. Nhưng anh yêu em. Không phải em đã nhận được câu trả lời từ lúc trước khi đi ngủ rồi sao.

— Làm gì có. Người ta ngủ rồi. Không nghe được.

Dương Vi nói dối. Thật sự cô đã nghe thấy những âm thanh ngọt ngào đó rồi mới chìm vào giấc ngủ. Nhưng cô sẽ tuyệt đối không bao giờ thừa nhận.

— Sau bao nhiêu năm, em vẫn thích giả vờ ngủ nhỉ?

Câu nói băng quơ của Hải Anh khiến tim Dương Vi giật thót, hai má nóng bừng. Nếu như không ở trong bóng tối thì hẳn có thể nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của cô lúc này. Dương Vi cảm thấy chột dạ. Nói như thế nghĩa là Hải Anh đã biết đêm đó cô chỉ giả vờ ngủ. Nụ hôn đầu của bọn họ.

— Ngủ đi. Hai tiếng nữa anh gọi em dậy.

Dương Vi ngượng đến mức không dám nói một lời chỉ lẳng lặng úp mặt vào ngực Hải Anh, nhắm chặt hai mắt lại. Nhìn cô gái trong lòng đang có ý trốn tránh, Hải Anh mỉm cười, cúi đầu xuống hôn lên môi Dương Vi, thì thầm vào tai cô.

— Chúc ngủ ngon.

...

Gần sáng. Hải Anh gọi Dương Vi dậy để tìm cách rời khỏi khu rừng. Trước khi đi cô thay băng vết thương cho hắn một lần nữa. Đúng lúc những vật dụng sơ cứu vết thương mang theo được sử dụng hết. Bây giờ giữa hai người không còn khoảng cách nữa, cũng không phải chịu đựng những giây phút khó xử như những ngày vừa rồi. Dù cho lúc này hoàn cảnh vô cùng khó khăn nhưng cũng không ngăn cản được tâm trạng hạnh phúc của hai người.

Rời khỏi nhà gỗ, Hải Anh cũng không biết phải đi đâu nên đành đi theo con đường mòn có sẵn. Màu đen trên bầu trời dần dần tan biến, từng tia nắng đã lọt qua từng kẽ lá, chiếu sáng không gian tối tăm và lạnh lẽo.

Đang bước đi bình thường, cả hai đột ngột dừng lại. Hải Anh nhìn xung quanh một lần. Dương Vi hơi nhíu mày nhìn lên các cành cây phía trên.

— Có tiếng động lạ. - Hải Anh và Dương Vi đồng thanh.

— Tốt! Tốt lắm!

Từ phía sau một người đàn ông đang tiến về bọn họ, không ngừng vỗ tay và buông lời khen ngợi. Dương Vi và Hải Anh vừa quay người lại thì lại gặp hai tên khác đang đứng chặn đường phía sau. Lần này bọn họ thật sự đã bị bao vây.

— Bắt đầu cuộc đi săn thôi.

Một người đàn ông khác cất tiếng. Sau đó cả ba người đàn ông bắt đầu vung con dao lớn về phía bọn họ. Dương Vi ngửa người ra phía sau, con dao chém sượt qua cách bụng cô chỉ có 5cm. Hải Anh bám lấy một sợi dây leo gần đó, lấy sức di chuyển qua các thân cây để né hai người đàn ông. Cả hai người tách nhau ra, kết hợp ăn ý.

Trước con dao đang chém tới tấp, Dương Vi không thể nào tấn công, cô chỉ chặt vật né tránh. Bên kia Hải Anh cũng không dễ dàng hơn. Một mình hắn phải né tránh hai người. Lại thêm vết thương cũ bị động, sắp rách ra. Lại thêm phạm vi chiến đấu vô cùng hẹp cộng thêm quá nhiều vật cản khiến tình hình càng trở nên bất lợi cho cả hai. Hải Anh nhìn sang Dương Vi. Nháy mắt với cô.

Dương Vi hiểu ý, né một nhát dao rồi dùng toàn lực đập vào bụng người đàn ông đang truy sát mình rồi nhân lúc hắn choáng váng di chuyển về phía Hải Anh. Tuy có một chút vất vả nhưng Hải Anh vẫn có thể thoát khỏi sự bao vây của hai gã đàn ông. Dương Vi cầm con dao trên tay chém vào lưng một trong hai người. Nhân lúc ba người mất tập trung liền Hải Anh bỏ chạy. Bị dồn vào đường cùng. Cả hai không còn cách nào khác ngoài việc chạy trốn.

Đang chạy, Dương Vi bỗng nhiên vấp phải một cành cây lớn chắn ngang đường. Cả người cô ngã xuống đất. Hay đầu gối bị trầy xước 2 mảng lớn. Dương Vi đau đến mức thở không nổi. Cô bất ngờ buông tay Hải Anh.

— Anh chạy trước đi. Em không đứng dậy được nữa.

— Anh công em.

— Như thế sẽ làm giảm tốc độ của anh. Không được. - Dương Vi xua tay, muốn bảo Hải Anh hãy mau chóng chạy đi. Còn cô vẫn quỳ dưới đất. Hai chân đau đến tê dại.

Nhìn thái độ cố chấp của Dương Vi, Hải Anh gần như phát điên. Hắn không nói một lời, bước đến kéo cô dậy. Dù cho đang tức giận nhưng động tác của Hải Anh vẫn rất nhẹ nhàng, không muốn làm Dương Vi đau. Hắn đặt cô lên lưng mình, rồi mặc kệ cô có đồng ý hay không liền tiếp tục chạy trốn. Hai tay Dương Vi không tự chủ được vòng qua cổ Hải Anh. Hai mắt cô ướt ướt.

— Từ bây giờ trở đi. Cấm em suy nghĩ như thế nữa.

Chạy được một đoạn nữa, cây cối dần thưa thớt hơn. Trong suy nghĩ của cả hai dấy lên một tia hy vọng mong manh. Nhưng chào đón bọn họ là một hẻm núi. Hải Anh thắng gấp, nhìn xuống độ sâu hun hút kia không khỏi lạnh người. Hắn quay người lại, ba người đàn ông đã đuổi đến nơi. Cả hai đã bị dồn vào đường cùng.

— Cuối cùng cũng đuổi kịp.

Cả ba người ném dao xuống đất. Không ngừng vặn các khớp xương ở tay. Nhìn Hải Anh và Dương Vi cười đầy ác độc. Phía dưới là vực thẳm, chắc chắn cũng không có cách nào sống sót nên bọn họ rất an tâm, không cần dùng dao vẫn có thể giết người diệt khẩu.

Một người đàn ông bước đến giáng một cú đấm xuống mặt Hải Anh, rồi đập vào bụng hắn. Sau một hồi đánh nhau và chạy trốn, Hải Anh không còn một chút sức lực nào liền ngã gục nhưng hắn vẫn không quên bảo vệ Dương Vi. Trước khi ngã gục hắn vẫn không quên xoay người lại để cho Dương Vi nằm xuống đất, còn mình thì chắn ở phía trên che chở cho cô.

Từng cú đấm, đá đầy dã man lần lượt giáng xuống người Hải Anh. Hắn nghiêng rằng chịu đựng, vẫn dùng bản thân mình để che chở cho cô. Dương Vi nhìn hắn chịu đựng đau đớn, trong lòng xót xa gấp trăm lần như bị ai đó dùng dao đâm vào nhiều nhất rồi xát muối vào. Còn đau đớn hơn như thế.

Thấy Hải Anh dường như không nhịu nổi nữa. Một tên quyết định dồn hết sức đập thêm một lần cuối cùng. Dương Vi không kịp suy nghĩ liền dùng sức xoay ngược hai người lại, thay đổi vị trí cho Hải Anh. Tự mình hưởng trọn cú đập trời giáng đó. Cô đau đến hoa mắt. Khi Hải Anh nhận ra sự thay đổi vị trí giữa hai người thì đã quá muộn. Cô gái nằm trên người hắn mềm nhũn, nhẹ tênh, không còn chút sức lực nào nữa, hô hấp vô cùng khó khăn.

— Dương Vi... Không. Dương Vi. - Hải Anh thều thào, lay lay Dương Vi.

— Đây, lôi con nhỏ đó ra. Xử thằng này trước đi.

Một tên ra lệnh. Hai tên còn lại liền làm theo. Chúng lôi Dương Vi ra rồi lại lao vào đánh Hải Anh.

Nằm giữa nền đất, ánh mắt Dương Vi nhòe đi. Những hình ảnh trước mắt mỗi lúc một nhạt nhòa. Người con trai cô yêu đang ở ngay phía trước nhưng xa quá. Cô không thể nào chạm tới được. Dương Vi khó khăn vươn tay ra.

— Hải Anh... Hải Anh...

Bỗng nhiên cả người Dương Vi bị xóc ngược lên. Một gã đàn ông vác cô lên vai.

— Xử lí lệ lên rồi ném nó xuống vực. Mang con nhỏ này về làm tí chuyện.

Khi nghe câu nói này trong ánh mắt Hải Anh và Dương Vi đều lạnh lẽo. Hai cánh tay đang ôm đầu của hắn cứng lại. Cả người đang bị hút cạn sinh lực khi này dần dần gượng dậy. Cả người Hải Anh phát ra lửa giận ngút trời. Dám đụng vào người con gái hắn yêu. Có chết hắn cũng không để điều đó xảy ra.

Dương Vi dường như không còn cảm thấy đau đớn nữa. Cô không hề nghĩ ngợi lấy con dao trong túi quần ra rạch một nhát thật sâu vào lưng của gã đang vác cô lên vai.

— Aaa!

Gã loạng choạng lùi ra phía sau vài bước rồi thả Dương Vi ra. Gã bước hụt chân suýt nữa thì rơi xuống vực nhưng vẫn còn gượng lại được. Nhưng Dương Vi thì không may mắn như thế, ngay lúc hắn thả cô xuống, cả người cô đã rơi xuống vực sâu.

— Hải Anhhh.

— Khôngggg. Dương Viii.

Tiếng hét đầy hoảng sợ của Dương Vi vang vọng khắp núi rừng. Chưa đầy một giây sau Hải Anh cũng nhảy xuống theo cô. Trong lúc rơi Hải Anh cố gắng bắt được tay Dương Vi. Cho đến khi chắc chắn rằng cô đã được bảo bọc trong lòng mình. Hải Anh mới dám nhắm mắt.

Như lời hấn đã từng nói. Dù cho có chết hấn cũng bảo vệ cô. Và lúc này dù cho sắp kề cận cái chết, Hải Anh vẫn không quên bảo vệ Dương Vi..

28. Chương 24: Những Người Anh Trai

Ở trong phòng tập, Dương Vỹ di chuyển nhanh như tên bắn tung ra những đường kiếm mạnh mẽ, dứt khoát.

Bên ngoài có tiếng đẩy cửa. Bước vào trong phòng là một cô gái xinh đẹp với trang phục da màu đen ôm sát người. Cô gái đứng im lặng rất lâu cho đến khi Dương Vỹ tra kiếm vào vỏ, bước từng bước chậm rãi đến chỗ cô. Anh nhận lấy khăn bông và chai nước rồi hỏi.

— Mia, có chuyện gì sao?

— Thiếu gia, tiểu thư ở Việt Nam gặp tai nạn rồi.

Dương Vỹ dừng uống nước, đặt thanh kiếm lên giá rồi bắt đầu phân phó. Thái độ vô cùng khẩn trương và lo lắng.

— Liên lạc với hãng hàng không đi. Tôi sẽ về Việt Nam ngay lập tức. Cô điều khiển máy bay. Trên đường đi kể lại cho tôi nghe mọi chuyện.

Mia nhận lệnh rồi bắt đầu chuẩn bị. Sắc mặt Dương Vỹ ngày một tồi tệ. Anh liếc nhìn đồng hồ, phải nhanh chóng quay về. Không biết bây giờ Dương Vi như thế nào rồi.

...

Người đàn ông mặc áo choàng đen đang đứng cuối con đường chờ Hải Anh bước đến. Gã vẫn như lần cuối cùng mà hấn nhìn thấy. Đầu lâu ẩn hiện trong lớp áo choàng cùng với chiếc lưới hái trên tay. Hải Anh dừng lại, nhìn gã đầy bình thản.

— Chúng ta lại gặp nhau. Lần này ông đến để đưa tôi đi đúng không?

— Không. Tôi lại đi nhằm nữa rồi. Vẫn là đợi tới năm cậu 80 tuổi đi. Tạm biệt.

Hải Anh không còn là cậu bé năm nào đứng đó nguyên rửa thân chết nữa. Lúc này hấn đã chuẩn bị tinh thần cho việc tỉnh dậy. Và ánh sáng đó lại đến.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc xộc vào mũi Hải Anh khiến hấn hơi khó khăn trong việc hô hấp. Cả người bị băng bó khắp nơi, toàn thân vô lực và nặng nề. Hấn không thể cử động dù là một chút

— Ba mẹ ơi, anh hai tỉnh rồi này.

Một giọng nói trẻ con vang lên bên tai Hải Anh khiến tim hấn đập lệch một nhịp. Khó khăn khăn nâng mi mắt lên, hấn nhìn thấy ba người đang đứng bên cạnh giường, hai lớn một nhỏ đang nhìn cậu đầy lo lắng.

— Tốt quá. Cuối cùng con cũng đã tỉnh rồi.

Người phụ nữ trung niên xúc động lau nước mắt. Đứa con trai này, bà đã suýt đánh mất một lần nên trong những năm nay chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng khiến bà bất an vô cùng. Người đàn ông bên cạnh vỗ nhẹ tay vợ mình an ủi. Con trai gặp nạn ông cũng rất lo lắng.

— Ba, mẹ. - Hải Anh khó khăn lên tiếng.

— Anh hai quên mất Thiên Anh rồi.

Cô bé lúc này nhắm mắt nhìn Hải Anh. Gương mặt trẻ con hờn dỗi rất đáng yêu.

— Anh hai không quên Thiên Anh đâu.

Thấy mặt em gái xụ xuống, Hải Anh liền lên tiếng dỗ dành bé con chưa được mười tuổi này.

Bỗng dưng nhớ ra một điều gì đó hết sức quan trọng, hắn liền bật người dậy nhưng liền bị cơn đau cùng các loại dây truyền gấn khắp người giữ lại.

— Dương Vi...

— Cô bé ấy nằm ở giường bên cạnh. Con đừng lo.

Người phụ nữ đỡ Hải Anh lại xuống giường rồi đắp lại chăn cho hắn. Bà dễ dàng đoán được vị trí của cô bé đó trong lòng con trai mình lớn như thế nào. Quả thật bà cũng vô cùng cảm kích cô. Nếu như không có Dương Vi đỡ thay Hải Anh cú đập cuối cùng đó, con trai bà giờ đây đã mất mạng rồi.

— Anh hai, Thiên Anh thích chị ấy. Ba nói, là chị ấy đã cứu anh hai.

Hải Anh nhìn về phía ba mình liền nhận được một cái gật đầu xác nhận từ ông. Vậy là đây là lần thứ ba Dương Vi cứu mạng hắn rồi. Hải Anh hơi mỉm cười, vươn tay ra xoa đầu Thiên Anh.

— Ủ. Sau này Thiên Anh gọi chị ấy là chị dâu nhé.

— Dạ được. Thiên Anh sẽ gọi chị xinh đẹp là chị dâu.

Mẹ Hải Anh thấy con trai mình dạy hư em gái thì chỉ lắc đầu, cũng không phản đối. Con dâu này, bà hoàn toàn đón nhận. Chỉ cần con trai bà yêu, dù là ai thì bà cũng sẵn sàng chấp thuận, hơn nữa đây cũng là người cứu mạng con bà một mạng.

— Đây là cô bé ở nhờ nhà con với Minh Vũ mấy tháng nay đúng không?

— Dạ.

— Vậy gia đình con bé có ở đây không?

Hải Anh cũng không biết trả lời như thế nào cho phải. Gia đình Dương Vi khá phức tạp. Ngoài Hoàng Đăng, những gì hắn biết về gia đình cô hoàn toàn là con số không.

Cánh cửa bị đẩy ra thật mạnh, một chàng trai trẻ tuổi mặc vest bước vội vàng vào phòng. Trông anh rất lo lắng và vội vàng.

Nhận ra mình gây ra khá nhiều tiếng động ảnh hưởng đến mọi người xung quanh, chàng trai liền lịch sự cúi đầu xin lỗi gia đình Hải Anh rồi đến bên giường Dương Vi. Đi phía sau anh còn có một cô gái mặc váy đen.

— Dương Vi thế nào rồi?

— Theo lời bác sĩ thì tiểu thư lúc rơi xuống vực chỉ bị thương nhẹ nhưng vì trước đó đã kiệt sức kèm theo bị đánh rất mạnh vào lưng nên phần phổi đã bị tổn thương nhưng rất may không nguy hiểm đến tính mạng.

— Xử lý đi.

Mia gật đầu rồi rời khỏi bệnh viện. Nghe từng lời của Mia, Dương Vỹ không khỏi thấy xót xa cho Dương Vi. Anh ngồi bên giường cô một lúc rồi kiểm tra lại một vài thứ xung quanh giường bệnh như một thói quen của người hăng ngày đều trải qua nguy hiểm.

Dương Vỹ bước đến bên giường Hải Anh. Anh khẽ cúi người.

— Cảm ơn cậu đã cứu em gái tôi.

Hải Anh suy nghĩ một lúc. Đây có lẽ là người anh trai nuôi của Dương Vi.

— Là cô ấy đã cứu tôi mới đúng. - Hải Anh đáp lại.

Dương Vỹ gật đầu rồi quay sang lễ phép chào ba mẹ Hải Anh.

Một lát sau ba mẹ Hải Anh cũng rời đi. Chỉ còn lại Dương Vỹ và Hải Anh ở trong phòng bệnh cùng Dương Vi vẫn còn đang mê man.

— Cậu là Shark?

Ngồi trên ghế, Dương Vỹ vừa chỉnh chăn cho Dương Vi vừa hỏi. Trên máy bay anh đã nghe Mía tường thuật lại tất cả mọi chuyện của Dương Vi ở Việt Nam. Bao gồm sự tồn tại của Shark và Hoàng Đăng.

— Tại sao anh biết tên này? - Hải Anh hơi nhúm mày.

— Cậu đã thoát khỏi đám cháy như thế nào? - Không trả lời câu hỏi của Hải Anh, Dương Vỹ lại đặt ra một câu hỏi khác.

— Trước ranh giới sống chết, tôi nhớ đến Dương Vi rồi dùng hết sức trèo ra ô cửa sổ trên cao để thoát ra ngoài.

Tận 5 phút sau khi Hải Anh trả lời Dương Vỹ mới có phản ứng. Anh bước đến đứng đối diện Hải Anh, nhìn vào đôi mắt kiên định kia. Anh vẫn không quên từng chữ trong bản lời khai của ba tên giết người nọ. Từng chi tiết trong đó khiến anh suy nghĩ rất nhiều. Người con trai trước mắt này đã dùng tất cả sinh mạng của mình để bảo vệ cho Dương Vi. Dùng bản thân mình để làm lá chắn cho cô khi rơi xuống vực thẳm.

— Tôi giao Dương Vi cho cậu. Đừng làm cho con bé buồn.

Nói rồi Dương Vỹ rời khỏi phòng. Để lại Hải Anh với nhiều tia cảm xúc phức tạp. Lời của Dương Vỹ có ý gì? Được xem là giao phó không?

...

Vừa đi đến hành lang của bệnh viện, Dương Vỹ đã bị một chàng trai khác chặn đường. Người con trai với mái tóc màu nâu đỏ cùng nụ cười ngạo nghễ này anh đã từng nhìn thấy trên hình. Anh trai ruột của Dương Vi.

— Chúng ta có thể nói chuyện một chút không? - Hoàng Đăng đề nghị.

— Tất nhiên là được.

Ở trên sân thượng bệnh viện, hai chàng trai trạc tuổi nhau dựa vào lan can và im lặng. Không một ai trong bọn họ biết bắt đầu câu chuyện như thế nào.

— Cảm ơn anh đã bên cạnh con bé trong suốt những năm qua. - Hoàng Đăng do dự một lát rồi lên tiếng trước.

— Ngay từ lần đầu tiên gặp Dương Vi tôi đã xem con bé như em gái mình. Nhưng ngày này cuối cùng rồi cũng đến.

Dương Vỹ thở dài một tiếng. Anh không muốn tưởng tượng những ngày tháng sau này không còn Dương Vi sẽ như thế nào. Có lẽ sẽ rất buồn, rất tẻ nhạt và lạnh lẽo.

— Sống ở nơi nào là quyền quyết định của em ấy.

Hoàng Đăng nói. Anh cũng không muốn ép buộc cô phải rời xa nơi mà cô đã gắn bó nhiều năm.

— Tôi nghĩ con bé sẽ đi theo thằng nhóc kia chứ không đến lượt chúng ta đâu.

Dương Vỹ cười cười giải thích. Hoàng Đăng nghe xong liền cảm thấy có lí. Quả thật sẽ không đến lượt bọn họ.

— Tôi chỉ có một yêu cầu. Trước khi rắc rối nhà cậu được giải quyết, Dương Vi vẫn mang họ Dương, là người của Dương gia. Cậu hiểu chứ?

— Tôi hiểu.

Dương Vỹ hài lòng gật đầu rồi xoay người rời đi. Trước khi khuất bóng sau cánh cửa anh để lại cho Hoàng Đăng một câu nói đầy ẩn ý.

_ Đêm đó người của Dương gia chúng tôi đã được thuê để bảo vệ phu nhân William khỏi bọn sát thủ. Có lẽ mẹ của cậu vẫn còn sống.

29. Chương 25: Tỉnh Lại

Trong đêm tối, một người đàn ông với gương mặt đầy sẹo đi lang thang trên đường phố vắng vẻ. Vừa đi gã vừa lẩm bẩm. Sự hận thù tràn ngập qua đáy mắt.

_ Shark, cha đã ra tù rồi. Có lẽ ngày tái ngộ của chúng ta cũng sắp đến.

Một chiếc xe hơi sang trọng dừng ở bên đường, cửa kính từ từ được hạ xuống. Bên trong là một người phụ nữ xinh đẹp và sắc sảo. Bà im lặng quan sát từng bước đi nặng nề của người đàn ông nọ, gương mặt thoáng qua vẻ trầm tư. Được một lúc bà lấy ra một tập hồ sơ từ trong túi xách. Bên trong là một loạt các sự kiện được ghi chú ngày tháng rõ ràng và chi tiết. Ở góc trái bìa hồ sơ được kẹp một tấm hình.

Cuối cùng người phụ nữ cũng đưa ra quyết định. Bà rời khỏi xe, đi theo người đàn ông nọ.

Đến một ngõ hẻm khá vắng vẻ, người đàn ông đột ngột dừng bước. Quay người lại nhìn người phụ nữ bí ẩn đang từ từ bước đến.

_ Bà là ai? - Giọng người đàn ông khàn khàn.

_ Quên tôi rồi sao?

Người phụ nữ mỉm cười tao nhã, tháo chiếc kính đen ra cho người đàn ông nhìn rõ gương mặt của mình. Gã nhanh chóng nhận ra bà là ai. Thậm chí gã còn nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp nhau đầy ám ảnh đó. Gương mặt bắt đầu có nét hoảng sợ.

_ Tại sao lại là bà? - Gã run rẩy lên tiếng.

_ Tại sao không phải là tôi? Tiền tôi đã đưa đủ mà đến tận 7 năm ông vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ. Con ranh đó vẫn còn sống. Tôi đến để đòi nợ.

Giọng nói của người phụ nữ ban đầu rất nhẹ nhàng, sau đó dần dần trở nên giận dữ. Bà thẳng tay ném tập hồ sơ vào mặt người đàn ông đối diện.

_ Tôi... tôi...

Gương mặt gã trắng bệch nhìn nòng súng đang chĩa thẳng vào thái dương mình.

_ Tôi cho ông một cơ hội cuối cùng. Giết chết con nhỏ đó cho tôi. Thời hạn là năm ngày. Nếu không ông sẽ là người chết thay.

Chờ đến lúc người phụ nữ biến mất khỏi con hẻm, gã mới nhặt những tờ giấy dưới đất lên kèm theo một tấm ảnh. Đọc lướt qua vài dòng trên tờ giấy, gã hơi cười. Được lắm. Lần này gã sẽ làm một trận lớn. Xử lí một lúc cả hai mục tiêu. Một nũi tên trúng hai đích.

...

Dương Vi sẽ chẳng bao giờ nghĩ được cô lại tỉnh dậy sau một cơn hôn mê sâu theo một cách kì lạ như thế này. Đó là bị tiếng hét của Minh Vũ đánh thức. Thậm chí cô còn nhớ rõ mình đang chìm trong vô thức thì có một giọng nói rất to, rất rõ và cũng rất chói tai khiến cô giật mình mà bật dậy. Chính xác hơn là cô đã nghe thấy tên mình.

_ Cái gì? Cậu và Dương Vi yêu nhau?

Hà Trang là người đầu tiên thấy Dương Vi tỉnh. Cô vội vàng chạy đến bên giường bạn mình.

_ Cậu tỉnh rồi à? Có phải do anh Vũ hét to làm cậu sợ không?

— Ừ.

Dương Vi khó khăn trả lời, giọng cô khản đặc. Hà Trang liền đỡ cô dậy, giúp đỡ cô uống một ngụm nước.

— Hải Anh...

— Anh ấy chỉ cách cậu 2 mét thôi. Ngay bên cạnh.

Hà Trang giải thích đồng thời né người sang một bên cho Dương Vi dễ dàng quan sát. Bên giường bên kia Hải Anh đang ngồi dựa vào thành giường liếc Minh Vũ. Nhận ra Dương Vi đang nhìn mình, hắn quay sang nhìn cô, không nói nên lời. Cảm giác như hai người vừa được sống lại từ cõi chết.

— Tại sao không phải là anh? Mà là hắn? Tại sao ba chúng ta cùng gặp nhau mà cuối cùng em lại yêu hắn hả?

Không khí yên tĩnh vô tình bị Minh Vũ phá vỡ. Hà Trang day day thái dương, tại sao lại có một người chỉ biết gây chuyện như thế này. Cô không chịu đựng thêm được nữa liền kéo Minh Vũ ra ngoài.

— Đi thôi. Anh mau về trường giúp hai anh em nhà kia giải quyết bớt công việc đi.

— Nhưng anh chưa hỏi xong mà.

— Được rồi, được rồi. Anh có biết mình đang làm kì đà không vậy?

— À à. Nhưng em có nghĩ tình yêu của bọn họ là được nảy sinh trong lúc cận kề cái chết không?

— Thôi mình về trước nhé.

Hà Trang nói rồi đóng cửa phòng bệnh liền bỏ đi một mạch, mặc kệ Minh Vũ vẫn đang luẩn quẩn với những thắc mắc chưa có lời giải đáp của mình.

Bên trong phòng chỉ còn Hải Anh và Dương Vi. Hắn xuống giường, bước từng bước thật chậm về phía cô. Vết thương của hắn vẫn còn chưa khỏi hẳn nhưng vì đã tỉnh từ một ngày trước nên tạm thời có thể bước xuống giường và di chuyển một chút.

Hải Anh ngồi xuống bên giường Dương Vi. Hắn nhìn cô rất lâu. Tựa như bọn họ đã xa cách nhiều năm.

— Em cứ nghĩ chúng ta đã chết rồi.

Dương Vi khó khăn lên tiếng. Đó là cảm giác trải qua sinh tử. Nhưng điều khủng khiếp nhất không phải là cái chết mà là bọn họ phải rời xa nhau ngay lúc vừa tương phùng.

— Ừ. Anh cũng nghĩ vậy.

Hải Anh nhẹ nhàng ôm lấy Dương Vi. Đến lúc này trong lòng cả hai mới cảm thấy chân thực. Bọn họ vẫn còn sống, vẫn được bên nhau.

...

Buổi chiều, khi Hoàng Đăng mang thức ăn đến cho Dương Vi liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đau đầu. Anh bắt đầu hối hận về việc mình ra tay đốt cháy giai đoạn cho chuyện tình cảm của em gái mình. Bởi vì anh đốt quá đà mất rồi.

Hoàng Đăng hít một hơi thật sâu, trưng bộ mặt khó chịu lên rồi hùng hổ đẩy cửa bước vào phòng. Bên trong là hai chiếc giường không biết từ lúc nào đã bị đẩy sát vào nhau. Trên giường, Dương Vi đang tựa đầu vào vai Hải Anh để đọc sách. Đến đoạn thú vị cả hai còn cúi đầu cười khúc khích.

Trong mắt của Hoàng Đăng nổi lửa bùng bùng. Cảm giác giống hệt như ngày anh nhìn thấy Gia Hưng hôn Hà Trang lúc trước. Hai mắt anh trợn ngược, đóng cửa một cách thô bạo khiến hai người trong phòng giật mình phải nhìn sang. Trông anh lúc này không khác nào một người ba vợ khó tính.

— Này cậu kia. Cậu làm trò gì vậy? Sao lại đẩy sát giường vào. Buông em gái tôi ra. Tránh xa nó một chút.

Em gái bảo bối của anh, đã từ lúc nào bị người ta cướp mất.

— Anh hai, hai giường ở rất xa. Tụi em còn chưa bình phục hẳn, di chuyển rất là phiền. Mà chỉ đẩy giường lại gần nhau thôi mà. Đâu có nằm chung đâu.

Hoàng Đăng thật sự muốn bùng nổ. Đã từ lúc nào em gái luôn ngoan ngoãn nghe lời lại cãi anh như thế. Bây giờ còn đi bệnh viện người ngoài.

— Không được. Không được. Đẩy về chỗ cũ đi. - Hoàng Đăng xua tay. Đồng thời ném cho Hải Anh ánh mắt đầy cảnh cáo.

— Anh hai. Đi mà.

Nhìn thái độ năn nỉ của Dương Vi mà đã nhiều năm rồi không được nhìn thấy, Hoàng Đăng có một chút hoài niệm. Trong lòng anh đã dao động.

— Không được quá thân mật. - Anh bắt đầu nhượng bộ.

— Dạ.

— Buổi tối đẩy giường ra xa một tí.

— Dạ.

Miễn cưỡng chấp nhận, Hoàng Đăng bước đến bên giường Hải Anh. Dùng ánh mắt đe dọa nhìn hấn.

— Tôi nói cho cậu biết. Cậu mà dám đụng đến một sợi tóc của em gái tôi. Tôi cho cậu chết không có chỗ chôn.

— Em biết rồi, anh vợ.

Nếu không có Dương Vi ngăn cản có lẽ Hoàng Đăng đã đánh Hải Anh một trận. Anh vợ? Anh đồng ý gả em gái cho hấn lúc nào?

30. Chương 26: Tư Hổ

Ngồi trên chiếc xe ô tô đang di chuyển với tốc độ cao, Hà Trang vừa điều chỉnh máy ảnh vừa thử chụp thử cảnh ngoài cửa sổ. Cô hy vọng lần này mình có thể thành công với cách chụp này.

— Có lẽ kĩ thuật của con tăng lên không ít nhỉ?

Simon vừa điều khiển xe vừa trò chuyện cùng con gái. Ông hạ hai toàn bộ cửa sổ xe xuống để từng cơn gió mang mùi vị mặn đặc trưng của biển ủa vào. Trời đã chập choạng tối.

— Dạ. Con cũng hay luyện tập mà.

Hà Trang trả lời rồi tiếp tục ngồi xem lại những hình ảnh vừa chụp rồi khẽ lắc đầu. Cô chưa hài lòng. Tua về khoảng hơn mười tấm hình chụp phong cảnh, ngón tay đang bấm liên tục của Hà Trang bỗng dừng dừng lại. Cô sững người nhìn vào bức hình trong máy ảnh, tim đập nhanh hơn bình thường.

— Bạn trai mới của con à?

Simon dừng xe lại trước vạch trắng, thản nhiên đoạt lấy máy ảnh trong tay con gái.

— Cũng đẹp trai đấy.

— Chỉ là vô tình chụp trúng mà thôi.

Hà Trang chối rồi lấy lại máy ảnh, tắt rồi cất vào ba lô. Simon nhìn lên màu xanh trên đèn tín hiệu giao thông rồi đạp ga, chiếc xe lại tiếp tục lao đi.

— Ba không nghĩ con lại vô tình chụp đẹp như vậy đâu. Canh sáng, góc máy, hiệu ứng nổi bật nhân vật chính của bức ảnh, tất cả đều được tính toán tỉ mỉ. Lại thêm cả hành động của cậu ta lúc đó, đang đọc sách. Bức hình rất tuyệt.

— Là đọc kịch bản. Không phải sách đâu ba. - Hà Trang phản bác.

Nhìn con gái xụ mặt, bỗng nhiên Simon cười lớn. Cuối cùng cũng chịu thừa nhận.

— Ba biết tên được không?

— Gia Hưng. Bạn cùng bàn với con. Chẳng qua cậu ta đối xử với con rất tốt và giống hệt người yêu trong mơ của con nên con hơi rung động.

— Nếu con rung động thì cứ yêu đi.

Simon dừng xe tại một nhà hàng lớn ngoài bờ biển rồi liên hệ với quản lí để nhận bàn đã đặt trước. Vừa ngồi xuống bàn Simon đã lấy ra một hộp quà ra đẩy về phía Hà Trang.

— Hôm nay ba mừng sinh nhật con sớm nhé. Tháng 8 ba bận rồi.

— Cảm ơn ba.

Hà Trang vui vẻ mở quà. Từng lớp giấy màu lần lượt được bóc ra cho đến khi món đồ bên trong hiện ra rõ ràng. Cô ngước mắt lên nhìn ba mình đầy ngạc nhiên. Đây chẳng phải là chiếc máy ảnh mà một năm trước cô vô cùng yêu thích hay sao.

— Ba đã tin là con có niềm đam mê thật sự với nhiếp ảnh rồi. Vì vậy bây giờ con hãy dùng nó đi và trả lại cái kia cho ba. À đừng quên lấy “người yêu trong mơ” của con ra.

Bữa tối với những món ăn hải sản diễn ra vô cùng vui vẻ bên cạnh bờ biển, nơi có những con sóng liên tục đập vào các vách đá. Hà Trang nhâm nhi cốc nước hoa quả, hết nhìn Simon rồi lại nhìn biển.

— Con có chuyện này muốn kể với ba. Chuyện vô cùng quan trọng.

— Ừ.

— Junie còn sống ba ạ.

Simon vội đặt li nước xuống bàn nhìn con gái đầy kinh ngạc.

— Chuyện này là thật. Cậu ấy vừa chuyển đến trường con. Anh Martin cũng biết rồi.

...

Ba ngày sau, tình trạng của Dương Vi và Hải Anh đã tốt hơn rất nhiều nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện thêm mấy ngày để theo dõi.

Khi Hải Anh quay trở về phòng đã không nhìn thấy Dương Vi. Hắn khẽ lắc đầu, cô gái này có lẽ lại xuống canteen bệnh viện mua thêm đồ ăn vặt rồi.

Nằm trên giường chơi Game khoảng nửa tiếng sau Hải Anh vẫn chưa thấy Dương Vi quay trở lại. Hắn bắt đầu cảm thấy kì lạ liền lấy điện thoại gọi cho cô. Bên trong điện thoại phát ra những tiếng tút dài cho đến khi tín hiệu gần bị ngắt thì bên kia liền nhấc máy. Thế nhưng đó không phải là Dương Vi mà là giọng nói của một người đàn ông lạ mặt.

— Cuối cùng cũng thấy nhớ rồi à?

— Ông là ai? Dương Vi đâu?

— Bạn gái mày đang ngủ rất ngon.

— Ông...

Dầu dầy bên kia đột ngột bị ngắt kết nối càng khiến Hải Anh thêm bất an. Dương Vi chắc chắn đang gặp nguy hiểm. Chưa đầy một phút sau, điện thoại Hải Anh rung lên. Có tin nhắn mới. Là hình Dương Vi đang bị trói trên ghế trong trạng thái hôn mê kèm theo một địa chỉ với lời nhắn “đến đây một mình”.

Hải Anh rút giày chuyển nước biển ra rồi bắt taxi rời khỏi bệnh viện.

...

Đó là một vùng hẻo lánh ít người qua lại ở ngoại thành. Ngay lúc Hải Anh vừa xuống taxi liền có người dẫn hắn đi vòng vèo vượt qua vài cánh rừng thưa thớt tiến vào bên trong. Trong một giây phút nào đó Hải Anh đã nhìn thấy từng hình ảnh quen thuộc ngày xưa hiện về trong tâm trí. Chính là những cảnh này. Mọi chuyện sẽ xảy ra với trình tự như thế.

Hải Anh đẩy cửa nhà kho cũ như ngày xưa hắn đã từng làm. Bên trong phòng là Dương Vi bị trói nằm gục ở góc tường. Bên cạnh chiếc bàn trống còn có một chiếc ghế cùng với ánh đèn chụp chôn. Cách bố trí này không khác gì với nhà kho năm đó.

— Shark, cảm thấy quen thuộc không? Con trai, lâu ngày không gặp.

Cánh cửa nhà kho đóng lại sau lưng Hải Anh. Phía sau hắn lúc này là một người đàn ông với những vết sẹo chằng chịt trên gương mặt cùng với một vài tên thuộc hạ. Gã ra lệnh cho thuộc hạ của mình đánh thức Dương Vi.

Gã bước đến giữa căn phòng, vuốt ve con roi da trên tay. Ánh mắt nhìn sang Dương Vi vừa mới tỉnh cùng Hải Anh đang đứng gần đó.

— Mày muốn biết những gì nó phải trải qua vì cứu mày năm xưa không?

Dương Vi hoảng sợ nhìn Tư Hồ. Những gì xảy ra năm đó. Gã đang muốn tái diễn lại tất cả.

— Là thế này.

Tư Hồ bất thành linh đập thẳng vào bụng Hải Anh khiến hắn ngã xuống đất. Nhưng chưa kịp đứng lên lại bị cây roi gia trên tay Tư Hồ đánh xuống liên tục.

— Hải Anh.

Dương Vi hét lên, vừa nhấc chân lên liền bị một cái tát giáng xuống.

— Đứng yên ở đó.

Hải Anh nằm dưới đất ôm lấy bụng hô hấp nặng nề. Quần áo hắn đã rách gần hết, trên người toàn bộ là vết thương. Nhìn sang Dương Vi đang đứng gần đó với một bên mặt đỏ bầm không khỏi xót xa.

— Không được đụng đến cô ấy.

Chát!

Tư Hồ quất cây roi da xuống người Hải Anh.

— Mày nghĩ mày có quyền sai khiến sao? Mày phản bội tao vì con nhỏ này. Không ai trong tụi mày có quyền được sống cả.

Tất cả như quay về buổi trưa kinh hoàng ngày hôm đó. Hơn mười người vây lại đánh một mình Hải Anh. Trên tay bọn họ là gậy gộc, là dao, là thanh sắt. Từng thứ lần lượt nện xuống. Hải Anh chẳng thể nào chống cự. Hệt như 7 năm trước, hắn chỉ là một thằng nhóc vô dụng để cho người ta đánh đập. Bọn họ mỗi lúc ra tay càng tàn nhẫn. Toàn thân Hải Anh lúc này đầy máu. Máu ở khắp nơi.

Tư Hồ mỉm cười cay độc. Gã bước đến đập vào bụng Hải Anh sau đó đá hắn qua một bên. Nhận cây gậy từ thuộc hạ không suy nghĩ mà quất thẳng xuống thân hình đã bê bết máu kia như muốn trút xuống tất cả sự thù hận tích tụ bao lâu nay.

— Không. Hải Anh.

Dương Vi gào thét trong tuyệt vọng. Đây là tất cả những gì hắn phải trải qua vì cứu cô hay sao. Là vì cứu cô. Dương Vi muốn vùng lên nhưng lại bị đánh rồi giữ lại.

Hai tay Dương Vi bị trói chặt nhưng cô vẫn bất chấp tất cả mà lao về phía trước.

Tiếng gào của Dương Vi khiến Tư Hổ chú ý. Tại sao gã lại quên con át chủ bài này. Đây mới là mục tiêu chân chính ngày hôm nay của gã. Tư Hổ vung roi quất mạnh về phía Dương Vi đang chạy đến khiến cô bật ra xa, đập mạnh vào bức tường xi măng.

Cả người Dương Vi như muốn vỡ nát. Cô không thể cử động được nữa.

— Dương Vi.

Hải Anh muốn tiến về phía cô nhưng liền bị một gậy giáng xuống khiến hấn gục ngã hoàn toàn. Bị đánh cho gần chết mới buông tha, hấn không còn khả năng di chuyển. Chỉ biết nằm dưới sàn xi măng lạnh giá nhìn Dương Vi cách đó không xa.

— Mày yêu con nhỏ này đúng không? Vì yêu nó nên mày mới phản bội tao. Được lắm. Được lắm. Tao cho bọn mày chết cùng nhau.

Người người lần lượt rời đi. Bọn họ khóa chặt cửa nhà kho. Mùi xăng dầu nồng nặc. Hải Anh rất dễ dàng đoán được chuyện gì sắp xảy ra. Những gì xảy ra 7 năm trước được Tư Hổ cho tái hiện hoàn toàn.

31. Chương 27: Ngọn Lửa Quá Khứ

Tư Hổ đứng trước nhà kho ngửa mặt lên nhìn trời. Bây giờ đã là buổi chiều, hoàng hôn vừa buông xuống, bầu trời cũng đã đổi màu. Gã rút hộp diêm ra nhìn rồi lại nhìn từng vũng xăng dầu lênh láng dưới đất lại thêm từng mảng được hắt lên tường. Gật đầu hài lòng gã rút diêm ra quẹt một đường, lặng im nhìn mỗi lửa bập bùng. Qua đó gã nhìn thấy được thằng bé 7 tuổi nhếch nhác ở khu ổ chuột được hấn mang về nhà và rất nhiều chuyện khác. Đứa con này gã đã từng rất yêu thương nhưng kể từ giây phút nó phản bội thì mọi chuyện đã không còn nữa. Những năm tháng nhục nhã trong tù gã chưa bao giờ quên. Ngọn lửa này sẽ kết thúc mọi chuyện.

— Vĩnh biệt.

Ném mỗi lửa nhỏ từ que diêm xuống đất, Tư Hổ lạnh lùng quay người rời đi. Phía sau lưng gã, mỗi lửa nhỏ nhanh chóng bắt đầu bùng lên một ngọn lửa lớn, sáng rực một vùng.

Bên trong nhà kho nhiệt độ mỗi lúc một nắng, bức tường xi măng đang bị ngọn lửa dữ tợn từ từ nuốt trọn. Hải Anh và Dương Vi vẫn nằm bất động trên nền đất, ánh mắt bọn họ nhìn nhau như một lời trăn trối cuối cùng. Trong mắt cả hai đều là sự tuyệt vọng. Khoảng cách của bọn họ lúc này sao mà xa quá.

Lần này Tư Hổ đã tính toán rất cẩn thận. Gã sợ sẽ phạm lại sai lầm ngày trước nên đã kêu người chọn một nhà kho kín, không có một lối thoát nào, dù là một cái lỗ nhỏ. Không những thế hấn còn mang hết tất cả mọi thứ ra ngoài chỉ để lại căn nhà kho trống rỗng rồi mới châm lửa.

Trong ánh lửa bập bùng cảm xúc của Hải Anh không giống ngày xưa. Cuộc sống và tư tưởng của hấn đã thay đổi. Bây giờ hấn có mục đích để sống, hấn có con đường để đi, hấn có gia đình để về cũng như hấn có người để bảo vệ. Hấn không thể chết lúc này được. Hấn cần phải sống để bảo vệ Dương Vi, để cùng cô đi hết cuộc đời này. Hấn cần phải sống.

Hải Anh nhìn Dương Vi ở gần đó, cả người hấn khẽ cử động. Có biết bao nhiêu đau đớn chỉ có hấn mới biết. Hấn trườn người lên phía trước. Từng chút một tiến về phía cô. Dương Vi nhìn hấn đang trườn về phía mình nước mắt lại trào ra. Người con trai đó cho đến lúc này vẫn muốn bên cạnh cô.

Dương Vi đã từng đọc được ở đâu đó trên mạng rằng: “Nếu khoảng cách giữa chúng ta là 1000 bước. Chỉ cần anh bước 1 bước em sẽ bước 999 bước còn lại.” Nếu như Hải Anh đã bỏ qua tất cả mọi khó khăn để tiến về phía Dương Vi thì cô chắc chắn sẽ không để hấn cố gắng trong đơn độc.

Dương Vi cảm thấy cả cơ thể như bị vỡ nát sau mỗi chuyển động nhỏ. Qua đó cô cũng có thể dễ dàng hiểu được cảm giác của Hải Anh lúc này. Nhưng hấn không từ bỏ thì tại sao cô phải dừng lại. Cả hai người dùng mọi cách tiến về phía người kia. Khoảng cách ngày càng được rút ngắn. Hải Anh vươn tay ra với tới cánh

tay của Dương Vi ở phía trước. Hai bàn tay chạm được vào nhau, không tự chủ nắm chặt. Lúc này, khóe mắt hắn đã ướt ướt.

Sau khi thiêu cháy các bức tường ngọn lửa lại tiếp tục lan ra xung quanh, nhiệt độ tăng lên, khói đen lan tỏa khắp nơi. Dương Vi ho sặc sụa, khói tràn vào phổi cô, khiến cô không thể nào hô hấp được nữa, đường khí cạn sạch. Cô nhắm chặt hai mắt, một tay quờ quạng xung quanh. Tay còn lại nắm chặt tay Hải Anh.

— Một chút nữa thôi.

Hải Anh lăm bắm trong lúc cố hết sức kéo toàn thân mình lại gần Dương Vi. Hắn sẽ cho cô một ít không khí cuối cùng của mình. Sắp chạm được rồi.

Nhìn một thanh gỗ đang bốc cháy sắp rơi xuống. Hải Anh như được truyền ột sức mạnh thần kì. Hắn chống tay đẩy người dậy dồn hết sức lao đến nằm đè lên người Dương Vi. Thanh gỗ rơi xuống.

— Aaaa.

Hải Anh la lên một tiếng thật lớn. Cả người gồng cứng. Thanh gỗ đang cháy rơi xuống lưng hắn. Hai tay Hải Anh cào trên nền đất, hắn kiệt sức dường như sắp ngã gục. Ngọn lửa đó đốt cháy áo Hải Anh, từng chút một thiêu cháy da thịt hắn.

— Hải Anh. Hải Anh.

Dương Vi lắc đầu liên tục, cô vẫn không tin được Hải Anh sẽ dùng cả thân mình để chắn lửa cho cô. Dương Vi nhìn gương mặt thống khổ của Hải Anh ở trước mắt trong lòng đau thắt. Đó là một nỗi đau đớn tột cùng. Cô khóc không ra tiếng. Dương Vi hơi ngước mặt lên. Chủ động hôn lên môi Hải Anh.

Trong lúc hắn ngạc nhiên nhìn cô chằm chằm, Dương Vi đã vòng hai tay qua người hắn, dùng hai tay trần của mình đẩy thanh gỗ ra khỏi người Hải Anh. Ngọn lửa tấp vào tay Dương Vi khiến cô vô thức rút tay lại nhưng sự ấm áp ở môi như nhắc nhở cho cô nhớ tình huống lúc này. Dương Vi nhắm mắt, hai tay nắm chặt thanh gỗ nóng vẫn còn bén lửa nhắc ra khỏi người Hải Anh hất sang một bên. Ở trên thanh gỗ cháy đen vẫn còn dính da thịt của hắn.

Cả người Hải Anh run lên từng đợt, hắn không còn điều khiển được cơ thể mình nữa. Hắn hết nhìn lòng bàn tay phồng rộp của Dương Vi rồi lại nhìn cô.

— Ngốc. Ai cho... em... làm như vậy?

Dương Vi không trả lời mà chỉ nhìn vào đôi mắt đối diện. Trong lòng lại nghĩ khác, nếu như được chết cùng hắn, cô cũng mãn nguyện lắm rồi. Hải Anh cúi đầu xuống, hắn hôn cô giống như đây là nụ hôn cuối cùng của bọn họ. Nụ hôn vĩnh biệt.

— Nói cho anh biết, bí mật... mà... em... muốn nói... cho anh... là gì?

Hải Anh nói đầy khó khăn. Đây là điều cuối cùng mà hắn muốn biết trước khi chết. Bí mật đó là động lực cho hắn vượt qua ngọn lửa năm đó đồng thời cũng là niềm tin cho hắn tồn tại bao nhiêu năm qua. Lần này Hải Anh tuyệt vọng hoàn toàn. Hắn biết cho dù may mắn được cứu cũng sẽ không vượt qua được. Hắn hiểu cơ thể của mình, bị ngoại tử một phần vì phồng nặng ở lưng lại thêm ngộ độc khí. Hắn có thể sống sót được sao.

— Bí mật là... em... yêu anh.

Dương Vi trả lời. Ngọn lửa chỉ cách bọn họ chưa đến một mét.

— Anh yêu em, Dương Vi. Yêu em suốt cuộc đời này.

...

Chiếc xe đua màu đỏ thắm gấp trước bia rừng. Dương Vỹ nhanh chóng bước xuống xe lấy ra một thùng nước uống rồi dùng kiếm chém ngang. Vì thời gian quá gấp anh không kịp chuẩn bị gì. Khi nghe tin Dương Vi bị bắt anh đã xuất phát. Lúc vừa đến nơi lại nhận được tin nhà kho bị thiêu cháy. Anh nhúng chiếc khăn tay của mình xuống thùng nước, rồi nhúng cả chiếc áo khoác mình đang mặc vào.

— Mia, cô nhúng nước tất cả những gì chúng ta có rồi đi theo sau yểm trợ cho tôi. Mang theo vũ khí cho hai tên kia để bọn chúng xử lí bọn người này.

Dương Vỹ cầm một thanh kiếm Nhật trên tay cùng với chiếc khăn tay và áo khoác được nhúng nước chạy như bay vào trong rừng. Với bất kì kẻ nào cản đường anh đều thẳng tay chém chết. Đến trước cửa nhà kho Dương Vỹ ném thanh kiếm của mình ột trong hai người mặc vest đen nọ để bọn họ giữ chân những người đang bao vây. Còn anh trùm chiếc áo khoác lên người dùng khăn tay bịt kín mũi rồi bất chấp ngọn lửa liều mình xông vào trong.

An toàn băng qua ngọn lửa lớn chắn trước cửa, Dương Vỹ bước vào giữa căn phòng. Đập vào mắt anh lúc này là một người con trai với cả vùng lưng bị phỏng nặng đang nằm phía trên Dương Vi.

— Anh, cứu... cứu anh ấy.

Nhìn thấy Dương Vỹ trong ngọn lửa. Dương Vi thều thào như một lời cầu xin. Dương Vỹ bước đến đỡ lấy Hải Anh cả người bất động. Hắn yếu đẩy anh ra rồi dùng ánh mắt thành khẩn nhất để van xin.

— Đưa cô ấy ra ngoài trước. Làm ơn.

Nhìn thấy tất cả tình cảm chân thành của Hải Anh qua đôi mắt mệt mỏi, Dương Vỹ nhẹ nhàng đỡ hắn đến một nơi ít bị bắt lửa nhất rồi cúi xuống bế Dương Vi lên.

— Tôi sẽ quay lại ngay lập tức.

Dương Vỹ đặt chiếc khăn tay lên mũi Dương Vi, dùng áo khoác bọc hết lên người cô rồi lao ra ngoài với tốc độ nhanh nhất.

— Anh phải cứu anh ấy trước...

Dương Vi vùng vẫy, muốn thoát khỏi Dương Vỹ. Anh giữ chặt cô, lớn tiếng nhắc nhở.

— Em đang làm chậm thời gian để anh cứu cậu ta đấy.

Hải Anh nhìn Dương Vi được mang ra ngoài liền mỉm cười nhẹ nhõm. Cuối cùng cô đã an toàn. Hắn cũng yên tâm và thanh thản rất nhiều. Có lẽ đã đến lúc rồi. Hải Anh nhắm mắt, cả thân hình nặng nề đổ gục xuống đất, trên khóe mi lệ vẫn chưa khô. Xung quanh lửa vẫn cháy.

Dương Vỹ mang được Dương Vi ra ngoài giao cô lại cho Mia rồi nhận lấy những món đồ khác vừa được nhúng nước để quay lại vào bên trong.

Lần này tốc độ di chuyển của Dương Vỹ rất nhanh vì ngọn lửa đã vây kín toàn bộ căn phòng. Khi nhìn thấy Hải Anh nằm gục trên sàn, tim Dương Vỹ như ngừng đập. Anh đã đến trễ rồi sao?

Đặt Hải Anh trên lưng, dùng một chiếc chăn lớn để che chắn cho hai người, Dương Vỹ quay ngược ra bên ngoài. Đến lúc này thì chính anh cũng bắt đầu cảm thấy ngạt thở và kiệt sức nhưng từng nhịp tim yếu ớt của người nọ dường như đã tiếp thêm cho Dương Vỹ sức mạnh. Hắn còn sống, anh cũng phải còn sống. Cả hai nhất định phải quay về.

Tiếng còi xe cảnh sát, cứu thương, cứu hỏa vang lên ở bên ngoài. Khi lính cứu hỏa vào được bên trong thì mọi thứ đã cháy rụi. Từng thanh gỗ mục cuối cùng lần lượt rơi xuống. Dương Vi đánh ngã Mia rồi chạy về phía ngọn lửa.

— Hải Anh. Anh ấy còn ở bên trong.

Trước lúc Dương Vi lao vào liền bị Mia giữ lại.

— Tiểu thư, đừng vào. Hai người bọn họ sẽ ổn thôi.

Mia an ủi Dương Vi cũng như tự trấn an bản thân mình. Dương Vỹ, thiếu gia của cô. Cũng sẽ ổn thôi.

Khung nhà toàn bộ đổ sập, từ bên trong ngọn lửa, bóng dáng một chàng trai bước từng bước chân nặng nề bước ra. Được một lúc thì cả người liền đổ sập xuống đất. Dương Vỹ nhìn sang Hải Anh bên cạnh rồi nhìn lên bầu trời tối đen như mực phía trên, hơi mỉm cười. Cuối cùng anh cũng đã cứu được Hải Anh. Lòng biết

ơn của anh với Shark vì đã cứu Dương Vi lúc xưa cuối cùng cũng đã thực hiện được. Đến lúc này anh mới an tâm ngất đi.

— Thiếu gia.

Mia chạy đến bên Dương Vỹ, gần như muốn gục theo anh. Dương Vi bước từng bước về phía Hải Anh rồi cũng ngã gục. Cô đã chờ cho đến khi được nhìn thấy hắn.

Từng chiếc cánh cứu thương được mang đến đưa cả ba rời đi. Tiếng còi xe vang vọng một vùng...

32. Chương 28: “anh Đã Trở Về”

Trong căn phòng sang trọng, bà Mai ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế sofa màu đen dùng hai ngón tay kẹp lấy điều thuốc đầy quyền rũ. Bà đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đối diện, ánh mắt lạnh băng.

— Thất bại? Lần này lại tiếp tục thất bại?

— Lúc đầu đã thành công. Nhưng cuối cùng có người đến cứu.

— Bọn họ là ai? Bao nhiêu người mà có thể dẹp được gần 50 người bên Tư Hồ?

— Bọn họ có 3 người. Thành viên của Dương gia. Ngay cả Dương Vỹ cũng xuất hiện.

Bà Mai ném điều thuốc vào gạt tàn rồi nhìn về phía người đối diện. Tại sao Dương Vỹ lại về Việt Nam? Vì lí do gì lại mang người đến đó cứu hai người không quen biết? Cùng là người trong thế giới ngầm, danh tiếng của Dương gia bà cũng từng nghe qua. Nhưng vẫn không thể nào hiểu được giữa bọn họ có mối quan hệ như thế nào.

— Được rồi. Lần này tôi sẽ tự mình ra tay giết nó. Xem dùm tôi bao giờ Simon về lại Canada?

Người đàn ông tuy có thắc mắc nhưng vẫn lấy bước ra khỏi phòng gọi điện thoại, khoảng chừng 5 phút sau thì liền quay trở lại.

— Ban đầu là nửa tháng nhưng vì sự cố bất ngờ của Junie William nên ông ta quyết định ở lại thêm một tháng nữa. Bà định làm gì?

— Chăm sóc con gái rượu của ông ta một chút. Muốn đi câu thì phải lựa được mồi ngon.

...

Trước phòng phẫu thuật đang sáng đèn tập trung rất nhiều người, ngay cả ba mẹ của Hải Anh cũng xuất hiện, chỉ thiếu mỗi Dương Vi, Dương Vỹ và Hoàng Đăng. Trên gương mặt mỗi người đều hiện lên sự lo lắng, không ai dám rời mắt khỏi cánh cửa đang khép kín.

Minh Vũ dựa người vào bức tường bên cạnh cánh cửa phòng phẫu thuật. Cậu nhớ rằng 7 năm trước mình cũng lo lắng như thế này. Hai tiếng trước, Hải Anh được mang đến bệnh viện trong tình trạng bị thương rất nặng, suýt nữa thì mất mạng trên đường đi. Thậm chí so với 7 năm về trước tình hình còn nguy hiểm hơn gấp bội. Mọi chuyện vẫn không thay đổi, lần này bác sĩ phẫu thuật cho Hải Anh vẫn là ba mẹ Minh Vũ.

Ở hàng ghế dài mẹ Hải Anh gục đầu vào vai ba hắn khóc gần hết nước mắt. Anh em Gia Huy và Hà Trang bên cạnh không nói gì. Không khí nặng nề bao trùm cả đại sảnh.

...

— Hải Anh, anh ấy đâu rồi?

Nhìn thấy Dương Vi chạy đến từ cuối hành lang trên cánh tay còn dính máu cùng hai bàn tay được băng bó khiến Minh Vũ không khỏi giật mình. Cậu vội vàng ngăn cô lại. Không để cô xông vào phòng phẫu thuật.

— Em tỉnh rồi sao? Tại sao không nghỉ ngơi mà chạy đến đây? Còn giặt dây chuyền nước ra. Em có biết làm như thế nguy hiểm lắm không.

Minh Vũ nhìn hình ảnh Dương Vi lúc này vô cùng tức giận. Dù cho cô lo lắng cho Hải Anh đi nữa cũng phải biết chăm sóc bản thân mình. Tại sao có thể liều mạng đến thế.

— Hải Anh... anh ấy sao rồi?

Dương Vi vừa tỉnh dậy tuy rằng cơ thể rất yếu ớt và không có sức nhưng vì quá lo lắng cho Hải Anh nên liền bỏ mặc tất cả mà chạy đi tìm hân. Lúc này cô mới kiệt sức mà ngã quỵ xuống đất, nhờ có Hoàng Đăng từ phía sau chạy đến nhanh chóng đỡ lấy Dương Vi, đưa cô đến ngồi nghỉ ngơi tại băng ghế.

Minh Vũ hậm hực rồi đi rồi nhanh chóng quay trở lại với một xe đẩy các dụng cụ y tế mà các y tá thường sử dụng. Cậu dùng cùn để rửa tay qua một lần rồi đeo găng tay cao su vào, bắt đầu quá trình gắn lại dây chuyền nước biển cho Dương Vi. Động tác của Minh Vũ rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng nhanh chóng và thành thực. Sau năm phút đã hoàn thành. Sau đó cậu móc bình nước biển vào một chiếc giá di động rồi đưa cho Hoàng Đăng.

— Thầy không muốn em ấy ngất xỉu thì bảo quản cái bình này cho tốt đừng để em ấy giặt ra một lần nữa.

Dặn dò xong Minh Vũ mang xe đẩy trả lại cho các y tá gần đó rồi mang đến cho Dương Vi một ít thức ăn.

— Em không muốn ăn.

Dương Vi lắc đầu, ngồi thu mình ép sát vào tường đầy lở loi và đơn độc. Cô nhìn vào cánh cửa lạnh lùng đóng chặt kia trái tim như bị ai đó siết chặt, một cảm giác đau đớn, ngọt ngào khó diễn tả. Dương Vi ôm hai gối, cúi đầu xuống lặng lẽ khóc.

— Hải Anh...

Nhìn em gái lặng lẽ khóc rồi gọi tên người con trai đó trong tiếng nấc nghẹn, Hoàng Đăng không biết làm gì hơn ngoài việc ngồi bên cạnh an ủi cô. Nhưng tất cả những lời của anh đều không lọt vào tai cô đến một chữ.

Tất cả mọi thứ xung quanh đối với Dương Vi lúc này đều không tồn tại. Cô đang chìm trong một thế giới khác, nơi đó có cô và Hải Anh cùng những hồi ức tốt đẹp của bọn họ. Lần đầu tiên gặp nhau ở nhà kho 7 năm trước rồi lần cô vô tình đụng phải Hải Anh và Minh Vũ ở nước ngoài. Theo bọn họ về Việt Nam. Lần đầu tiên cả hai cùng nhau chiến đấu với bọn trộm, rồi hân minh oan cho cô tại trường học. Trong lúc sắp bị ngạt nước ở hồ bơi, là hân đã lao xuống cứu cô, cũng là hân là người đã đánh thức cô ra khỏi ác mộng. Valentine âm áp đầu tiên của cả hai người. Rồi ngay lúc cô biết mình yêu hân thì liền biết được hân là chàng trai ngày xưa. Đêm trong rừng, cả hai nương tựa vào nhau để tồn tại. Dù cho là rơi xuống vực sâu hay là bị bao vây bởi ngọn lửa bập bùng thì vẫn là hân bảo vệ cô.

Từng kỉ niệm hiện về như một cuốn phim quay chậm khiến ánh mắt Dương Vi càng trở nên mơ hồ. Hồi ức tốt đẹp này cô không muốn thoát ra nữa, chỉ có ở nơi này mới có Hải Anh.

Thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua, rất lâu sau đó cánh cửa khép chặt được mở. Bên trong một người đàn ông mặt trang phục phẫu thuật với gương mặt đầy mệt mỏi nhưng có phần nào nhẹ nhõm. Phía sau ông là một người phụ nữ với trang phục y tá đang giúp ông di chuyển sau nhiều giờ đồng hồ phẫu thuật.

— Ba, mẹ.

Minh Vũ vội vàng chạy đến đỡ lấy ba mình. Cuộc phẫu thuật này tốn rất nhiều thời gian và sức lực của ông.

— Qua cơn nguy kịch rồi. Bây giờ chỉ cần chờ ngày tỉnh lại thôi.

Sau tiếng nói của ba Minh Vũ ba mẹ Hải Anh quỳ hân xuống đất.

— Ôn cứu mạng con trai chúng tôi 2 lần của gia đình ông, chúng tôi sẽ ghi nhớ suốt đời. Nguyên dùng tất cả để báo đáp.

Mẹ của Minh Vũ liền bước đến đỡ ba mẹ Hải Anh lên, ôn tồn giải thích.

— Hai người đừng như vậy. Cứu người là công việc của chúng tôi mà. Hơn nữa vợ chồng chúng tôi cũng xem Hải Anh như con trai ruột của mình nên tất nhiên dốc hết sức để giành lại mạng sống cho cháu.

...

Trong tiềm thức của mình, Hải Anh lại gặp lại người đàn ông mặc áo choàng đen đó. Lần này ông ta dùng hai hốc mắt trống mắt trống rỗng nhìn hắn chăm chăm. Hải Anh bất giác rùng mình. Đây là lần thứ ba bọn họ gặp nhau, cách lần trước chưa đến một tuần.

— Ông đến để bắt tôi đi?

Gã lấy chiếc lưỡi hái quen thuộc ra chém ngang qua người Hải Anh. Hắn tránh theo phản xạ khiến chiếc lưỡi hái sượt qua người mang theo không khí lạnh lẽo.

— Đáng ra tôi đã phải mang cậu đi nhưng lại bị người ta cướp mất.

— Cướp mất?

Gã ép lưỡi hái vào sát cổ Hải Anh, chỉ cần một cử động nhỏ thì chiếc lưỡi hái đó sẵn sàng chém bay đầu hắn.

— ” Quá tam ba bận”. Đây là lần thứ ba rồi. Cậu nên quý trọng mạng sống của mình hơn. Nếu để tôi nhìn thấy cậu thêm bất cứ lần nào nữa. Tôi sẽ không nương tay đâu.

Nói rồi gã dùng bàn tay xương của mình bóp chặt cổ Hải Anh ném về phía ánh sáng phía chân trời.

...

Đã 5 ngày trôi qua nhưng Hải Anh vẫn nhắm nghiền mắt nằm sấp trên giường. Vì để bảo vệ mạng sống cho Hải Anh, các bác sĩ bắt buộc phải cắt bỏ phần da thịt đã bị ngoại tử ở lưng, vì thế lúc này hắn bắt buộc phải nằm sấp. Tuy rằng hô hấp sẽ khó khăn và mệt mỏi nhưng đây là cách duy nhất.

Sáng sớm mẹ Hải Anh mang một ít thức ăn vào bệnh viện. Vừa đẩy cửa vào phòng mà lại bất gặp hình ảnh quen thuộc trong suốt 5 ngày qua. Vẫn là cô bé đó đang ngồi bên giường con trai bà và trò chuyện với nó. Vừa nói vừa khóc.

Hôm nay mẹ Hải Anh không tiến vào trong, bà chỉ im lặng đứng bên ngoài cửa để quan sát từng hành động của Dương Vi. Tình yêu này sâu đậm đến bao nhiêu có lẽ chính bà cũng không thể nào xác định rõ.

Thấy Dương Vi đã ngủ gục bên giường bà mới đẩy cửa bước vào trong. Lấy một tấm chăn trong tủ ra đắp lên người cô rồi nhìn đứa con trai đang ngủ say của mình, nhẹ nhàng cất tiếng.

— Con trai, nhanh chóng tỉnh lại. Nơi này có người đang chờ con.

Sau khi cánh cửa được đóng lại một lúc thì Hải Anh dần dần mở mắt. Vì đã hôn mê quá lâu mắt hắn có phần chưa thích nghi được với ánh sáng từ môi trường xung quanh. Hắn khẽ nhú mày, chớp mắt vài cái cho đến khi quen với ánh sáng thấp trong phòng. Hải Anh có thể nhận biết được sự bất lực của mình lúc này đồng thời cảm nhận rõ ràng sự đau đớn tê dại cùng với một phần da thịt đã bị cắt mất.

Đảo tầm nhìn ra xung quanh, điều đầu tiên Hải Anh nhìn thấy là Dương Vi đang ngủ gục bên giường hắn. Trong lòng hắn là sự xúc động vô bờ. Hắn còn sống. Người hắn yêu đang ở ngay bên cạnh. Mọi thứ quá thần kì. Hắn không dám tin.

Vươn tay chạm nhẹ vào gương mặt đối diện, cảm nhận được sự ấm áp và chân thực. Lúc này Hải Anh mới cảm thấy yên tâm. Mọi chuyện là thật. Tay hắn di chuyển đến đôi mắt thâm quầng cùng gò má hốc hác, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô gầy đi nhiều quá. Cho đến khi tay Hải Anh chạm đến từng sợi tóc lơ xỏa trước mặt Dương Vi thì bỗng dưng cô mở mắt nhìn hắn chăm chăm.

Phút giây đó thời gian như ngừng trôi. Bọn họ nhìn vào mắt nhau chìm trong thế giới của hai người. Biết bao nhiêu lời muốn nói, biết bao sự nhung nhớ tích tụ suốt nhiều ngày làm sao có ngôn từ nào có thể giải thích được tất cả.

— Anh đã tỉnh.

— Ừ. Anh đã trở về.

33. Chương 29: Tạm Biệt

Đọc con đường vắng vẻ vào buổi trưa, Hà Trang trở về từ sân bay sau khi tiễn Simon lên máy bay về lại Canada. Bước từng bước chậm rãi trên đường, mắt Hà Trang vẫn không rời chiếc điện thoại trên tay. Thỉnh thoảng cô rời sự chú ý ra xung quanh một tí rồi lại tiếp tục đọc tin trên điện thoại.

Một chiếc xe hơi màu đen đột ngột thắng gấp bên cạnh vỉa hè, hai người đàn ông bước xuống lôi Hà Trang vào trong rồi phóng nhanh đi. Con đường lại khôi phục sự vắng vẻ và yên tĩnh như lúc đầu.

...

Quãng thời gian hạnh phúc nhất của Hải Anh và Dương Vi là hai tuần sau đó. Đó là những phút giây hiếm hoi nhất mà bọn họ có thể bên nhau kể từ khi nhận ra tình cảm của mình. Không căng thẳng, không biến cố. Chỉ là những phút giây ngọt ngào bên cạnh nhau khiến ọi người xung quanh không khỏi ghen tị.

Hai người vẫn ở chung một phòng với hai chiếc giường đặt cạnh nhau như lần trước. Trong khi vết thương của Hải Anh vẫn còn chưa lên da non thì sức khỏe Dương Vi đã bình phục hoàn toàn. Nhưng cô vẫn chưa xuất hiện vì muốn được ở bên cạnh chăm sóc cho hắn.

Buổi tối, sau khi giúp đỡ Hải Anh dùng bữa, Dương Vi đỡ hắn ngồi dựa vào thành giường để cùng cô ngắm sao qua ô cửa sổ. Nhưng loay hoay mãi một lúc cô vẫn không thể nào tìm được tư thế nào phù hợp. Hải Anh nhìn Dương Vi bối rối liền giữ tay cô lại, hơi tựa người vào thành giường kéo cô đến ngồi sát bên mình.

— Không cần phải mệt như vậy. Anh ngồi sao cũng được.

— Anh sẽ đau. - Dương Vi nhú mày nhìn hắn.

— Không đau.

Dương Vi khẽ lắc đầu rồi dựa đầu vào vai hắn. Ánh mắt cô nhìn lên bầu trời tối đen kia, đêm nay không có sao.

— Lần cuối cùng em ngắm sao, em đã nghĩ đến anh. Người ta nói khi chết đi con người sẽ hóa thành một ngôi sao trên bầu trời. Đối với em, anh là ngôi sao sáng nhất, sáng nhất trong lòng em.

— Ngôi sao đó bây giờ đang ngồi bên cạnh em để ngắm những ngôi sao khác.

Dương Vi gật đầu, âm thầm hưởng thụ trọn vẹn những giây phút bên nhau này.

Đêm nay Hải Anh ngủ trước Dương Vi. Không biết vì sao đêm nay cô trần trọc mãi mà không thể chợp mắt được. Dương Vi bật điện thoại lên với hi vọng kiếm được một phương pháp nào đó để dễ dàng chìm vào giấc ngủ hơn ở trên mạng. Vừa bật màn hình, cô đã nhận được 5 tin nhắn thoại từ một số điện thoại lạ. Để không làm phiền giấc ngủ của Hải Anh, Dương Vi đeo tai nghe rồi mới bật tin nhắn. Ngay từ tin nhắn đầu tiên cô đã nghe được một giọng nói vừa xa lạ nhưng vừa quen thuộc không khỏi khiến cô rùng mình, tay suýt đánh rơi điện thoại.

”Chào cháu, Junie William. Cháu nhớ dì không? Dì là quản gia năm xưa của nhà cháu đó. Chắc cháu cũng biết mọi chuyện rồi. Có lẽ chúng ta nên gặp nhau ôn lại chuyện cũ một tí nhỉ? Cháu nghĩ thế nào?”

Dương Vi hít một hơi thật sâu. Cố ổn định tâm trạng của mình. Bật tin nhắn thứ hai.

“Nếu cháu bận quá không đến được cũng không sao. Nhưng mà cô bạn thân của cháu đang ở chỗ dì. Cô ấy rất nhớ cháu đấy. Cô chỉ rảnh trước 4 giờ sáng thôi. Nhớ đến sớm.”

Nhìn lên đồng hồ, 1 giờ sáng. Lần này Dương Vi siết chặt điện thoại. Chiêu thức uy hiếp quê mùa này cô còn không rõ ràng nữa sao, hơn nữa lại từng là nạn nhân đến 2 lần. Tay cô kéo xuống tin nhắn thứ hai.

“Đi đợi cháu nhé. Địa chỉ đi sẽ gửi. Đi thích yên tĩnh một mình nên khi đến cháu nên đi một mình thôi. Đừng quên Jenna Simon đang ở chỗ đi.”

Hai tin nhắn sau là hình của Hà Trang kèm theo địa chỉ. Dương Vi ngã mình xuống giường nhìn lên trần nhà thở dốc. Cô tức giận, vô cùng tức giận. Đây là cảm giác khi người thân của mình bị bắt làm con tin để uy hiếp hay sao? Dương Vi bước xuống giường, lấy trong tủ ra một bộ đồ rồi bước vào phòng tắm.

Năm phút sau Dương Vi bước ra với trang phục đơn giản. Đối với cô, đi chết cũng không cần phải mặc đồ thật đẹp. Đúng thế, trong suy nghĩ của Dương Vi, lần này ra đi sẽ không bao giờ quay về nữa.

Bước đến bên giường Hải Anh, Dương Vi quỳ xuống đất, tựa người vào giường nhìn chằm chằm vào gương mặt đang ngủ say kia trong lòng không khỏi cảm thấy có lỗi. Cuối cùng thì giữa tình bạn và tình yêu, cô đã chọn tình bạn không chút do dự. Cô phải đi, vì Hà Trang. Hơn nữa chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ đến, cô không có cách nào thay đổi. Có lẽ, kiếp này bọn họ không có cơ hội ở bên nhau.

Nhắm hai mắt, Dương Vi hôn môi Hải Anh thật nhẹ, không muốn làm cho hắn thức giấc. Cô nhìn hắn một lần cuối cùng như muốn khắc sâu tất cả vào trong trí nhớ, rồi cũng đến lúc phải rời đi. Cô không còn thời gian nữa.

— Em yêu anh...

Dương Vi quyết định sẽ rời đi trong im lặng. Cô sẽ không để lại bất kì lời nhắn nào, cô muốn những gì liên quan đến mình còn tồn tại bên Hải Anh càng ít càng tốt. Như thế hắn mới dễ dàng quên cô, dễ dàng bắt đầu một cuộc sống mới, dễ dàng tìm được người mà hắn yêu. Nghĩ đến đây, tim Dương Vi đau thắt. Cô không muốn. Nhưng không thể nào làm khác.

Vốn dĩ Dương Vi không được tiếp tục tồn tại trên đời này từ lâu nhưng Hải Anh đã thay đổi nó và hắn sẽ phải trả giá cho sai lầm của mình là mất đi người con gái mà hắn yêu. Kể từ lần gặp nhau vào đêm hôm đó, mọi chuyện đã bắt đầu đi lệch quỹ đạo. Phải chi hắn không gặp cô, hắn không thích cô, hắn không cứu cô thì cũng sẽ không phải trải qua những giây phút chia ly này.

— Em xin lỗi.

Nói rồi Dương Vi đứng lên, dứt khoát rời khỏi phòng bệnh với hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Bỏ lại phía sau là Hải Anh trong cơn ác mộng của mình.

Tạm biệt anh. Cả đời này không bao giờ gặp lại...

...

Simon vừa về đến nhà sau một chuyến bay dài. Đón ông là vợ mình cùng với 2 đứa con trai và một người phụ nữ khác.

Ông vui vẻ cùng bốn người vào trong nhà. Trong lúc cùng nhau trò chuyện điện thoại Simon rung liên tục. Ông nhìn tài khoản Viber ẩn hiện trên màn hình không khỏi tò mò. Là ai liên lạc với ông vào lúc này? Đối tác? Không có khả năng. Ông đang trong kì nghỉ phép. Vậy là ai?

Bình thường Simon sẽ không nhắc máy với người lạ nhưng hôm nay bỗng nhiên tâm trạng ông bất an vô cùng. Ông có cảm giác nếu lần này ông không trả lời cuộc gọi thì sẽ ân hận cả đời. Và quả thật như vậy. Khi vừa nghe thấy giọng nói của con gái mình đầu dây bên kia, Simon đã bắt đầu lo lắng.

— Ba ơi. Mau kêu người cứu Junie. Cậu ấy vì cứu con nên đến gặp bà Mai rồi. Đã 6 tiếng trôi qua. Không kịp nữa.

Giọng nói của Hà Trang bỗng dừng im bật, thay vào đó là tiếng thắng gấp của xe ô tô, sau đó là âm thanh tăng tốc của một siêu xe mà Simon có thể dễ dàng nhận ra qua tiếng động cơ. Audi.

— Cậu không sao chứ? Bám chặt vào. Tôi sẽ cắt đuôi bọn chúng.

Qua âm thanh lộn xộn ở đầu dây bên kia Simon có thể nghe thấy giọng nói của một người con trai khác. Trong lòng ông càng thêm bất an.

— Con đang ở đâu?

Nghe thấy tiếng quát của Simon, bốn người trong phòng dừng nói chuyện, lo lắng nhìn ông. Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi mới có tiếng trả lời.

— Con bị người ta đuổi theo để diệt khẩu. Hiện giờ đang ở đoạn La Ngà Đồng Nai. Cậu ấy vẫn đang tìm cách cắt đuôi bọn họ. Con ổn. Ba đừng lo. Mau cứu Junie trước đã.

— Cháu chào bác. Cháu là Gia Hưng. Bạn của Hà Trang. Bác yên tâm. Cháu sẽ bảo vệ bạn ấy bằng mọi giá.

Sau lời giải thích của Hà Trang là giọng nói của người con trai lúc nãy. Gia Hưng, Simon ghi nhớ cái tên này đồng thời dễ dàng nhận ra đây là người trong bức hình của con gái ông ngày trước.

— Được rồi. Con nói với cậu bạn của con là ba giao con cho cậu ấy. Năm phút sau sẽ có người ứng cứu. Kêu cậu ấy cố gắng thêm một lát nữa. Làm thế nào để nhận diện?

— Dạ Audi màu cam. Biển số xxxx.

— Chờ ba 5 phút. Nhớ cẩn thận.

Simon tắt máy bắt đầu phân phó cho quản gia liên lạc về Việt Nam để tìm người giúp đỡ. Đồng thời ông cũng kêu người chuẩn bị trực thăng riêng và liên lạc với Justin William.

— Ba đi đâu vậy?

Một cậu bé tầm mười hai tuổi lo lắng nhìn Simon chuẩn bị mọi thứ. Cậu bé còn lại chỉ mới 8 tuổi thì nhìn ông đầy háo hức.

— Cho con đi với nhé?

— Không được. Hai con ở nhà với mẹ đi. Ba đi công tác vài ngày.

Simon kéo chiếc vali vừa mới đặt xuống không lâu ra ngoài. Không quên chào tạm biệt vợ con. Sau đó ông nhìn sang người phụ nữ nọ.

— Maria William, cô đi cùng tôi. Đã đến lúc chúng ta kết thúc mọi chuyện rồi.

34. Chương 30: Kết Thúc

Cánh cửa bằng sắt lâu ngày không sử dụng được người ngoài đẩy vào tạo nên những âm thanh kéo kẹt kì lạ, nó hòa cùng với bóng tối cùng với không gian yên tĩnh khiến cho người nghe cảm thấy rờn rợn, khe rùng mình. Nhưng loại âm thanh đó không hề khiến Dương Vi bận tâm. Bởi vì người bước vào mới thật sự nguy hiểm. Âm thanh chói tai từ từ biến mất đưa không gian quay về sự tĩnh lặng như lúc đầu. Ánh sáng le lói từ đèn pin chiếu vào căn phòng tối và ảm thấp. Người phụ nữ với chiếc áo choàng màu đen với chiếc kính mát tạo nên một loại phong cách kì lạ. Vừa tản ra sự kì dị, ma quái nhưng lại có một chút gì đó bí ẩn.

Bước vào trong phòng, bà đi đến nơi Dương Vi đang ngồi, tháo chiếc kính mát ra nhìn gương mặt của cô qua ánh đèn đèn đường từ bên ngoài hắt vào. Ánh mắt bà xuất hiện sự cay độc nhưng lại xen lẫn sự nhân từ. Dương Vi nghĩ rằng có lẽ mình đã nhìn nhầm. Người phụ nữ trước mặt, có thể nhận từ hay sao? Quên đi, điều đó là không thể. Bà ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện Dương Vi, khẽ thở dài.

— Đã lâu không gặp.

Dương Vi cười nhạt, trong lòng cảm xúc dâng trào dữ dội.

— Đúng. Đã lâu rồi.

— Mà Jenna đâu rồi nhỉ?

Bà Mai nhìn sang xung quanh tìm kiếm. Tại sao không nhìn thấy Hà Trang. Bà chưa ra lệnh thả người mà.

— Tiền trao cháo múc. - Dương Vi trả lời.

Gương mặt của người phụ nữ đối diện bắt đầu biến dạng. Sự lo lắng nhanh chóng lấn át sự điềm tĩnh lúc đầu. Bà ta hét lên một tiếng, lập tức có người chạy vào.

— Con nhỏ bắt lúc sáng đâu rồi?

— Chẳng phải cô ta đến thì sẽ thả người sao?

— Lũ ngu ngốc các người. Đi bắt nó mang về đây.

Bà Mai ra lệnh. Trong gia đình William bà chỉ dè chừng Hoàng Đăng, một người không thể giết. Bên cạnh anh lại còn có thêm một nhân vật nguy hiểm khác, là Hà Trang. Nếu không nhân cơ hội này trừ khử bớt hậu họa, bà sẽ sống trong bất an cả đời.

Dù hai tay bị trói nhưng khi nghe những lời này Dương Vi liền đứng dậy, định ra tay với bà Mai. Tay cô bị trói chứ chân thì không. Vì thế chỉ cần Dương Vi muốn liền có thể đánh nhau.

— Bà nuốt lời? Bà chỉ muốn bắt tôi thì đừng liên lụy đến người khác.

Cạch!

Tiếng súng được lên đạn. Nòng súng chĩa vào giữa trán Dương Vi, từ từ đẩy cô sát vào tường.

— Mà nghĩ mà là ai ở đây? Mạng sống của mình chưa giữ được thì khoan hãy nghĩ đến người khác.

Dương Vi không dám thử mạnh, lực tay của bà Mai rất mạnh, ấn sát nòng súng vào trán cô đau nhói. Trong mắt bà dường như có một đợt sóng ngầm đang cuộn cuộn trôi lên, sẵn sàng quét đi tất cả mọi thứ.

— Mà là chương ngại trong cuộc sống của tao. Đã đến lúc kết thúc mọi chuyện rồi. Ra đi và đừng bao giờ trở về nữa.

Ra đi? Dương Vi cảm thấy có gì đó không đúng. Không phải bà ta muốn lấy mạng cô hay sao, tại sao lại nói những lời này.

Bốp!

Báng súng đập mạnh vào gáy Dương Vi khiến cô đổ gục xuống sàn nhà. Bà Mai lại gọi người bên ngoài vào.

— Nhập vào đường dây của thằng Hai đi. Nhóm buôn nội tạng ấy.

— Dạ.

Phía sau lưng bà, một người đàn ông bước ra từ trong bóng tối. Ông ta nhìn bà với ánh mắt tò mò.

— Tại sao bà không giết cô ta?

Đúng thế, tại sao bà không giết Dương Vi? Tại sao bà không thể tự mình bóp cò mà phải mượn tay người khác? Tại sao? Trầm ngâm một lúc rồi bà chậm rãi lên tiếng.

— Có lẽ vì cô ta là con Justin chăng?

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn bà Mai. Dường như ông có thể đoán ra được điều gì đó.

— Bà yêu Justin?

Bà Mai đặt khẩu súng xuống bàn. Nét mặt ung dung, bình thản ngược lên nhìn đôi mắt sáng của người đàn ông trong bóng tối. Bà xoay xoay khẩu súng trên bàn, môi nở một nụ cười nhợt nhạt.

— Tôi yêu Justin từ rất lâu rồi. Trước khi ông ta gặp Maria. Từ ngày ông ta làm gián điệp cho tổ chức. Vì ông ta mà tôi đã bán đứng chủ nhân của mình. Nhưng cuối cùng thì ông ta cũng không biết đến sự tồn tại của tôi. Tổ chức bị người của ông ta tiêu diệt. Tôi cùng con gái mình lưu lạc khắp nơi. Cuối cùng thì ông trời cũng không phụ lòng người. Cho tôi gặp lại Justin. Cho tôi cơ hội khiến ông ta yêu tôi.

— Justin không yêu bà.

Ông đã từng tiếp xúc với Justin William nhiều lần qua các phi vụ làm ăn. Cùng là đàn ông nên ông dễ dàng nhận ra được sự thật phía sau từng hành động đó là gì. Ánh mắt của Justin mãi mãi chỉ có hình ảnh của một người mà thôi. Và đó không phải là bà Mai.

— Ông ấy có. Ông ấy yêu tôi. Nếu không yêu làm sao có thể tùy ý đưa tài sản của mình cho tôi quản lý, làm sao có thể nuông chiều con gái tôi, làm sao có thể vì mẹ con chúng tôi mà đuổi con trai ruột của mình ra khỏi nhà?

Nhìn bà xúc động phản bác, ông chỉ chậm rãi lắc đầu, cũng không đáp lại. Ông khuyên không được. Bởi vì ông biết bà sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi ra giấc mộng của chính mình.

Muốn biết tình cảm chân thành của một người đàn ông, không nên tin những gì họ nói, đừng vội tin những gì họ làm mà phải nhìn sâu vào đôi mắt. Xem nó nóng hay lạnh, xem bên trong là hình ảnh của ai. Ở đó có bao nhiêu là chân thành. Bao nhiêu là giả tạo.

Bà Mai hít một hơi thật sâu, nhận ra mình đã quá lời. Bà nhìn người đàn ông cảnh cáo rồi gọi người vào.

— Bắt được con nhỏ kia chưa?

— Xin lỗi chị hai. Tụi em... tụi em mất dấu rồi.

Đập khẩu súng xuống bàn. Bà thở dốc nhìn người đang đứng đối diện.

— Có một đứa con gái mười mấy tuổi cũng không bắt được. Lũ vô dụng.

— Chị bớt giận. Lúc trong bệnh viện tụi em đã sắp thành công thì có một thằng nhóc vào kéo nó đi mất. Tụi em liền đuổi theo. Nhưng thằng nhóc đó chạy Audi với tốc độ rất nhanh lại còn đi trước một đoạn nên rất khó khăn mới đuổi kịp. Khi gần đến thì có người của Simon ứng cứu. Cuối cùng thì thất bại.

— Được lắm.

Nhìn thấy bà Mai chuẩn bị ra tay xả giận, người đàn ông liền ngăn bà lại.

— Chúng ta còn việc phải xử lý. Tư Hồ đang bị giam ở Dương gia. Bà định thế nào?

— Đến đó. Ở đâu tôi cũng phải giết hắn. Phá hỏng chuyện của tôi hết lần này đến lần khác. Ngày mai chúng ta đến Berlin.

...

Hai ngày sau tại dinh thự rộng lớn của Dương gia tại Berlin, Dương Hoàng và Dương Vỹ lần lượt đón những vị khách mới đến. Đoàn người gồm có Simon, Maria và một vài người đàn ông khác. Sau khi nhận được lời giải thích hợp lý và biết được sự thật, Dương Hoàng liền đồng ý tham gia vào kế hoạch của những người đi cùng Simon. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến cô con gái nuôi của ông.

Sau khi sắp xếp chỗ ở hợp lý ọi người, Dương Hoàng liền gõ cửa phòng Maria.

— Có lẽ chị cần phải đến một nơi.

Maria đi theo ông qua khắp các khu nhà và đại sảnh cho đến khi dừng bước trước một hành lang dài. Dương Hoàng dùng chìa khóa mở cửa rồi nhường đường cho Maria bước vào. Đó là một căn phòng rộng với tông màu xanh chủ đạo. Trên tường có treo một khung hình lớn của một cô gái với nụ cười rạng rỡ trên môi. Xung quanh còn có một vài hình ảnh vẽ tay của chủ nhân căn phòng.

— Đây là nơi con gái chị đã sống trong suốt 5 năm qua. Con bé rất thích vẽ và thiết kế. Có lẽ là di truyền từ chị.

Dương Hoàng chỉ vào các tập tranh trên bàn kèm cùng với những bức tranh khác trên tường rồi giải thích. Giọng ông rất hiền lành và ấm áp như một người cha với sự tự hào khi kể về con gái của mình.

Maria bước vào căn phòng, như cảm nhận được sự tồn tại của con gái mình tại nơi này. Bà đi đến bên bức tường, ngắm nhìn bức hình không rời mắt. Con gái bà đã lớn như thế rồi sao? Lại còn rất xinh đẹp và tài năng.

Dương Hoàng lẳng lẳng đóng cửa phòng, rồi sang một căn phòng khác cách đó hai dãy hành lang. Bước vào trong phòng họp gia đình, nơi đã có sẵn ba người đàn ông đang ngồi, còn có cả Dương Vỹ ở vị trí chủ tọa. Nhìn thấy ba mình, anh liền đứng lên nhường chỗ rồi di chuyển sang vị trí khác.

— Tìm được Dương Vi chưa? - Ông cất tiếng.

— Vẫn chưa. - Zack, một trong hai người đang ngồi cạnh Simon trả lời.

— Không ai nhìn thấy Dương Vi kể từ lúc con bé rời khỏi bệnh viện. - Alex, người con lại bổ sung.

Zack và Alex là hai người đại diện cho tổ chức mà lúc trước Simon và Justin William đã từng tham gia. Những người được chọn để hợp tác cùng Simon bắt bà Mai.

— Vỹ, con huy động thêm người của Dương Gia mở rộng phạm vi tìm kiếm toàn Đông Nam Á đi.

— Dạ ba.

Dương Vỹ nhận lệnh từ ba mình rồi rời phòng họp. Dương Hoàng day day thái dương. Vụ việc bắt đầu trở nên phức tạp rồi.

— Tôi cần biết kế hoạch của các ông.

Zack gật đầu, bắt đầu giải thích cho Dương Hoàng.

— Theo như thông tin mà chúng tôi nhận được thì bà Mai sẽ đáp máy bay xuống Berlin vào chiều nay. Có lẽ đến tối sẽ đột nhập vào Dương gia để giết Tư Hổ. Chúng tôi sẽ nhân cơ hội này để bắt bà ta.

— Được rồi. Tối nay người của tôi sẽ phối hợp cùng các ông.

Simon từ khi bước vào Dương Gia không nói chuyện nhiều. Lúc nào ông cũng chỉ im lặng lắng nghe, từ chối đưa ra ý kiến. Cho đến khi cuộc họp sắp kết thúc, ông mới cất tiếng.

— Chúng ta cần phải tìm một nơi an toàn cho Maria đồng thời che giấu cô ấy về việc của Dương Vi. Justin sẽ đến Berlin vào tối nay. Không được để bọn họ gặp nhau cho đến khi bắt được bà Mai.

...

Hơn nửa đêm, giữa khu đất rộng lớn bao quanh dinh thự của Dương gia lúc này có nhiều bóng đen lần lượt chuyển động, dần dần bao vây xung quanh.

— Đến rồi.

Dương Vỹ ngồi trong phòng kín quan sát camera lên tiếng. Lúc này bỗng nhiên màn hình bị nhiễu sóng liên tục. Có virus xâm nhập. Dự đoán trước tình hình này, Dương Vỹ nhanh chóng bật một phần mềm khác để ngăn chặn sự xâm nhập của virus nhưng vẫn để cho người ngoài bị đánh lừa rằng mình đã hack thành công hệ thống an ninh.

Tất cả mọi người đều tập trung ở phòng camera, im lặng quan sát từng diễn biến trên màn hình. Đêm nay Dương Vỹ đã cố tình giảm bớt hơn một nửa lực lượng bảo vệ so với thường ngày để mở rộng cửa chào đón khách quý. Vì thế chỉ với một vài chiêu trò đơn giản, bà Mai cùng ba người đàn ông khác có thể dễ dàng xâm nhập vào nhà giam.

Dựa người vào song sắt lạnh lẽo. Tư Hổ nhìn một một chút ánh sáng qua ô cửa thông gió ở trên cao. Gã đang chờ ngày chết của mình. Chờ đợi sự trả thù của Dương Vỹ.

Bỗng nhiên đầu tóc của hắn bị giật mạnh lôi thẳng ra ngoài song sắt. Đầu hắn đập vào từng thanh kim loại lạnh lẽo nhưng kẻ đó không hề muốn dừng lại, vẫn tiếp tục nắm tóc hắn lôi ra ngoài.

— Là ai? Cứu với.

Tư Hổ la lớn với hi vọng sẽ đánh động được bảo vệ đang canh gác phía ngoài.

— Không ai cứu được mày đâu.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên cạnh khiến Tư Hổ lạnh người. Là bà Mai. Bà ta như một hồn ma luôn bám theo gã, không vào giờ buông tha. Gã cứ đinh ninh rằng quãng thời gian này sẽ được an ổn trước khi

chết. Nhưng có lẽ ước mơ đó quá xa vời. Cuối cùng thì bà ta vẫn đuổi theo hắn đến đây. Không sai, bà Mai muốn tự tay giết chết Tư Hổ.

— Nhà giam của Dương gia mà bà cũng dám đến. - Tư Hổ nghiêng răng nói.

— Dương gia thì sao. Vẫn không ngăn cản tao được. Mà vẫn phải trả giá cho sai lầm của mình.

Bà Mai lấy ra một tấm thẻ từ quẹt lên ổ khóa. Song sắt bật mở. Chưa kịp để Tư Hổ lùi lại bà đã dùng hai tay bóp cổ gã. Mười chiếc móng tay sắc nhọn ghim chặt như muốn xé toạc cổ họng gã.

Bốp! Bốp! Bốp!

— Không hổ danh là Mai. Thủ đoạn tàn nhẫn. Đuổi cùng giết tận.

Alex vỗ tay, không khỏi buông vài lời tán thưởng. Cả phòng giam được bật đèn sáng rực. Lúc này hơn 20 người được trang bị vũ khí đầy đủ đã bao vây khắp căn phòng, tất cả đều chĩa súng vào bà Mai và ba người đàn ông còn lại. Hai cha con Dương Vỹ không khỏi nhủ mày. Chỉ là bắt một người phụ nữ mà thôi. Có cần huy động nhiều người như vậy không.

— Muốn bao vây tôi tại nơi mà tôi đã vào đây từ trước? - Bà Mai bật cười đầy chế giễu, đẩy Tư Hổ đang ho sặc sụa sang một bên.

— Ý bà bảo những người này?

Qua cánh cửa lớn dẫn sang buồng giam khác, một nhóm gần 50 người lần lượt được giải vài buồng giam tập thể bên cạnh.

— Mọi chuyện kết thúc rồi. - Simon lên tiếng. Ông nghĩ đến những mất mát mà gia đình William đã trải qua. Cuối cùng bọn họ cũng chờ đến được thời điểm này.

— Kết thúc? Kết thúc cái gì? Tôi vô tội. Chẳng qua tôi chỉ đột nhập vào Dương Gia, người của bọn họ chưa động thủ thì đến lượt ông sao Simon?

— Đường dây buôn người xuyên biên giới. Cùng với một vài vụ buôn lậu nhỏ. Giết 2 mạng người. Chỉ với những gì bà đã làm trong 7 năm qua cũng đủ để chúng ta kết thúc mọi chuyện rồi. - Zack thuật lại những tội ác của bà Mai.

— Chứng cứ đâu?

— Chúng tôi đã có đầy đủ rồi.

Bà Mai cười lớn, bà lâm vào đường cùng. Làm sao có thể? Nhưng dù có chết bà cũng phải lôi người theo cùng.

— Các người thống kê lại hết chưa? Xem phía sau tôi là ai. Justin William. Các người đủ năng lực chen ép ông ta sao.

Simon nhìn thái độ tự tin của bà Mai không khỏi ngạc nhiên. Dù cho đây là kế hoạch do bọn họ nghĩ ra nhưng ông vẫn không thể tin rằng cho đến lúc này bà ta vẫn còn tự tin như thế. Chẳng lẽ trong suốt bao nhiêu năm qua chưa bao giờ bà hoài nghi bất cứ điều gì? Bà tin Justin William, tin rằng ông ta sẽ không bao giờ hại mình? Niềm tin đó phải chăng quá ngu ngốc.

— Tài sản đó không phải của Justin. Nó là của tổ chức chúng tôi. - Alex giải đáp.

— Cái gì?

Nụ cười trên môi bà Mai tắt ngấm. Bà cũng bắt đầu đoán ra được mọi chuyện. Nhưng bà không muốn tin. Không muốn tin rằng người đàn ông mà bà luôn yêu lại đâm bà một nhát từ phía sau.

— Đúng vậy. Là Justin William đã hợp tác cùng bọn họ để thu thập chứng cứ về tội trạng của bà. Kể cả những vụ trước khi bà vào làm quản gia của nhà bọn họ. - Simon từ từ giải thích.

Lời nói đó như đâm vào tim của bà Mai một nhát đau đớn. Nhấn tâm phá hủy nốt chút hi vọng cuối cùng của bà khiến bà đứng không vững nữa. Nhanh chóng ngã quỵ.

Bên ngoài bỗng dừng trở nên ồn ào hẳn. Mặc kệ cho sự ngăn cản của bảo vệ, Justin William vẫn sống chết xông vào hiện trường lúc này. Không đợi mọi người kịp nhìn thấy sự hiện diện của mình, ông đã đoạt lấy một cây súng trường từ một người bảo vệ gần đó.

Đoàng!

Viên đạn sượt qua vai bà Mai khiến mọi người trong phòng cứng người. Tay cầm súng của Justin run rẩy. Hai mắt ông thâm quầng, trong đôi mắt xuất hiện những tia máu. Gương mặt hận thù đầy dữ tợn.

— Trả lại vợ cho tôi. Trả lại con gái cho tôi. Trả lại cho tôi một gia đình nguyên vẹn.

Simon bước đến giữ chặt bạn mình nhưng liền bị đẩy ngã. Justin như một gã điên, bước từng bước đến trước mặt bà Mai, từ trên cao nhìn xuống kẻ đang quỳ dưới đất, chìa súng thẳng vào bà ta. Trong đôi mắt bà Mai lúc này chỉ còn sự ngạc nhiên xen lẫn bi thương. Rồi cũng có ngày bà bị người đàn ông mình yêu chìa súng vào người.

— Anh bắn em? - Bà Mai cất tiếng. Nước mắt bà lặng lẽ rơi khiến không gian xung quanh ngưng đọng. Người phụ nữ này đang khóc sao?

— Vợ tôi đâu? Con gái tôi đâu? Trả bọn họ về lại cho tôi.

Justin nói bằng giọng nghẹn ngào. Nỗi đau này mấy ai có thể thấu hiểu cho ông.

— Justin, cậu bình tĩnh. Hạ súng xuống. Chúng tôi sẽ giải quyết công bằng cho cậu. Hạ súng xuống.

Bên cạnh Zack dần dần khuyên nhủ Justin để tạo cơ hội cho Alex đoạt lại súng. Nhưng nỗ lực của hai người đã thất bại bởi vì lúc này Justin không hề nghe thấy bất kì âm thanh gì nữa. Trong mắt ông chỉ là sự thù hận và mong muốn trả thù mãnh liệt.

— Đền mạng đi.

Justin bóp cò.

— Đừng bắn, Justin.

Đoàng!

Maria bất ngờ xuất hiện ôm ngang người Justin kéo ông sang một bên. Viên đạn không trúng tim bà Mai nhưng lại ghim sâu vào vai bà. Ngã sang một bên, cảm nhận được vòng tay quen thuộc. Justin mở to mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh. Là ông đang nằm mơ sao.

— Ma... Maria?

— Đúng thế. Là em. Đừng giết cô ta. Em còn sống. Con còn sống. Anh đừng giết người.

Justin ôm lấy Maria. Ông vẫn chưa tin vào sự thật trước mắt. Vợ ông còn sống. Con gái ông còn sống.

— Junie còn sống thật sao?

— Thật.

— Ha ha ha.

Bà Mai cười lớn. Mặc kệ máu vẫn chảy trên bả vai bà vẫn cười.

— Còn sống? Buồn cười. Tôi giết chết nó rồi.

— Khôngggg.

Maria gào lên một tiếng rồi ngất xỉu. Justin buông thõng người. Đây là cảm giác gì? Vừa hạnh phúc chưa được bao lâu lại bị đẩy xuống đáy sâu địa ngục.

...

— Chúng tôi sẽ cho người tiếp tục tìm kiếm với một chút hi vọng cuối cùng. Cậu cố gắng vượt qua. Với lại đừng để cho thằng nhóc đó biết chuyện này. Nó rất yêu Dương Vi. Chỉ sợ sẽ không vượt qua được.

— Được rồi. Tôi sẽ giấu Hải Anh. Phiên anh chăm sóc giúp ba mẹ tôi một thời gian. Cảm ơn.

Hoàng Đăng tắt máy. Đánh rơi điện thoại xuống đất. Anh đâm mạnh vào tường, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. Em gái của anh, đã chết rồi. Tại sao mọi chuyện lại nhanh như thế? Chỉ mới tuần trước anh còn gặp cô. Hoàng Đăng siết chặt hai nắm đấm, nước mắt vẫn rơi không ngừng.

— Anh muốn giấu tôi điều gì?

Hoàng Đăng vừa quay người đã thấy Hải Anh đứng ở phía sau. Anh lau vội nước mắt, bước qua hắn.

— Không có gì. Tôi bận rồi. Về trước.

— Liên quan đến Dương Vi đúng không?

Hải Anh giữ chặt cánh tay Hoàng Đăng. Nhất quyết không buông.

— Không.

— Anh nói dối. Tại sao một tuần qua tôi không thấy Dương Vi. Cô ấy gặp chuyện rồi đúng không? Anh nói đi.

Hải Anh nắm cổ áo Hoàng Đăng, trở nên kích động. Cơ ác mộng đêm hôm đó đã thành sự thật rồi, Dương Vi đã rời xa hắn. Hoàng Đăng dù cố gắng bao nhiêu cũng không gỡ được tay Hải Anh ra. Anh biết rằng mình không thể nào giấu được nữa.

— Em ấy... chết rồi.

Buông Hoàng Đăng ra, Hải Anh loạng choạng lùi về sau vài bước. Ánh mắt hắn sững sờ nhìn anh, rồi bật cười.

— Anh lừa tôi. Anh lừa tôi, đúng không?

— Hải Anh. Cậu đừng như vậy?

Hoàng Đăng nhìn thấy lưng của Hải Anh đã chảy máu vì hoạt động mạnh liền chạy đến đỡ nhưng liền bị hắn hất tay ra. Hải Anh xô ngã Hoàng Đăng rồi chạy ra khỏi phòng.

— Không tin. Tôi không tin. Anh lừa tôi. Dương Vi không chết. Cô ấy không chết. Tôi sẽ đi tìm cô ấy.

— Đừng, Hải Anh.

Hoàng Đăng xô cửa chạy theo Hải Anh. Với vết thương vừa rách ra của hắn bây giờ nếu không băng bó lại sẽ rất nguy hiểm. Tuyệt đối không thể để hắn làm gì dại dột được.

Tốc độ của Hải Anh rất nhanh, Hoàng Đăng căn bản là chạy theo không kịp. Ngay khi hắn chạy ra đến cổng bệnh viện thì liền gặp Minh Vũ.

— Minh Vũ. Cậu giữ Hải Anh lại cho tôi.

Minh Vũ thấy Hải Anh chạy ra thì giật mình hoảng hốt nhưng cũng giữ hắn lại. Nhìn thấy lưng áo đầm máu của Hải Anh, Minh Vũ dần dần nhận ra được mọi việc.

— Buông ra Minh Vũ, tớ phải đi tìm cô ấy.

— Y tá. Chị cho em một ít thuốc mê đi. Nhanh lên.

Hoàng Đăng chạy đến giúp Minh Vũ giữ chặt Hải Anh để Minh Vũ tiêm thuốc vào vị trí hắn đã lấy ven để truyền nước trước đó. Hải Anh nhanh chóng thiếp đi.

— Xin lỗi, Hải Anh. - Hoàng Đăng thầm nói.

— Đây chỉ là biện pháp tạm thời thôi. Bây giờ anh mau đưa cậu ấy vào phòng cấp cứu đi. Vết thương lại nặng thêm rồi. Lại thêm xúc động mạnh không biết có ảnh hưởng xấu không. Em sẽ đi tìm ba.

Trên xe đẩy đến phòng cấp cứu, chân mày Hải Anh vẫn nhíu chặt đầy bất an trong cơn mê man.

35. Chương 31: Những Tháng Ngày Lưu Lạc

Sau khi bà Mai bị bắt, toàn bộ đường dây buôn người phía sau cũng bị tóm gọn. Thế nhưng vẫn không thể tìm thấy Dương Vi. Bọn họ ai cũng đinh ninh nếu như bà Mai không giết cô thì cũng đưa vào đường dây này nhưng trong các nạn nhân được giải cứu không hề nhìn thấy bóng dáng Dương Vi. Cô như bốc hơi khỏi thế giới này.

Thật ra những suy đoán của bọn họ cũng không sai hoàn toàn. Chuyện Dương Vi bị đưa vào một đường dây buôn người là thật. Nhưng đường dây đó không thuộc quyền quản lí của bà Mai mà là của một người quen xa của bà.

Hơn một tuần tìm kiếm trong bất lực với phạm vi toàn châu Á, cuối cùng Dương gia cũng thu người về, dừng tất cả các hành động vô nghĩa của mình. Họ đã bắt đầu tin vào lời bà Mai đã từng nói. Bà ta đã giết Dương Vi rồi.

...

Nghe tiếng động lạ, Dương Vi khẽ mở mắt. Cả người cô nặng nề, nhức mỏi. Gần mười đêm nay, hôm nào cũng vậy, cô chưa từng có một giấc ngủ ngon. Ban ngày ngồi trên chiếc xe 16 chỗ cũ nát di chuyển qua những con đường vắng vẻ gập ghềnh đá sỏi. Đêm đến chỉ được chợp mắt ở những túp lều tạm bợ, lạnh lẽo và khô cứng.

Hơn nữa Dương Vi không thể ngủ nếu như không cảm thấy an toàn. Với hoàn cảnh này dù đã buông xuôi tất cả nhưng cô vẫn cảm thấy bất an không ngủ được. Những giấc ngủ ngắn, chập chờn và gượng ép khiến đang hút dần sức lực của cô.

Cảnh này đã quá quen thuộc. Bây giờ là nửa đêm, cũng là lúc bọn buôn người đưa thêm người mới đến. Vẫn như những cô gái đang nằm cạnh cô, cô gái này không bị trói, bước vào lều với tất cả sự tình nguyện.

Dương Vi biết mình là người duy nhất được đối xử đặc biệt nhất tại đây, bị trói và canh giữ. Còn với những người khác, họ đều được thoải mái sinh hoạt và tự do đi lại. Những ngày đầu tiên, Dương Vi cũng rất tò mò về sự vui vẻ của những cô gái được đưa đến này. Liệu bọn họ có biết rằng mình sắp chết không? Nhưng chỉ cần cùng nhau sinh hoạt vài ngày cô cũng biết được lí do. Những cô gái này đã bị lừa.

Họ đều là những nữ sinh khoảng từ 18 đến 20 tuổi ở các vùng quê nghèo. Nơi mà những thông tin, bài báo về sự nguy hiểm của xã hội chưa hề xuất hiện. Tại đó chỉ có những con người nghèo khó, lam lũ với ước mơ đổi đời. Những người đang nằm cạnh Dương Vi lúc này là minh chứng rõ ràng nhất. Chỉ vì một lời dụ dỗ lấy chồng nước ngoài, cả đời giàu sang của những kẻ buôn người này mà ai ai trong bọn họ cũng rầm rập đi theo mà không cần suy nghĩ. Tất cả bọn họ đều đang tưởng tượng về tương lai hạnh phúc trước cái chết cận kề.

Đi theo đoàn người hơn mười ngày, Dương Vi cũng đã gần như nắm được lịch trình hoạt động của bọn chúng. Mỗi khi đến một tỉnh thành hẻo lánh nào đó, nơi mà chúng chắc chắn rằng công nghệ thông tin và sách báo vẫn chưa phổ biến thì liền cho người vào nói chuyện với các gia đình có con gái mới lớn. Chúng vẽ ra một viễn cảnh tươi đẹp về việc làm dâu xứ người, cả đời vinh hoa. Từ từ từng bước dụ dỗ bậc cha mẹ bán đi con gái ruột của mình. Cứ đến đêm, sẽ có người mới nhập trại. Đêm này đã là người thứ tám, cô nhắm tịt.

Với những thành viên mới, Dương Vi vốn không chú ý nhiều. Nhưng với riêng người mới đến đêm này khiến cô buộc phải quan sát lâu hơn một chút. Dù đã được che giấu rất kĩ dưới bộ đồ quê mùa, rách rưới, gương mặt lấm lem, tóc tai bù xù kèm theo thái độ ngây ngốc e dè nhưng từ cô gái đó tản ra một loại khí chất rất riêng, rất đặc biệt, đầy chính trực và mạnh mẽ. Đó là những gì Dương Vi cảm nhận được.

Cảm nhận được người khác đang đánh giá mình, cô gái vừa bước vào lều quay lại nhìn Dương Vi. Trong bóng tối, hai ánh mắt chạm nhau. Cô không hề nhìn thấy sự ngây ngốc trong đôi mắt nọ như lúc đầu nữa, thay vào đó là mưu mô và toan tính. Cô gái kia rời mắt khỏi Dương Vi, bắt đầu quan sát khắp túp lều, ghi nhớ từng chi tiết một. Nhất là cô gái đang bị trói ngồi ở trong góc kia.

Trong lòng Dương Vi bỗng dưng cảm thấy tĩnh lặng. Qua một vài hành động nhỏ nhặt khác thường của người mới đến cô có thể dễ dàng đoán ra được thân phận thật sự của cô ta. Tại một nơi như thế này bỗng nhiên gặp được một người giả vờ diễn kịch che mắt người khác, toàn thân lại tản ra khí thế mạnh mẽ, trong đôi mắt còn có sự mưu mô toan tính. Tất cả những chi tiết trên chỉ dẫn đến một khả năng duy nhất. Là gián điệp nằm vùng. Đường dây này chính thức bị người ngoài xâm nhập. Nhưng cô ta làm việc cho ai, chính phủ, một tổ chức hay từ một đường dây khác muốn tranh giành địa bàn? Là ai, Dương Vi chưa thể nào đoán được. Nhưng cô vẫn hy vọng người này làm việc cho chính phủ. Nghĩ đến đây Dương Vi cảm thấy yên tâm không ít.

Những ngày tiếp theo, đoàn người đã tiến gần sát đến biên giới Việt Trung. Những người đứng đầu đường giây bắt đầu liên lạc với đồng bọn của mình để giúp đỡ bọn họ đưa người qua biên giới. Cũng trong thời gian này Dương Vi cũng có dịp nói chuyện với cô gái nằm vùng hôm nọ. Mỗi lần chỉ là trò chuyện một vài câu xã giao nhưng khiến bọn họ thân thiết hơn không ít.

Đêm nay đoàn người hạ trại ở gần bờ sông rồi những tên cầm đầu bỏ đi một lúc để giải quyết thủ tục ở gần cửa khẩu. Lợi dụng một vài khoảnh khắc hiếm hoi không bị khống chế, Dương Vi liền bước đi ngồi cạnh cô gái nằm vùng đang ngồi một mình bên cạnh đồng lửa lớn. Cô bẻ thêm nhánh cây khô ném vào ngọn lửa bập bùng, liếc mắt sang nhìn Dương Vi đang bị trói rồi hơi cười. Lúc này bộ mặt của cô ta mới là chân thật nhất. Sự tự tin và hiểu thắng đã che lấp đi phần nào nét ngây ngô trước đó.

— Chị biết nói tiếng Anh hay tiếng Đức không? Một ít tiếng Pháp cũng được.

Cô gái nhìn Dương Vi không hề ngạc nhiên. Chỉ hơi lắc đầu. Với thái độ này Dương Vi có thể khẳng định 100% cô ta là nằm vùng. Bình tĩnh, thản nhiên đối đáp.

— Tôi chỉ biết tiếng Việt và Trung thôi.

Tiếng Trung? Dương Vi khá bất ngờ khi nhận được câu trả lời. Cô nhìn xung quanh một lượt. Khi đã chắc chắn rằng mọi người đã vào lều nghỉ ngơi chỉ còn hai người ở ngoài mới lên tiếng.

— Chị là nằm vùng đúng không?

Động tác bẻ nhánh cây khô của cô gái đột nhiên ngừng lại một lát rồi lại tiếp tục. Cô ta nhìn nhánh cây dần dần lụi tàn trong ngọn lửa chỉ khẽ thở dài.

— Dễ nhận ra như vậy sao?

— Không hề. Chị làm rất khá. Chẳng qua em nhìn nhiều rồi nên cũng dễ nhận ra. Chị là người của ai?

— Cảnh sát.

— Chị là người Trung?

— Không. Tôi là con lai. Lai Trung Việt. Tôi làm việc cho sở cảnh sát ở một thành phố bên Trung.

Dương Vi cũng không mấy bất ngờ. Lúc này cô cảm thấy vô cùng thoải mái. Những ngày tháng nguy hiểm này cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Nhìn hoàn cảnh hiện tại, Dương Vi âm thầm đánh giá. Nằm vùng lại dễ dàng nói bí mật cho người khác như thế thật không chuyên nghiệp. Nếu người nghe không phải là cô mà là người khác thì kế hoạch đổ đã bể hết rồi.

— Tôi nhận ra cô là người đặc biệt ở đây. Tôi không biết vì sao cô lại bị trói như thế này nhưng tôi tin vào quyết định của mình khi nói cho cô nghe toàn bộ kế hoạch. Từ mờ sáng ngày mai chúng tôi sẽ tập kích nơi này. Hy vọng cô có thể giúp tôi bảo vệ con tin. Vật này sẽ giúp cô hành động dễ dàng hơn. Tôi tên Lạc Bằng.

Lạc Bằng đặt vào lòng bàn tay đang bị trói ra phía sau của Dương Vi một lưỡi lam mỏng được gói lại cẩn thận.

— Hoàng Vi.

Dương Vi lấy một cái tên mà đã rất lâu cô không sử dụng đến. Trong những hoàn cảnh như thế này. Vẫn nên sử dụng tên giả thì hơn.

...

Buổi tập kích của đồng đội Lạc Băng diễn ra tương đối thuận lợi. Cảnh sát Trung kết hợp với cảnh sát địa phương gần biên giới bao vây toàn bộ khu vực xung quanh. Cho đến lúc này những cô gái trong lều vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thậm chí có người đã bật khóc khi thấy con đường cưới chồng đổi đời của họ gặp nhiều trắc trở. Nhìn những hình ảnh đó, khóe môi Dương Vi mấp máy, không nói nên lời, cảm thấy vô cùng bế tắc. Cô không hiểu vì sao lại có những cô gái ngốc như thế này chứ.

Tuy rằng đã bao vây toàn bộ khu vực xung quanh nhưng cảnh sát vẫn không dám tiến lên bắt người bởi vì con tin vẫn chưa thoát khỏi sự khống chế. Lạc Băng đặt tay vào ống quần, từ từ lấy khẩu súng lục ra, chuẩn bị phản công từ phía trong. Thế nhưng hành động của cô đã bị một tên đang khống chế con tin nhìn thấy.

— Làm gì thế?

— Cẩn thận.

Ngay lúc đó, dây trói trên tay Dương Vi cũng bị lưỡi lam cửa đứt. Cô vội đến xô ngã người đang rút súng ra nhắm vào Lạc Băng khiến gã giật mình mất thăng bằng ngã xuống đất. Nhưng với tốc độ nhanh nhẹn cùng kinh nghiệm của mình, gã lợi dụng cú ngã để đá vào người Dương Vi khiến cô bị hất sang một bên, cả người đâm vào thân cây, đầu đập trúng tảng đá lớn gần đó rồi ngất đi.

Cảnh sát nhận lúc tình cảnh hỗn loạn cũng xông lên thành công tóm gọn tất cả những tên cầm đầu. Lạc Băng lao đến chỗ Dương Vi, vội vàng mang cô vào bệnh viện.

...

Dương Vi bắt đầu sợ hãi. Từng mảng kí ức quan trọng và đẹp đẽ nhất cuộc đời cô dần dần tách ra và biến mất. Đó là những ngày tháng vui vẻ bên cạnh Hải Anh lúc trước. Tất cả mọi thứ liên quan đến hắc đang lần lượt rời khỏi cô, từng chút một.

— Tôi không muốn quên. Không muốn quên.

Dương Vi hét lớn rồi giật mình tỉnh dậy. Cô nhận ra mình đang ở bệnh viện với băng quấn quanh đầu. Giật mình nhớ đến cơn ác mộng lúc này, cô bật khóc. Cô không muốn quên đi Hải Anh. Những kí ức về hắn, không thể bị mất đi.

“Hải Anh. Em không muốn quên anh. Không muốn quên.”

Dương Vi thầm nhẩm câu này nhiều lần. Mặc kệ cơn đau đầu dần dằn dặt đang kéo đến cô vẫn cố gắng nghĩ về Hải Anh, nhớ đến hắn. Để cho từng mảnh kí ức về hắn sẽ mãi mãi tồn tại trong tâm trí cô. Cả đời không thể quên.

Cho đến khi chắc chắn rằng mình vẫn còn nhớ rõ tất cả những gì liên quan đến hắn, Dương Vi mới thả lỏng mình và suy nghĩ về những chuyện sắp tới. Cô đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng vẫn không thể trở về. Mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết. Nếu như biết cô chưa chết, bà Mai sẽ tiếp tục tìm cách giết cô. Sau Hà Trang rồi sẽ đến ai tiếp tục vì cô mà liên lụy, cô không dám nghĩ tiếp. Dương Vi quyết định sẽ không trở về cho đến khi chắc chắn rằng mọi chuyện đã kết thúc. Nhưng kết thúc mà cô muốn, có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra.

Lại thêm một vấn đề khác khiến Dương Vi vô cùng phiền lòng. Cô lấy lí do gì để không quay về nhà đây. Thường thì các cô gái bị bắt sau khi được thả sẽ tìm cách về nhà. Cô không quay về cũng cần có một lí do hợp lí.

Bỗng nhiên Dương Vi nhớ ra nguyên nhân khiến mình bị bắt. Rồi đến việc suýt nữa cô đã quên đi Hải Anh. Từ đó nghĩ ra một vở kịch trong đầu.

Không lâu sau, Lạc Băng cùng em trai là Lạc Dương thua cô một tuổi bước vào phòng bệnh. Đập vào mắt họ là hình ảnh một cô gái đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có phần mê man và mờ mịt.

— Em tỉnh rồi sao? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Lạc Băng đến bên giường Dương Vi lo lắng hỏi thăm. Cô gái ngồi trên giường với dải băng trắng quấn quanh đầu quay lại nhìn Lạc Băng với ánh mắt mơ hồ. Bên trong là một tầng sương mỏng, mọi thứ qua con ngươi ấy dần biến thành ảo ảnh, không rõ đâu là thật đâu là ảo. Một đôi mắt trong vắt, không hề có một chút toan tính.

— Tôi... là ai?

36. Chương 32: End - Trùng Phùng. Trọn Kiếp Bên Nhau

Điều khiến Dương Vi cảm thấy khâm phục bản thân mình nhất mỗi khi nhớ lại chuyện cũ là quãng thời gian 2 năm “mất trí nhớ” của mình. Đến sau này cô vẫn không thể tin được rằng mình đã sống với thân phận khác rỗng rã suốt 24 tháng. Kể từ giây phút tỉnh lại ở bệnh viện. Dương Vi trở thành Hoàng Vi, một cô gái bị mất trí nhớ sống cùng nhà với hai chị em Lạc Băng, Lạc Dương.

Trong suốt những ngày tháng sống ở Trung Quốc, cuộc sống của Dương Vi tương đối thoải mái và nhẹ nhàng. Lạc Băng là cảnh sát nên ở nhà không nhiều, vì thế toàn bộ thời gian cô đều được Lạc Dương chăm sóc.

Ấn tượng của Dương Vi về Lạc Dương khá tốt. Một chàng trai 23 tuổi, công việc ổn định, thu nhập cao, rất dịu dàng và đối xử với cô rất tốt. Bọn họ sống tại một căn nhà hai tầng ở ngoại ô thành phố.

Một ngày của Dương Vi tại đây trôi qua khá đơn giản. Ban ngày cô giúp Lạc Băng làm công việc nhà, nấu ăn. Tối đến thì đọc sách, buồn chuyện cùng Lạc Dương. Tuy anh không biết nói tiếng Việt nhưng vẫn có thể cùng cô giao tiếp thoải mái bằng tiếng Anh. Rồi đến khu đêm về Dương Vi lại âm thầm khóc một mình cho đến tận khi nào kiệt sức mới nặng nề thiếp đi. Suốt những đêm dài đơn độc, không có đêm nào cô không nhớ về hắn.

Hôm nay là một ngày hiếm hoi Lạc Băng có thể ở nhà nên Dương Vi nấu một bữa cơm gia đình thịnh soạn hơn mọi ngày. Lạc Dương kéo ghế ngồi cạnh Dương Vi, nhìn một bàn đồ ăn bắt mắt trên bàn, vô cùng mừng rỡ. Dù cho trong suốt 2 năm qua ngày nào anh cũng thưởng thức tay nghề của cô nhưng chưa một lần nào cảm thấy chán. Không đợi Lạc Băng ngồi vào bàn Lạc Dương đã ăn vụng trước.

— Từ lúc có Hoàng Vi, em ngày nào cũng được ăn no ngủ đủ. Chẳng bằng với lúc trước chị phớt lờ em. Ngày ngày bị bỏ đói. Ngủ không cũng không ngon.

Lạc Dương dùng tiếng Trung khiến Dương Vi không hiểu được nội dung lời nói nhưng qua thái độ như sắp giết người của Lạc Băng cũng biết lời nói đó không chút tốt lành gì.

— Cậu là ai? Không phải em trai tôi. Cút ra khỏi nhà.

— Trời đánh cũng tránh bữa ăn. Chị đợi em ăn xong rồi hãy đuổi.

Lạc Băng cũng không đuổi theo nữa mà ngồi vào bàn ăn. Trong suốt bữa ăn Dương Vi không nói gì, chỉ để cho hai chị em nhà kia trò chuyện với nhau. Vấn đề giao tiếp giữa ba người vô cùng phức tạp. Bọn họ không hề có tiếng nói chung. Dương Vi giao tiếp với Lạc Băng bằng tiếng Việt nhưng lại dùng tiếng Anh để trò chuyện với Lạc Dương. Còn chị em bọn họ thì dùng tiếng Trung để nói chuyện với nhau.

— Em bị mất trí nhớ nhưng với những thông tin xung quanh mình em có quên không? Như những vấn đề xã hội chẳng hạn. - Bỗng nhiên Lạc Dương quay sang hỏi cô.

— Em không biết. Anh cứ hỏi thử xem.

— Em có ấn tượng gì về gia đình Willam không? Bọn họ khá nổi tiếng ở Việt Nam đấy.

Tim Dương Vi rớt mất một nhịp. Biểu cảm của cô bất ngờ thay đổi nhưng nhanh chóng quay về trạng thái bình thường.

— Nghe khá quen. Em không nhớ rõ lắm. Có vấn đề gì không anh?

Lạc Dương lắc đầu, gấp thêm thức ăn bỏ vào chén Dương Vi rồi giải thích.

— Chỉ là một vài tin tức thú vị anh nghe được thôi. Tại vì gia đình William vừa mở một bữa tiệc lớn ở Trung Quốc để chính thức tuyên bố quyền thừa kế tài sản của Justin William. Cũng như làm rõ về những vấn đề gia đình phức tạp của bọn họ nhiều năm trước. Thấy em ở nhà buồn chán, kể em nghe một ít chuyện bên ngoài.

Sau mỗi ngày làm việc, Lạc Dương vẫn thường mang về những tin tức xã hội cho Dương Vi. Đó là thói quen ngầm giữa bọn họ. Nhưng khác hẳn với mọi ngày, thông tin hôm nay đối với cô vô cùng quan trọng. Dương Vi hỏi thêm một vài câu nữa rồi tổng kết lại suy đoán của mình. Hành động này của William chứng minh rằng mọi chuyện đã kết thúc. Dù cô không mấy tin tưởng vào cái kết nhanh chóng này nhưng vẫn muốn tự mình kiểm tra thử một lần. Đã đến lúc cô phải quay về. Nhưng một người mất trí nhớ có thể về nhà sao? Trừ khi tìm lại được phần kí ức đã đánh mất.

...

Trên máy bay đến Trung Quốc, Hải Anh mệt mỏi nghỉ ngơi một lát sau nhiều tiếng đồng hồ ngồi chờ tại sân bay trung gian từ Sài Gòn sang Bắc Kinh. Nhưng hắn chỉ chớp mắt chứ không thể nào chìm vào giấc ngủ bởi ở đây không có rượu - loại thuốc ngủ hữu hiệu nhất mà hắn vẫn thường dùng.

Hải Anh nhắm lại, đã hai năm rồi. Suốt thời gian quá hắn không biết mình là ai, làm sao để sống? Hắn cũng không nhớ rõ mình đã vượt qua cú sốc tinh thần ngày đó như thế nào. Từng ngày trôi qua đối với Hải Anh như một cực hình tồi tệ. Buổi sáng hắn đi học rồi đến tập đoàn của ba tiếp nhận công việc đến tận khuya mới về nhà. Vừa về đến liền nhốt mình trong căn phòng ngày trước của Dương Vi để uống rượu. Năm nay Hải Anh 20 tuổi, một sinh viên tiềm năng, một nhà thừa kế sáng giá đồng thời cũng là một kẻ bất cần đời nghiện rượu.

Đã nhiều lần Hải Anh muốn kết thúc cuộc sống địa ngục này của mình. Nhưng chỉ cần nghĩ đến Dương Vi, với một ít hy vọng nhỏ nhoi rằng cô vẫn còn sống lại biến thành động lực cho hắn sống tiếp. Rồi tiếp tục sống những chuỗi ngày nhạt nhẽo kéo dài vô tận.

Lần này Hải Anh sang Trung Quốc để đi công tác. Vừa đáp máy bay đã có người của công ti đối tác tới đón. Ngồi trên chiếc xe ô tô sang trọng, Hải Anh đánh giá đối tác của mình. Một chàng trai rất trẻ, không quá 25 tuổi.

— Chào cậu. Tôi là Lạc Dương, giám đốc điều hành chi nhánh số 5 của tập đoàn S.

— Chào anh, tôi là Vũ Hải Anh. Nhân viên của tập đoàn Zel.

Cuộc trò chuyện của bọn họ dừng lại tại đó. Hải Anh lại tiếp tục thói quen cũ của mình trước khi gặp Dương Vi, nhìn băng quơ ngoài cửa sổ. Hắn bắt đầu tách biệt khỏi sự ồn ào tấp nập của đường phố, chìm vào trong thế giới của mình. Nơi mà những lúc không có cơn say bảo vệ, hắn luôn chìm vào đó để tìm kiếm một chút cảm giác thân thuộc nhỏ nhoi. Tại đó có hắn, có Dương Vi, có cuộc sống hạnh phúc của bọn họ.

— Cậu ở khách sạn nào?

Nghe tiếng Lạc Dương, Hải Anh hơi giật mình nhìn sang, hắn suy nghĩ một lát rồi hỏi lại.

— Anh biết khách sạn nào yên tĩnh một tí không?

— Ở thành phố này tìm được một nơi yên tĩnh rất khó. Cậu phải ra ngoại thành thì may ra. Nhưng ở đó lại không thể tìm được khách sạn.

— Thế thì thôi vậy.

Hải Anh có chút thất vọng. Hắn cần tìm một nơi yên tĩnh, không bị làm phiền để chìm trong hồi ức của mình. Sinh mạng của Hải Anh gắn liền với kí ức. Nếu không có những kỉ niệm đó bên cạnh làm động lực, hắn sợ rằng mình sẽ hóa điên.

— Thật ra nếu cậu không ngại thì có thể sang nhà tôi ở cũng được. Nơi đó thuộc vùng ngoại thành nên khá yên tĩnh. Chị tôi làm cảnh sát ít khi về nhà. Chỉ có tôi cùng một cô gái khác. Cũng không quá bất tiện.

— Như thế cũng tốt. Cảm ơn anh.

...

Đi theo Lạc Dương tham quan toàn bộ căn nhà 2 tầng yên tĩnh, Hải Anh cảm thấy có chút gì đó khát khao về một gia đình nhỏ sống trong một căn nhà ở ngoại ô. Nhưng sau đó hắn liền lắc đầu phủ nhận, nở một nụ cười gượng gạo, hắn đã tưởng tượng quá nhiều rồi.

Bỗng nhiên Hải Anh dừng bước lại trước một căn phòng như có một sức mạnh vô hình nào đó giữ chân hắn lại. Thực chất đây cũng là một phòng ngủ bình thường với cách bài trí giống hệt các phòng khác nhưng không biết vì sao lại mang đến cho hắn một cảm giác thân thuộc đến kì lạ. Hải Anh vô thức bước chân vào phòng, hắn nhìn vào những bản vẽ trên bàn có chút gì đó ngẩn ngơ. Cảm giác thân thuộc lại vây lấy hắn. Chữ kí ở góc giấy đó hắn đã từng nhìn thấy, nhưng nhìn thấy ở đâu thì hắn không cách nào nhớ ra được.

Trong đầu Hải Anh hiện ra một vài hình ảnh rất mờ nhạt. Đã từng có một ngày nào đó rất xa, khi giữa hắn và cô còn một khoảng cách vô hình. Hắn đã từng bắt gặp cô vẽ tranh. Một vài nét bút xẹt qua, chữ kí này... Hải Anh vừa nhớ ra một điều gì đó.

— Con trai vào phòng con gái... à ừ không tiện lắm.

Lạc Dương lúng túng nhắc nhở khiến Hải Anh quên mất chuyện mình đang nghĩ. Hắn gật đầu rồi quay người rời khỏi phòng, không quên nhìn lại nét chữ đó một lần cuối cùng.

— Phòng chị gái của anh sao? - Hải Anh tò mò.

— Không phải. Là phòng của cô gái đang sống cùng tôi. Nhưng mà lúc sáng cô ấy đi ra ngoài rồi.

— Anh sống thử à? - Hải Anh bật cười.

— Không dám. Cô gái này có hoàn cảnh hơi đặc biệt, sống cùng chị em tôi hai năm rồi. Tôi còn chờ sau khi kí hợp đồng với Zel thành công sẽ tỏ tình nữa. Thôi quên đi, tôi lại nói nhảm rồi.

— Không nhảm đâu. Chúc anh thành công.

Hải Anh vỗ vai Lạc Dương động viên. Trong lòng không khỏi âm thầm ghen tị. Hạnh phúc của người khác thật gần. Còn hắn, vì sao lại quá xa vời và không thực đến thế.

Lạc Dương giới thiệu cho Hải Anh một vài món đồ nội thất cổ trong nhà cùng với lịch sử lâu đời của nó. Trong tất cả, hắn đặc biệt chú ý đến một chiếc bình hoa nên chăm chú quan sát đến mức dường như phớt lờ tất cả mọi thứ xung quanh.

— Lạc Dương mau ra giúp chị đỡ Hoàng Vi vào. Cô ấy bị ngã giữa đường. Hình như đã nhớ lại mọi chuyện rồi.

Bước chân Lạc Dương bỗng dưng trở nên nặng nề. Cô đã nhớ ra mọi chuyện nghĩa là cô sắp phải rời xa anh rồi phải không? Dù rất sợ hãi nhưng Lạc Dương vẫn nói với Hải Anh một câu rồi mới ra đỡ Dương Vi. Hắn không đáp lại mà vẫn tập trung quan sát từng hoa văn tinh tế trên chiếc bình.

Đỡ lấy Dương Vi, dìu cô vào nhà, Lạc Dương cảm thấy cô thật xa cách, tựa như đã biến thành một con người hoàn toàn khác, không phải là người mà anh đã biết trong suốt 2 năm qua. Lạc Dương đặt Dương Vi ngồi dựa vào ghế sofa rồi hỏi thăm cô.

— Em sao rồi?

— Em... tìm lại được kí ức của mình rồi. Em đã nhớ ra mình là ai.

Tim Lạc Dương phút chốc như ngừng đập. Vậy là cô sắp rời xa anh rồi.

— Nhà có khách à?

Lạc Băng liếc mắt về phía Hải Anh đang đứng gần đó rồi hỏi Lạc Dương.

— Dạ. Đối tác của em.

Hải Anh nghe tiếng nói liền quay sang gật đầu chào Lạc Băng rồi lại quay về bình hoa của mình.

Dương Vi sợ rằng nếu ở lại đây lâu hơn nữa thì sẽ bị nghi ngờ nên tìm có lên phòng trước. Vừa đi cô vừa cúi đầu để che giấu sắc mặt bình ổn không giống người vừa bị ngắt cửa mình. Bỗng nhiên Dương Vi đụng trúng một người, suýt nữa thì ngã về phía trước nhưng cánh tay cô đã nhanh chóng được giữ lại. Cô thở phào nhẹ nhõm rồi ngẩng đầu lên để nói lời cảm ơn.

Nhưng lời chưa kịp thốt ra thì cả người Dương Vi đã hóa đá. Đôi mắt này, gương mặt này đã bao lâu rồi cô chưa nhìn thấy. Đó là sự xúc động không nói nên lời. Cảm xúc cuộn trào như một cơn sóng dữ, như muốn nổ tung. Tim Dương Vi đập rất nhanh, mắt cô vẫn không rời đôi mắt đối diện, như muốn nói ra tất cả mọi thứ trong suốt thời gian qua. Cô nhớ hân bao nhiêu, cô yêu hân đến nhường nào, về những lần hân xuất hiện trong giấc mộng rồi lại biến mất để lại cô trong nước mắt và nhớ nhung của riêng mình. Có biết bao nhiêu lời muốn nói nhưng lại không thể nào thốt nên lời.

Tay Dương Vi từ từ đưa lên chạm vào gương mặt điển trai nhưng lại xanh xao và nhuốm phần mặt mũi. Cảm xúc cô dâng trào đến đỉnh điểm, gương mặt tuy vẫn ngẩn ngơ nhìn hân nhưng hai hàng nước mắt đã lăn dài.

Hải Anh giữ lấy tay Dương Vi đang chạm nhẹ vào mặt mình, siết thật chặt như muốn xác thực sự tồn tại của người con gái này. Cô không phải là ảo ảnh, cô sẽ không biến mất trước mặt hân. Sẽ không.

— Là thật đúng không? - Cả hai cùng lúc cất tiếng.

Vừa dứt lời, Dương Vi đã lao vào lòng Hải Anh, ôm hân thật chặt. Chính là hân, chàng trai mà cô vẫn luôn mong nhớ, chàng trai trong giấc mơ của cô. Là người mà dù cho có chuyện gì xảy ra thì cô sẽ vẫn yêu, vẫn nhớ.

Dương Vi vui mừng vào ngực của Hải Anh khóc nức nở. Cảm giác an toàn này đã bao lâu rồi cô chưa cảm nhận được. Đến lúc này cô mới hiểu rõ, mình nhớ Hải Anh đến bao nhiêu, không muốn rời xa hân đến mức nào.

Hải Anh vòng tay qua eo Dương Vi giữ cô thật chặt trong lòng. Cảm giác này, hôm nay hân lại có thể tìm thấy trong lúc tỉnh, nhưng lại chân thật và ấm áp hơn gấp trăm lần trong men say. Niềm tin của hân cuối cùng đã được đền đáp. Hân đã tin rằng cô vẫn còn sống. Những tháng ngày chờ đợi, tìm kiếm cô trong tiềm thức và những cơn say cuối cùng cũng được đền đáp. Giờ đây người con gái mà hân trông chờ, người con gái mà hân vẫn luôn yêu từ quá khứ cho đến hiện tại rồi tương lai đang ở trong lòng hân, cùng hân rơi lệ, cùng hân trải qua những phút giây này.

— Anh nhớ em.

Trùng trùng, đó là hạnh phúc, là hồi hộp xem lẫn bất an và sợ hãi.

...

Bên trong phòng ăn bây giờ là một bầu không khí kì lạ. Đối lập với sự ngọt ngào, hạnh phúc của Hải Anh và Dương Vi thì Lạc Dương đang khó khăn nuốt thức ăn nghẹn đắng. Cảm giác chua xót đau đớn tràn ngập trong anh. Một tình yêu đơn phương thâm lặn kéo dài ròng rã suốt 2 năm trời liền biến mất ngay trước mắt mà anh không thể nào níu giữ. Có lẽ một trong những quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời Lạc Dương là đã mời Hải Anh về nhà mình, để bọn họ gặp lại nhau. Là tự anh đẩy cô ra khỏi mình, là lỗi của anh.

Không âm thầm như em trai mình, thái độ của Lạc Bằng vô cùng niềm nở và vui vẻ. Cô liên tục hỏi thăm Hải Anh và Dương Vi về cuộc sống lúc trước ở Việt Nam với toàn bộ sự hiếu kì của mình.

— Ra vậy, là hai người đã cùng nhau vào sinh ra tử rất nhiều lần nhưng cuối cùng là do Hoàng Vi chủ động rời đi trước sao? - Lạc Bằng thống nhất lại toàn bộ những gì mình vừa được nghe.

— Em bị ép. Đêm đó trước khi đi em đã nghĩ rằng đã chết rồi. Không còn được gặp anh ấy nữa. Rất may là gặp được chị.

Nhắc tới đoạn này, ở dưới bàn Hải Anh liền siết chặt tay Dương Vi. Chuyện này, hân vẫn không thể nào hết giận.

— Em nhớ lại được mọi chuyện là tốt rồi. Vậy khi nào em tính về lại Việt Nam?

— Có lẽ là chiều mai. Tại vì em cũng kí hợp đồng xong rồi. Ở Việt Nam, có rất nhiều người nhớ cô ấy.

Lần này Hải Anh giành trả lời. Lạc Dương nghe thế tâm trạng còn tệ hơn trước rất nhiều lần. Chẳng lẽ chưa đầy một ngày nữa anh sẽ không nhìn thấy cô nữa sao? Mọi việc diễn ra quá nhanh, anh vẫn không thích nghi được.

— Em đi nhanh vậy sao? Vậy sau này nếu rảnh sang Trung Quốc thăm chị nhé.

Khóe mắt Lạc Bằng ướt ươn ướt, sống cùng nhau 2 năm. Bây giờ đã đến lúc chia tay, cô không kiềm được nước mắt.

...

Đêm đến, Hải Anh chính thức mang toàn bộ hành lí của mình sang phòng Dương Vi. Sau hai năm xa cách, bây giờ từng giây phút ngắn ngủi đều vô cùng quý giá.

Dương Vi nằm cạnh hắn nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ trong lòng bỗng nhiên nhớ lại lần cuối cùng bọn họ gặp nhau. Hải Anh nhìn cô ngẩn ngơ liền kéo cô quay sang phía mình.

— Không được ngắm sao nữa. Lần cuối cùng ngắm sao cùng nhau thì sáng hôm sau liền không nhìn thấy em.

Hiểu được sự khó chịu này của Hải Anh, Dương Vi cũng rời mắt khỏi bầu trời mà quay sang nhìn hắn.

Bỗng dưng điện thoại của hắn khê rung, Hải Anh nhìn tên người gọi rồi nghe máy.

— Dạ, ba.

— Con thế nào rồi?

— Con kí xong hợp đồng rồi nhưng muốn xin ba khoảng một tuần nữa mới về Việt Nam.

— Con đi đâu xả stress cũng tốt. Nhưng đừng uống rượu nữa.

— Dạ, con nhớ rồi.

— Đi ngủ đi.

— Dạ. Chào ba.

Hải Anh đặt điện thoại lên bàn rồi tiếp tục ôm Dương Vi. Thấy cả người cô bất động, hắn lo lắng hỏi.

— Em sao vậy?

Dương Vi ngẩng lên nhìn hắn. Ánh mắt đầy đau lòng và trách mắng.

— Anh uống rượu sao?

— Một chút cho dễ ngủ thôi.

— Từ giờ không được uống nữa.

— Ừ. Không uống nữa.

Hải Anh xoa đầu Dương Vi, để cô gối đầu lên cánh tay mình, tay ôm hờ qua eo cô.

— Ngủ ngon.

Như lần ở trong nhà kho lúc nhỏ và lúc ở trong rừng ngày trước, Hải Anh hôn Dương Vi trước khi đi ngủ. Cô không nói gì, chỉ hơi mỉm cười rồi dựa vào người hắn nhẹ nhàng nhắm mắt. Cả hai chìm vào giấc ngủ bình yên hiếm hoi của mình.

...

— Em định nhìn đến bao giờ?

Lạc Bằng vỗ vai Lạc Dương, đánh thức em trai của mình ra khỏi trạng thái mơ màng. Cô kéo anh ra xa khỏi khu vực phòng ngủ của Dương Vi rồi mới bắt đầu nói chuyện.

— Dừng cảm yêu. Dừng cảm thừa nhận. Dù cho kết quả như thế nào em cũng nên nói ra tình cảm thật sự của mình để sau này không phải hối hận.

...

Hải Anh ngồi ngoài xe taxi mà lòng bứt rứt không yên. Hắn cảm thấy mình là người đàn ông xui xẻo nhất trên đời. Lúc đầu thì chúc cho tình địch của mình tỏ tình thành công với người mình yêu. Bây giờ lại phải giả vờ như không để ý khi chờ Lạc Dương tạm biệt Dương Vi. Thực ra hắn ghen, hắn rất để ý nhưng lại phải giả vờ như không. Đó là một cảm giác vô cùng đáng ghét. Hải Anh chịu không được nữa đành mở cửa xe quay lại vào nhà. Hắn đứng sau cánh cổng quan sát tình hình chiến sự căng thẳng bên trong.

Hoàn cảnh này làm Hải Anh nhớ lại năm hắn 18 tuổi. Hắn đứng thấp thỏm nhìn thẳng nhóc nào đó tỏ tình với Dương Vi, cảm xúc còn dâng trào hơn lúc này nhiều lần. Bây giờ hắn đã không chế cảm xúc khá tốt rồi.

Giữa khu vườn nhỏ, Lạc Dương nhìn Dương Vi đang đứng trước mặt mình, trong lòng cảm thấy vô cùng mơ hồ và xa xôi. Lúc này đứng trước mặt cô, anh chẳng biết phải mở lời như thế nào cho phải.

— Nếu em không tìm lại được kí ức. Em... em có thể yêu anh không?

Dương Vi vô cùng bất ngờ và bối rối trước câu hỏi này của Lạc Dương. Cô nhìn anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

— Em chưa bao giờ mất trí nhớ.

Lạc Dương chần động. Hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật nhẹ. Anh cũng không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này như thế nào. Câu trả lời này có thể hiểu thành “Em chưa bao giờ yêu anh” không? Có lẽ. Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi.

— Thôi được rồi. Em đi cẩn thận. Chúc em... hạnh phúc.

— Cảm ơn anh.

Dương Vi áy náy quay người bước ra cổng. Lạc Dương ở phía sau vẫn dõi theo bóng hình cô cho đến khi chiếc xe taxi khuất xa rồi mới lặng lẽ đi vào.

Ngồi trên xe, Dương Vi dựa vào Hải Anh, trong lòng cô cảm thấy vô cùng mát mát và hệt hắng. Nơi này cô đã gắn bó hơn 2 năm, xem nó như là nhà của mình, đến lúc rời đi trong lòng lại buồn như thế.

— Nếu em buồn. Hãy khóc một trận cho thật đã rồi ngủ một giấc. Khi em tỉnh dậy. Chúng ta đã đến nơi.

Dương Vi gật đầu rồi nằm trong lòng Hải Anh rơi những giọt lệ cuối cùng cho nơi này. Có những lúc phải buông bỏ đi một phần kỉ niệm trong đời để chuẩn bị ột cuộc sống mới.

...

Đúng như lời Hải Anh đã nói, khi cô tỉnh dậy thì đã ngồi trong một chiếc xe hơi khác. Bọn họ đã đến một đất nước mới.

— Em dậy rồi à? Anh dẫn em đi nơi này.

Vừa bước xuống xe, Hải Anh dắt Dương Vi đến một khu chợ đông đúc. Hòa vào dòng người tấp nập, hắn vẫn nắm chặt tay cô kéo về phía trước, không để cô bị lạc mất trong đám đông.

Hải Anh dừng lại ở một gian hàng thừa thớt, nơi có những chiếc bánh nướng nóng hổi còn trên lò với mùi hương béo ngậy, thơm phức ngào ngạt. Hắn mua hai bánh rồi đặt vào tay cô một cái.

— Em có nhớ rằng mình đã bỏ lỡ những gì không?

— Em nhớ chứ.

Dương Vi nhận chiếc bánh vừa mới ra lò còn nóng hổi từ tay Hải Anh thổi một xiu rồi cắn một miếng. Cô làm sao có thể quên. Ngày đó vì bị người của Dương Vỹ đuổi theo mà cô không thể thưởng thức bánh nướng đặc sản tại khu chợ này.

Sau đó Hải Anh lại dắt tay Dương Vi thoát ra khỏi đám đông, vòng vèo qua những ngõ hẻm phức tạp. Cuối cùng hắn dừng lại ở một khoảng đất trống. Dương Vi lơ mơ nhận ra nơi này. Chẳng phải đây là...

— Nơi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Cả hai đồng thanh. Hải Anh nắm tay Dương Vi bước đến giữa khu đất trống. Nơi này đã 3 năm trôi qua cũng không thay đổi gì nhiều.

Hắn vẫn còn nhớ trong lúc mình bị đánh đến thảm hại đã có một cô gái không biết từ đâu lao đến đỡ con dao ra, cứu hắn một mạng. Rồi cô gái đó lại tiếp tục cứu hắn, nhiều lần sau đó nữa.

Dương Vi nhìn sang xung quanh, kí ức ngày hôm đó lại hiện về. Hai chàng trai siêu cấp đẹp trai đang bị đám người vây đánh. Cô nghĩ lại, âm thầm biết ơn quyết định cứu người của mình ngày đó. Bởi vì chính hành động đó đã thay đổi tất cả mọi thứ, đã đưa cô đến với hạnh phúc của ngày hôm nay.

Hải Anh đột ngột dừng lại. Hắn quay người lại nhìn Dương Vi phía sau. Hải Anh lấy ra một sợi dây chuyền bằng bạc gần giống như sợi mà hắn đang đeo, chỉ khác nhau một vài chi tiết nhỏ ở mặt dây, tự tay đeo vào cho Dương Vi.

— Đã hơn 2 năm rồi. Anh biết cũng đã muộn nhưng anh vẫn muốn nói... Dương Vi, anh yêu em. Làm bạn gái anh nhé?

— Dạ. Em yêu anh.

Hải Anh mỉm cười, cúi xuống hôn Dương Vi.

Ánh hoàng hôn đỏ rực chiếu xuống hai người tạo thành hai chiếc bóng dài sát cạnh nhau. Tại nơi này, lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Chính nơi này đã mang họ đến bên nhau.

Hải Anh đã chọn nơi mở đầu cho hắn và Dương Vi để bắt đầu lại một tương lai mới cho hai người. Hải Anh vẫn sẽ nắm chặt tay Dương Vi như thế, cùng nhau đi khắp thế gian. Trọn kiếp bên nhau.

37. Chương Ngoại Truyện 1: “dù Có Chuyện Gì Xảy Ra, Vẫn Sẽ Có Tôi Chống Đỡ Cho Cậu” (phần 1)

Chiếc Audi màu cam lao vun vun trên đường rồi dần dần giảm tốc độ khi tiến vào khu dân cư. Trái ngược với vẻ ngoài sang trọng của chiếc xe, nơi nó tiến đến lại là khu ổ chuột gần đường ray xe lửa. Gia Hưng xuống xe, bước đến nơi đường ray vắng vẻ, không một bóng người. Bây giờ đã rất khuya nên chỉ có một mình cậu xuất hiện tại nơi này.

Cảm xúc của Gia Hưng lúc này vô cùng tệ, cậu cần một nơi nào đó để trấn tĩnh. Như những lần bế tắc khi còn nhỏ, cậu vẫn chọn khu vực đường ray xe lửa là điểm đến để giải khuây.

Gia Hưng dựa người vào xe, ánh mắt nhìn về phía đường ray, bắt đầu nhớ lại những gì đã trải qua tối nay. Đến bây giờ cậu vẫn không muốn tin rằng mình và anh trai lại cùng yêu một cô gái. Những bức hình của Hà Trang chiếm hẳn một phần laptop của Gia Huy vẫn khiến tim Gia Hưng nhói đau. Phần tình cảm vừa chớm nở chưa được bao lâu có lẽ đến lúc phải chấm dứt.

Ở nhà Gia Huy là anh trai nên trong bất cứ chuyện gì đều phải nhường nhịn em mình. Lúc nhỏ Gia Hưng tuy không tranh giành, đều vui vẻ nhận lấy tất cả nhưng trong suy nghĩ của cậu đã cho rằng mọi chuyện hiển nhiên phải như thế. Sau này lớn lên cho đến một lần cậu đứng trước cửa phòng mẹ. Nhìn mẹ mắng anh trai, buộc anh phải nhường cho cậu một món đồ chơi sản xuất với số lượng có hạn. Trong lòng cậu như hiểu ra một điều gì đó, Gia Hưng nhìn lại bộ máy bay điều khiển từ xa trong tay, tự nhủ với lòng mình sẽ không lấy đi bất cứ điều gì của anh trai nữa.

Gia Hưng biết Gia Huy làm anh đã phải chịu thiệt thòi nhiều thứ, hơn nữa anh cũng là người biết và yêu Hà Trang trước, cậu chỉ là người đến sau. Xét về mặt nào đi nữa, cậu cũng không có tư cách tranh giành.

Gia Hưng mở cửa xe lấy ra trong đó một bức tranh được cậu cất giữ cẩn thận trong bì hồ sơ. Trong tranh là hình ảnh một cô gái với mái tóc ngắn ngang vai, đôi mắt đen lầy đang mở to đầy ngạc nhiên, khóe môi còn sót một ít kem. Cậu nhìn bức tranh lần cuối cùng trước khi xé nó, chấm dứt đoạn tình cảm này. Hai tay Gia Hưng siết chặt mép giấy, cậu không làm được, không nỡ xé nó đi. Cậu sợ rằng nếu như hôm nay mình xé nó thì sau này không biết tìm hình ảnh của cô ở nơi nào.

Cất lại bức tranh vào tập hồ sơ, Gia Hưng gục đầu vào chiếc xe. Lúc này cậu cảm thấy vô cùng bế tắc. Phải chi bọn họ đừng gặp nhau ở rạp chiếu phim ngày trước thì mọi chuyện đã không phức tạp như bây giờ.

Tiếng động cơ xe từ xa khiến Gia Hưng cảnh giác. Cậu nhìn thấy một chiếc xe dừng lại ở phía xa, từ trên xe một người phụ nữ to con bước xuống. Bà ta vác theo một cô gái, trèo qua hàng rào phân cách, đặt cô ở giữa đường ray rồi lên xe rời đi. Đợi chiếc xe đi khuất, Gia Hưng mới từ từ bước đến gần nơi cô gái đang nằm. Cho đến khi nhìn rõ gương mặt đó, Gia Hưng chết lặng. Cậu không cần suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy về phía đó, dùng sức nhảy qua hàng rào rồi lao đến bên cô.

Gia Hưng quỳ xuống đất, cậu đỡ cô gái nằm trên cánh tay mình, không ngừng gọi.

— Hà Trang. Cậu sao vậy? Mau tỉnh lại đi.

Đáp lại cậu chỉ là sự im lặng. Đôi mắt xinh đẹp quen thuộc vẫn nhắm nghiền, từng hơi thở khó khăn yếu ớt của cô làm cậu lo lắng như lửa đốt. Gia Hưng bế Hà Trang trên tay bước về phía xe mình đang đậu cách đó không xa.

Tỉnh dậy trong cơn đau đầu dữ dội. Hà Trang liền tìm điện thoại của mình. Cô đã ngắt bao lâu rồi. Tay cô mò mẫm trong bóng tối, cuối cùng cũng tìm được chiếc điện thoại quen thuộc.

Nhưng chưa kịp bật màn hình thì đã có một bàn tay bịt miệng từ phía sau, cùng lúc đó lại có thêm một người khác giữ chặt tay chân Hà Trang muốn bắt cô đi. Sức lực của cô rất yếu hơn nữa lại vừa tỉnh dậy nên cả cử động mạnh cũng không thể, chưa tính đến việc chống cự.

Không thể vùng vẫy, không thể la hét. Lúc này Hà Trang như một cái xác không có chút sức lực nào. Chỉ biết phó mặc số phận mình cho kẻ khác định đoạt.

Ngay tại thời điểm tuyệt vọng nhất, người con trai đó đã xuất hiện bên cạnh cô. Đây sẽ là giây phút mà mãi mãi cô sẽ không bao giờ quên suốt cuộc đời này.

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, Gia Hưng nhìn cảnh tượng trước mắt có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng nhận ra tình hình. Một cậu chân bước lên chiếc ghế gần đó làm điểm tựa rồi xoay người đá thẳng vào đầu của một trong hai người đang bắt Hà Trang, khiến kẻ đó choáng váng rồi ngã gục. Kẻ còn lại bị bất ngờ nên cánh tay bịt miệng Hà Trang hơi lỏng. Gia Hưng nhân cơ hội này gạt chân gã khiến gã bị mất thăng bằng ngã xuống đất. Cùng lúc đó cậu cũng kéo cô lại về phía mình rồi quay sang đánh ngất gã.

— Cậu ổn chứ? Có bị thương không?

Hà Trang lắc đầu. Ho sặc sụa. Tay cô siết chặt chiếc áo sơ mi của Gia Hưng, cố gắng hô hấp nhưng hoàn toàn không thể. Sau đó, Hà Trang có cảm giác như lồng ngực bị thắt chặt.

Gia Hưng nhìn Hà Trang quỳ xuống đất, mặt trắng bệch vô cùng hoảng sợ. Cậu không biết chuyện gì đang xảy ra. Không khác gì Gia Hưng, chính Hà Trang cũng không biết tại sao mình lại khó thở như thế. Bỗng nhiên cô nhớ đến lời mẹ dặn dò nhiều năm về trước. Chẳng lẽ bây giờ nó lại tới.

— Ventolin.

Hà Trang đọc ra một loại thuốc sau đó đẩy nhẹ Gia Hưng mắt nhìn về phía cửa như muốn nhờ vả cậu đi lấy thuốc giúp. Còn cô vẫn giữ nguyên vị trí của mình, sắc mặt ngày càng tệ. Càng cố gắng hô hấp thì lại càng khó thở hơn.

— Chúng ta cùng đi.

Nhìn hai tên đang bất tỉnh bên cạnh, Gia Hưng không an tâm rời đi. Cậu nắm tay Hà Trang muốn kéo cô đứng lên nhưng đôi tay kia nhanh chóng rút lại. Cô lại liên tục lắc đầu.

— Cậu không đi được?

Đáp lại cậu là cái gật đầu đầu khó khăn. Gia Hưng thấy tình thế cấp bách, không thể trì hoãn được nữa liền bế Hà Trang đặt cô ngồi trên giường rồi cúi thấp người xuống.

— Tôi công cậu. Mau lên đi.

Ánh mắt cô hiện lên sự phân vân. Nhưng lồng ngực vẫn tiếp tục co thắt khiến cô không còn lựa chọn nào khác liền dựa vào lưng Gia Hưng, vòng tay qua cổ cậu. Tim Gia Hưng đập thành thịch, mặt cậu hơi đỏ nhưng đã bị bóng tối che khuất.

Khi Gia Hưng vừa đứng lên liền bị một lực từ phía sau kéo lại. Một tên đã tỉnh và đang nắm lấy chân Hà Trang từ phía sau. Gia Hưng không chút do dự xoay người đập vào tay còn lại ở dưới đất gã đau đớn mà buông tay ra. Cậu lại đánh ngất gã rồi mới công Hà Trang chạy ra ngoài.

Lúc này Gia Hưng cũng nhận ra rằng bọn người đến để bắt cô. Cậu liền nghĩ đến việc chạy trốn. Đúng vậy. Bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Gia Hưng dừng lại trước quầy thuốc, đặt lên đó một tờ tiền rồi đọc lại tên thuốc khi nãy theo trí nhớ của mình. Lúc đầu nhân viên của quầy thuốc nghe không rõ tên nhưng khi nhìn thấy Hà Trang với sắc mặt nhợt nhạt đang hô hấp yếu ớt trên lưng Gia Hưng liền đưa cho cậu một lọ thuốc. Cậu đặt vào hai tay đang buông thõng của cô rồi chạy thẳng ra ngoài chỗ đậu xe trước bệnh viện.

Vừa nhận lấy lọ thuốc, Hà Trang liền mở nắp, xịt thuốc vào miệng vài lần. Hơi thở của cô dần ổn định. Tuy vẫn còn thất ngực nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều.

Nhẹ nhàng đặt Hà Trang vào xe, Gia Hưng vào chỗ của mình rồi vươn người sang thắt dây an toàn cho cô. Nhìn gương mặt có phần mệt mỏi phía đối diện, Gia Hưng vô cùng đau lòng. Cậu rút khăn tay chậm rãi lau đi những giọt mồ hôi còn vương lại trên trán của cô gái trước mặt. Đáp lại cậu là đôi mắt mơ màng đầy khó hiểu. Gia Hưng cười nhẹ, thì thầm vào tai cô.

— Đi thôi. Tôi dẫn cậu chạy trốn.

— Cảm ơn.

Hà Trang cười đáp trả. Cô đã hoàn toàn khôi phục lại nhịp thở. Gia Hưng thấy cô đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm liền thở phào nhẹ nhõm. Cậu thắt dây an toàn rồi nhìn vào gương chiếu hậu, đúng lúc 2 tên kia vừa ra đến cửa bệnh viện.

Chiếc xe khởi động vừa được vài giây liền đạt đến tốc độ cao nhất, Gia Hưng đạp ga, xoay nhẹ vô lăng. Siêu xe màu cam nổi bật thoáng chốc biến mất ngay ngã ba đầu tiên, chỉ để lại âm thanh ồn ào khuấy động đêm khuya thanh tĩnh.

Gia Hưng chỉ mất 5 phút để rời khỏi trung tâm thành phố để ra đến đường quốc lộ. Đã ba giờ sáng nên đường quốc lộ không đông xe lắm. Chủ yếu chỉ là những chiếc xe tải chở hàng đêm khuya hoặc những chiếc xe buýt du lịch đang di chuyển với tốc độ cao. Nhìn qua gương chiếu hậu, Gia Hưng không thấy ai đuổi theo nên tâm trạng thả lỏng được đôi chút. Tuy nhiên cậu không dám lơ là giảm tốc độ.

— Khi nãy tôi lên cơn hen suyễn. Xin lỗi đã làm phiền cậu.

Hà Trang cũng nhận ra tình hình không quá nguy hiểm liền mở lời trước. Cô cúi đầu nghịch lọ thuốc trong tay, không dám nhìn Gia Hưng.

— Cậu lại quên lời tôi hôm ở trong rừng hôm trước rồi. Tôi chưa bao giờ xem cậu là gánh nặng. Nhớ chứ?

— Ừ.

Hà Trang gật đầu. Cô vẫn không quên ánh mắt cương quyết và lời nói rõ ràng ngày hôm đó. Nhưng đây là nỗi ám ảnh tâm lý của cô. Mãi mãi không thể nào quên được.

Bỗng nhiên Hà Trang nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng. Cô vội tìm điện thoại của mình. Rất may mắn. Nó vẫn nằm trong túi quần. Hà Trang mở danh bạ tìm số Simon nhưng lại nhớ ra lúc này ông đã trở về Canada.

Gọi điện thoại sang nước ngoài vô cùng phức tạp. Suy nghĩ một lúc rồi Hà Trang mở ứng dụng Viber. Cô nhớ đã có một lần Simon kể rằng ông thường dùng Viber để liên lạc với đối tác. Hà Trang thầm cầu nguyện ông nghe máy trong lòng rồi nhấn số điện thoại của Simon, hồi hộp chờ đợi đầu dây bên kia bắt máy.

Gia Hưng đang điều khiển xe với tốc độ bình thường bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen chen lên từ phía sau, muốn ép cậu vào dây phân cách làn đường. Mắt Gia Hưng lạnh dần. Là bọn họ đuổi đến nơi. Cậu nghiêng răng, đạp ga cho xe lao về phía trước. Hay cánh tay siết chặt vô lăng, Gia Hưng cho xe chuyển làn đường liên tục, nhanh chóng vượt lên các xe du lịch và vài xe tải nhỏ phía trước, bỏ lại chiếc xe lúc nãy ở phía sau.

Nhìn thấy cuộc gọi đã được kết nối, Hà Trang thở phào. Cô liền kể lại mọi chuyện thật nhanh, sợ rằng sẽ không kịp.

— Ba ơi. Mau kêu người cứu Junie. Cậu ấy vì cứu con nên đến gặp bà Mai rồi. Đã 6 tiếng trôi qua. Không kịp nữa.

Phía trước bọn họ là một chiếc xe tải lớn chắn đường. Hai làn đường xung quanh đã kín xe, Gia Hưng không có cách nào đổi làn để né xe tải nên liền thắng gấp khiến Hà Trang bên cạnh bị bất ngờ, toàn thân bị đẩy về phía trước, đánh rơi điện thoại xuống dưới ghế.

— Cậu không sao chứ? Bám chặt vào. Tôi sẽ cắt đuôi bọn chúng.

Sau đó Gia Hưng lại tăng tốc, lợi dụng khoảng cách nhỏ giữa hai chiếc xe ở làn đường bên cạnh, làm liều băng ngang qua tiến tới con đường lộ vắng về phía trước. Lúc này bọn họ đã không còn bị ép sát nữa nhưng vẫn còn bị bám đuôi phía sau. Bên cạnh Gia Hưng, Hà Trang đã tìm được điện thoại. Cậu có thể dễ dàng nghe được giọng nói lo lắng ở đầu dây bên kia.

— Trang. Con đang ở đâu?

Hà Trang chỉnh lại tư thế ngồi rồi trả lời.

— Con bị người ta đuổi theo để diệt khẩu. Hiện giờ đang ở đoạn La Ngà Đồng Nai. Cậu ấy vẫn đang tìm cách cắt đuôi bọn họ. Con ổn. Ba đừng lo. Mau cứu Junie trước đã.

Gia Hưng vẫn đang điều khiển xe nhưng lại nói lớn, cố tình để cho đầu dây bên kia nghe rõ.

— Cháu chào bác. Cháu là Gia Hưng. Bạn của Hà Trang. Bác yên tâm. Cháu sẽ bảo vệ bạn ấy bằng mọi giá.

Hà Trang ngạc nhiên quay sang nhìn Gia Hưng. Lòng cô như có một dòng nước ấm áp chảy qua, có chút gì đó như là rung động, cảm kích. "Cháu sẽ bảo vệ Lời nói của Simon qua điện thoại cô nghe không rõ nữa.

— Được rồi. Con nói với cậu bạn của con là ba giao con cho cậu ấy. Năm phút sau sẽ có người ứng cứu. Kêu cậu ấy cố gắng thêm một lát nữa.

Tốc độ của xe rất nhanh. Chỉ với vài phút bọn họ đã đến địa phận tỉnh Lâm Đồng. Chiếc xe đang chuẩn bị di chuyển lên đèo. Tâm trạng Gia Hưng bỗng dưng trở nên căng thẳng. Tay cậu siết chặt vô lăng đầy lo lắng.

Gia Hưng vừa biết lái xe chưa được bao lâu. Hôm nay điều khiển xe với tốc độ cao như vậy cậu đã là kì tích. Bây giờ di chuyển qua đèo, cậu chưa thử sức bao giờ, hơn nữa lại còn lái xe trong áp lực. Cậu sợ rằng với sơ suất của mình sẽ khiến cả hai mất mạng.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo quen thuộc ở lòng bàn tay, Gia Hưng ngạc nhiên nhìn lên Hà Trang. Ánh mắt bất an của cậu bắt gặp sự kiên định và tin tưởng kia khiến cậu ngơ ngẩn một lúc.

— Tôi tin cậu.

Ba chữ là đủ. Chỉ với ba chữ đã giúp Gia Hưng lấy lại sự tự tin vốn có của cậu.

Gia Hưng không cần gì hơn. Cậu chỉ cần Hà Trang tin tưởng mình. Chỉ cần cô tin, là đủ.

...

Trong đêm tối, chiếc Audi màu cam từ từ tiến lên đèo. Ban đầu Gia Hưng điều khiển xe với tốc độ khá chậm để tập quen dần với con đường nhỏ hẹp uốn quanh vách núi. Cậu bám sát vách đá để hạn chế khả năng va chạm với xe ở chiều ngược lại khi không thể nhìn thấy được phía bên kia. Đồng thời bật đèn pha thật sáng để cho những chiếc xe đối diện dễ dàng nhìn thấy.

Gia Hưng nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc không biết từ bao giờ đã đuổi gần đến nơi liền làm liều đột ngột tăng tốc. Chiếc xe vẫn bám sát vách đá mà tiến về phía trước. Tình hình không được khả quan lắm, dù cho khoảng cách giữa hai xe đã được dần ra không ít nhưng lại có biến cố xảy ra.

Bỗng nhiên ở làn đường bên cạnh, một chiếc xe khách bất ngờ lao xuống. Gia Hưng bị bất ngờ không kịp xử lý tình huống, cậu liền cho xe lách sang một bên để né sự va chạm nhưng lại vô tình khiến một bánh xe trượt xuống vách đá. Cậu giật mình thảng gập, cố gắng đạp ga cho chiếc xe vọt lên nhưng mọi nỗ lực đều vô ích. Lúc này cậu chỉ có thể giữ cho xe không trượt trên xuống chứ không thể nào thoát lên được.

Tim Gia Hưng đập thình thịch, nguy hiểm cận kề. Cậu nhìn sang Hà Trang đang ngồi bên cạnh. Thoạt đầu tim cô như dừng đập khi biết bánh xe bị trượt khỏi đường. Nhưng nhận ra sự tồn tại của Gia Hưng bên cạnh, sự sợ hãi dần dần tan biến. Cô tin tưởng cậu, một niềm tin tuyệt đối. Bên cạnh cậu, cô cảm thấy yên tâm lạ thường. Bỗng nhiên Hà Trang nhớ lại một ngày nào đó cũng khá lâu rồi, người con trai này từng ôm cô vào lòng và nói rằng: “Dù có chuyện gì xảy ra, vẫn sẽ có tôi chống đỡ cho cậu.” Cậu ta đã trấn an cảm xúc của cô như thế. Và cô đã tin vào những gì cậu nói. Lúc đó như thế, bây giờ cũng vậy.

— Cậu sợ không?

— Sợ.

Hà Trang thẳng thừng trả lời khiến cảm giác tội lỗi của Gia Hưng dâng trào mãnh liệt. Đúng thế, là vì cậu. Là vì sự bất cẩn của cậu đã đẩy cả hai vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế này.

— Nhưng vì tin tưởng cậu nên không sợ nữa. Ở bên cậu tôi cảm thấy rất an toàn.

Hà Trang giải thích. Gia Hưng nghe được những lời này trong lòng vô cùng ấm áp. Có thể mang lại cảm giác an toàn cho cô, như thế cậu đã mãn nguyện lắm rồi.

Quay sang nhìn Hà Trang bằng ánh mắt cảm kích, tâm trạng Gia Hưng dần dần ổn định. Cậu tiếp tục đạp ga, bánh xe quay nhanh, nhưng chỉ trượt trên rìa vực, không thể nào lên được đường nhựa phía trên.

Gia Hưng hít một hơi thật sâu, rồi trả tốc độ về lại mức 0. Ngay lúc chiếc xe vừa trượt, Gia Hưng tăng tốc độ lên mức tối đa rồi đạp mạnh chân ga để cho xe vọt lên rồi xoay vô lăng cho xe trượt qua một bên không bị đâm vào vách núi rồi tiếp tục điều khiển cho xe chạy về phía trước. Ngay phía sau bọn họ, chiếc xe hơi màu đen đuổi theo bọn họ khi này không biết vì sao bị lạc tay lại rơi thẳng xuống vực. Nhìn cảnh tượng đó cả Gia Hưng lẫn Hà Trang đều lạnh sống lưng. Cảm thấy rợn người.

Nhìn qua gương chiếu hậu, Hà Trang nhìn thấy một chiếc xe hơi cũ bị đâm nát đầu xe. Nhìn thoáng qua hiệu xe, cô dễ dàng đoán được là người Simon đã gửi đến. Nhưng giải quyết vấn đề bằng cách này thì có phần tàn nhẫn.

— Chúng ta an toàn rồi.

Hà Trang thở phào nhẹ nhõm, cô tháo dây an toàn ra dựa hẳn người vào ghế. Không còn cảm thấy căng thẳng nữa. Gia Hưng dừng xe lại bên đường, tắt máy. Xung quanh không hề có bất kì nguồn sáng nào nên bọn họ liền bị nhấn chìm trong bóng tối và không gian tĩnh lặng.

Dù không thể nhìn thấy Gia Hưng nhưng Hà Trang có thể nghe thấy âm thanh tháo dây an toàn. Sau đó tay cô bị kéo sang bên cạnh, chẳng mấy chốc đã lọt thỏm vào vòng ôm của một người nào đó. Gia Hưng vùi đầu vào mái tóc xõa ngang vai của Hà Trang. Cảm xúc ngưng đọng, không thốt nên lời.

— Cảm ơn cậu, Gia Hưng.

Hai cánh tay Gia Hưng bất ngờ siết chặt. Cậu ghét Hà Trang nói cảm ơn mình. Những lúc như thế cậu cảm thấy giữ hai người có một khoảng cách rất xa và một bức tường lớn ngăn cách. Cậu chỉ muốn làm tất cả cho cô mà không cần đáp trả, bởi vì cậu thích cô. Nhưng cô gái này lúc nào cũng chỉ biết nói đến ơn nghĩa.

Nhận ra sự thay đổi cảm xúc bất thường của Gia Hưng qua vòng ôm siết chặt, dù không hiểu lí do là gì nhưng cô cũng không chống cự, cứ để mặc cậu ôm mình như thế. Một lúc sao, vòng tay Gia Hưng từ từ thả lỏng. Cậu đỡ Hà Trang ngồi lại chỗ cũ, cẩn thận cài dây an toàn cho cô rồi khởi động xe.

— Đã lên đến đây rồi thì chúng ta tới Đà Lạt luôn đi.

— Ừ.

38. Chương Ngoại Truyện 1: “dù Có Chuyện Gì Xảy Ra, Vẫn Sẽ Có Tôi Chống Đỡ Cho Cậu” (phần 2)

Đi được một đoạn khá xa, thời tiết xung quanh cũng dần thay đổi. Dù nhiệt độ vẫn ổn định nhờ hệ thống điều hòa nhưng bên ngoài cửa sổ đã bị sương sớm đọng lại che mờ toàn bộ. Hà Trang nhìn ra cửa sổ đến ngây ngẩn, cô đưa tay chạm nhẹ vào tấm kính, tay truyền đến cảm giác lạnh buốt. Có lẽ bên ngoài nhiệt độ đã xuống rất thấp.

Nhìn đồng hồ điện tử trong xe, 4 giờ sáng. Như vậy Gia Hưng đã lái xe nhiều tiếng liền. Vừa quay sang Hà Trang đã bị sự điềm tĩnh kia thu hút. Cô biết rằng cậu điển trai nhưng không chú ý quá nhiều bởi vì sự thất bại trong mối tình trước khiến cô luôn cảm thấy bất ổn trong lòng.

Giờ phút này cô mới có dịp nhìn thật kĩ chàng trai bên cạnh. Người đã hợp tác với cô hơn 4 lần, người đã hứa sẽ chống đỡ mọi thứ cho cô, người duy nhất không xem cô là gánh nặng, và cũng là người sẵn sàng liều mạng để cứu cô. Trong lòng Hà Trang ngoài sự cảm kích ra còn có rất nhiều cảm xúc kì lạ khác.

Gia Hưng cảm nhận được cô nhìn mình đã lâu, hơi tò mò nhìn sang khiến người nào đó giật mình vì bị phát hiện, vội vàng quay sang hướng khác.

— Sao vậy?

— Hay là để tôi lái xe cho. Cậu nghỉ ngơi đi.

— Cậu biết lái xe hơi à?

— Biết một chút.

— Biết cũng không đổi. Cậu mới cần nghỉ ngơi. Dù sao hơn một tiếng nữa chúng ta cũng phải tìm nơi nào đó để mua quần áo ấm. Khi đó có thể nghỉ ngơi một lát.

Hà Trang gật đầu, không cãi nữa. Lâu rồi cô không đụng vào xe, lúc trước cũng chỉ học sơ một ít, sợ rằng không giúp đỡ được bao nhiêu mà còn gây thêm tai nạn.

Không khí trong xe lại khôi phục lại sự tĩnh lặng ban đầu. Gia Hưng suy nghĩ gì đó một lát rồi buộc miệng nói.

— Cậu không cần nói cảm ơn tôi nữa. Tất cả mọi chuyện tôi làm đều vì tôi muốn thế. Đối với con trai mà nói, có thể mang lại những gì tốt nhất cho người con gái mình yêu mới sống thoải mái được.

Từng lời nói của Gia Hưng như đánh một cú thật mạnh vào cảm xúc của Hà Trang, khiến nội tâm cô rung động mãnh liệt. Nhưng lời nói nhẹ nhàng băng qua này cô phải hiểu như thế nào cho đúng đây. Cô rất hi vọng nó dành ỉnh nhưng sự bất an và tự ti lại nhắc nhở cô không được kì vọng quá nhiều.

Phải mất vài giây sau, Gia Hưng mới biết mình lỡ miệng nói ra những gì. Cậu lúng túng tìm cách đánh lạc hướng sự chú ý của cô.

— Để tôi tìm xem có nơi nào cho chúng ta ở tạm vài ngày không?

Gia Hưng một tay điều khiển vô lăng, một tay rút điện thoại ra tìm số. Cậu phải kéo lên kéo xuống danh bạ đến mấy lần mới có thể tìm ra số cần gọi. Có lẽ vì cậu không được tập trung cho lắm. Trong lúc chờ bên kia nhắc máy, Hà Trang liền lấy ra một chiếc tai nghe gắn vào điện thoại Gia Hưng rồi tự tay đeo vào cho cậu.

— Như thế sẽ không cần phải cầm điện thoại. Tiện hơn một chút.

Hà Trang giải thích, Gia Hưng chưa kịp phản ứng thì cuộc gọi đã được kết nối.

— Thằng nhóc này. Còn sớm gọi ông làm gì?

— Ông ngoại, ông có khỏe không?

— Khỏe, ông ngoại mày rất khỏe. Sao? Muốn xin xỏ gì ông à?

— Dạ không. Cháu chỉ muốn hỏi xem trên Đà Lạt gia đình ta có nhà hay khách sạn nào không thôi.

— Giờ này cháu lên Đà Lạt làm gì? Không đi cùng ba mẹ à? Còn thằng Huy nữa.

— Cháu với bạn có việc gấp. Tiện đường lái xe lên đấy luôn.

— Bạn gì? Trai hay gái.

Gia Hưng bỗng dưng im bặt. Cậu phải trả lời như thế nào nhỉ?

— Bạn gái đúng không? Mới tí tuổi đầu đã dẫn người yêu đi du lịch. Thật là.

— Ông ơi, cháu không có.

— Thôi ông hiểu mà. Con nít bây giờ đùa nào chẳng như mày. Địa chỉ ông gửi sau. Đi chơi vui vẻ. Nhanh chóng đưa về nhà là được.

— Cháu...

Đáp lại Gia Hưng chỉ là tiếng tút dài. Cậu thở dài gỡ tai nghe ra, ông cậu hiểu lầm mất rồi. Trên màn hình rất nhanh nhận được một dòng địa chỉ. Càng nhìn cậu càng cảm thấy mờ mịt. Trước đây Gia Hưng đã đi Bảo Lộc vài lần nhưng chưa bao giờ ghé qua Đà Lạt, nên việc tìm đường đối với cậu vô cùng khó khăn.

Hà Trang nhìn thấy sự bối rối của Gia Hưng, cô liền lấy điện thoại mình bật định vị toàn cầu (GPS) rồi nhập dòng địa chỉ kia vào. Trên màn hình hiện ra một đường đi màu đỏ nối 2 địa điểm trên bản đồ. Trên đường đi đó có biểu tượng đang di chuyển biểu thị cho bọn họ lúc này. Cô đặt điện thoại trước bảng điều khiển xe.

— Đi theo là được. Nhưng có lẽ còn khá xa.

— Cậu ngủ một lát đi.

Hà Trang gật gật đầu đồng ý. Cô điều khiển cho ghế xe ngả về phía sau rồi thay đổi một tư thế thoải mái hơn, hai mắt dần dần khép lại.

— Đến nơi gọi tôi dậy nhé.

— Ừ.

Ánh mắt cô mơ màng nhìn vào làn sương mù dày đặc phía trước qua ánh đèn pha mờ ảo. Hà Trang không hiểu vì sao cô lại thả lỏng mình để chìm vào giấc ngủ như thế này, một điều trước nay chưa từng có. Có lẽ vì người con trai bên cạnh này chăng? Cô cũng không rõ. Hà Trang nhìn sang Gia Hưng lần cuối cùng rồi bình yên chìm vào giấc ngủ.

Gia Hưng nhìn cô gái bên cạnh. Dù đã ngủ nhưng gương mặt vẫn còn sự bất an mơ hồ. Cậu vẫn còn nhớ rất rõ, trong lúc đi tìm củi trong rừng ở lần dã ngoại trước, cô đã vô tình nói ra sự sợ hãi của mình mà không hề nhận ra. Cô sợ mình bị người khác bỏ rơi, cô sợ rằng nếu vô tình thiếp đi ở một nơi xa lạ khi tỉnh dậy sẽ không còn một ai bên cạnh nữa. Tất cả mọi người sẽ rời đi trước, lãng quên sự tồn tại của cô, bỏ rơi cô một mình đơn độc.

Có lẽ lúc đó, Hà Trang không cố tình nói cho Gia Hưng biết nhưng cậu lại vô tình nghe thấy khoảnh khắc hiếm hoi cô nói chuyện thoải mái mà không cần suy nghĩ nên nhanh chóng ghi nhớ thật kĩ.

Nhìn cô hơi co người Gia Hưng liền khởi động máy sưởi bởi vì lúc này cậu không có gì để giúp cô bớt lạnh. Cậu nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay lạnh, nói thật khẽ.

— Yên tâm ngủ. Vì tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu.

Chiếc xe di chuyển chậm rãi trong làn sương mù dày đặc. Gia Hưng chỉ ước rằng đoạn đường này xa thật xa, để giây phút này kéo dài mãi mãi. Rồi đây, cậu sẽ phải buông tay, để cho anh trai mình được hạnh phúc. Nhưng những khoảnh khắc này mãi mãi là của riêng cậu.

...

Hà Trang bất ngờ tỉnh dậy vì không khí lạnh bất ngờ ủa vào, đánh thức cô. Phía trước là cảnh chợ sớm tấp nập, trời còn chưa sáng hẳn, chỉ có vài vệt sáng. Thấy cô giật mình tỉnh giấc, Gia Hưng vừa bước ra ngoài một nửa liền quay ngược trở vào, nhanh chóng đóng cửa, không cho hơi lạnh tràn vào xe.

— Cậu dậy rồi à?

— Ừ. Mấy giờ rồi?

— Năm rưỡi. Còn sớm. Cậu buồn ngủ thì ngủ tiếp đi. Tôi đi ra ngoài mua một ít đồ.

— Cho tôi đi cùng đi.

Hà Trang không muốn ở lại một mình. Cô cảm thấy không an toàn ở một nơi xa lạ như thế này. Gia Hưng nhìn cô do dự.

— Bên ngoài lạnh lắm. Cậu không có áo ấm. Sẽ bệnh đó.

— Không sao mà.

Hà Trang xua tay, cô tháo dây an toàn rồi mở cửa bước ra ngoài. Không khí lạnh lẽo liền lập tức bao trùm lấy cô khiến cô không khỏi rùng mình. Lạnh quá. Nhưng cô rất thích. Thích không khí trong lành lạnh buốt của buổi sớm mai này. Gia Hưng nhìn cô cố chấp như thế chỉ hơi lắc đầu rồi xoa hai bàn tay của mình cho nóng lên rồi áp lên hai má cô.

— Lạnh không? Đã hỏi hặn chưa?

— Chưa.

Giữ lấy đôi tay ấm áp đang áp trên má mình, Hà Trang nhắm chặt hai mắt mím chặt môi. Gia Hưng nhìn hành động này của cô liền bật cười, cậu nắm lấy tay cô kéo về phía trước.

— Đi mua áo ấm trước.

Đến trước quầy bán áo len, Hà Trang chọn mãi không được cái nào trong khi Gia Hưng đã chọn được một chiếc áo gió màu đen. Nhìn cô loay hoay mãi trong khi trên người chỉ có một chiếc áo thun mỏng giữa trời lạnh thấu xương, cậu cảm thấy thật khó chịu trong lòng. Không nghĩ ngợi nhiều, Gia Hưng lấy một chiếc áo choàng màu trắng dày cộm choàng lên người cô. Sau đó nhanh chóng trả tiền rồi kéo cô rời đi.

— Những lúc khác cậu chọn đồ bao lâu cũng được nhưng bây giờ rất lạnh, phải chú ý đến sức khỏe một tí chứ.

Thấy Gia Hưng nổi giận, Hà Trang im re, không dám hó hé nửa lời chỉ biết đi theo sau lưng cậu. Dù đang tức giận nhưng cậu vẫn không quên nắm tay cô dắt đi, không hề bỏ cô lại phía sau. Với hành động nhỏ này của cậu cũng khiến cô cảm kích không thôi.

Sau khi ăn sáng xong, bọn họ di chuyển về một căn biệt thự nhỏ của gia đình Gia Hưng. Đó là một ngôi nhà nhỏ ở phía cao trên một con đường dốc. Trong nhà chỉ có một người đàn ông tầm 50 tuổi đón hai người.

Vừa lên phòng, Gia Hưng đã ngã nhoài xuống giường ngủ ngay lập tức. Hà Trang vì đã ngủ trước trên xe nên lúc này khá tỉnh. Cô vừa định tìm Gia Hưng để hỏi cậu một vài chuyện thì nhận ra cậu đã nhanh chóng thiếp đi.

Hà Trang liền bước đến đóng cửa sổ phòng đang mở toang rồi bước đến bên giường, kéo chăn ra đắp lên cho Gia Hưng. Cô còn cẩn thận đỡ cậu nằm lên gối, chỉnh lại góc chăn thật kĩ.

Gia Hưng mệt đến mức vừa đặt lưng xuống giường đã nhanh chóng thiếp đi mà không cần đắp chăn hay gối đầu. Khi nhìn thấy điều đó, Hà Trang rất tự nhiên giúp đỡ cậu làm tất cả. Hoàn tất mọi việc xong, cô

vẫn không muốn rời đi mà nán lại nhìn Gia Hưng một chút, nhưng không hiểu vì lí do gì mà bắt đầu buồn ngủ rồi ngủ gục bên giường cậu.

Gia Huy đứng ở bên ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại. Mọi chuyện có lẽ đã kết thúc rồi. Cầm bức giấy báo du học trên tay, anh thoáng chút trầm mặc.

Khi vừa nhận cuộc gọi của ông ngoại vào lúc sáng sớm, anh có thể lờ mờ đoán được cô gái đó là ai nhưng anh cố tình không muốn tin mà tự mình đi kiểm chứng. Bây giờ, khi nhìn thấy sự dịu dàng hiềm hoi trong đôi mắt lạnh kia anh đã tin rồi...

Khi Gia Hưng tỉnh dậy trời cũng đã về chiều. Cậu ngủ gần nửa ngày để bù lại cho sức lực đã hao tổn một đêm. Lúc vừa tỉnh giấc, cậu nhìn mình được đắp chăn cẩn thận có chút ngạc nhiên nhưng đến khi nhìn thấy bóng hình quen thuộc đang ngủ gục bên giường còn bất ngờ hơn nữa. Cậu chạm vào hai cánh tay lạnh ngắt của cô, khẽ nhủ mày. Không biết cô đã ngủ như thế này bao lâu rồi.

Gia Hưng bước xuống giường, nhẹ nhàng bế cô đặt vào vị trí mình vừa rời khỏi, đắp chăn thật kín cho cô rồi mở cửa ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng, Gia Hưng liền gặp Gia Huy đang dựa người vào tường nhìn cậu.

— Anh hai.

— Ừ. Em dậy rồi à?

Gia Huy nhún vai, thái độ bình thản nhưng có phần gượng gạo. Gia Hưng nhìn anh, rồi nhìn vào trong phòng. Có lẽ đã đến lúc cậu phải rời đi.

— Anh ở lại đi. Em sẽ về Sài Gòn.

Ngay lúc Gia Hưng vừa quay đi lại bị Gia Huy giữ lại. Anh nhìn cậu bằng ánh mắt nghiêm túc trước nay chưa từng có.

— Sao em lại về Sài Gòn? Em định bỏ lại cô ấy một mình ở đây à? - Giọng nói Gia Huy có phần nóng nảy.

— Còn có anh mà. Anh yêu cô ấy đúng không? Vì thế anh ở lại đây đi.

Gia Hưng gỡ tay Gia Huy đang đặt trên vai mình ra, nhẹ nhàng nói. Tui rằng cậu đang cười nhưng bên trong đôi mắt là nỗi buồn vô tận. Anh sưng người ra nhìn cậu một lúc rồi đặt vào tay cậu một tờ giấy.

— Tuần sau anh nhập học rồi. Anh chỉ đến để tạm biệt em thôi. Bây giờ anh sẽ sang Nhật Bản để tạm biệt ba mẹ, rồi lại đến Huế để chào ông ngoại rồi sẽ đi. Đây là quyết định của anh.

— Tại sao lại nhanh như vậy?

Gia Hưng nhìn tờ giấy trong tay, vô cùng bất ngờ.

— Mới nhận được giấy báo hôm qua. Anh quyết định sẽ đi du học vài năm. Em ở lại chăm sóc ba mẹ và cả cô ấy nữa. Hứa với anh là phải chăm sóc và bảo vệ cô ấy thật tốt. Selina là một người có nhiều chuyện không vui, rất dễ buồn và mặc cảm. Đừng làm cho cô ấy khóc.

Gia Huy cẩn thận dặn dò em trai. Rồi ngắm nhìn cô gái đang ngủ trong phòng một lần cuối cùng trước khi rời đi. Nhiều năm sau khi anh quay về sẽ không còn phải lưu luyến này nữa. Phương trời xa xôi kia sẽ giúp anh buông bỏ tình yêu đơn phương đã kéo dài hai năm này.

— Em...

Gia Hưng ập úng. Không biết phải nói gì. Gia Huy ôm em trai mình trước khi rời đi, bảo cậu không cần phải tiễn. Nghỉ hè anh sẽ về nước. Đi đến giữa cầu thang, Gia Huy đột nhiên dừng bước.

— Đừng áy náy trong lòng. Anh có thể nhường em mọi thứ trừ người mình yêu. Vì thế lần này không phải anh nhường em như lúc nhỏ nữa mà bởi vì người cô ấy yêu là em. Không phải anh.

Nói xong Gia Huy bước đi khuất bóng khỏi cầu thang. Bước đi không bao giờ quay đầu lại. Bóng hình đầy lẻ loi và cô độc trong buổi chiều muộn...

Sau khi Gia Huy rời đi, Gia Hưng quay trở lại vào phòng, nhìn thấy Hà Trang đang ngủ rất say không nỗ đánh thức nên mặc thêm áo ấm vào rồi đi ra ngoài. Lần này Gia Hưng gọi taxi để đi đến một vài shop quần áo lớn ở thành phố này, cậu không dám lái xe nữa. Dù sao điều khiển ô tô khi chưa đủ tuổi cũng không phải là một việc tốt. Đêm hôm qua vì bất đắc dĩ muốn ra ngoài giữa đêm nhưng không thích hợp làm phiền tài xế riêng của gia đình nên cậu mới tự mình lái xe ra ngoài. Còn lúc này vẫn nên đi taxi thì tốt hơn.

Những cửa hàng bán quần áo ở Đà Lạt tất nhiên sẽ không quá hoành tráng như ở Sài Gòn nhưng cũng khá lớn. Gia Hưng rất nhanh chọn được 2 bộ đồ, nhưng còn quần áo của Hà Trang, cậu phân vân mãi. Nếu như chờ cô tỉnh dậy rồi tự mình đi mua có lẽ khi đó trời đã khuya, không còn cửa hàng nào còn hoạt động, cô phải mặc bộ đồ từ hôm mình bị bắt cho đến lúc này chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái. Nhưng nếu cậu lựa đồ cho cô thì... Vấn đề này cần được suy nghĩ.

Mất một quãng thời gian đấu tranh tư tưởng, cậu quyết định sẽ mua một bộ cho cô mặc tạm vào đêm nay, ngày mai tính tiếp. Gia Hưng đứng ở quầy quần áo nữ, chọn lựa một lúc lâu mà vẫn không tìm được bộ nào vừa ý. Cậu không biết cô thích loại quần áo nào, phong cách nào nên mãi vẫn không chọn được.

Khoảng chừng 20 phút sau, cậu lấy một bộ mà mình cảm thấy ổn nhất rồi tính tiền. Đúng lúc đó, điện thoại cậu bỗng dưng đổ chuông, một hàng số lạ chạy trên màn hình. Nhú mắt nhìn hàng số đó, Gia Hưng đoán có lẽ không phải là cuộc gọi trong nước nhưng vẫn nhấc máy.

— Cậu là Gia Hưng?

Giọng đàn ông lạnh nhạt vang lên khiến Gia Hưng có hơi bất ngờ, cậu dường như có thể đoán ra người gọi là ai. Phút chốc tâm trạng cậu trở nên nặng nề, có phần căng thẳng như một người làm sai đang sẵn sàng nhận tội.

— Dạ, là cháu.

— Cảm ơn cậu đã giúp con gái tôi.

Simon nói rồi im lặng. Ông không biết phải nói lời đề nghị tiếp theo như thế nào. Ở phía bên này, tâm trạng Gia Hưng bớt hồi hộp một ít nhưng vẫn còn căng thẳng.

— Chỉ là những việc cháu nên làm thôi.

— Tôi có thể nhờ cậu một chuyện được không?

— Dạ, bác cứ nói.

— Giữ con bé trên Đà Lạt cho tôi trong 3 ngày tới được không? Còn lí do tôi sẽ tìm cách nói với nó.

Ban đầu Gia Hưng có chút không hiểu tại sao Simon lại đề nghị như thế. Nhưng khi cậu nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua liền đồng ý. Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cậu vẫn có thể đoán được phần nào sự nguy hiểm lúc này ở Sài Gòn.

— Dạ được.

— Cảm ơn cậu. Chăm sóc nó dùm tôi nhé?

— Bác yên tâm.

— Ừ. Chào cậu.

Gia Hưng tắt máy, cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng hơn hẳn. Thật may cậu vẫn còn được ba của Hà Trang tín nhiệm. Trong suốt cuộc gọi, cậu cứ thấp thỏm như đang ngồi trên đồng lửa.

Trên đường về, Gia Hưng đã nghĩ đến chuyện báo ẹ mình một tiếng nhưng rồi lại nghĩ bây giờ ba mẹ cậu đang ở Nhật, nếu cậu vắng nhà vài ngày sẽ không ảnh hưởng nhiều. Năm học vừa kết thúc nên cũng không cần lo lắng. Giải quyết xong nhiều suy nghĩ rồi rầm trong đầu, Gia Hưng thoải mái hẳn. Cậu tạt qua một quán ăn mua 2 phần rồi mới bảo taxi quay về nhà.

Vừa về đến, Gia Hưng liền bắt gặp Hà Trang đang ngồi đọc báo ở phòng khách. Cậu bước đến đặt tất cả những gì vừa mua được lên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô.

— Cậu đây lâu chưa?

— Cũng không lâu. Tầm 30 phút trước. - Hà Trang gấp tờ báo đặt sang một bên rồi trả lời.

— Cậu muốn ở lại đây chơi vài ngày không?

Nhớ lại cuộc gọi của Simon lúc nãy, Hà Trang âm thầm mừng rỡ vì ý kiến của Gia Hưng thật đúng với suy nghĩ của cô lúc này.

— Muốn chứ.

— Ừ. Ăn tối thôi. Mai chúng ta đi chơi.

Trước khi đi ngủ, Gia Hưng gõ cửa phòng Hà Trang, lúng túng đặt vào tay cô một bộ quần áo.

— Cậu thay tạm nhé. Tôi không biết cậu có thích không? Mai tôi dẫn cậu mua thêm.

Hà Trang ôm bộ đồ trên tay, tâm trạng vui vẻ hơn bao giờ hết. Cô biết người con trai này luôn đối xử với cô rất tốt, nhưng với những hành động của cậu luôn khiến cô không thể nào không cảm kích.

— Đợi tôi một lát nhé.

Nói rồi cô quay ngược vào phòng để thay đồ. Đứng trước gương, Hà Trang hơi cười. Ở nhà cô cũng có một vài bộ đồ mang phong cách này, cậu ta chọn đồ vô tình hợp với sở thích của cô. Nhưng cho dù không trùng sở thích của mình đi nữa, Hà Trang cũng sẽ rất vui vì đó là của người cô thích mua cho.

— Thích thật đấy. Cảm ơn cậu nhiều nhé.

Nhìn Hà Trang đứng trước mặt trong bộ đồ mình đã chọn, Gia Hưng bất động trong vài giây.

— Cậu thích là tốt rồi. Thôi cậu vào ngủ đi.

— Ừ. Ngủ ngon.

— Ngủ ngon.

...

Ngày đầu tiên, Gia Hưng và Hà Trang giống như những khách du lịch bình thường. Buổi sáng lần lượt tham quan những địa điểm nổi tiếng ở thành phố này. Chiều thì ra Hồ Xuân Hương ăn vặt rồi đạp xe đạp đôi đi dạo một vòng dọc hồ Xuân Hương. Tối đến đi dạo chợ đêm đến khuya. Có thể xem là một ngày vui vẻ và bận rộn.

Qua ngày thứ hai, Gia Hưng rủ Hà Trang đi trượt thác nhưng đáp lại cậu chỉ là sự e dè của cô.

— Tôi cũng thích lắm nhưng mà lại sợ. Lúc trước tôi phải ngồi ở vị trí điều khiển ý, cảm giác như sắp rớt ra khỏi đường chạy.

Khi Gia Hưng nghe được lí do cũng hiểu được phần nào. Cậu liền trấn tĩnh cô.

— Cậu nghĩ tôi sẽ để cậu ngồi ở vị trí đó sao. Chúng ta đi chung một xe. Tôi điều khiển, cậu ngồi phía trước là được rồi.

Nghe được điều đó, Hà Trang cảm thấy an tâm hơn hẳn. Cô liền gật đầu đồng ý rồi theo Gia Hưng đến địa điểm trượt thác cách trung tâm Đà Lạt khá xa.

Xe trượt có hai chỗ. Vị trí phía sau dành cho người trực tiếp điều khiển xe trượt. Gia Hưng đỡ Hà Trang ngồi vào trước, còn mình thì ngồi phía sau cô. Lúc này, cả người cô dựa hẳn vào lòng cậu. Bất giác cả hai im lặng, cảm giác này rất kì lạ.

— Năm tôi 14 tuổi, gia đình tôi chơi trò này một lần, tôi đã ngồi ở vị trí điều khiển. Tôi thì không dám cho xe đi nhanh vì sợ, nhưng em trai tôi thì liên tục hối thúc. Hôm đó như một cực hình. Từ đó dù rất muốn chơi trò này một lần nữa nhưng lại nghĩ đến mình phải điều khiển đành bỏ luôn.

Trong lúc chờ đến lượt xe mình, cô kể cho Gia Hưng nghe toàn bộ nguyên nhân về sự sợ hãi của mình. Nghe xong, Gia Hưng chỉ cười. Cậu vỗ vai cô, nhẹ nhàng nói.

— Vậy hôm nay cậu cứ thoải mái chơi vui vẻ. Tôi ở phía sau cậu.

Sau lời nói của Gia Hưng cũng đến lượt hai người. Cậu đẩy cần điều khiển cho xe trượt chạy với tốc độ cao về phía trước. Dọc cả đường đi, hai người có trò chuyện một vài câu, rồi dần dần xung quanh chỉ còn lại từng cơn gió lạnh cùng với độ sâu hun hút phía dưới, nơi bọn họ vừa đi qua. Ban đầu cả đoạn đường rất vắng, chỉ có hai người nên Gia Hưng điều khiển khá thoải mái, cho xe chạy với tốc độ trung bình rồi cùng cô nói chuyện. Một lát sau khi phía trước lẫn sau đều có người, cậu phải tập trung điều khiển sao cho xe không đâm vào xe trước nhưng cũng không quá chậm khiến người phía sau phàn nàn.

Hà Trang thần người nhìn xuống độ sâu không đáy ở phía dưới, cảm thấy có chút chóng mặt và bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Trong lúc mơ màng, một tiếng động lớn vang lên, xe của hai người bị xe phía sau đâm vào nên đột ngột bị đẩy hẳn về phía trước. Hà Trang đang rùng mình về độ sâu phía dưới, bỗng nhiên cả xe bị đâm vào khiến cô giật mình la lớn. Tim như muốn rớt ra khỏi lồng ngực. Ngỡ như mình đã bị bật ra khỏi đường ray mà rớt xuống dưới. Ngay lúc đó liền có một cánh tay vòng qua người cô, kéo cô lùi về phía sau một chút. Giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai.

— Đừng sợ. Tôi ở phía sau cậu.

Hà Trang hơi dựa vào Gia Hưng ở phía sau, cố gắng điều chỉnh nhịp thở. Đúng vậy. Có cậu phía sau, cô không cần phải sợ vì bất cứ điều gì.

Sau buổi trượt thác lúc sáng, tối đến Gia Hưng lại rủ Hà Trang đi đạp vịt (Xe đạp nước) ở hồ Xuân Hương. Cô khóc không ra nước mắt, không biết ngày hôm nay mình gặp xui xẻo gì. Tại sao tất cả những đề nghị của cậu cho ngày hôm nay đều là những thứ khiến cô sợ hãi. Vụ trượt thác buổi sáng coi như đã xong, khi cậu là người điều khiển thì cô không sợ nữa, nhưng còn đạp vịt. Hà Trang cảm thấy hơi căng thẳng, cô sợ nước và việc di chuyển trên hồ cũng không là ngoại lệ. Nhưng nhìn Gia Hưng, cô không thể nào từ chối, một phần vì lịch sự, một phần vì không muốn bỏ lỡ thời gian bên cạnh người mình thích.

Cho đến tận lúc đứng ở bậc thang chuẩn bị bước xuống chiếc xe đạp nước ở phía dưới. Lúc này, Gia Hưng đã đứng sẵn phía dưới, trên người cậu đã mặc sẵn áo phao, đưa tay đỡ cô. Dù thời tiết lúc này khá lạnh nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sau lớp áo len dài cộm mình đang toát mồ hôi lạnh. Lỡ mà chẳng may trượt chân xuống thì sao? Thấy cô chần chừ, Gia Hưng đã nắm lấy tay cô từ lúc nào.

— Không sao, bước xuống đi. Tôi đỡ cậu.

Cuối cùng sau nhiều lần do dự, cô cũng xuống được. Gia Hưng đưa cho cô một chiếc áo phao rồi bắt đầu điều khiển cho con vịt trôi ra xa giữa hồ. Bây giờ, Hà Trang cũng không sợ nữa, chỉ cần cô không bước hụt chân ngay bờ thì mọi chuyện đều tạm ổn. Trời dần dần tối hẳn, “vịt” của hai người trôi không xa lắm nhưng xung quanh vẫn khá vắng vẻ.

— Tôi thấy cậu cũng khá thoải mái mà, tại sao lại ít nói?

Gia Hưng lên tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh xung quanh. Hà Trang bất động một lát, cô ngồi ngịch khoả cài áo phao, không nhìn Gia Hưng, chỉ nói một cách chậm rãi.

— Nếu là cậu, mỗi lời cậu nói ra đều bị người khác chê cười như một đứa ngớ ngẩn, cậu còn muốn nói không?

Sau đó không biết vì có điều gì thôi thúc Hà Trang khiến cô kể ra tất cả những chuyện buồn phiền của mình cho Gia Hưng. Trong đó một số ít cậu đã nghe cô vô tình nói ra lúc bọn họ ở trong rừng lúc trước nhưng cũng có một số chuyện khiến cậu vô cùng bất ngờ. Như một thói quen, mỗi khi những kí ức buồn được gợi lại cô liền sẽ khóc. Càng kể càng khóc.

— Cậu... Xin lỗi, tôi không cố ý.

Gia Hưng bỗng dưng trở nên lúng túng, không biết phải làm sao ngoài việc ôm lấy cô như lần bọn họ diễn kịch. Cậu cũng ôm cô vào lòng để an ủi. Nhưng lúc này không giống như thế. Không chỉ là an ủi, Gia Hưng còn có những ước muốn khác. Cậu muốn trở thành chỗ dựa tinh thần cho cô, muốn được bên cạnh để cùng cô chia sẻ mọi thứ, muốn nhiều thứ hơn nữa.

— Không phải tại cậu. Chẳng qua mỗi lần nhớ lại bỗng dưng sẽ buồn, sẽ khóc. Có một chút cô đơn lạc lõng mà thôi.

Chiếc xe đạp nước không di chuyển chậm rãi nữa mà hoàn toàn dừng lại ở giữa hồ. Không gian yên tĩnh cùng với ánh đèn màu tím ảm áp nhưng mờ ảo từ nhà hàng Thủy Tạ chiếu đến khiến cho tim hai người đập rộn ràng. Nước mắt cô đã ngừng rơi từ bao giờ, chỉ im lặng dựa vào người cậu. Gia Hưng im lặng một lúc, vẫn không chịu buông Hà Trang ra mà chỉ thì thầm vào tai cô.

— Tôi bên cạnh cậu được không? Tôi sẽ thay cậu chống đỡ mọi thứ, cậu sẽ không cần phải lo, phải sợ vì bất kì điều gì nữa.

Hà Trang hơi mím môi, cô không dám tin vào sự thật, nghe được những lời này quá nhanh quá bất ngờ khiến cô cảm thấy có phần nào không thực, tựa như là mơ. Cô đẩy nhẹ Gia Hưng ra, nhưng chưa kịp định hình một nụ hôn rất nhẹ, rất nhanh lướt qua môi cô. Đây là lần thứ hai bọn họ hôn nhau rồi. Nhưng lúc này cô không phải Alyssa, cậu không phải là Charles. Nụ hôn này là của bọn họ chứ không phải là của bất kì nhân vật hay câu chuyện nào.

— Nụ hôn đầu của cậu dành cho tôi. Nụ hôn thứ hai cũng vậy. Vì thế, chúng ta chỉ có thể ở bên nhau.

Nghe từng lời rõ ràng rành mạch của cậu khiến cô hơi bất ngờ. Đã bao giờ người con trai trước mắt này lại không còn sự dịu dàng quen thuộc mà lại có phần cố chấp và bá đạo thế này. Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa, bởi vì cô cũng không hề có ý định từ chối.

— Cậu đã hứa, không được nuốt lời.

— Sẽ không bao giờ nuốt lời.

Gia Hưng gạt đầu đầy chắc chắn rồi mỉm cười. Khoé môi cô gái bên cạnh cũng khẽ cong lên. Không cần biết tương lai thế nào, chỉ cần khoảnh khắc lúc này là đủ. Chỉ cần cậu nói, cô sẽ tin. Như tất cả sự tín nhiệm của bọn họ dành cho nhau từ rất lâu về trước.

39. Chương Ngoại Truyện 2: Em Ghen?

Sau khi tổ chức lễ kết hôn vô cùng lớn tại Việt Nam cùng với Gia Hưng và Hà Trang, Hải Anh cùng Dương Vi quyết định sẽ đi hưởng tuần trăng mật ngắn hạn tại một bãi biển xinh đẹp vì lịch trình công việc bận rộn của cả hai. Lúc này Dương Vi đã 25 tuổi, với một khởi đầu tương đối thuận lợi với ngành thiết kế thời trang nhờ sự dẫn dắt của mẹ, còn Hải Anh ngày càng chứng tỏ được năng lực của mình trên thương trường, ngày càng xứng đáng cho vị trí người thừa kế tập đoàn Zel của mình. Bởi vì sự thành công của mình nên công việc của cả hai vô cùng bận rộn, ngay cả tuần trăng mật cũng không thể đi quá lâu, chỉ chọn một bãi biển thật đẹp với chuyến nghỉ dưỡng kéo dài 4 ngày.

Nằm dài trên một băng ghế lớn dưới chiếc dù rộng trên một bãi cát trắng muốt đầy nắng, bên cạnh Dương Vi là Hải Anh, người cùng cô hít thở không khí trong lành mang hương vị mặn mặn đặc trưng của những cơn gió biển mát rượi thổi vào. Nghe tiếng sóng vỗ vào bờ, Dương Vi cảm thấy trong lòng vô cùng yên tĩnh và nhẹ nhàng, cô nằm sát vào người Hải Anh hơn nữa. Đây chẳng phải là giây phút cô mơ ước trong suốt hơn 15 năm, bây giờ đã trở thành hiện thực. Bọn họ đã kết hôn, cùng nhau đi đến hết cuộc đời, sẽ không có bất kì biến cố nào có thể tách hai người ra được nữa.

— Em đang nghĩ gì thế?

Hải Anh vén những lọn tóc đang bị gió thổi rối tung của Dương Vi ra phía sau, không để nó loà xoà trước mặt che chắn tầm nhìn của cô.

— Em chỉ đang tưởng tượng nếu hôm đó không phải vì gặp anh và anh Vũ làm chậm quá trình chạy trốn của em thì em sẽ đến một bãi biển nằm thư giãn như lúc này.

Nhận được câu trả lời, Hải Anh có một chút đăm chiêu.

— Cũng đúng. Nếu như không có ngày hôm đó, có lẽ cả đời này không gặp nhau được.

— Em vẫn sẽ nghĩ rằng anh đã chết, tự mình ăn năn suốt đời.

— Còn anh sẽ chờ đợi em trong vô vọng.

Nhớ lại chuyện cũ, trong lòng cả hai có một vài tia cảm xúc kì lạ. Tất cả những chuyện đã từng xảy ra đều được tua lại như một đoạn phim quay chậm ghi nhận lại quá trình từng bước trong mối quan hệ của hai người. Nó bắt đầu từ 15 năm trước, kéo dài cho đến tận hôm nay và mãi mãi về sau.

— Anh khát không? Em đi gọi một ít nước uống nhé?

— Anh đi cùng em.

— Em đi một mình được mà. Anh ở đây đi. Em quay lại ngay.

Nghe những lời này, cảm xúc của Hải Anh có chút ngưng đọng. Bỗng nhiên cảm thấy có phần quen thuộc. Không rõ những lời này được thốt ra khi nào, là ai nói với ai nhưng tại sao lại mang đến cho hắn sự hoang mang và có phần bất an tự như nhiều năm trước. Mỗi lần cô rời đi hắn lại sợ rằng sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa.

Dương Vi vào quầy bar của resort gọi hai loại thức uống giải khát bắt mắt rồi quay lại bãi biển. Vừa quay người bỗng dưng cô đụng trúng một ai đó khiến cho li tách trên tay cô ta rơi xuống đất. Dương Vi vội vàng cúi xuống giúp đỡ nhặt mảnh vỡ, không quên liên tục nói lời xin lỗi.

— Là cô à?

Cô gái nọ cất tiếng khiến Dương Vi hơi ngạc nhiên nhìn kĩ lại cô ta một lần nữa. Là Nhã Thư trong trang phục của nhân viên resort. Sau khi từ Trung Quốc về lại Việt Nam, Dương Vi cũng biết được toàn bộ sự thật, bao gồm cả thân phận của Nhã Thư nhưng vì không nhìn thấy cô ta trong nhà nên cô cũng không bỏ thời gian suy nghĩ hay tìm hiểu nhiều. Mọi chuyện dần chìm vào quên lãng cho đến ngày hôm nay, khi cô nhìn thấy Nhã Thư tại nơi này.

— À, ừ, lâu rồi không gặp?

— Cô còn tư cách nói ra được những lời này hả? Là cô, chính vì sự xuất hiện của cô đã cướp đi tất cả mọi thứ của tôi. Hải Anh, gia đình, ba và anh trai, cả tài sản thừa kế của tôi toàn bộ là do cô cướp mất. Sao, cô nhìn thấy tôi thậm hại như thế này đã vừa lòng chưa?

Thật ra những câu mắng của Nhã Thư Dương Vi cũng không có nhiều cảm xúc lắm, nhưng khi cô ta nhắc đến Hải Anh, cô bất giác nhíu mày. Lúc trước cô ta nói gì cũng được, cô không quan tâm. Nhưng bây giờ Hải Anh là chồng cô nên trong lòng Dương Vi có chút khó chịu. Vì du khách xung quanh toàn bộ là người nước ngoài nên không ai hiểu những gì Nhã Thư nói, nhưng có một số người khi đi ngang qua vẫn tò mò nhìn về phía này. Thấy tình hình không ổn, quản lí khu bãi biển liền đến xin lỗi Dương Vi rồi mắng Nhã Thư vài câu gì đó bằng tiếng Anh.

Lúc này Nhã Thư điên rồi. Kẻ thù lâu ngày không gặp đang đứng trước mặt khiến Nhã Thư không thể kiềm chế cảm xúc của mình được nữa, càng mắng càng hăng khiến mọi người xung quanh càng tò mò bàn tán. Dương Vi bỏ ngoài tai tất cả những lời nặng nề cô ta dành ỉnh, nhưng với bất kì câu nói nào có hai chữ Hải Anh xuất hiện đều khiến cô nhíu mày.

Được lắm, không ngờ bên cạnh cô lại xuất hiện một tình địch đáng gờm thế này. Hơn nữa lại là tình cũ. Có lẽ cô nên tìm cách xử lí mối hoạ ngầm này, đừng để cô ta biết đến sự tồn tại của hắn ở nơi này. Nhưng kế hoạch chưa được Dương Vi nghĩ ra thì Hải Anh đã xuất hiện sau lưng cô từ bao giờ.

— Em đi đâu lâu quá vậy?

Sự xuất hiện của Hải Anh khiến Nhã Thư im bật, cô lưu luyến nhìn hắn không chớp mắt. Tựa như người yêu đã xa cách lâu ngày. Ánh mắt này thật dễ khiến trong lòng Dương Vi bốc hỏa.

— Hải Anh.

Lại còn dùng giọng như thế để gọi tên hắn. Dương Vi nghe xong bỗng nhiên rợn người nhưng máu nóng lại chạy rần rần trong người. Bên ngoài chân mày cô hơi nhướn lên, môi hơi nhếch nhưng trong lòng chỉ hận không thể nhanh chóng mang Hải Anh rời khỏi.

Dù cho Nhã Thư có đáng thương bao nhiêu nhưng Hải Anh là một người con trai tốt như lời nhận xét của Hoàng Đăng ngày trước, hẳn vẫn rất hờ hững. Nhìn lướt qua Nhã Thư một cái rồi hơi gật đầu như bày tỏ sự lịch sự chào hỏi người quen cũ lâu ngày không gặp, sau đó liền kéo Dương Vi đi. Vừa quay lại chỗ ngồi ban nãy, thức uống cũng được mang đến. Dương Vi uống từng ngụm rất nhẹ nhàng và điềm đạm với hi vọng có thể che giấu cảm xúc của mình. Hải Anh không dễ dàng bị lừa như vậy, hẳn hiểu cô rất rõ. Bình tĩnh quá đáng như thế là không ổn rồi.

— Em khó chịu ở đâu à?

— Không có.

Đặt li nước xuống bàn, Dương Vi tiếp tục công việc hóng gió thư giãn của mình như không có chuyện gì xảy ra nhưng không nằm sát Hải Anh như lúc nãy mà đã vô thức dịch ra xa tự bao giờ. Hắn nhìn cảnh này vô cùng sâu não, hẳn nhận ra điều bất thường nhưng không hiểu vì sao cô lại trở nên như vậy? Chẳng lẽ vì gặp lại Nhã Thư, người đã đoạt đi danh phận của cô suốt 7 năm trời hay sao? Có lẽ.

— Này. Anh với chị ta quen biết như thế nào vậy? Tại sao chị ta lại thích anh?

Đây là điều Dương Vi luôn thắc mắc kể từ những ngày đầu tiên biết Hải Anh nhưng đến tận lúc này cô mới có khát khao tìm hiểu.

— Em nói Nhã Thư à?

— Đúng vậy.

Hải Anh nhún vai, nằm xuống cạnh Dương Vi rồi giải thích.

— Anh còn chẳng nhớ mình biết cô ta khi nào. Hình như lúc mới lên làm chức Hội trưởng Hội Học Sinh thì phải. Ban đầu không biết cô ta là ai, cho đến khi bị cô ta làm phiền quá nhiều thì ấn tượng một chút. – Hải Anh dừng lại, quay sang nhìn Dương Vi đầy nghi ngờ. – Sao em lại hỏi như vậy? Em... ghen à?

Với lời giải thích của Hải Anh còn lâu Dương Vi mới tin. Cô còn nhớ rõ biết bao nhiêu phiền toái ngày xưa đi học mình gặp phải cũng vì tình cảm của Nhã Thư dành cho anh chồng nhà mình. Có thể Hải Anh không để tâm nhưng cô lại rất chú ý đến điều đó. Dương Vi vẫn mãi suy nghĩ cho đến khi nghe được về sau của Hải Anh. Ghen? Còn lâu cô mới ghen. Ngay lập tức Dương Vi đứng phắt dậy, lớn giọng nói.

— Em không có ghen. Có anh ghen đấy. Thôi em đi tắm biển.

Nói rồi Dương Vi tháo bộ váy đang mặc trên người ra. Bên trong cô đã mặc sẵn một bộ đồ tắm màu đỏ trông vô cùng bắt mắt khiến các chàng trai xung quanh phải liếc mắt sang nhìn. Hải Anh liếc mắt nhìn xung quanh mà phát cáu. Được rồi, cô không ghen, là hắn ghen mới đúng. Không đợi lâu hơn, Hải Anh cũng chạy theo Dương Vi xuống biển.

— Anh đi theo làm gì?

— Đi theo trông chừng em, không thì lại có người vì muốn giả chết hù dọa người ta nhưng lại chẳng may bị chuột rút thì làm sao bây giờ.

Nghe Hải Anh nhắc đến chuyện lúc trước cô từng bị Nhã Thư đẩy xuống hồ, mặt Dương Vi phút chốc đỏ bừng. Hắn còn dám nhắc đến chuyện mất mặt đó. Quả là chộc tức cô mà. Dương Vi hậm hực bước xuống biển, không thèm quay đầu nhìn lại. Một vòng tay bất ngờ ôm lấy cô từ phía sau.

— Đừng giận. Anh từ năm mười một tuổi cho đến chết chỉ thích mỗi em thôi. Thật đấy.

Hải Anh nói thật lòng mình. Trong suốt thời đi học, hắn chỉ mãi mãi nhớ về hình ảnh cô bé năm xưa, chìm trong quá khứ của bản thân mình thì trong lòng làm gì có chỗ chứa cho người khác. Nhưng có thể bắt gặp khoảnh khắc ghen tuông hiem hơi của cô thế này cũng không tệ. Trước giờ toàn là hắn ghen, hết ghen với thằng nhóc cùng lớp năm nào lại đến chàng trai ở bên cạnh cô suốt hai năm hắn vắng mặt trong cuộc đời cô.

Hôm nay vô tình Hải Anh lại bắt gặp Dương Vi ghen và tỏ rõ thái độ khó chịu như thế trong lòng cảm thấy có một phần nào đó vui vẻ. Có lẽ tuần trăng mật của họ sẽ vô cùng thú vị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-cua-ki-uc>